

הוועידה ה-13

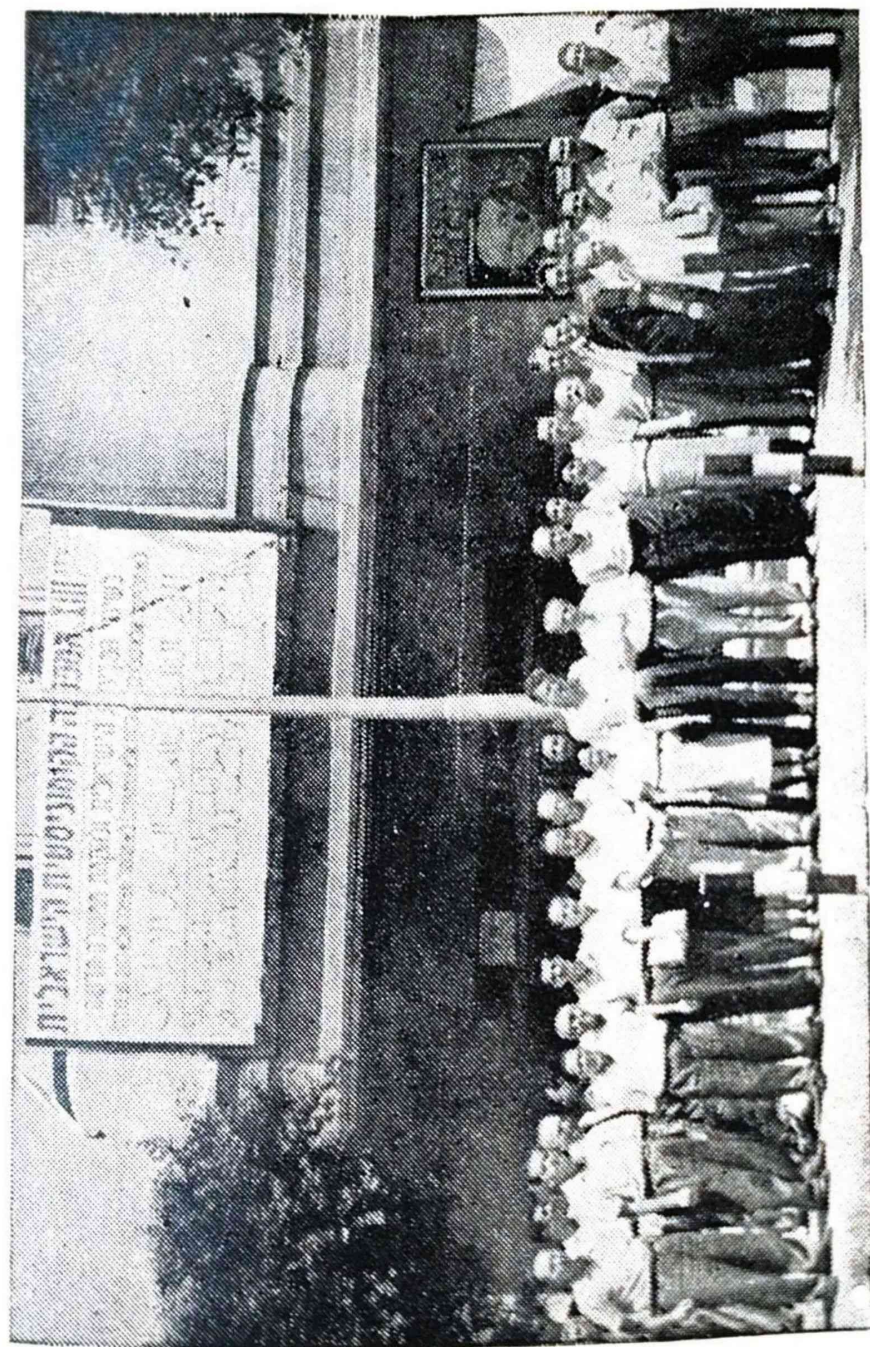
של

המפלגה הקומוניסטית הישראלית

תל-אביב-יפו — 1.6.1957 - 29.5

הוצאת הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית

נשיאות הוועידה והאורחים מחו"ל לפני אולם "יפאור"

13th Congress
Communist Party of Israel

Tel-Aviv-Jaffa — 29.5. — 1.6.1957

"ברמן"; זברק אריה — חבר ועד עובדי "פלאלום"; זהבי ליאון — חבר מזכיר-
 רות ועד מחוז ת"א-יפו; זיסר משה — מזכיר ועד פועלי ביהח"ר "המניע";
 טובין פנחס, חבר הוועה"פ וחבר מ.ע. ת"א; כספי מרדכי — עורך "קול-העם";
 ליפסקי יוסף — עורך עתון "פריי-ישראל"; מיכאלוביץ קלמן — מזכיר ועד
 עובדי "אלבה"; נויברגר יצחק — חבר ועד מחוז ת"א-יפו; נוימן אברהם —
 חבר מועצת אגודת פועלי המתכת בת"א; סמו מאיר — עורך העתון "גלאסול
 פופורולוי"; סנה חנה — חברת הוועד המפקח של קופ"ח; סקוטלסקי משה —
 חבר מועצת פועלי רמת-גן; רדקו חיים — חבר ועד פועלי "אדרת".
 ממחוז חיפה: ג'ורג' גארבאדיאן; כורי ראמזי — חבר מ.ע. עכו; לבני-
 בראון אברהם — מזכיר סניף הקריות; עו"ד נקארה חנא; סוזין יעקב — חבר
 ועד עובדי "סונול"; עירם צילה — חברת מ.ע. חיפה; קרקבי זאהי — חבר
 מזכירות ועד מחוז חיפה; תומא אמיל — חבר ועד מחוז חיפה.
 ממחוז נצרת: זיאד תופיק — חבר מ.ע. נצרת; כורי חליל — חבר מ.ע.
 נצרת; כורי סמירה — חברת ועד מחוז נצרת; נצאר סוהיל — חבר ועד סניף
 נצרת; חסן אבו-עיסה — חבר ועד מחוז נצרת; סלים אל-קאסם — חבר
 מזכירות ועד מחוז נצרת; קודחה אמין — חבר מזכירות סניף נצרת.
 ממחוז הדרום: שחר אריה — חבר מזכירות ועד מחוז הדרום.
 ממחוז השפלה: אירגו מרדכי; אליעזר פיילר; מ. קטן — מזכיר סניף
 יד-חנה.

ממחוז ירושלים: האס אברהם — מזכיר סניף ירושלים.
 ממזכירות בנק"י: חברי מזכירות הוועה"מ הח"ח גניזדוביץ בנימין,
 חנא אבו-חנא, צבן יאיר, רבינוביץ דוד.

בחירת מוסדות הוועידה

המושב השני של הוועידה, שנפתח ב-30 במאי בשעה 10 בבוקר, על-ידי
 החברה אסתר וילנסקה, חברת הלשכה הפוליטית, אישר פה-אחד את סדר-היום
 של הוועידה, בחר בנשיאות הוועידה, בוועדה המתמדת ובוועדת המנדאטים.
 לנשיאות נבחרו החברים הבאים:

אירגה יהושע; ארליך וולף; בורשטיין עוזי; בילצקי מרדכי; בלטי
 ברל; ברייטשטיין צבי; דרוקמן אליהו; וילנסקה אסתר; וילנר מאיר; זילבר
 יעקב; ג'רג'ורה מונעם; חביבי אמיל; חנין סשה; טובי תופיק; כהן שמעון;
 כורי פואד; כאמיס סליבה; לוביץ' רות; ליטבק שמואל; מוסה ג'מאל; מיקוניס
 שמואל; סנה משה; פיינהאוז פנינה; שמלי שלמה; עותמאן אבו-ראס; האס
 אברהם; הרצברג פישל; וול רוזה; זהבי ליאון; טובין פנחס; נויברגר יצחק;
 נקארה חנא; עירה צילם; פיילר אליעזר; פן אלכסנדר; סלים אל-קאסם; קדמון
 חיה; קרקבי זאהי; שריידי מוחמד; שחר אריה; שטרן יעקב; תומא אמיל.

לוועדה המתמדת נבחרו הח"ח: בילצקי מרדכי; בורשטיין עוזי; בריי-
 טשטיין צבי; דרוקמן אליהו; וילנסקה אסתר; וילנר מאיר; חביבי אמיל; חנין
 סשה; טובי תופיק; טובין פנחס; כאמיס סליבה; מיקוניס שמואל; סנה משה.
 ליו"ר הוועדה המתמדת נבחרה החברה אסתר וילנסקה.

לוועדת המנדאטים נבחרו הח"ח: אירגה יהושע; אירגו מרדכי; כורי
 פואד; לוביץ' רות; סקוטלסקי משה; פיינהאוז פנינה; קוט גבריאל. ליו"ר
 וועדת המנדאטים נבחרה החברה פנינה פיינהאוז.

סדר-העבודה של הוועידה

עבודתה הסדירה של הוועידה ארכה 3 ימים ונסתיימה ב-1 ביוני בערב
 בנשף עשיר-תוכן ורב-רושם.
 בכל יום נתקיימו 3 מושבים — בבוקר, אחרי-הצהריים ובערב.

1 מושב השני, ב-30 במאי, בו ישבה ראש החברה א. וילנסקה, הירצה בשם הוועד המרכזי החבר תופיק טובי, חבר הלשכה הפוליטית, על הצעות השינויים בתקנון.

בין הברכות, שהוקראו במושב זה, שמעה הוועידה את ברכת בנק"י לוועידה, שהוקראה על-ידי חבר מזכירות בנק"י בנימין גניזדוביץ', ואשר נתקבלה בסערת תשואות, ואת הברכה של קבוצת פועלים שובתים ב"אתא", שנתקבלה בקריאות הסכמה ובתשואות.

נפתח הוויכוח הכללי על הדו"ח של הוועד המרכזי, שבו הופיעה הראשונה החברה צילה עירם. אחריה הופיע החבר יונתן שטרן.

1 מושב השלישי, ב-30 במאי אחר-הצהריים, בו ישב ראש החבר סאליבה כאמיס, השמיעו את הרצאותיהם: החבר צבי ברייטשטיין על "עתונות המפלגה ותפקידיה ועל הדרכים לשיפורה", החבר אמיל חביבי על "מאבק המפלגה הקומוניסטית הישראלית נגד הדיכוי הלאומי ולהסדרת יחסי ישראל-ערב".

במסגרת הוויכוח הכללי הופיעו החברים: שמואל ליטבק, זאחי קרקבי, וולף ארליך, אברהם האס, יוסף שחאדה, אריה שחר, מרקו לוי ואברהם לבנבראון.

1 מושב הרביעי, ב-30 במאי בערב, ישב ראש החבר פנחס טובין. בהתרגשות רבה שמעה הוועידה את ברכת החברים עותמאן אבו ראס ומוחמד שריידי, שנשלחה לוועידה ממקום כלאם בבית-הסוהר.

השמיעו את הרצאותיהם החברים: עוזי בורשטיין על "תפקיד המפלגה בקרב הנוער", רות לוביץ' על "עבודת המפלגה בקרב האירגונים ההמוניים", ואסתר וילנסקה על "המצב הכלכלי בארץ ובעיית אחדות מעמד הפועלים הישראלי".

בוויכוח הכללי הופיעו החברים: חיה קדמון, פסח בינצקי ומשה זיסר.

1 מושב החמישי, ב-31 במאי בבוקר ישב ראש החבר יהושע אירגה. בוויכוח הכללי הופיעו החברים: עקיבא אור, תופיק זיאד, עבד-אל-רחים עאזם, מיקו מנחם, מיכאל הרסגור, אמיל תומא, יצחק נויברגר, יאיר צבן, מ. גיסס, מוחמד חאס, גילה ורדי.

1 מושב השישי, ב-31 במאי אחר-הצהריים, בו ישב ראש החבר ג'מאל מוסה, קיבלה הוועידה בהתרגשות ובתשואות את ברכת ילדי עמל. כל הקהל קם על רגליו והריע לכבוד הילדים, שעלו בריצה על הבמה והציפוה בפרחים.

במושב זה השמיע את הרצאתו החבר משה סנה על "שנת ה-40 לאוקטובר הגדול".

בוויכוח הכללי הופיעו החברים: אליהו דרוקמן, אלכסנדר פן, משה גבזה, בנימין כהן, סמיר מוראד, פנחס טובין, ראול טייטלבוים, צבי אדלמן, אלברט קוג'מאן, סלבה מיקוניס, סאלים אל-קאסם, משה קיבקוביץ', שושנה כץ, פ. הרצברג וסמירה כורי.

1 מושב השביעי, ב-31 במאי בערב, ישב ראש החבר ב. באלטי. במושב זה השמיעו את הרצאותיהם החברים: סאשה חניגין על "עבודת אירגוני המפלגה ומוסדותיה", והחבר מאיר וילנר על "המלחמה הקרה ושאלת הפעילות התרבותית בשפת אידיש בברית-המועצות".

בוויכוח הכללי הופיעו החברים: ברוך לילונק, מחמוד חסאן שיין מחמוד, דובה יפה, יעקב סוזין, עלי עשור, אליעזר פיילר, חנא אבו-חנא.

1 מושב ה-8, ב-1 ביוני בבוקר, ישב ראש החבר משה סנה. במושב זה שמעה הוועידה את הדו"ח של וועדת המנדאטים ואת הדו"ח של הוועדה המתמדת. נתקבלו ההחלטות, שהוצעו על-ידי הוועדה המתמדת, ואושר תקנון המפלגה.

1 מושב התשיעי, ב-1 ליוני אחר הצהריים, בו ישב ראש החבר תופיק טובי, נבחרה וועדת הבחירות למוסדות העליונים של המפלגה. לוועדת הבחירות נבחרו החברים: אבו-חנא חנא, זיאד תופיק, יפה דובה, כורי חליל, כורי רמזי, סנה חנה, סקוטלסקי משה, קדמון חיה, קוט גבריאל, קוש משה, רונד חוה. כיו"ר הוועדה נבחר הח' גבריאל קוט. לאחר דברי הסברה קצרים של הח' תופיק טובי על סדרי הבחירות, ניגשה הוועידה לבחירות. במושב זה נבחרו מוסדותיה העליונים של המפלגה — הוועד המרכזי וועדת הביקורת המרכזית.

1 מושב העשירי, מושב הנעילה, בו ישב ראש החבר מאיר וילנר, הודיע יו"ר וועדת הבחירות, החבר גבריאל קוט, על תוצאות הבחירות, שנתקבלו בתשואות על-ידי הצירים. במושב זה קרא החבר שמואל מיקוניס את תשובתה של וועידת מק"י לברכת המפלגה הקומוניסטית של ברית-המועצות. לאחר מכן נשא החבר שמואל מיקוניס את נאום הנעילה.

נשף עממי לסיום הוועידה ה-13

הבמה אשר משך שלושה ימים ולילות כיהנה עליה נשיאות הוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית ומעליה נערכו דיונים; אשר דגלי המעמד והמדינה, סמל הוועידה וסיסמתה: "בדגל המארכסיזם-לניניזם — לשלום, אחוות-עמים וקידמה סוציאלית" מתנוססים עליה ברמה — אותה במה הפכה לבמת נשף-עם של חברי המפלגה, אוהדיה, ידידיה ומכבדיה, אשר באו בהמוניהם, במלאם עד אפס מקום את אולם "יפאור" הגדול, לחוג את סיומה של וועידת המפלגה הקומוניסטית הישראלית.

לאחר שהחבר ש. מיקוניס נעל את הוועידה, פתח המשורר אלכסנדר פן בדברי-פרווה שיריים את החלק האמנותי ומסר את רשות-הדיבור לאמנים. הראשון ביניהם היה הזמר נסים אלשיך. אחריו הציג זוג האמנים עמיאל מערכון אנטי-פאשיסטי של ב. ברכט. הזמרת אורה הופיעה בקטעי שיר השירים בליווי שניים ממנגני התזמורת מנצרת. אח"כ הופיעה להקת ילדות מנצרת בזברה ובריקוד-הדבקה וכאשר סיימה את הופעתה לקול תשואות הקהל, עלו ילדים מתל-אביב אליהן, העטון בפרחים ושוב הריע הקהל לאחוזה היהודית-ערבית.

אחריהם הופיעה מקהלת עטאליה מנצרת אשר קצרה תשואות סוערות ושירתה לוותה תכופות במחזאות-קצובות ואף בהשתתפות-שירה של הקהל. הזמרת נורית גרינברג הנעימה לקהל בשירתה התרבותית והעדינה. המשורר חנא איבראהים מכפר בענה קרא שיר, אשר חובר בימי דיוני הוועידה, והמוקדש לה, כשהנוכחים נענים לקריאת-השלום בשירתו. הפתעה הכין המנצח קונרד מן, אשר הופיע הפעם בעצמו בשירה. הוא שר ברגש רב שני שירים — אחד, המוקדש לפול רובסון, והשני — למק"י. אחרי קונרד מן הופיעה מקהלת הפועלים "רון", שהתנשאה הפעם בביצוע שיריה והגיעה לשיאים מעולים. לסיום קראה המשוררת חיה קדמון את שירה "מפלגתי". בשירה אדירה של "האינטרנאציונאל" ננעל הנשף.

דברי הפתיחה

של החבר מאיר וילנר, חבר הלשכה הפוליטית

חברים!

בשם הועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית, הנני מכריז על פתיחת הוועידה ה-13 של המפלגה.

בחמש השנים שעברו בין הוועידה ה-12 וה-13 השתנו במידה ניכרת פני העולם, השתנו בתוך זה פני המזרח-התיכון, בו אנו חיים. בתקופה זו גברה העוצמה של המחנה הסוציאליסטי העולמי והתהווה איזור שלום נרחב, המקיף את רוב האנושות. השיטה הקולוניאלית של האימפריאליזם מתמוטטת. לסכם את המצב החדש הזה על מלוא מסקנותיו לגבי ישראל הוא אחד התפקידים של ועידתנו ה-13.

שנים לא קלות עברו על מפלגתנו בפרק זמן זה. עמדנו במערכות כבדות להגנת עצמאות ישראל, להגנת השלום, הדמוקרטיה והאינטרסים היומיומיים של העמים. עמדנו במערכות רבות לביטול הממשל הצבאי באזורים הערביים, לחיסול הדיכוי הלאומי ולשוויון זכויות של האוכלוסיה הערבית.

בתקופה זו התקיימה הוועידה ה-20 של המפלגה הקומוניסטית של ברית-המועצות, אשר העלתה על שלב גבוה יותר את המאבק של תנועת-הפועלים הבינלאומית לשלום, דמוקרטיה וסוציאליזם. כאשר הריאקציה פתחה במסע הסתה נגד הסוציאליזם, עמדה מפלגתנו בכבוד נגד מסע זה בנשאה ללא-רתיעה את דגל האינטרנאציונאליזם הפרולטארי, דגל הסולידאריות הבינלאומית של העמים, דגל הסולידאריות המלאה והבלתי-מעורערת עם המחנה הסוציאליסטי, שבראשו עומדת ברית-המועצות.

כאשר עמנו הוטל על-ידי האימפריאליזם מחוץ והחוגים המיליטאריסטיים של בן-גוריון אל המלחמה התוקפנית נגד מצרים, נשאה מפלגתנו ברמה את דגל ההתנגדות למלחמה, את דגל השלום. מפלגתנו היתה היחידה שראתה מראש את הנולד, שהתריעה בעוד מועד, כי בתקופתנו סופה של תוקפנות כשלון הוא, כי בימינו כל תוקפן נאלץ יהיה לסגת.

מי שמפר בימינו את השלום, עלול לדחוף את האנושות כולה למלחמת השמד אטומית-מימנית ולהמיט שואה על עמו ועל עמים רבים אחרים. לכן לחמה ולוחמת מפלגתנו יחד עם כל כוחות השלום והקידמה בארץ ובעולם נגד השימוש בכוח לפתרון בעיות שנויות במחלוקת בין ישראל ומדינות ערב, בעד פתרון כל הסכסוכים הבינלאומיים אך ורק בדרכי שלום, מו"מ והסכם.

אחד התפקידים שהעמידה לעצמה ועידתנו ה-13 הוא להראות לעם דרך של שלום ואי-תלות מהאימפריאליזם, כדרך היחידה להבטחת עתידה של ישראל במשפחת עמי המזרח-התיכון, במשפחת עמי אסיה ואפריקה המסתערים בכוח גובר והולך על שארית העמדות של הקולוניאליזם.

מעל במה נכבדה זו של ועידת המפלגה הקומוניסטית הישראלית הננו שולחים ברכת-אחים סולידארית למפלגות הקומוניסטיות ולכל לוחמי-החופש בירדן, אלז'יר וקפריסין, הלוחמים נגד הטירור האימפריאליסטי, בעד השחרור הלאומי של עמיהם. בזאת תורמים הם תרומה חשובה לשלום ולבטחון באיזור שלנו ובעולם כולו.

האימפריאליסטים, אויבי השלום והסוציאליזם, ניסו בתקופה זו להחזיר

את גלגל ההיסטוריה לא רק בסואץ אלא גם בהונגריה. הם ניסו למגר, בעזרת הריאקציה המקומית ההונגרית, את המשטר העממי-דמוקרטי. גם כאן נחלו האימפריאליסטים כשלון חרוץ הודות למאבקם הנמרץ של הכוחות הסוציאליסטיים בהונגריה ולעזרת האחים הפרולטאריים שהוגשה להם על-ידי ברית-המועצות.

חברים, שמי ארצנו ושמי המזרח-התיכון שוב נתקדרו בעננים. הצי השישי האמריקאי, הזרוע המזוינת של הדוקטרינה של איזנהאור, מאיים על החופש והבטחון של עם ישראל והעמים הערביים גם יחד. ועידתנו ה-13 מתכנסת בימים, כאשר ממשלת בן-גוריון החליטה להצטרף לדוקטרינה של איזנהאור, שסיסת האנטי-קומוניזם של היטלר חרותה על דגלה. ועידתנו תזעיק את העם נוכח הסכנות החמורות הנשקפות לו מההצטרפות לגוש האימפריאליסטי התוקפני נגד עמי האיזור, נגד השלום ונגד המחנה הסוציאליסטי. ועידתנו מוכיחה, כי קיימת גם ישראל אחרת, ישראל שוחרת שלום וחופש, המושיטה יד-אחים לעמים הערביים למען העתיד המאושר והמשותף של עמינו במזרח-התיכון המשוחרר מעול זרים.

חברים!

מפלגתנו הקומוניסטית היא המצפון והמצפן של עם ישראל. מודרכים על-ידי התורה המנצחת של הסוציאליזם המדעי — המארכסיזם-לניניזם, נאמנים לאינטרסים של מעמדי-הפועלים, הלוחם ללחם, עבודה ותנאי חיים אנושיים, נאמנים לעם ולמולדת הננו אומרים לעם תמיד את האמת על מצבו ועל דרכו לעתיד. אמת זאת חודרת יותר ויותר לחוגים ציבוריים שונים, המתחילים לבקש אף הם דרך לשינוי המדיניות הישראלית למען הבטחת עתיד ישראל. הננו בטוחים, כי בליכוד כל הכוחות הפאטריסטיים אפשר להביא לשינוי הנכסף במדיניות הישראלית, להקמת ממשלת שלום ועצמאות לאומית.

חברים, אנו שולחים, עם פתיחת ועידתנו, ברכות סולידאריות פרולטאריים לשובתי "אתא". מאבקכם — מאבקו של כל מעמד הפועלים. הגנו על זכויותיכם הצודקות! אנו מאחלים לכם נצחון.

ברכת הוועידה לחברינו היקרים, מזכירי סניפי המפלגה בטייבה ואום-אל-פחם עותמאן אבוראס ומוחמד שריידי, הנמקים בבית-הסוהר, אליו הושלכו על-ידי הממשל הצבאי בתור אקט פוליטי נגד מפלגתנו הלוחמת לביטול ממשל הדיכוי הלאומי באיזורים הערביים.

נמצאים אתנו אורחים יקרים, נציגי מפלגות קומוניסטיות אחיות שבאו במיוחד כדי להשתתף בוועידה ה-13 של מפלגתנו. הננו מברכים אותם בברכה המסורתית של עמנו: ברוכים הבאים!

הננו מקדמים בברכה את הח' דימיטר פופוב, חבר הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של בולגריה. שמחים אנו במיוחד עם בואו של אורח ראשון לוועידה שלנו ממפלגה קומוניסטית של ארץ סוציאליסטית.

הננו מקדמים בברכה את משלחת המפלגה הקומוניסטית של צרפת, את החברים אנדרה ווגה וארתור ג'ובוני, חברי הוועד המרכזי.

הננו מקדמים בברכה את משלחת המפלגה הקומוניסטית של בריטניה, את הח' פאלם דאט, סגן יו"ר המפלגה, והח' סולי קיי.

המפלגות הקומוניסטיות של צרפת ושל בריטניה מייצגות את צרפת האחרת ואת בריטניה האחרת, את האינטרסים הלאומיים של עמיהם.

השתתפות נציגי המפלגות הקומוניסטיות האחיות בוועידתנו הוא ביטוי חשוב של אינטרנאציונאליזם פרולטארי, של אותה הסולידאריות העמוקה האופיינית לתנועתנו הקומוניסטית.

יחי השלום והידידות בין העמים!

תחי הוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית!

החבר מאיר וילנר פותח את הוועידה ה־13

נשיאות הוועידה ה־13

במאבק לשלום ואחוות-עמים, לעצמאות לאומית וקידמה סוציאלית

דין-וחשבון הוועד המרכזי לוועידה ה-13

הוגש ע"י החבר שמואל מיקוניס

המזכיר הכללי של המפלגה - 29.5.1957

חברים,

מאורעות גדולים ושינויים רציניים במצב הבינלאומי ציינו את התקופה בין הועידה ה-12 לבין ה-13 של מפלגתנו. השפעתם היתה גיכרת ביותר באיזור המזרח-התיכון. ארצות המזרח התיכון עצמן, וישראל בכללן, הפכו בשנים אלה לזירה של התרחשויות דראמטיות ביותר בעלות משמעות מקומית ובינלאומית. מאורעות אלה תבעו ממפלגתנו מאמצי מחשבה ופעולה גדולים, עירנות מתמדת והפעלת כל התכונות, האופייניות למפלגה מארכסיסטית-לנינית, הקרואה למלא תפקידה הלאומי והמעמדי.

מפלגתנו באה לוועידתה ה-13 בשעה הרת גורל לישראל. באנו להתוות לישראל דרך חדשה — דרך לשלום ואחווה עמים, לאי-תלות וקידמה חברתית. ההכנות לוועידתנו ה-13 עברו באווירה פוליטית-ציבורית ערה במיוחד, שהושפעה ע"י ההחלטות ההיסטוריות של הוועידה ה-20 של המפלגה הקומוניסטית של ברה"מ, ע"י מאורעות הונגריה ומלחמת-סיני. באנו לוועידה אחרי

דיונים וויכוחים ממושכים, מקיפים ומעמיקים בשאלות-יסוד פוליטיות, אידיאולוגיות וארגוניות, אשר ליכדו את שורותינו וחישלו את מפלגתנו. הועידה קרואה לסכם את הדיונים והויכוחים שהתנהלו על יסוד ראשי הפרקים והצעת השינויים בתקנון, לקבוע את ההנחות וההנחיות הדרושות למען המשך חיזוק המאבק של מפלגתנו למען השלום, העצמאות והקידמה הסוציאלית.

א. מוועידה לוועידה

מצויידים בהחלטות הנכונות של הועידה ה-12, התרכזנו בשנים אלה על מערכות פוליטיות ומאבקים כלכליים-סוציאליים בעלי חשיבות לאומית ומעמדית. גייסנו את כוחנו בניהול ובהדרכה של מאבקים למען שמירת השלום,

נגד החוגים המיליטאריסטיים ומדיניות המיליטאריזציה, להסדר-שלום צודק של יחסי ישראל-ערב, לשחרור ארצנו משעבודה לשליטי ארה"ב, לניתוק כלכלי-לתנו מתלות בהון המונופוליסטי הזר וב"עזרה" המשעבדת של ארה"ב. העלינו קווי-יסוד לפיתוח כלכלי עצמאי ולקליטה יצרנית של העולים. תמיד ובכל התנאים ניצבנו על משמר האינטרסים היומיומיים של מעמד הפועלים וכלל העובדים בעיר ובכפר, בעבודה גופנית ורוחנית. ניהלנו מאבק בלתי נלאה להגנת החירויות הדימוקראטיות של העם, לביטול הממשל הצבאי והדיכוי הלאומי כלפי האוכלוסיה הערבית בישראל, להענקת שוויון זכויות מלא לאוכלוסיה הערבית. נאבקנו לידידות בין ישראל וברית-המועצות וכל ארצות הדימוקראטיה העממית מתוך הכרה ובטחון, כי ידידות זו עשויה לשרת את מיטב האינטרסים הלאומיים של ישראל.

ראוי לציין, כי לא היתה כמעט מערכה פוליטית, כלכלית וסוציאלית שבקשר אתה וסביבה לא נעשה מצידנו מאמץ לקידום אחדות-הפעולה של מעמד הפועלים, לשיתוף פעולה בין מפלגתנו ומפלגות-הפועלים האחרות. כמו-כן פעלנו ברוח של הקמת חזית עממית אנטי-אימפריאליסטית כדרך היעילה ביותר לשינוי המדיניות הישראלית, למדיניות ישראלית של שלום ועצמאות לאומית.

לעינינו ממש הלך והתרחב מדי שנה בשנה הפער בין המדיניות הפרו-אימפריאליסטית הגלויה והמוסווית של החוגים השליטים, בין מדיניות הסחר-מכר בעצמאות המולדת שנרכשה בזיעה ובדם של בניה ובנותיה, לבין מאמצי הבניין והיצירה של המוני העמלים בחרושת, בחקלאות, במלאכה, בתרבות; הלכה והעמיקה הסתירה בין המדיניות של רתימת ישראל במרכבת התוקפנות והקולוניאליזם של שליטי ארה"ב לבין רצון עמנו בשלום ובעצמאות.

לאור התוצאות והלקח של הרפתקת-סיני הצבאית האומללה יכול כיום כל פטריוט ישראלי בלתי-משוחד להעריך את גודל האחריות הלאומית והחרדה לשלום עמנו ועתידו, אשר גילתה מפלגתנו במאבקה הנמרץ והבלתי נרתע נגד מדיניות הפשיטות הצבאיות אל מעבר לגבול מאז קיביה ועד קלקיליה, נגד התעמולה ל"מלחמת מנע". כיום, לאור הנסיון העצמי, לא מעטים הם האנשים הישרים במחנה יריבינו המבינים, כי צדקה מפלגתנו כאשר הזהירה, כי פשיטות אלה מוליכות למלחמה, שהרי הן אמנם הביאונו למלחמת סיני, כי הן משרתות רק את האינטרסים של הסכסכנים האימפריאליסטיים, של אויבי השלום הישראלי-ערבי ועצמאות העמים. כל השנים שמאחורינו ניהלה מפלגתנו מאבק עקשני נגד שילוב ארצנו בתוכניות התוקפניות של האימפריאליסטים באיזור, נגד סיוע צבאי מערבי משעבד, נגד מירון הזיון והארכת השירות הצבאי לשנתיים וחצי.

דף של כבוד לאומי ודאגה לשלום העולמי רשמה מפלגתנו בשנים אלו במאבקה הנמרץ נגד הסכם "השילומים" המביש בין ממשלת ישראל וממשלת יורשי היטלר במערב גרמניה. ראינו בו מתן "הכשר יהודי" לכוחות הניאור-נאציים במערב גרמניה, הפועלים לשיקום המיליטאריזם והפאשיזם הגרמני בעידוד ובעזרת שליטי ארה"ב. רק לא מזמן גמרו לרצות את "עוונם" בבית-הסוהר הישראלי מפגינים נגד הסכמי לונדון ופאריס הידועים לשימצה, נגד החתימת המיליטאריזם הגרמני. כיום, כאשר הסכנה היא ריאלית ביותר, כאשר גרמניה המערבית נהפכה לכוח המלחמתי העיקרי בנאט"ו והגנרל ההיטלרי שפיידל עומד בראש צבאות הברית האטלנטית-התוקפנית במרכז אירופה — כאשר במצב זה החוגים השליטים המשוחדים של ישראל שותקים ומשתקים את הסכנה ומחפים למעשה על התארגנותם המחודשת של אנשי ס.ס. הרוצחים

מימי היטלר, מתבלט יותר התפקיד הגדול, אשר מילאה מפלגתנו במאבק נגד שיתוף הפעולה הידידותי בין שליטי ישראל לבין שליטיה הניאו-נאציים של בון.

אין חולק על כך, גם במחנה היריבים שלנו, כי מפלגתנו היתה היחידה שניהלה מערכות גדולות וחשובות בעד ביטול הממשל הצבאי ומדיניות הדיכוי הלאומי כלפי האוכלוסיה הערבית בישראל. עד היום הזה נמקים חברינו — מזכירי סניפי המפלגה באום-אל-פחם וטייבה — עותמאן אבו-ראס ומוחמד שריידי — בבית-הסוהר; מאסרם הוא אקט של נקמה מצד הממשל הצבאי נגד מפלגתנו הלוחמת לביטולו. ע"י מאבק עקבי ועקשני זה הצלחנו לעודד ולשתף חוגים דימוקראטיים שונים בקרב הציבוריות הישראלית במאמץ לנתק את כבלי הדיכוי הלאומי. זה היה ונשאר שירותנו הגדול לעניין הדימוקראטיה הישראלית. לעניין אחוות העמים והשלום הישראלי-ערבי.

ההתגייסות הנמרצת של מפלגתנו נגד הצעת החוק הפאשיסטי "עבירות נגד המדינה", נגד הנסיון להוציאנו מההסתדרות, נגד המזימות החוזרות ונשנות להעמיד את מפלגתנו מחוץ לחוק, נגד המאמצים של הריאקציה השלטת ושל חוגי בן-גוריון במיוחד לבטל את שיטת הבחירות הדימוקראטית לכנסת, מאבקים אלה של מפלגתנו היוו תרומה חשובה למאבק כלל הכוחות הדימוקרטיים בישראל נגד גילויי המק-קארתיזם ובעד הגנת הדימוקראטיה הישראלית.

בעקביות ובעקשנות יזמנו והדרכנו את המאבק של מעמד הפועלים וכלל העמלים, לרבות האינטליגנציה העובדת, נגד הקפאת השכר, נגד שיטות הניצול המוגבר והכבדת עול המיסים, נגד התקפת הממשלה והבורגנות על רמת החיים של המוני-העם, בעד תחוקה סוציאלית מתקדמת, נגד זכויות היתר וההתעשרות הגדלה של בעלי ההון הגדולים מחוץ ומבית על חשבון הכלכלה הלאומית ודלדול העמלים. הדרכנו מאבקים של המובטלים, של תושבי המעברות, התייצבנו להגנת האינטרסים של האשה העובדת, של הנוער העובד והלומד, בעד זכות שווה של הפועלים הערביים לעבודה ונגד האפליות כלפי הנוער הערבי העובד והלומד.

שומה היה עלינו לנהל את כל העבודה הענפה של המפלגה, את כל המערכות העיקריות האלה באווירה של היסטריה מלחמתית, של טיפוח שובי-ניות אנטי-ערבית והסתה אנטי-קומוניסטית פרועה, בתנאים של סגירת עתונות ומשפטים נגדם, של התקפות בריוניות על אסיפותינו ומועדונותינו, של מאסרים ומשפטים, של טירור כלכלי ולחץ פוליטי כבד על חברינו. באופן מיוחד גברה ההתקפה עלינו מצד הריאקציה השלטת, כאשר הטילה את ישראל להרפתקת-סיני המסוכנת בשירות הקולוניאליסטים הבריטיים-צרפתיים, ולא יכלה לשאת את קול האמת והשלום של מפלגתנו, את בקורתנו המוחצת, את ה"אני מאשים" שלנו כלפי אלה ששיחקו בקלות ראש בגורל עמנו ומולדתנו. המפלגה כולה, כל ידידינו ואוהדינו ולא מעטים גם בקרב יריבינו חדורים הכרה עמוקה, כי בכל המבחנים הקשים האלה עמדה מפלגתנו הקומוניסטית בעוז ובכבוד!

ההצלחות של מפלגתנו בבחירות לוועידה ה-8 של ההסתדרות, לכנסת השלישית, לעיריית נצרת ולרשויות מקומיות אחרות, וכן ההצטרפות של "השמאל הסוציאליסטי" אל שורות מפלגתנו הקומוניסטית, היוו ביטוי ברור להגברת השפעת מפלגתנו בקרב מעמד הפועלים, ההתיישבות העובדת והאיג-טליגנציה העובדת. עשרות אלפי עמלים בעלי הכרה, בעבודה גופנית ורוחנית, נתנו אמון במפלגתנו על יסוד מאבקה המסור והנאמן לשלוט, לעצמ-אות, לקידמה סוציאלית — לעתידה המאושר של ישראל!

כל ההתפתחות הפוליטית בישראל וסביבה מוועידה לוועידה אימתה את המדיניות שנוהלה ע"י הוועד המרכזי של מפלגתנו הקומוניסטית.

ב. המאבק לשלום בשלבו הנוכחי

המאבק לשלום בזירה העולמית

וועידתנו ה-13 מתקיימת בפרק זמן בו מתאמצת הריאקציה האימפריאליסטית הבינלאומית, וזו של ארה"ב בראשה, להגביר את "המלחמה הקרה". המגמה הכללית של הפגת המתיחות הבינלאומית, שהסתמנה עם ועידת ז'נבה של ראשי ממשלות ארבע המעצמות הגדולות, על כל תוצאותיה הברורות כות לעניין השלום העולמי, לא הניחה את דעתם של החוגים האימפריאליסטיים התוקפניים, אשר "המלחמה הקרה", בריתות צבאיות ומירוץ זיון מאפשרים להם גריפת רווחים עצומים, שעבוד וניצול קולוניאלי של עמי המזרח, הגברת הניצול והדיכוי של מעמד הפועלים וכלל העמלים. אולם מעל לכל, השינוי היסודי ביחסי הכוחות בעולם לטובת כוחות השלום, הדימוקראטיה והסוציאליזם ולרעת מחנה המלחמה האימפריאליסטי, הוא אשר לא יהיה ואינו מניח את דעתם של החוגים האימפריאליסטיים התוקפניים. שינוי יסודי זה, כידוע, מתבטא בחריגת הסוציאליזם ממסגרת ארץ אחת והפיכתו לשיטה עולמית המתפתחת ומתחזקת מיום ליום ומהווה משענת עוז לכל העמים הנאבקים לשלום, לעצמאות לאומית ולעתיד מאושר. הוא מתבטא, כידוע, בהתפוררות המזרח של השיטה הקולוניאלית של האימפריאליזם. וועידת באנדונג של 29 מדינות אסיה ואפריקה, המאוכלסות בלמעלה ממחצית האנושות ועקרונות הדו-קיום בשלום שנתקבלו שם, הפגינה ברורות את הכיוון האנטיקולוניאליסטי של עמי המזרח. חשיבות עצומה נודעת להתהוותו של "איזור השלום" הנרחב של מדינות סוציאליסטיות ולא-סוציאליסטיות באסיה, באפריקה ובאירופה, המנהלות מדיניות של התנגדות לבריתות תוקפניות ושל תמיכה בעקרונות הדו-קיום בשלום. גברה והתעצמה תנועת הפועלים והתנועה הקומוניסטית בארצות הקאפיטאליסטיות.

ההחלטות של הוועידה ה-20 של מקב"מ, ההנחות התיאורטיות שהועלו בוועידה שיקפו את השינויים היסודיים ביחסי הכוחות העולמיים, את המסקנות ממצב זה ואת הסיכויים לעתיד. ההנחות בדבר האפשרות והכורח בדו-קיום בשלום בין מדינות בעלות משטר חברתי שונה, בדבר האפשרות של מניעת מלחמות בתקופתנו, בדבר השוני בצורות המעבר של ארצות שונות אל הסוציאליזם בתנאים הנוכחיים, צידו את תנועת הפועלים הבינלאומית, את עמי המזרח, את כל כוחות הקידמה בעולם בנשק חד ויעיל להמשך ולהאדרת המאבק הנטוש בעולם למען השלום, העצמאות, הדימוקראטיה והסוציאליזם.

מה יכול המחנה האימפריאליסטי להציג מול כל אלה? הוזה אומר: את החלשתו הנוספת, את החמרת המשבר הכללי של הקאפיטאליזם; את העמקת הניגודים הבינאימפריאליסטיים; את החרפת הסתירה העמוקה ביותר של הקאפיטאליזם — הסתירה בין האופי החברתי של הייצור לבין צורת הניכוס הקאפיטאליסטית-פרטית; את החרפת הניגודים המעמדיים. השיטה הקאפיטאליסטית נעה בהתמדה לקראת זעזועים כלכליים וחברתיים חדשים. דוברי הקאפיטאליזם שוב אינם יכולים להעלים מידיעת העמים, כי הכלכלה הסוציאליסטית מתפתחת בכוון הסיפוק הגדל והולך של הצרכים החמריים והתרבותיים של כל בני החברה, בעוד שהכלכלה הקאפיטאליסטית מתפתחת בכיוון התעשרותם הגדלה והולכת של המונופולים על חשבון הניצול האכזרי של העמלים במטרופולין ובמיוחד — בארצות הקולוניאליות והתלויות.

ברית-המועצות, כל ארצות המחנה הסוציאליסטי מצדדות בתחום מדיניות החוץ בעיקרון הדו-קיום בשלום בין הארצות בעלות משטר חברתי שונה. עיקרון זה הוא אבן-הפינה של מדיניות החוץ הסוציאליסטית. החוגים האימפריאליסטיים התוקפניים, לעומת זאת, מצדדים ב"עיקרון" של דו-קרב. ברור הדבר, כי שתי השיטות העולמיות — הסוציאליסטית והקאפיטאליסטית — מנוגדות הן, מתפתחות לפי חוקים שונים ובכיוונים הפוכים. ההבדלים בין שני המחנות העולמיים הם אובייקטיביים כפי שאובייקטיביים הם ההבדלים בין הסוציאליזם והקאפיטאליזם. אולם, כפי שמכריזים בצדק מנהיגי ברית-המועצות, סין העממית ויתר ארצות המחנה הסוציאליסטי, המציאות האובייקטיבית הזאת אינה צריכה להוליך לחלוקת העולם לגושים צבאיים. מציאות זאת לא רק מאפשרת, אלא אף מחייבת דו-קיום בשלום ופתרון כל השאלות השנויות במחלוקת בדרכי שלום, בשיטת המו"מ, כיוון שהברירה האחרת היא — מלחמת עולם הרסנית ביותר. ברית-המועצות בראש המחנה הסוציאליסטי מנהלת את המאבק הזה לדו-קיום בשלום למען שלום העולם ובטחון העמים תוך וודאות, כי בתחרות-שלום בשטח הפוליטי, הכלכלי, התרבותי והאידי-אולוגי כמו בשטח העלאת רמת החיים של העמים, ידו של הסוציאליזם תהיה על העליונה.

החוגים האימפריאליסטיים התוקפניים הוכיחו, כי הם מבכרים את הדו-קרב על פני הדו-קיום מתוך אשליות שווא שבדרך זו יצליחו לחזק את עמדותיהם המתערערות ולהטיל שעבוד וניצול מחודש על העמים שהשתחררו משליטתם. זה בא לידי ביטוי בהתקפה הגלויה שלהם נגד מצרים והונגריה, כלומר נגד תנועת השחרור הלאומי במזרח ונגד מחנה הארצות הסוציאליסטיות באירופה. למלחמה נגד מצרים ולמרידה הנגד-מהפכנית בהונגריה נתלו הסתה פרועה נגד ברית-המועצות והמפלגות הקומוניסטיות בארצות הקאפי-טאליסטיות.

התוצאות ידועות — כשלון חרוץ! ברית-המועצות, סין העממית, וכל ארצות הסוציאליזם מילאו תפקיד מכריע בהכשלת מציתי המלחמה והקונ-טר-רבו-לוציה, בהצלת שלום העולם, בהכשלת נסיון הרסטבראציה של הקאפי-טאליזם בהונגריה ושל הקולוניאליזם במצרים. החוגים האימפריאליסטיים קיבלו לקח מאלף ומעשי ביותר בדבר טיב השינויים ביחסי הכוחות העולמיים. כשלונם החרוץ הוכיח: (א) תבוסת המדיניות מ"עמדות של כוח"; (ב) החל-שתו הנוספת של הקאפיטאליזם; (ג) עליית כוחם וסולידאריותם של העמים המשתחררים מעול הקולוניאליזם; (ד) המשקל הגובר של העצמה המוסרית-פוליטית, הכלכלית וההגנתית של המחנה הסוציאליסטי וברית-המועצות בראשו; (ה) כוחות השלום חזקים יותר מכוחות המלחמה; (ו) נכונות ההנחה של הועידה ה-20 של מקב"מ בדבר זה, כי כל זמן שקיים האימפריאליזם קיימת הסכנה להתלקחות מלחמות, אלא שתודות לשינוי היסודי ביחסי הכוחות הנוכ-חיים בעולם קיימת כבר האפשרות בימינו למנוע מלחמות ולהפסיקן עם התפרצותן.

כל ההתפתחות של השבועות האחרונים מגלה בבירור, כי החוגים האימפריאליסטיים התוקפניים האכולים סתירות וניגודים בינם לבין עצמם לא השלימו עם תבוסתם, לא הסתלקו ממדיניות המלחמה, לא ויתרו על שיטת השעבוד הקולוניאלי של עמי המזרח, המופיעה כיום בדמות הדוקטרינה של איזונהאור, לא ויתרו על מזימותיהם התוקפניות נגד ארצות הסוציאליזם וכל העמים שוחררי השלום והעצמאות. מצב זה קורא לעירנות מוגברת של כל שוחררי השלום, קורא לא להקל ראש בסכנות של מלחמת עולם הרסנית בתוקף המדיניות ההרפתקנית של החוגים האימפרי-

אליסטיים. בכדי לקיים ולבצר דו־קיום בשלום בין מדינות העולם נדרש מאבק קשה של העמים, של כל אלה החרדים לשלום העולם. המאבק לשלום הוא המאבק העיקרי בימינו!

ההחלטות של ועידת ברמודה ושל המושב האחרון של נאט"ו מעידות על כך, כי האיסטרטגיה של שליטי ארה"ב מבוססת על הפצצה האטומית והמימנית. מכאן — סירובם להיענות להצעות ברית-המועצות בדבר הפסקת הניסויים המימניים, אשר הם כשלעצמם מסכנים את בריאותם של מיליוני בני אדם; בדבר הסכם בינלאומי על פירוק הנשק ואיסור ייצור הנשק הגרעיני. מכאן — זירוז הרמיליטאריזציה של גרמניה המערבית וצידוד הנשק אטומי, הפעלת הגושים הצבאיים, דחיית ההצעות הסובייטיות בדבר שיטת בטחון קולקטיבי לאירופה ולאסיה. התגובה השלילית של העמים שוחרים שלום למדיניות הנוכחית של החוגים התוקפניים עם שליטי ארה"ב בראשם מעידה על בידודו המוסרי-פוליטי הגובר והולך של האימפריאליזם.

אנו פונים בקריאה אל המוני עמנו, השונא את המלחמה והנכסף בכל נימי נפשו אל השלום, להתעורר נוכח הסכנות האלה ולהזכר כי באותה אמתלה גופה של "סכנת הקומוניזם" המופעלת כיום ע"י החוגים האימפריאליסטיים, הטיל היטלר את העולם לטבח איום. אנו קוראים להמוני עם ישראל להשמיע את קולם ברמה: בעד השלום — נגד המלחמה! בעד איסור הנשק הגרעיני ההרסני! נגד החייאת המיליטאריזם הגרמני שעלה לנו בשישה מיליון קרבנות במלחמת העולם השנייה! נגד מינויו של הגנרל-הרוצח ההיטלריסטי שפיידל ראש צבאות היבשה של נאט"ו באירופה! בעד דו־קיום בשלום בין הארצות ועמי התבל כולה!

המאבק לשלום ולעצמאות במזרח-התיכון

הקו היסודי המאפיין את המצב הפוליטי במזרח התיכון הוא התרחבות והתגברות המאבק של העמים הערביים נגד הקולוניאליזם, נגד ברית בגדאד התוקפנית, נגד ה"דוקטרינה של אייזנהואר", בעד חירות לאומית, בטחון ועצמאות כלכלית. מאבק זה, שבמרכזו מצרים וסוריה, המתנהל בסימן של אחדות סולידאריות ערבית אנטי-אימפריאליסטית, הכשיל את הגשמת המטרה של ברית בגדאד, הביא לפינוי הצבא הבריטי ממצרים, להלאמת חברת תעלת סואץ והעמדת התעלה תחת רבונות מצרים, לביטול חוזה השעבוד הירדני-בריטי; הוא היווה גורם חשוב בהכשלת ההתקפה שהציגה לעצמה מטרה להחזיר את הסדרים הקולוניאליים למצרים וליתר ארצות האיזור. תהליך ההתפוררות של השיטה הקולוניאלית והצעדים הנואשים והאכזריים הננקטים ע"י האימפריאליסטים, תוך ניגודיהם הפנימיים, לבלום תהליך זה, הוא החזיון היסודי במצב של המזרח התיכון. ההתקפה האכזרית על מצרים, הפגנת הכוח של הצי השישי האמריקאי נגד עמי המזרח-התיכון מעידות על טיב המדיניות האימפריאליסטית בחלק עולם זה.

כבכל העולם כן גם באיזור המזרח התיכון השכילו העמים להבחין היטב באופיים וטיבם של שני קווי המדיניות המנוגדים של שני המחנות העולמיים: מצד אחד — המדיניות שחרת השלום והעצמאות של ברית-המועצות בראש המחנה הסוציאליסטי, ומצד שני — מדיניות התוקפנות והשעבוד הקולוניאלי של האימפריאליסטים שבראשם החוגים השליטים של ארה"ב. ביטוי כולל למדיניות השלום הסובייטית לגבי המזרח התיכון נתנה הפנייה הידועה של ממשלת ברית-המועצות מ-11 לפברואר אל ממשלות ארה"ב, בריטניה וצרפת בהצעה לעשות מאמצים משותפים למען הבטחת שלום ממושך ויציב ע"י: הסדר השאלות השנויות במחלוקת בדרכי שלום, אי-התערבות

בענינים הפנימיים של ארצות האיזור וכיבוד ריבונותן ועצמאותן, הסתלקות מכל נסיון לכפות על הארצות הצטרפות לבריתות צבאיות בהשתתפות המעצמות הגדולות, חיסול הבסיסים הצבאיים ופינוי הצבא הזר מאותן הארצות, וויתור הדדי על אספקת נשק לארצות האיזור, סיוע להתפתחות הכלכלית של מדינות המזרח התיכון ללא הכתבת תנאים כלשהם — פוליטיים, צבאיים או אחרים, שאינם מתיישבים עם הריבונות והכבוד של הארצות הללו. ובקיצור — תוכנית של הבטחת השלום והגנת עצמאות העמים.

ביטוי כולל למדיניות האימפריאליסטית האמריקאית באיזור המזרח התיכון, מצד שני, נתנה ה"דוקטרינה של איזנהאור", שביסודה מונחים האינטרסים של אילי הנפט האמריקאיים ומטרתה היא: לדכא בסיסמה של "מלחמה בקומוניזם" את תנועות השחרור הלאומי של עמי המזרח התיכון, לחסל את עצמאות ארצותיהם ולהטיל עליהם שעבוד קולוניאלי, להבטיח עמדה שלטת לאילי הנפט וההון האמריקאיים באוצרות הנפט העשירים על חשבון דחיקת רגליהם של בריטניה וצרפת, להפוך את האיזור לבסיס אטומי תוקפני נגד המחנה הסוציאליסטי וכל העמים שוחררי החופש והשלום, להפעיל את הכוחות המזוינים האמריקאיים באיזור לתמיכה בביצוע ה"דוקטרינה". ההצטרפות של ארה"ב לועדה הצבאית של ברית בגדאד משמעה, כי שליטי ארה"ב החליטו לשלב את הברית התוקפנית הזאת בתוך ה"דוקטרינה". ובקיצור — תוכנית של מלחמה ושעבוד קולוניאלי.

הפעילות הפרובוקטיבית האמריקאית בירדן, הלחץ הגס שהופעל על ממשלת ירדן בליווי איומים בכיבושה וחלוקתה, השיחוד של חצר המלכות ועידוד כוחות הריאקציה הפיאודאלית והמלך חוסיין בראשם להדיח את הממשלה האנטיאימפריאליסטית ואת המפקדים הפטריוטיים מהלגיון הערבי, לפזר את הפרלמנט, את המפלגות הפוליטיות והאיגודים המקצועיים ולהטיל משטר של טירור אכזרי על המוני העם הנאבקים לעצמאותם, הרצת השייטת השישית האמריקאית למזרח הים-התיכון בתור הפגנה מלחמתית גלווייה נגד עמי האיזור — הנה דוגמה מוחשית ל"דוקטרינה של איזנהאור" בפעולתה. לא יפלא, לכן, כי ה"דוקטרינה" נתקבלה באיבה ובזעם ע"י עמי המזרח התיכון. מה גדולה איבה זו ל"דוקטרינה" תעיד העובדה שעם כל הטירור החוסייני-אמריקאי המופעל נגד עם ירדן, אין ממשלת-הבובות בחסות הצי השישי האמריקאי מעיזה להזמין את ריצ'ארדס ולגלות עמדה חיובית ל"דוקטרינה" זו. לעומת זאת הצעות השלום של ברית-המועצות זכו לאהדה ולתמיכה מצד עמי האיזור. אי הנכונות של מעצמות המערב להיענות להצעות הסובייטיות בענייני המזרח הקרוב והתיכון מה-11 לפברואר, ושתיקתן לאחר הפנייה הנוספת של ממשלת ברית-המועצות אליהן מ-19 לאפריל, בהצעה להוצאת גילוי-דעת משותף בדבר אי-שימוש בכוח כאמצעי לפתרון שאלות שנויות במחלוקת באיזור — מוכיחות, כי אין הן מעוניינות בהפגת המתיחות ובהשכנת שלום באיזור.

מאז הקרבות על אדמת מצרים לא היתה עוד מתיחות כזאת במזרח התיכון כפי שהיא מורגשת כיום.

ה"דוקטרינה של איזנהאור" היא הגורם היסודי למתיחות הזאת הגוברת והולכת במזרח התיכון; היא מאיימת על השלום, על החופש והריבונות הלאומית של כל ארצות האיזור, לרבות ישראל; היא הקשר האימפריאליסטי המסוכן ביותר נגד שלום העמים.

הדוקטרינה האמריקאית נולדה לאחר תבוסתם של האימפריאליסטים הבריטיים והצרפתיים במצרים, והיא באה לרשת את עמדותיהם האבודות, אך כל הסימנים מעידים שסופה לרשת מהם את גורל התבוסה.

הגל העולה של המאבק. האנטיקולוניאלי בארצות המזרח התיכון, הנכונות של המחנה הסוציאליסטי ושל העמים שוחריו השלום לסייע למאבק צודק זה, מצביעים כבר על חוסר הסיכויים של "דוקטרינת אייזנהאור", על סיכויי תבוסתה הוודאית.

הנסיון ההיסטורי מלמד וכל הכיוון של ההתפתחות במזרח התיכון מאשר, כי אין להסיג אחרנית את ההתקדמות של עמי האיזור, אשר עלו על הדרך הרחבה של התפתחות לאומית עצמאית. תבוסת האימפריאליזם בעניין תעלת סואץ, הבידוד המוסרי-פוליטי של משענותיו הדינאסטיות-פיאודאליות בארצות האיזור, האפשרויות של העמים להיעזר בתמיכה של המחנה הסוציאליסטי ושל עמי אסיה ואפריקה המשוחררים, יצרו מצב בו חדל האימפריאליזם להיות גורם בינלאומי כליכול במזרח-התיכון, בו אי אפשר עוד לפתור שום שאלה רצינית בלי ונגד העמים, בלי ונגד ברית המועצות. דרגה זאת של התפתחות מסבירה את העובדה, כי אין עמי האיזור מקלים ראש בסכנות החמורות אותן נושאת בחובה "דוקטרינת אייזנהאור" והם מתלכדים למאבק נמרץ נגדה. העמים, אשר שברו את עול האימפריאליזם הבריטי והצרפתי לא יכניסו את צוארם בעול הקולוניאליזם של ארה"ב!

ישראל והמאבק לשלום ולעצמאות

שעבוד ישראל למדיניות האימפריאליסטית של שליטי ארה"ב, שהוא הקו האופייני למדיניות החוגים השליטים של ישראל, קבע את מקומה ותפקידה של ארצנו במאבקי התקופה לשלום ועצמאות לאומית, בזירה הבינלאומית כבזירת המזרח-התיכון. כבר בוועידתנו ה-11 בשנת 1949 נאלצנו לקבוע את דבר הסתלקותם של שליטי ישראל ממדיניות של מאבק לעצמאות ישראל ומעברם למדיניות של השתעבדות לארה"ב; כבר בוועידה ה-12 בשנת 1952 שומה היה עלינו לסכם שורה של כשלונות מדיניים לישראל ולציין את הכיוון של התקפות מרוכזות על רמת החיים של מעמד הפועלים והמוני העם מצד הממשלה כתוצאה משעבוד ישראל למדיניות ארה"ב ולהון המונופוליסטי הזר. כל ההתפתחות של השנים האחרונות אימתה את הנחתנו זו ובאופן דראסטי ביותר אימתה אותה ההתרחשויות של השנה האחרונה. ההתקפה על מצרים בתיאום עם האימפריאליסטים הבריטיים והצרפתיים הראתה, כי אין גבול לכושר הסחר-מכר של שליטי ארצנו בעצמאות ישראל ובגורלה וכי אין הם נרתעים לשים את ישראל בעול של תלות האימפריאליזם הצרפתי ואף הבריטי נוסף על עול השעבוד האמריקאי.

אחת התוצאות הרציניות ביותר ממדיניות שעבוד ישראל לאימפריאליזם האמריקאי היתה העמדת ארצנו, בניגוד לאינטרסים הלאומיים שלנו, נגד התהליכים ההיסטוריים בני זמננו, נגד הכיוון הפרוגרסיבי הכללי של ההתפתחות הפוליטית בעולם ובמזרח. כתוצאה מקו זה נרתמה ממשלת ישראל למדיניות ההתנגדות להצעות השלום של ברית-המועצות, למסירת מקומה החוקי של סין בארץ לריפובליקה העממית הסינית, למאבק העמים המשוועבדים לאימפריאליזם על זכויותיהם לעצמאות לאומית — של העמים הערביים במיוחד. בזה האופן העמידה הממשלה את ישראל נגד ברית-המועצות, סין העממית ויתר ארצות המחנה הסוציאליסטי, הביאה לבידוד ישראל בקרב עמי אסיה ואפריקה. הפיכת ישראל למכשיר של לחץ על הארצות הערביות בשירות האימפריאליזם, במיוחד על אותן הארצות שעלו על דרך העצמאות הלאומית וההתנגדות לברית בגדאד התוקפנית, העמידה את ישראל נגד עמי המזרח הערבי, סיכנה את בטחון ארצנו והחמירה את הסכסוך הישראלי-ערבי. שעבוד ישראל למדיניות האמריקאית הגלובאלית הוליד את שליטי ישראל

החבר שמואל מיקוניס מוסר את הדין וחשבון של הוועד המרכזי לוועידה ה־13

אל שפל המדרגה המוסרית-פוליטית מהבחינה היהודית והאנושית, בהסכימם תמורת שוחד "השילומים" להעניק מחילת עוונות לשליטים הניאו-נאציים של מערב גרמניה ולתת להם הכשר להמשכת דרכו של היטלר ולהקמת הוורמאכט הידוע לשימצה בהדרכת הגנרלים רוצחי המיליונים מבני עמנו.

"העזרה" האמריקאית הניתנת לממשלת ישראל גרמה לשעבודה של ישראל לארה"ב. הסעיף השני בחוק האמריקאי "הבטחת הבטחון ההדדי" קובע, כי מטרת החוק היא — "סיוע לביצוע מדיניות החוץ של ארה"ב באמצעות עזרה צבאית, כלכלית וטכנית" לארצות אחרות, בכדי "לפתח את מקורותיהן... בהתאם לאינטרסים הלאומיים של ארה"ב". ואכן, כתוצאה מחוזה זה והאחרים (המילווה מהבנק ליבוא ויצוא, חוזה ל"ידידות, מסחר וספנות", סעיף 4 של תכנית טרומאן, "הסכם התרבות") פועלת הממשלה בהתאם לאינטרסים האמריקאיים. בהתאם לקוו זה ממשיכים חוגי בן-גוריון בשלטון להכריז על נכונותם לברית צבאית עם ארה"ב, הכרוכה באבדן הריבונות הלאומית ובפיקוח אמריקאי על צה"ל. כידוע, גם ללא ברית צבאית עם ארה"ב הפעילו חוגים מיליטאריסטיים אלה את הכוחות המזוינים של ישראל נגד הארצות השכנות בהתאם לאינטרסים האמריקאיים באיזור המזרח התיכון.

שר המסחר והתעשייה לשעבר ומנהיג "הציונים הכלליים" ברנשטיין אישר במאמרו ב"הבוקר" מ-19.4.57 את הנחותינו אלה, כאשר קבע כי העזרה הכספית האמריקאית, לרבות כספי המגבית היהודית המאוחדת ואיגרות החוב של "מילווה העצמאות" ו"מילווה הפיתוח", יוצרת תלות מדינית. וחבר הכנסת מסיעת "הציונים הכלליים" רימלט במאמרו באותו עתון ומאותו תאריך גופא מאשר עוד עובדת-יסוד אוביקטיבית, המועלית זה שנים על ידי מפלגתנו והיא — כי "לא רק שאין מדיניותה של ארה"ב מזדהית כיום עם האינטרסים החיוניים של ישראל, אלא גם נוגדת אותם".

החוגים השליטים מתקשים יותר ויותר לטשטש דברים אלה. דעות "אפיקורסיות" מסוג זה נשמעות בזמן האחרון לעתים קרובות בקרב הציבוריות הישראלית. בעקיפין הודה בכך גם שר האוצר אשכול, כאשר הכריז לאחרונה, כי ישראל תשיג עצמאות כלכלית בעוד 20—30 שנה... אמנם, הראייה שלו היא "במקצת" רחוקה מדי וסותרת את ניחושיו הקודמים, אולם חשיבותה היא בכך שגם מצמרת השלטון בא האישור להעדר עצמאות ממשית, לתלות של ישראל בארה"ב.

העמדת ישראל במחנה האימפריאליסטי וההתחייבויות הנובעות מכך גרמו לשיתוף ישראל בכל השלבים של "המלחמה הקרה" של הסטייט דפרטמנט, ולניצול כוחה הצבאי להוצאת הערמונים מהאש עבור זרים. דוגמה בולטת וחמורה לחריצותם של שליטי ישראל בניהול המלחמה הקרה נתנה לנו אותה הסתה פרועה נגד ברית-המועצות וארצות הדמוקראטיה העממית ע"י אישי ממשלה רשמיים, אשר הוליכה לפיצוץ הצירות הסובייטית בתל-אביב ולניתוק היחסים הדיפלומטיים בין סס"ר לישראל בשנת 1953.

שעבוד ישראל לתכתיבים אימפריאליסטיים, לאינטרסים זרים, תמורת "עזרה" אמריקאית הוא עניין חמור כשלעצמו, אולם חמורה לא פחות מזה היא העובדה, כי "עזרה" זאת שירתה באופן בלעדי את אינטרס האכספנסיה הכלכלית והפוליטית של ארה"ב, את האינטרס של מירוף זיון בארצנו בשירות "מדיניות הכוח" האמריקאית. מירוף זה לא לבד שאינו מגן על ארצנו, אלא משמש מקור, בתנאים הנתונים, לסיכון בטחון ארצנו, כפי שהוכיחה זאת הרפתקת-סיני. השוואה בין ממדי "עזרה" אמריקאית זו לבין עובדה אחת בלבד, מיבצע סיני, שהכנתו וביצועו עלו לישראל בהוצאת 432 מיליון ל"י, מראה מה מרוששות אותנו ההתחייבויות לארה"ב הקשורות ב"עזרה" זו, ומה מסוכנות הן לבטחוננו, לחיי עמנו, כאשר אנחנו מציינים, כי מירוף הזיון מרושש

אותנו, ראוי גם להגדיר, כי זה מדלדל בראש וראשונה את אפשרויות הפיתוח של הארץ ומרוקן בראש וראשונה את כיסי הפועלים, המוני העמלים ושכבות הביניים של העם באמצעות משאבת המסים. ה"עזרה" האמריקאית סיפקה טובת הנאה יוצאת מהכלל להון המונופוליסטי הזר הפועל בארצנו ולשותפיו הישראליים בקרב הבורגנות הגדולה, היא העשירה וביצרה את כוחה של הבורגנות המסחרית והבנקאית הישראלית הגדולה (הבורגנות הקומפראדורית). זאת המשמעות המעמדית של מדיניות השעבוד של ישראל לארה"ב.

מלחמת סיני

המשך וביטוי דראסטי לשעבוד ישראל לאימפריאליזם ולסכנות הכרוכות בכך לשלומנו ועתידנו הלאומי שימשה השתתפות ישראל בהתקפה ההרפתקנית על מצרים בתורת חיל-חלוץ של האימפריאליסטים הבריטיים-צרפתיים ובתיאום מלא אתם, בידיעת שליטי ואשינגטון. חוגי בן-גוריון המיליטאריסטיים, בהסתר מהעם ובניגוד לרצונו העז בשלום, תוך אובדן כל זיק של אחריות לאומית, הטילו את ישראל להרפתקה הצבאית, אשר לולא הפסקתה המהירה ע"י ההופעה המלוכדת והנמרצת של כל העמים שוחרי השלום, ובראשם ברית-המועצות וסין העממית, היתה מטילה את העולם למלחמה ומסכנת את עצם קיומה של ישראל. הממשלה לא נרתעה מלהפקיר את חיי בנינו ובנותינו על מזבח התוכנית הפושעת של האימפריאליסטים לכבוש את איזור תעלת סואץ ולהטיל על מצרים ויתר ארצות האיזור עול קולוניאלי מחודש. האופי התוקפני והבלתי צודק של "מלחמת סיני" אינו משתנה גם ע"י כך, שנוסף על המטרות הנפשעות של אידן וגי מולה הציגו לעצמם שליטי ישראל גם מטרות נפשעות והרפתקניות משלהם, של התפשטות טריטוריאלית ושל כפיית תכתיב על יסוד "עובדות מוגמרות" בכוח האלימות הצבאית.

אל האסון של מלחמת סיני נתלווה ביום פתיחתה רצח בדם קר, הרצח המחריד של עשרות תושבים ערביים שלווים בכפר קאסם, ע"י משמר הגבול הישראלי לפי השיטה של הקולוניאליסטים הבריטיים והצרפתיים. רצח זה, שהכתים את כבודנו הלאומי, חשף את האופי האכזרי של החוגים המיליטאריסטיים והשובינייים הממונים על ביצוע מדיניות הדיכוי הלאומי כלפי האוכלוסיה הערבית בישראל, גילה את התהום שנפערה לרגלי ישראל בעטייה של מדיניות חוגי בן-גוריון. פשעים אלה גרמו לזעזוע בקרב המוני העם, עוררו מורת רוח ומחאה בקרב החוגים הדמוקראטיים היהודיים ופעולות מחאה המוניות בקרב האוכלוסיה הערבית. היה בכך משום אזהרה לאלה, אשר חינוכו והדריכו את הרוצחים בכפר קאסם, אשר טיפחו ומטפחים את הלך הרוח, כי דם ערבים הפקר הוא.

המלחמה נגד מצרים נגמרה, כידוע, כפי שחזינו זאת אנחנו ובהתאם לאזהרותינו — היא נגמרה בכשלון מוחלט! כל המטרות שהציגו לעצמם אידן, גי מולה ובן-גוריון הוחטאו. קרה ההיפך הגמור ממה שהם תיכננו. ישראל לא לבד שלא הפיקה שום תועלת מההרפתקה הצבאית נגד מצרים, אלא אף נפגעה ממנה קשות: ישראל הוקעה כתוקפן, כמסכן השלום, כמשרת הקולוניאליזם, כאויב לשאיפות העצמאות של עמי המזרח התיכון. התוצאות היו: בידוד ישראל בעולם כולו, החמרת הסכסוך הישראלי-ערבי והרחקת הסיכוי לשלום עם הארצות השכנות, הגברת הקשיים הכלכליים של ארצנו, אבטלה המונית, עליית גל היוקר, הכבדת עול המסים, עליית גל השוביניות וחזוק השפעת "חירות" — מפלגת הפאשיזם והמלחמה. הוברר, כי כל נסיון של התפשטות טריטוריאלית במצב הנוכחי של חלוקת הכוחות בעולם נידון לכשלון; כי אין לכפות בכוח "הסדרים" על מצרים, כי אין להשיג באמצעי אלימות סיפוק

תביעות של צד אחד תוך התעלמות מהתביעות והאינטרסים הצודקים של הצד השני. הוברר: שום בעייה ישראלית לא נפתרה, כל בעיותינו הסתבכו עוד יותר. הומחש: ההישענות של שליטי ישראל על האימפריאליזם היתה הישענות על משענת קנה רצון, על כוחות שהפסידו את משחקם במזרח התיכון, שאין להם כל עתיד בחלק זה של העולם. ההתחברות אתם נגד המזרח הערבי בעוד שכל עתידה של ישראל קשור ודבוק במזרח התיכון, בגורלם ועתידם של עמי המזרח הערבי, הוכחה כהרת אסון בראש וראשונה לישראל.

סיכומים אלה, המשקפים את המציאות כמות שהיא, מוכיחים כי הרפתקת-סיני היתה בעוכרי ישראל, כי חוגי בן-גוריון בשלטון הכשילו את ישראל. נשיא ההסתדרות הציונית ד"ר גולדמן קלע ללא ספק ל"נקודה", כאשר במסיבת עיתונאים בירושלים (12.3.57) המשיל את תוצאות מלחמת-סיני ל"ערימת גרוטאות". בבקורת חריפה על "מיבצע סיני" יצא כזכור שר החוץ וראש הממשלה לשעבר מ. שרת בעת דיוני הכנסת מ-6 במארכס ש"ז, אשר הרסה את אבני הפינה של הקונצפציה הבנגוריונית מ"עמדות של כוח", של "עובדות מוגמרות". בקורת זאת הצביעה על התוצאות הפוליטיות לגבי מעמד ישראל באסיה ובעולם כולו ממלחמת-סיני, שהן שליליות כולן; היא הראתה, כי בלי אווירה של רצון טוב כלפי ישראל לא יהיה שום שיט וכי שום "חופש שיט" כפוי לא יקדם אותנו. מ. שרת ונ. גולדמן, אשר ללא ספק מבטאים את השקפתם של חוגים לא מבוטלים בקרב המפלגות השליטות, אך חיזקו בדיעבד את הבקורת אשר מפלגתנו הטיחה כלפי הממשלה. לעומת זאת מה מזיקה וחסרת עקרונות היתה ההופעה של הנהגת מפ"ם! הנהגה זו, אשר בניגוד לאזהרותיה הנכונות מפני הרפתקנות צבאית בברית עם האימפריאליסטים סמוך למיבצע-סיני התייצבה מייד עם פרוץ המלחמה בחזית אחת עם החוגים המיליטאריסטיים של בן-גוריון, הוכיחה, כי היא מעדיפה את המשמעת לבן-גוריון ואת התיקים המיניסטריאליים על פני עניין שמירת השלום, העצמאות והאינטרסים של העם העובד. היתה זו הופעה של התכחשות גמורה להשקפת עולמה הרשמית של מפ"ם.

מכל מקום, ברור לחלוטין, כי מלחמת-סיני היתה כשלון ופשיטת הרגל של המדיניות אשר הוליכה אל המלחמה הזאת, הכשלון של השירות לאימפריאליזם וההישענות עליו. ובסיכום — נכשלה דרך המלחמה, נכשלה המדיניות מ"עמדות של כוח"! הוכח, כי התנגדות מפלגתנו הקומוניסטית למלחמה נגד מצרים ייצגה עמדה פטריוטית אמיתית, כי ראינו את הנולד, כי אזהרותינו ואזהרותינו נגד ההרפתקנות הצבאית ונגד סכנת סיבוך ישראל במלחמת-מנע נבעו מחרדתנו ודאגתנו לעניין השלום ולעניין בטחון ישראל ועתידה, כי גילינו צלילות דעת, אחריות לאומית ויכולת עמידה נוכח שכרון המלחמה וההסתה האנטיקומוניסטית הפרועה. הבהרנו ונמשיך להבהיר את האמת האובייקטיבית בדבר קיום זיקת גומלין בין האינטרסים הלאומיים האמיתיים של ישראל לבין האינטרסים הלאומיים האמיתיים של העמים הערביים השכנים ושל עמי העולם כולו. הרפתקת המלחמה נגד מצרים שהיוותה התנקשות בשלום העולם ובשאיפות העצמאות הצודקות של עם מצרים ויתר העמים הערביים היתה בעת ובעונה אחת גם התנקשות בשלום ישראל ובטחונה וצעד שהגביר את תלות ישראל באימפריאליזם, כלומר — פגיעה בעצמאות ישראל. אמת אובייקטיבית זאת רק ממחישה, כי לא קיימת כל סתירה בין פטריזם ישראלי אמיתי לבין האינטרנאציונאליזם, לבין הסולידאריות עם המאבק האנטי-אימפריאליסטי של עמים אחרים. אלה הם שני הצדדים של הוויית מפלגתנו הקומוניסטית בארץ הזאת — מפלגת הפטריזם הישראלי והאינטרנאציונאליזם הפרולטארי!

אלטרנטיבה מדינית

למדיניות ולעמידה הפטריוטית והאינטרנאציונאליסטית של מפלגתנו באותם חדשים של מבחנים קשים לישראל היתה השפעה לא מעטה בקרב חוגים שונים של הציבוריות הישראלית. כשלון הרפתקת-סיני, ירידת הפרסטיז'ה של החוגים השליטים, האופן בו החלו האימפריאליסטים "לטפל" בישראל לאחר שהיא עשתה עבורם את המלאכה השחורה, — כל אלה סייעו לתסיסה פוליטית מוגברת בקרב מפלגות וארגונים שונים, לוויכוחים וחיכוכים בין מחייבי ושוללי הקו הרשמי של חוגי בן-גוריון. במצב זה לא פסקנו מלהצביע על מוצא, על אלטרנטיבה פוליטית, על הצורך בליכוד כל הפטריוטים הישראליים למאבק נגד דרך המלחמה של בן-גוריון, בעד שינוי יסודי של המדיניות הישראלית. אמרנו: הדרך האחת והיחידה, התואמת את מיטב האינטרסים הלאומיים של ישראל היא דרך השלום, דרך הגנת העצמאות הלאומית, דרך ההסכם בין העמים, דרך הצעידה יחדיו עם העמים הערביים נגד האימפריאליזם, דרך הנייטראליות בזירה הבינלאומית.

המצב האובייקטיבי של ישראל מחייב בתקופה הנוכחית מדיניות של נייטראליות ופירושה — הסתלקות מההשתלבות בגוש האימפריאליסטי ובתוכניותיו התוקפניות והקולוניאליות, אי התקשרות עם מחנה עולמי אחד נגד משנהו. זה לא אומר ניתוק הקשרים עם המערב, זה אומר — יחסים תקינים עם כל הארצות על יסוד של שוויון זכויות וכיבוד הריבונות הלאומית. מדיניות של נייטראליות תאפשר לנו לקבל עזרה מברית-המועצות ללא כל תנאים, זה יאפשר לנו אפילו לקבל עזרה מארה"ב ללא תנאים פוליטיים משע-בדים; זה עשוי לשנות מהיסוד את מעמדנו הבינלאומי, את מצבנו במזרח התיכון ובקרב עמי אסיה ואפריקה. ולבסוף מדיניות של נייטראליות תקדם את סיכויי השלום הישראלי-ערבי.

אולם, יש להכיר בכך, כי התסיסה הפוליטית בקרב הציבוריות הישראלית, בקרב מפלגות הפועלים, בקרב שכבות הביניים והבורגנות הלאומית, כי האלמנטים העומדים באופוזיציה לקו המלחמה וסיכון עצמאות ישראל של חוגי בן-גוריון חלשים הם עדיין, בלתי מאורגנים, מסוכסכים בינם לבין עצמם. העמדה חסרת העקרונות של הנהגת מפ"ם מסייעת למצב זה, לחולשה זאת. החולשה נובעת ביסוד מדרגה זו או אחרת של דביקות באשליות על "חיוניותה" כביכול של ה"עזרה" האמריקאית לישראל, מדרגה זו או אחרת של אנטי-ערביות ואנטי-סובייטיזם. אולם, מה שלא תהיינה סיבותיה, המצב האובייקטיבי הוא, כי קיימת עדיין דיספרופורציה ניכרת בין המצב החמור של ישראל המחייב מאמצי הצלה גדולים לבין היכולת המעטה עדיין של אותם הכוחות הנתבעים למאמצי הצלה אלה.

בדרך אל הדוקטרינה של איזנהאור

מצב כזה הוא נוח מאד לפושטי הרגל בשלטון הישראלי. הוא מסייע להם לא רק "להחלים" מהמכות שניתכו עליהם, אלא אף להעמיד פנים שוחקות ולהזין את המוני העם בבדיות, כי "בכל זאת" מלחמת-סיני לא היתה כולה הפסד. יתר על כן, שופרות התעמולה של הממשלה מנסים ליצור את הרושם, כי אף "נתחזקו" עמדות ישראל... והסימן?! "הסימן" הוא שהמערב וארה"ב בראשו העניק לממשלת בן-גוריון הכרה בזכות לאיים בכוח ולהשתמש בכוח נגד הארצות הערביות למען הבטחת חופש השייט כביכול לישראל ולכל "העולם החופשי". במלים אחרות לפי הסכם דאלס-מאיר, המערב האימפריאליסטי מוכן שוב להשתמש בישראל למטרות מדיניותו התוקפנית נגד העמים הערביים הנאבקים לעצמאותם, מוכן שוב לעודד ולהטיל את ישראל לאחר

הרפתקת-סיני להרפתקה צבאית חדשה ומסוכנת, שתשמש פתיחה להתערבות צבאית של ארה"ב באינטרסים של אילי הנפט ומציתי המלחמה. במלים אחרות, האימפריאליסטים האמריקאים החליטו להפוך את ישראל לאחת מפלוגות-המחץ התוקפניות שלהם באיזור המזרח-התיכון. דבר הכרוך בסכנות איומות לבטחון עמנו ולעתיד ישראל. אולם, בפי בן-גוריון וגולדה מאיר זה מוכתר בשם "הישג", "ריווח נקי" ממבצע-סיני... "ריווח-נקי", מהרפתקת-סיני הן, כנראה, גם התוכניות של המונופולים הצרפתיים והאמריקאיים להשתלט על הקו אילת-חיפה באמצעות קו נפט, דרכי תחבורה וכו' כ"אלטרנאטיבה", כביכול, לתעלת סואץ. מה פירוש הדבר תעיד ההכרזה של פוסטר דאלס במסיבת עיתונאים מה-26 במארס ש"ז, כי ארה"ב דנות באפשרות של הסכמים אשר יכריזו על צנורות הנפט כמבנים בינלאומיים. כאשר ג'ון פוסטר דאלס מדבר על "בינלאומיות", הרי ידוע הדבר, כי הכוונה היא — השתלטות אמריקאית. הוא שאמרנו בראשי הפרקים לקראת הוועידה ה-13, כי "התוצאה החמורה ביותר של הרפתקת-סיני היתה הגברת תלותה של ישראל במעצמות האימפריאליסטיות ובראש ובראשונה — בארה"ב".

כ"הישג" נוסף של הרפתקת-סיני מצביעים חוגי בן-גוריון על רכישת "ידידות" צרפת... חוגי בן-גוריון מעלימים מעיני העם, כי לא צרפת עוזרת לישראל, אלא שליטי ישראל נרתמו לשרות הקולוניאליזם הצרפתי התם לגווע והמנוון ביותר. קולוניאליסטים אלה עצמם מלאים התפעלות על כך שבמצבם הקריטי ביותר באלג'יר נודמנה להם מציאה כזאת, כמו ממשלת בן-גוריון — חזיון נדיר בפראקטיקה שלהם בשנים האחרונות — אשר הסכימה לסייע להם במלחמתם המזוהמת.

שליטי ישראל מסתירים, כמו כן, מידיעת הציבור, כי "הידידים" הקולוניאליסטיים הצרפתיים של ישראל הם משמנה וסלתה של הריאקציה, של הפאשיזם והאנטישמיות, הם רוצחי עם אלז'יר. ההכרזה של הגנרל הצרפתי קאטרו, אווה הממשלה, בבית ציוני אמריקה בתל-אביב מ-7 במאי ש"ז בדבר זה, כי "על ישראל לשמש ראש גשר למערב, כולל גרמניה, במזרח התיכון נגד... ברית-המועצות" דייה להסביר, מה תפקיד מועידים לנו הקולוניאליסטים הצרפתיים, מה המחיר שמטילים על ישראל לשלם עבור "עזרה" צרפתית מפוקפקת...

מפלגתנו הקומוניסטית, המוני עם ישראל רוחשים ידידות עמוקה לעם הצרפתי הגדול, לתרבותו האדירה, למסורת מאבקו למען החופש. מפלגתנו הקומוניסטית, עמלי ישראל רוחשים ידידות עמוקה ורגשי סולידאריות חמים ביותר לפרולטאריון הצרפתי המהפכני, לממשיך דרכה ומאבקה של הקומונה הפריסאית ולמפלגתו הקומוניסטית רבת התהילה, אשר בסכנת נפשות ובתנאים הקשים ביותר הדריכה את המחתרת הלוחמת בכובש ההיטלריסטי ואת פעולת ההצלה של יהודי צרפת מצפורני הנאצים בשנות מלחמת העולם השנייה, ניצבה לימין מאבק העצמאות של עמנו בשנת 1948 ועומדת כיום במאבק עקשני נגד החייאת המיליטאריזם הגרמני ונגד כוחות הפאשיזם והאנטישמיות בצרפת גופא. אין לנו כל ספק בכך, יתר על כן — יש לנו כל הבטחון, כי עם ישראל בהמוניו דוחה את "הידידות הצרפתית" של ידידי האנס שפיידל ורוצחי עם אלז'יר, וכי ידידות-האמת בין שני העמים, הצרפתי והישראלי, תקום על יסוד מאבק משותף לשלום ולשחרור העמים התלויים.

הממשלה, חוגי בן-גוריון המיליטאריסטיים, משחקים משחק מסוכן בגורל עמנו ומולדתנו. כיום אין זה כבר סוד, כי בתקופת השהיית הפיגוי של הכוחות הישראליים מהטריטוריה המצרית, תוכננה ע"י ג'ון פוסטר דאלס בהסכמת גולדה מאיר, ההתנהגות וההופעה של ממשלת ישראל באופן כזה שתהווה שירות יעיל ביותר ל"דוקטרינת אייזנהאור", "התקוות והציפיות"

הידועות, שהושמעו ע"י שרת החוץ מאיר בנאומה בעצרת או"ם מ-1 במארכ ש"ז, גילו טפח מאותו הסכם ישראל-אמריקאי. האיומים של הממשלה כלפי ירדן, דוקא כאשר החריף שם המאבק האנטיאמפריאליסטי נגד "הדוקטרינה" ונגד בואו של ריצ'ארדס, האיומים ב"חופש הפעולה" של ישראל אם יגיע המצב בירדן לידי הכרעה אנטיאמפריאליסטית של העם — הגם אחת האילוסטרציות לטאקטיקה של ממשלת ישראל בשירות "הדוקטרינה".

צירוף ישראל לדוקטרינה של אייזנהאור

כך גילגלו חוגי בן-גוריון את ישראל תוך מלאכת מחשבת של רמייה והעלמה, הסחת דעת העם, תוך ליבוי יצרים שוביניים ודימאגוגיה לאומית, אל המדרון התלול ביותר בתולדותיה, אל סף התהום ממש — אל ה"דוקטרינה של אייזנהאור", כך העלימו מידעת העם, הסיחו את דעת העם מהצעות השלום למזרח התיכון של ממשלת ברית-המועצות, התואמות את מיטב האינטרסים הלאומיים של ישראל ושל כל עמי האיזור. לא זו בלבד שהחוגים השליטים העלימו והתעלמו מהצעות ה-11 בפברואר וה-19 באפריל ש"ז של ממשלת ברית-המועצות, המתוות את הקווים להפגת המתיחות במזרח התיכון ולהשכנת שלום באיזור, אליו כה נכסף עמנו וכל העמים בשכנותנו, אלא אף פיתחו הסתה אנטי-סובייטית ארסית כאילו ברית-המועצות היא "אנטי-ישראלית" כדי לטשטש את מדיניותם הם האנטי-סובייטית ולהצדיק את השענותם על האימפריאליזם. החוגים השליטים מתאמצים לשווא לטשטש את העובדה היסודית, כי המדיניות הסובייטית היא מדיניות עקרונית. מדיניות זו לא היתה "אנטי-ערבית", כאשר תמכה במאבק העצמאות של עמנו בשנת 1948 והיא אינה "אנטי-ישראלית", כאשר תומכת במאבק האנטיאמפריאליסטי של העמים הערביים. היחס של ברית-המועצות לממשלת ישראל נקבע לפי מדיניותה של זו האחרונה בעניין השלום והעצמאות הלאומית. במקום לפסול את המדיניות הסובייטית צריכים החוגים הרשמיים בארצנו לפסול את מדיניותם הם בשירות האימפריאליזם, הנוגדת את עניין השלום והאינטרסים הלאומיים של ישראל. ההתפתחות של הענינים בזמן האחרון מצביעה בבירור, כי שירות לאימפריאליזם, אנטי-ערביות ואנטי-סובייטיזם מוליכים בהכרח להתנקשות באינטרסים הלאומיים של ישראל — וההצטרפות ל"דוקטרינה" מוכיחה זאת!

החלטת ממשלת בן-גוריון לקבל את ה"דוקטרינה", לשים את ישראל בעולה היא בגידה בעניינים הלאומיים העליונים של ישראל, וזאת מהטעמים הבאים.

א) הצטרפות לדוקטרינה משמעה הצטרפות להכנת מסע נגד "הקומוניזם הבינלאומי", — סיסמה שהושאלה מהמסע האנטי-קומאינטרני של היטלר, המכוונת ביסוד לאותן המטרות גופן שהניעו בזמנו את הנאציזם הגרמני והמתבטאת כיום בחתירה למלחמה גרעינית הרסנית נגד ברית-המועצות, סין העמית וכל ארצות המחנה הסוציאליסטי, נגד כל העמים החפשיים, ולשלטון עולמי של המיליארדרים האמריקאיים. תופעת "הלווי" האנטי-יהודית לסיסמת האנטי-קומוניזם, שעלתה לנו במיליוני קרבנות במלחמת העולם השנייה, כבר מופיעה כיום למעשה כמשולבת עם "הדוקטרינה" באיזור המזרח התיכון. "הגוש הערבי" החדש של משרתים אימפריאליסטיים כגורי סעיד וחסיין כבר מזווגים יחד אנטי-קומוניזם ואנטי-ישראליות מתוך תקוות-שווא שזה יעשה את הדוקטרינה ל"מקובלת" יותר על דעת הקהל הערבית. אין כל ספק בזה, שהריצ'ארדס מעודדים בתעמולתם בקרב חוגי הריאקציה הערבית את הזיווג הזה של אנטי-קומוניזם וחיסול ישראל והם יכולים לעשות זאת, כמובן, רק בקרב אנשי שלומם האנטיסובייטיים. אישור לכך אפשר למצוא אפילו בעתון כזה כמו "דבר" הרשמי

למחצה. במאמר המערכת של "דבר" עוד מיום 26 בנובמבר 1956 נאמר במפורש, כי הסכנה של "חיסול מדינת ישראל" באה דווקא מצד "הגורמים האנטי-סובייטיים במגמה להרחיב את ברית בגדאד ולמנוע חדירה סובייטית נוספת למזרח התיכון", והלאה — כי "המעצבים את הליכוד הערבי החדש הזה רוצים להשתית אותו בין השאר גם על "המטרה הקדושה": חיסול מדינת ישראל, הגורמים האנטי-סובייטיים אינם נרתעים מאמצעי פסול, מורעל והרסני זה..."

ב) "הדוקטרינה" מכוונת להטלת עול שעבוד קולוניאלי של ארה"ב על כל ארצות האיזור ולהעמיד לרשותן את הפוטנציאל הכלכלי, את כוח האדם והעמדות האיסטראטגיות. הצטרפות אל "הדוקטרינה" היא, לכן, הפקרת העצמאות המדינית, ויתור על הסיכוי להשיג עצמאות כלכלית, הפקרת הבטחון והעתיד של ישראל.

ג) הצטרפות לדוקטרינה פירושה הצטרפות למירוץ זיון מוגבר ול"מלחמה קרה" באיזור ובעולם. החלטת מועצת נאט"ו האחרונה בדבר ציוד הצבאות האטלנטיים בנשק אטומי נושאת בחובה את הסכנה, כי ארצות האיזור, שהצטרפו ל"דוקטרינה", לרבות ישראל, ייהפכו לבסיסים אטומיים — כלומר, למטרות צבאיות, על כל סכנות ההרס הכרוכות בזה. הצטרפות לדוקטרינה נוגדת את התחייבות ממשלת ישראל כלפי ממשלת ברה"מ בשעת חידוש היחסים הדיפלומטיים בשנת 1953 שלא להיות שותף לשום ברית או צירוף כלשהו המכוונים נגד ברית-המועצות.

ד) הסכסוך הישראלי-ערבי הוא מוקד של מלחמה במזרח התיכון וגורם מסייע למדיניות "הפרד ומשול" של האימפריאליזם. "הדוקטרינה", בניגוד לאינטרס השלום של עם ישראל והעמים הערביים, תופעל ותפעל אובייקטיבית למען הארכתו וייצובו של הסכסוך הזה. הצטרפות ישראל לדוקטרינה, אשר נגדה מופיעים בכל הכוח עמי מצרים, סוריה וירדן מכיוון שהם מכירים אותה כתוכנית של שעבוד קולוניאלי ומלחמה אנטיסובייטית, תעמיק את התהום בין ישראל והמזרח הערבי, בין ישראל לבין עמי אסיה ואפריקה המשוחררים.

ה) ההצטרפות ל"דוקטרינה" פירושה הצטרפות לתוכנית המלחמה האטומית נגד ברית-המועצות, נגד כל המחנה הסוציאליסטי האדיר, נגד כל כוחות השלום והקידמה בעולם כולו, נגד מרבית האנושות, נגד בטחון העם היהודי. התעלמות ממשלת בן-גוריון מהצעות השלום הסובייטיות וקבלת הדוקטרינה זהו צעד של הפקרת ישראל, זוהי בגידה לאומית!

גילויי הדעת של שתי מפלגות הקואליציה מפ"ם ואחה"ע נגד קבלת הדוקטרינה, התגובות השליליות או ההססניות של מרבית העתונות הישראלית לגבי הדוקטרינה, שיקפו את ההתנגדות של המוני העם לצעד ההרפתקני והמסוכן האחרון של ממשלת בן-גוריון. מפ"ם ואחה"ע היו יכולות, היו חייבות במצב כה חמור למלא תפקיד חשוב בקידום מאבק ההמונים נגד צירוף ישראל ל"דוקטרינה", אולם הן נקטו שוב בעמדה המסורתית של אחד בפה ואחד במעשה. המרחק בין העמדה המוצהרת של מפ"ם ואחה"ע לבין כניעתן לבן-גוריון הוא מזווע ממש. מזוועת היא התופעה, כי מנהיגי שתי מפלגות השמאל הציוני מתאמצים בכל כוחם להישאר בממשלת בן-גוריון, אשר שיעבדה את ישראל למדיניות המלחמה של הדוקטרינה, בניגוד גמור להכרזותיהם הם. כל "הדאגה" שלהם היא רק שיאפשרו להם להסתייג בעת ההצבעה על הודעת בן-גוריון בכנסת, בכדי שזה יקל עליהם להעמיד פני שוחרי שלום וסוציאליסטים כלפי חבריהם ואוהדיהם, אשר לא זו בלבד שלא הסמיכו אותם, אלא אף מתנגדים בכל תוקף להטיל את ישראל לתוך אסון-הדוקטרינה. הנה כי כן "דאגה" זאת — דאגה... ל"חופש ההסתייגות" — שקולה אצלם יותר מאשר הדאגה לשלום ישראל ועתידה. עמדה כזאת נוגדת כל מוסר פועלי, יהודי ואנושי.

היא אך תעורר את שאט-נפשם של כל העמלים הישרים ובעלי-המצפון. מעמד הפועלים הישראלי לעולם לא יסלח למנהיגי מפ"ס ואחה"ע-פוע"צ, אם יהיו שותפים למשחק הטראגי, אותו משחק בן-גוריון בגורל ישראל ועתידה. עמדה זו, המסייעת למדיניות הבגידה של בן-גוריון, מסייעת בעת ובעונה אחת למפלגת המלחמה והפאשיזם "חרות", מרדימה ומחלישה את כוננות העמלים להיאבק נגד האסון.

כיום, יותר מאי-פעם, יכולים כל הפטריוטים הישרים והבלתי-משו-חדים להיווכח, מה חיוני הוא המאבק של מפלגתנו למען שינוי יסודי של המדי-ניות הישראלית משעבוד לארה"ב למדיניות של שלום, עצמאות ונייטרליות, למען הפלת ממשלת בן-גוריון והקמת ממשלת שלום ועצמאות לאומית, שתתבסס על מפלגות הפועלים, מפלגות שכבות הביניים והבורגנות הלאומית.

אנו פונים מעל במה זו של הוועידה ה-13 של מפלגתנו בקריאה מקרב לב אל הפועלים, אל העובדים עבודה גופנית ורוחנית בעיר ובכפר, אל כל בעלי האחריות הלאומית בכל שכבות העם החרדים לשלום, לעצמאות ישראל ועתידה, ללא הבדל לאום והשקפה פוליטית, להתלכד למען המאבק הגורלי על הצלת ישראל מצפוני האימפריאליסטים ועושי דברם בשלטון הישראלי; על חילוץ ישראל מהדוקטרינה של אייזנהאור, מכבלי התלות באימפריאליזם, על הבטחת השלום, לשלום ישראלי-ערבי; למאבק על ידידות עם ברה"מ; על שינוי יסודי של המדיניות הישראלית, להקמת ממשלת שלום ועצמאות לאומית.

ג. הדרך לשלום ישראל-ערב

פרשת היחסים בין מדינת ישראל לבין המדינות הערביות היא פרשה קודרת למדי. האופי של היחסים האלה ידוע: אלה הם יחסי איבה ואי-אמון הדדי. ההתפתחויות הפוליטיות של עשרות השנים האחרונות בא"י, בישראל ובמזרח התיכון מוליכות למסקנה הבלתי מעורערת, כי המקור העיקרי ליחסים אלה הוא באימפריאליזם, במדיניות האימפריאליסטית של "הפרד ומשול", הנעזרת ע"י משרתי האימפריאליזם בקרב העם היהודי והעמים הערביים.

במשך עשרות שנים, עד החלטת האו"ם על א"י ולאחריה, טיפחו האימ-פריאליסטים אנטאגוניזם יהודי-ערבי ומאז כינון מדינת ישראל — סכסוך ישראלי-ערבי חמור ביותר. עד הקמת המדינה עסקו האימפריאליסטים הבריטיים בזריעת איבה בין היהודים והערבים בא"י ובשעה שנאלצו לעזוב בשנת 1948 הטילו את הארץ למלחמת דמים. חדירת האימפריאליסטים האמריקאיים למזרח-התיכון ולא"י אחרי מלחמת העולם השנייה והשתלטותם על חלק ניכר ממקורות הנפט העשירים באיזור, אשר בו גאה ועלה המאבק האנטי-אימפריאליסטי של העמים, הוליכו באופן טבעי גם את שודדי הנפט החדשים, את חברת "עראמקו" של הרוקפלרים, לנקיטת המדיניות של "הפרד ומשול", לשיסוי עם בעם, לטיפוח סכסוכים ומזימות אפלות במזרח התיכון, לרבות שילהוב הסכסוך הישראלי-ערבי, כאמצעי להבטחת שליטתם בחלק עולם זה מהבחינה הכלכלית והאיסטרטגית.

העובדה, כי מדינת ישראל היא גורם חדש במזרח-התיכון, הנתון למרות האימפריאליזם האמריקאי, סיפקה לזה האחרון אפשרויות נוחות להגברת המתיחות בין ישראל והארצות הערביות, להפעלת מכבש הלחץ על העמים בכיוונים שונים תוך הסתייעות מיוחדת בישראל כלפי אלה, שהתייצבו למאבק נגד האימפריאליזם, בעד העצמאות הלאומית. כבימי שלוט המנדט הבריטי בא"י כן גם כיום מנסים האימפריאליסטים באמצעות הסכסוך הישראלי-ערבי להסיח את דעת העמים מהאנטאגוניזם היסודי והאובייקטיבי הקיים בין האינ-טרסים החיוניים של עמי המזרח התיכון, לרבות עם ישראל, לבין האינטרסים

של האימפריאליזם. ובסיכום — האימפריאליזם הוא אבי הסכסוך הישראלי-ערבי, המיילד והאומנת של סכסוך זה ואפילו בכך בלבד הוא אויב מספר א' של עניין השלום, העצמאות והתקדמות העמים אל שחרורם הלאומי והסוציאלי המלא. כל "התיאוריות" השוביניות של החוגים השליטים, כאילו המקור היסודי לסכסוך הישראלי-ערבי הוא בשנאת הערבים ליהודים ולישראל, נועדו לחפות על האימפריאליזם, להלבין אותו כשלג, ומצד שני — לטשטש את חלקם הם, הלא מבוטל, בטיפוח הסכסוך הישראלי-ערבי, ולהצדיק את מדיניותם האנטי-ערבית ההרפתקנית מ"עמדות של כוח".

הסכסוך הישראלי-ערבי נושא בחובו סכנות רציניות לישראל ולארצות הערביות כאחד, הוא הפך למוקד של מתיחות ומלחמה במזרח התיכון ולצד ברית בגדד התוקפנית הפך להיות מנוף חשוב בידי המדיניות הקולוניאלית באיזור. מה חמור עניין זה לישראל ולארצות ערב, ולא לאלה בלבד, תעיד ההתקפה הישראלית על מצריים באוקטובר-נובמבר שנת 1956, אשר בשמשה פתיחה לפלישה הבריטית-צרפתית לאיזור תעלת-סואץ, העמידה בסכנה רצינית את השלום ואת חירות העמים. הסכסוך הישראלי-ערבי, העדר השלום בינינו לבין שכנינו, מסייע לאימפריאליזם להשתמש בישראל כבמכשיר של לחץ ושנטאג'ה כלפי עמי המזרח הערבי הנאבקים לעצמאותם הלאומית; היעדר שלום גורם לשפיכות דמים, למתיחות ואי-בטחון באיזור, מעודד מירון זיון מרושש ומסוכן העולה לנו כל שנה מאות מיליונים לירות ופוגע קשות בפיתוח הארץ וברמת החיים של העם העובד. העדר שלום בינינו לבין שכנינו מסייע בידי החוגים המיליטאריסטיים של בן-גוריון להטיל את ארצנו לתוך הרפתקאות צבאיות, להשתית את המשק ואת החיים הציבוריים על יסודות מיליטאריסטיים, להפעיל ולהגביר מדיניות של איבה והתגרות בעמי המזרח התיכון, אשר מעמידה את ישראל במצב של מדינה מבודדת ומוחרמת לא רק באיזור הזה, אלא כמעט בכל רחבי אסיה ואפריקה. בתנאים כאלה משוללת ישראל אפשרויות עצומות לפיתוח קשרי מסחר וכלכלה, להגברת ייצורה וייצואה לחלקי עולם גדולים בדרכי הים והיבשה. לא ייפלא, לכן, כי העדר השלום בין ישראל והארצות הערביות אחרי תשע שנות קיום המדינה היא הבעייה המרכזית של המציאות הישראלית, בהכרתם והרגשתם של המוני העם. כל ההתפתחות של תשע השנים האלה מראה בבירור, כי מהסכסוך הישראלי-ערבי מפיק תועלת אך ורק האימפריאליזם ומשרתיו בישראל ובארצות הערביות, הוא כולו לטובתו, הוא כולו לרעת ישראל והעמים הערביים.

מהי מהות השאלה הנדונה? מהותה היא בכך שבתוקף ההתפתחות ההיסטורית בעשרות השנים האחרונות הפכה א"י להיות מולדתם של שני עמים — היהודי והערבי. שני העמים האלה שאפו ונאבקו לקיום זכותם היסודית והטבעית לחיים לאומיים עצמאיים. האימפריאליזם הבריטי, אשר ניצב בפני המאבק האנטי-אימפריאליסטי רב השנים של העם הערבי לשחרור לאומי ולאחר מכן — בפני המאבק של הישוב היהודי לאותו עניין גופא, פעל בהצלחה לא מעטה בעזרת משענותיו הריאקציוניות בקרב שני העמים למען הטיית המאבק הזה מעצמו לעבר מלחמה בין היהודים והערבים. דבר זה היקשה מאוד על המאבק האנטי-אימפריאליסטי לשחרור א"י, אולם כידוע, בסופו של דבר לא יכול היה המנדטור הבריטי להחזיק מעמד ונאלץ היה להסתלק מא"י. וכאשר הועלתה הבעייה הא"י לדיון בארגון האומות המאוחדות, הוחלט על חלוקת א"י לשתי מדינות עצמאיות ודימוקראטיות — יהודית וערבית. החלטה זאת יצרה את התנאים להבטחת זכותם של שני העמים להגדרה עצמית עד להיפרדות מהאימפריה הבריטית. לפי ההחלטות האלה — לעם היהודי, אשר היווה אז 37% מכלל תושבי א"י ובידיו 9% מהטריטוריה הא"י, הוקצה שטח של

52% מכלל הטריטוריה הא"י עבור מדינת ישראל, שהיה מאוכלס אז 450 אלף ערבים.

המלחמה משנת 1948, שהיתה יזומה ומודרכת ע"י האימפריאליזם וסוכניו, גרמה לכך שהעם הערבי הא"י לא יכול היה להשתמש בזכותו להגדרה עצמית בגלל העובדה, שהשטחים שנועדו למדינה הערבית סופחו לישראל, ירדן ומצרים ורוב מגיינו של העם הערבי הא"י נהפך לפליטים חסרי קורת-גג ואמצעי קיום, השוכנים במחנות בתנאים בלתי אנושיים בארצות השכנות לישראל. ויש לציין, כי ממשלת ישראל הזמנית בראשות בן-גוריון עשתה בזמנו כל מאמץ אפשרי, בעצה אחת עם עבד הבריטים בעבר הירדן עבדאללה והאימפריאליסטים האנגלו-סאכסיים, בכדי להכשיל את האפשרות של הקמת המדינה הערבית העצמאית.

החוגים השליטים של ארצנו החליטו ברבות הימים, בניגוד לכל הגיון, צדק, מוסר וריאליזם מדיני, כי מלחמת שנת 1948 "ביטלה" את קיומו של העם הערבי הא"י וממילא את זכותו להגדרה עצמית עד להיפרדות. אולם, הנסיון ההיסטורי מלמד והמציאות החייה בסביבותינו מאשרת, כי בזמננו אין מלחמה יכולה לבטל קיומו של עם, ואף לא את זכויותיו היסודיות. במיוחד נכון הדבר לגבי העם הערבי הא"י, אשר כלל לא השתתף במלחמה הזאת, אלא היה קרבנה העיקרי. עובדה זאת אושרה בזמנה ע"י גולדה מאירסון — אז המנהלת של המחלקה המדינית של הסוכנות היהודית — ובן-גוריון עצמו. "מכמה מאות כפרים הכלולים בתחומי המדינה העברית — הכריזה מאירסון בפברואר 1948 — רק חמישה מהם הסכימו לשמש כבסיס לתוקפים הערבים, שמרביתם הגיעו מעיראק וסוריה". ובן-גוריון בהכרזתו באותו חודש גופא קבע, כי "המלחמה הזאת הוכרזה בניגוד לרצונו של העם הערבי שבשמו, כביכול, היא מתנהלת. הרוב המכריע של העם הערבי מסרב לקחת חלק במלחמה למרות הלחץ הגובר עליו ומעשי האונס הנכפים עליו באמצעים נאציים מוב-הקים". נוסף לכך, כי גם בחדשים הבאים לא שינו המוני העם הערבי מדרכם זו.

מכל אלה ברורה המסקנה, כי השורש של הסכסוך הישראלי-ערבי נעוץ בעיקר בגורם האימפריאליזם, המסתייע במדיניות ההתעלמות של שליטי ישראל מקיומו ומזכויותיו הלאומיות הצודקות של העם הערבי הא"י. השורש של הסכסוך הישראלי-ערבי נעוץ בעובדת-היסוד, כי עד היום הזה לא נפתרה הבעיה הא"י. תנאי מוקדם לחיסול הסכסוך הישראלי-ערבי הוא פתרון צודק של הבעיה הא"י, זאת אומרת — פתרון צודק של בעיית הפליטים הערביים והבעיה הטריטוריאלית השנויה במחלוקת בין הארצות הערביות לבין ישראל. פתרון צודק של בעיות אלה יבטיח שלום צודק ויציב עם ישראל, יבטיח את ההכרה בישראל מצד הארצות הערביות, את חופש השייט לישראל במפרץ עקבה ובתעלת סואץ, את ביטול החרם הכלכלי והסדר צודק של מימי הנהרות המשותפים לישראל ולארצות השכנות. פתרון בעייתו של העם הערבי הא"י מהווה הכרח לפתרון בעיותיה של ישראל.

הממשלה, החוגים השליטים בארצנו, בהתעלמם מהבעיה הא"י, מזכויותיו הלאומיות הצודקות של העם הערבי הא"י, חותרים בכך תחת הזכויות הלאומיות הצודקות של עמנו. ממשלת ישראל מתעלמת מיחסי הכוחות החדשים בעולם, מהשינויים היסודיים שחלו במזרח התיכון ומדמה משום-מה בנפשה, כי אם היא "מוחקת" במדיניותה את הבעיה הא"י, הרי שהיא תיעלם מסדר-היום של המציאות הפוליטית בשכנותנו ובזירה הבינלאומית. לעיוורון פוליטי זה מסקנות חמורות ביותר, לגבי ישראל בראש וראשונה. תשובתה הרשמית של הממשלה לבעיית רצינית זו היא — "אף פליט אחד, אף שעל אדמה!" היא ניצבת על "הסטאטוס-קוו" משנת 1949, עמדה התורסת כל אפשרות של הסדר-שלום של

הבעייה הא"י של היחסים הישראליים-ערביים. יותר מזאת, חוגי בן-גוריון בשלטון רוצים לכפות על הארצות הערביות כריתת שלום עם ישראל על יסוד "סטאטוס-קוו" זה בכוח הזרוע, בכוח עליונות צבאית. מכאן — הקוו של מירון זיון מוגבר, הקוו של השגת עליונות צבאית לעומת כל הארצות הערביות והבטחת משענת אימפריאליסטית, המוליך לשעבוד גובר והולך של ישראל לאימפריאליזם ושירות לו ככל שיידרש על-ידיו באיזור המזרח התיכון ובעולם כולו.

אולם, מדיניות הכוח של חוגי בן-גוריון בשלטון, כפי שהוכיח הנסיון, אינה נעצרת ב"סטאטוס-קוו" — יש לה חוקי התפתחות משלה. המימרה "עבירה גוררת עבירה" יאה לה, למדיניות זו. ואכן, מלחמת-סיני הוכיחה זאת. היא הוכיחה, כי ממשלת בן-גוריון אימצה לעצמה את הקוו של "חירות" בדבר "שחרור שטחי המולדת", בדבר התפשטות טריטוריאלית נוספת. בשידור ב-8 לנובמבר 1956 הכריז בן-גוריון, כי אחת משלוש המטרות של ההתקפה על מצריים היתה "שחרור שטח המולדת שנתפס ע"י הפולש". שר הפנים ברי-יהודה אמר באחת האספות, כי על ישראל להחזיק ולא לסגת מרצועת עזה, כי אז לא יתווכחו אתנו אם נצרת היא ישראלית, אלא אם עזה היא ישראלית. במילים אחרות — הסיפוח הטריטוריאלי החדש "ישכח" את הסיפוח הישן, יהווה לו חגורת בטחון. "כי לי כל הארץ" — ציטט בן-גוריון בהתלהבות מהתנ"ך בנאומו בכנסת ב-7 בנובמבר 1956, כאשר "הכליל" בהבל פיו את רצועת עזה, שרם-א-שייך ומדבר סיני בתחומי "המלכות השלישית"...

ה"קונצפציה" הזאת הונחה ביסוד הרפתקת המלחמה נגד מצריים בתיאום עם ה"קונצפציה" הידועה של אידן וגני מולה ובידיעתו של ג'ון פוסטר דאלס. ההרפתקה הצבאית הזאת נחלה, כידוע, כשלון חרוץ, החטיאה את כל המטרות שהציגה לעצמה ואתה יחד נחלה כשלון חרוץ גם ה"קונצפציה" של בן-גוריון ושל מצליפיו הבריטיים-צרפתיים — המדיניות מ"עמדות של כוח". כשלון זה הוכיח, כי בכוח הזרוע אי אפשר בימינו לפתור כל בעייה, אלא לסבכה ולרעת בעלי הכוח עצמם בראש וראשונה; כי השירות לאימפריאליזם לא נתן לבן-גוריון את ה"תמורה" המקווה והמובטחת לא רק מפני שהאימפריאליזם חדל להיות ה"כל-יכול" בעולם ובמזרח התיכון, אלא מכיוון שאף פעם, ובמיוחד בימינו, אינו נוהג לפצות את "הכוש" לאחר שעשה את מלאכתו, ולהיפך — מפקירו, עוזבו לאנחות!

חוגי בן-גוריון בשלטון משלים את עצמם ורוצים ליצור רושם כאילו תמיכת העם נתונה למדיניותו הצבאית ההרפתקנית. זוהי רמייה וזאת יודעים כל אלה המכירים את הלכי הרוח של עמנו. אפילו שר המסחר והתעשייה לשעבר ומנהיג "הציונים הכללים" פ. ברנשטיין, שצידד במלחמת מנע וחייב את הרפתקת-סיני, אפילו הוא נאלץ היה להודות, כי "לא כל העם הסכים למיבצע-סיני וגם הרבה מאלה שאחרי הנצחון גילו התלהבות, היו מתנגדים ל"אוונטורה", אילו היו שואלים אותם קודם... התבוסה הסופית הכזיבה גם את אלה, שלא החשיבו את עזה, ואת אלה שלמדו על קיום מיצרי אילת רק עקב מיבצע-סיני" ("הבוקר" 26.4.57).

מדיניות השירות לאימפריאליזם, מדיניות הכוח של חוגי בן-גוריון, המעמידה את ישראל במצב של "שפן נסיון" למהלכים של האימפריאליזם במזרח התיכון, אינה מתנהלת בחלל ריק. היא מקוממת נגדנו את המזרח הערבי, את כל עמי אסיה ואפריקה, את ארצות המחנה הסוציאליסטי, את מרבית המין האנושי. היא מקוממת נגדנו כוחות אדירים, אשר בתנאים אחרים, עת נאבקנו לעצמאותנו, עמדו לימיננו, הרוחשים גם כיום ידידות לעמנו, היו רוצים לראות בטובתנו ואשרנו, אולם מדיניות הממשלה בשירות האימפריאליזם וסיכון השלום מקימה חייץ בינם לבינינו. המדיניות הזאת מעודדת חוגים נקמניים

מסויימים בארצות השכנות המתחנכים אף הם על ברכי תורת "שעת הכושר" של בגין ובן-גוריון... אלה, כידוע, הם אותם החוגים בעיקר, המתגודדים סביב ה"דוקטרינה של איזנהאור" והזוכים לכל כך הרבה תשבחות ב"קול ישראל" ובפי פרשנו המדיני.

מפלגתנו הקומוניסטית הזהירה מפני המדיניות "מעמדות של כוח" כלפי הארצות הערביות ונלחמה נגדה; שללנו וגנינו את דרך הפשיטות הצבאיות מעבר לגבול שתכפו והחמירו מאז הרצח ההמוני בקיביה ועד התקפת קלקיליה, אשר שרתו את המזימות האימפריאליסטיות במזרח-התיכון, וגררו בעקבותיהן הצטברות של איבה ואי-אמון לישראל במזרח הערבי; יחד עם זאת שללנו וגנינו את פעולות הרצח של ה"פידאיון", שהגבירו את אוירת האיבה והמתחות וסייעו בידי המסכסכים האימפריאליסטיים.

החוגים השליטים נאחזים בכל הכרזה ערבית עוינת נגד ישראל, בכל איום ערבי בחיסול מדינת ישראל בכדי להצדיק ולתרץ את מדיניות "מלחמת המנע" נגד הארצות השכנות. ודאי, יש לפסול בתכלית כל מחשבה בדבר חיסול מדינת ישראל כשם שיש לשלול כל מגמה של התעלמות מזכויות העם הערבי הא"י, ושל התפשטות טריטוריאלית מצד החוגים הלאומניים הקיצוניים בישראל. החוגים השליטים בישראל מעלימים בקפדנות מידעת העם הכרוזות אחרות חיוביות וכבדות משקל מצד חוגים שליטים אחרים במדינות הערביות. הם מעלימים את דבר המיפנה החיובי וההתקדמות החשובה שחלה מבחינת אינטרס השלום הישראלי-ערבי מאז וועידת באנדונג (אפריל 1955), אשר בה יזמה המשלחת המצרית הצעת החלטה, הקוראת לפתרון הבעייה הא"י בדרכי שלום ועל יסוד החלטות האו"ם. בעד החלטה זו, כידוע, הצביעו כל המשלחות של המדינות הערביות. ההסתמכות על החלטות או"ם, אשר בעבר נדחו ע"י פארוק, עבדאללה ומשרתים אחרים של האימפריאליזם בראש השלטון של הארצות הערביות, פירושה הכרה עקיפה במדינת ישראל; הקריאה לפתור את הבעייה הא"י בדרכי שלום, פירושה — נכונות להסכם עם מדינת ישראל. בהודעת הסיכום של פגישת בריוני בין טיטו, נהרו ונאצר שוב הובעה אותה מגמה לפתור את בעיית ארץ-ישראל אך-יורק בדרכי-שלום. גם הודעתו האחרונה של מזכיר הליגה הערבית, עבדול חלק חסונה, מעידה על מיפנה בחוגים הערביים הרשמיים בכיוון ההכרה במדינת-ישראל. זאת לא הפעם הראשונה ששליטי ישראל מתעלמים מהזדמנויות היסטוריות להעמיד את ישראל עם הפנים אל העמים הערביים, להעלות את ישראל על דרך השלום והעצמאות, לעשות מאמץ לא מילולי כי אם מעשי, לשם חיסול הסכסוך הישראלי-ערבי הממאיר.

השורש למדיניות הרת אסון וחסרת שחר זו של הממשלה הוא, כפי שהראינו, באי נכונותה להכיר בזכויות הלאומיות הצודקות של העם הערבי הא"י, בשגעון הגדלות השובינית המסתמך על הכוח הצבאי "הבלתי מנוצח", בעידוד ובעזרה לקו זה הניתנים לה ע"י האימפריאליזם. ממשלת ישראל הנוכחית, חוגי בן-גוריון במיוחד, מפחדים פשוט-כמשמעו מפני השלום שלא בדרך תכתיב וכפייה מצידם, כלפי הערבים. חוגים אלה מפתחים את ה"תיאוריה" בדבר "הקפאת המצב" לעשר-עשרים שנה... לפי "תיאוריה" זו, המוציאה מכלל חשבון שלום ישראלי-ערבי בעתיד הקרוב, שומה עלינו להמשיך לחיות באווירה של פחד ואימים, בתנאים של שפיכות דמים מתמדת, של מירוצ וזיון הנושא בחובו מצוקה, אבטלה והרס כלכלי, ושל בידוד בינלאומי. והעיקר הוא שבעלי ה"תיאוריה" של "הקפאת המצב" מתעלמים מהתהליך הדינאמי של המאבק האנטי-אימפריאליסטי במזרח הערבי, מההתעוררות העצומה של העמים הערביים לחיים חדשים, מהתהליך המזורז של התפוררות השיטה הקולוניאלית באזור.

מכל אותם הגורמים שהם ההיפך הגמור מ"הקפאה". אמנם, ראש הממשלה ושר הבטחון בן-גוריון מעריץ את יהושע בן-נון, רואה את עצמו כיוורשו; ואמנם, יהושע בן-נון ביצע פעם "הקפאה" של מצב כאשר פקד — "שמש בגבעון דום וירח בעמק איילון" — אולם מה"נס" שהוא ועד המציאות הפוליטית של ימינו רחוקה "קצת" הדרך!... גם בתחומי ארצנו לא יוכלו החוגים השליטים הנוכחיים להקפיא את המצב האומלל של ישראל לאורך ימים. מעמד הפועלים, העם העובד כולו, לא יסלימו עם המצב הקיים כבר ומה גם — עם המצב לפי ה"סיכויים" של ה"הקפאה"! על מדיניות חסרת אחריות וכבוד לאומי זו יתגברו בסופו של דבר רצון השלום והחיים של עמנו ושאיפתו לעצמאות שלמה ולקידמה אנושית!

מפלגתנו הקומוניסטית, המסורה בלב ונפש לעניין השלום, לעניין עצמאותה, בטחונה ועתידה המאושר של ישראל, דוחה את המדיניות מ"עמדות של כוח" כדרך להסדר היחסים הישראליים-ערביים, שוללת כל מגמה וכל נסיון לפתור שאלה כלשהי מהשאלות השנויות במחלוקת בין ישראל והארצות הערביות בדרכי מלחמה, דוחה ומגנה כל מדיניות מכל צד שהוא, המבוססת על התעלמות מהזכויות והאינטרסים הלאומיים הצודקים של עם ישראל ושל העם הערבי הא"י. מפלגתנו הקומוניסטית, הרואה בחיסול הסכסוך הישראלי-ערבי תפקיד לאומי ואנושי חיוני ביותר, מחייבת את פתרון השאלות השנויות במחלוקת בין ישראל והארצות הערביות אך ורק בדרכי שלום באמצעות מו"מ והסכם בין שני הצדדים שיושתת על הכרה הדדית בזכויות הלאומיות הצודקות של שני העמים, שביסודו יהיה מונח עקרון השוויון. "בכדי שההסכם — אומר לנין במאמרו "פינלנד ורוסיה" (כ. 24, עמ' 302) — יהיה הסכם למעשה ולא חיפוי מילולי להכנעה, נחוץ בשביל זה שוויון אמיתי של שני הצדדים". בטוחים אנו באפשרות של פתרון כזה מכיוון שבטוחים אנו, כי משותפים הם האינטרסים היסודיים של עם ישראל ושל העם הערבי.

נאמנה לעקרונות המארכסיזם-לניניזם בפתרון השאלה הלאומית ותוך הערכת הצדדים המיוחדים במינם של הבעייה הלאומית שלנו מתווה מפלגתנו את הקווים היסודיים לפתרון-שלום צודק ויציב של הבעייה הא"י, וזה אומר — להסדר-שלום צודק ויציב של יחסי ישראל-ערב. הבסיס לפתרון זה אינו יכול להיות אלא זה של ההכרה ההדדית בזכות ההגדרה העצמית עד להיפרדות של שני העמים — של עם ישראל והעם הערבי הא"י. זוהי הזכות הדימוקראטית היסודית של כל עם.

אנו אומרים, מאחר שהעם היהודי הגשים את זכותו להגדרה עצמית עד להיפרדות והקים את מדינתו — ישראל, ומאחר שמהעם הערבי הא"י נמנעה האפשרות להשתמש בזכות זו כתוצאה מהמלחמה, אשר האימפריאליזם וסוכניו כפו על עמי א"י — מחייב הפתרון הצודק של הבעייה הא"י ועניין השלום הישראלי-ערבי את ההכרה מצד ישראל בזכות ההגדרה העצמית עד להיפרדות של העם הערבי הא"י, לרבות חלקו הנמצא בישראל. זכות זו להגדרה עצמית של העם הערבי הא"י, אשר סיפוח שטחים ערביים לישראל עומד בניגוד לה, מהווה את היסוד לפתרון הבעייה הטריטוריאלית השנויה במחלוקת בין המדינות הערביות לבין מדינת ישראל.

הבעייה האחרת, המעוות הגדול והמכאיב אשר צריך לבוא על תיקונו הוא עניין הפליטים הערביים. עניין זה יכול וצריך לבוא על תיקונו על בסיס הכרה מצד ישראל בזכות הטבעית של הפליטים הרוצים לחזור למולדתם ולקבל שיקום.

על המדינות הערביות מצידן להכיר, במסגרת הסדר-שלום זה, בזכות ההגדרה העצמית עד להיפרדות של עם ישראל, וזה אומר — להכיר בקיומה

ובזכות קיומה של מדינת ישראל ולכרות עמה שלום; להכיר בזכותה של ישראל לחופש שייט במפרץ אילת ובתעלת סואץ, לבטל את החרם נגדה ולהסדיר את שאלת מימי הנהרות המשותפים לישראל ולארצות השכנות. המכנה המשותף לתוכנית זו הוא: שום זכות יתר לעם אחד על חשבון עם הזולת!

מובן מאליו, כי עניין השלום בכלל ועניין השכנת השלום בין ישראל וארצות ערב בפרט מחייבים לשים קץ למדיניות הכוח וההתפשטות מצד החוגים השליטים בארצנו על חשבון הארצות השכנות. מובן מאליו, כי עצם הצורך וההכרח לפתור את הבעיות הנידונות בדרכי שלום והסכם צודק מחייב הסתלקות מעמידה עיקשת על בסיס ה"סטאטוס-קוו" בשאלת הפליטים והגבולות וכן אי-דיקוּת בגבולות כפי שנקבעו בהחלטות או"ם משנת 1947.

למען השגת זכויותיהם הלאומיות הצודקות כחלק של העם הערבי הא"י, לוחמים ההמונים הערביים בישראל, בברית הדוקה עם הכוחות הדימוקראטיים היהודיים שבראשם מפלגתנו הקומוניסטית, למען שינוי יסודי של המדיניות הישראלית, למעבר למדיניות של שלום, אי-תלות ונייטראליות, למען הקמת ממשלת שלום ועצמאות לאומית ונגד כל התערבות אימפריאליסטית. מאבק זה הוא גם מאבק לביטול הדיכוי הלאומי של האוכלוסיה הערבית בישראל, דיכוי המעכיר את היחסים הישראליים-ערביים בקנה-מידה מזרח-תיכוני. מאבק זה הוא גם המאבק לשוויון-זכויות אזרחי ולאומי לאוכלוסיה הערבית בכל שטחי החיים החברתיים, הפוליטיים, הכלכליים והתרבותיים. הכרתנו העמוקה היא, כי כשם שמדיניות הדיכוי כלפי האוכלוסיה הערבית בישראל מערימה מכשולים רציניים בדרך לחיסול הסכסוך הישראלי-ערבי, כן עשויה מדיניות של העמדת האוכלוסיה הערבית במצב של שוויון זכויות לסלק מכשולים אלה ולקדם את אינטרס השלום הנכסף עם הארצות הערביות.

ולבסוף, ברצוננו להבהיר, כי מפלגתנו הקומוניסטית תעודד ותתמוך בכל הסכם-שלום ישראלי-ערבי, אשר יקח בחשבון את הזכויות הלאומיות הצודקות של עם ישראל והעם הערבי ויתקבל על דעת שני הצדדים.

טענות חסרות שחר

החוגים השליטים של ישראל, דוברי הבורגנות והסוציאל-שוביניזם, אשר רק לפני תשע שנים הסתמכו בעצמם על זכות ההגדרה העצמית עד להיפרדות מהאימפריה הבריטית ואשר הסכימו בשעתו גם לזכות ההגדרה העצמית עד להיפרדות של העם הערבי הא"י, הרי הם נחרדים לשמע תביעת הזכות הזאת לעם הערבי הא"י כיום. הם מוכנים להסכים לעקרון זה "בדרך כלל", אולם לא כאשר עקרון זה מחייב אותם, נוגע באינטרס הניצול והדיכוי של הבורגנות שלהם. חוגים אלה מתחילים מייד לטעון לעומתנו את הטענות ה"קלאסיות", כי הצגת העיקרון הלניני "זכות ההגדרה העצמית עד להיפרדות" היא "בתנאים שלנו" פתיחת פתח לבדלנות, ל"ספאראטיזם" של הערבים מישראל... וזאת טוענים חוגים פוליטיים, אשר מיומה הראשון של ישראל בידלו באופן הקפדני ביותר את האוכלוסיה הערבית בישראל מהאוכלוסיה היהודית, דחקו אותה לגיטו, הפעילו נגדה משטר של טירור והפליות בכל שטחי החיים, שללו ממנה חופש התנועה, הפקידו עליה ממשל צבאי רודני ואכזרי ובקיצור — עשו כל שביכולתם בכדי להשניא את ישראל על האוכלוסיה הערבית. התוצאה ממדיניות זו, שהוגברה עוד יותר עם הרצח ההמוני בכפר קאסם, היא צמיחת מגמות של בדלנות בקרב עם מדוכא זה. אולם זוהי העבודה "המוצלחת" של החוגים השליטים דווקא, לא של הקומוניסטים ולא של "זכות ההיפרדות"!

לעומת זאת, המאבק ההירואי של מפלגתנו הקומוניסטית נגד מדיניות

הדיכוי הלאומי כלפי האוכלוסיה הערבית, בעד שוויון הזכויות שלה, בעד זכות ההגדרה העצמית עד להיפרדות של העם הערבי הא"י לרבות חלקו בישראל, הוא המעורר אמון בקרב האוכלוסיה הערבית לכוחות הדימוקראטיים היהודיים, לעמלים היהודיים בעלי ההכרה, הוא הפועל באופן הממשי ביותר נגד נסיונות יאוש להחליף את המאבק המשותף של העמלים הערביים והיהודיים נגד הריאקציה השלטת בבידול, בהסתגרות לאומית, בפאסיביות, הוא המבצר את האחדות הבינלאומית של העמלים היהודיים והערביים.

בהתאם לעקרונות המארכסיות-לניניים מציגים אנו את חופש ההיפרדות לעם הערבי כזכות, לא כחובה. ההבדל היסודי, גם בשאלה הלאומית, בין הפרולטריון והבורגנות של האומה השלטת הוא בכך, שהאחרונה מנסה גם לדכא וגם להחזיק בכפייה את עם הזולת בתחומי מדינתה בעוד שהפרולטריון מתנגד לדיכוי ולהחזקה בכפייה גם יחד, ותומך בזכות ההגדרה העצמית עד להיפרדות של העם המדוכא, מכיוון שזה משרת את האינטרס העליון שלו — את אינטרס הסולידאריות והמאבק המשותף של עמלי העמים נגד האויב המשותף: האימפריאליזם ומשרתיו המקומיים.

ההבדל היסודי בין הפרולטריון והבורגנות של האומה המדוכאת, במקרה שלנו — הערבית, הוא בכך שהבורגנות מושכת לצד ההסתגרות הלאומית בעוד שהפרולטריון מעמיד בראש העניינים את האחדות וההתמזגות שלו עם הפרולטריון היהודי.

„להאשים — אומר לנין — את מצדדי חופש ההגדרה העצמית — כלומר, את מצדדי חופש ההיפרדות בעידוד הבדלנות — זוהי שטות וצביעות כזו, כמו להאשים את מצדדי חופש הגירושין בעידוד הרס קשרי המשפחה”.

הנה כי כן, יהיה נא ברור לכל ידידינו ולכל יריבינו: מפלגתנו הקומוניסטית אינה מעודדת בדלנות! להיפך: הזכות להיפרדות, חופש ההיפרדות מוליך ככלל לחופש ההתקרבות בין העמים!

ומכאן — לשאלת הגבולות והפליטים. מפלגתנו קבעה גם בשאלות האלה עקרונות שלפיהם, לפי מיטב הכרתנו, אפשר וצריך להגיע להסדר-שלום מוסכם וצודק בין ישראל והארצות הערביות.

ראוי לציין, כי אותם חוגים שליטים, אשר תוך אבדן חוש המציאות אוזרים כיום עוז מפוקפק להכריז „אף פליט, אף שעל אדמה”, הכירו הם עצמם בשעתו, בשנות 1949-50, בצורך להתפשר בשאלת הפליטים והגבולות במסגרת של הסדר-שלום עם הארצות הערביות. בנאומו בכנסת מיום 15.6.49, מיום 1.8.49 ובהודמנויות אחרות לאחר מכן קבע מ. שרת, שר החוץ דאז בממשלת בן-גוריון, כי „הממשלה מוכנה לתרום את תרומתה להתיישבות הפליטים ע”י החזרת מספר מסויים מהם”, כי „ישראל מוכנה כמאז לבוא במו”מ בשאלת הגבולות עם כל אחת מהמדינות הערביות”. אז עוד דיברה הממשלה על כך, כי כתוצאת המו”מ על שביתת הנשק נקבעו בכל הסכם קווים מפרידים בין שני הצדדים בתור גבולות זמניים. עד כמה חיוני פתרון השאלות האלה לישראל יעידו אפילו דבריו של בן-גוריון בכנסת מיום 20.3.57, כי „הפתרון היסודי לבטחון בגבול עזה הוא ביישוב הפליטים...”

ונשאלת השאלה: מה שהיה „כשר” ו„לאומי” בפיהם של שליטים אלה, של כל מפלגות הקואליציה, בעבר הלא רחוק מדוע זה נעשה „בלתי כשר” ו„בלתי לאומי” כאשר הקומוניסטים מעלים זאת — ובזמנים הרבה יותר קשים לישראל — למען השלום, הבטחון והעתיד של ישראל?!

אנחנו רוצים להבהיר בכל לשון של הבהרה, לשם מניעת סילופים בשוגג או במזיד, כי מפלגתנו קובעת את העקרונות להסכם-שלום הדדי צודק בשאלת הפליטים והגבולות ותו לא. לא הצענו ואין בכוונתנו להציע כל מפת גבולות,

לא משוערת ולא מדויקת; לא הצענו ואין בכוונתנו להציע את מספר הפליטים שיש ליישב בשטח זה או אחר. הצבענו רק על הזכויות הבלתי מעורערות של שני העמים, על הצורך לכבדן, על הצורך למנוע הענקת זכויות יתר לעם אחד על חשבון עם הזולת, אם רוצים ברצינות ובכנות להגיע לחיסול הסכסוך הישראלי-ערבי, אם רוצים ברצינות ובכנות להגיע לגבולות שלום בינינו לבין הארצות השכנות. אנחנו אומרים: המו"מ, ההסכם ההדדי יקבע את הפרטים בכל השאלות האלה. ועוד אומרים אנו: יגם השכנת השלום הישראלי-ערבי יהיה היום הגדול בשביל עמנו ובשביל העמים השכנים וכדאן והכרחי כל מאמץ בכדי להגיע במהרה ליום גדול זה. אולם צריך להיות ברור, כי להגיע אל היום הזה אפשרי בדרך המאבק הנמרץ למען שינוי יסודי של המדיניות הישראלית, למען הקמת ממשלת שלום ועצמאות לאומית.

קנה-המידה להערכת אופייה של תנועה לאומית

ולסיום פרק זה עוד הערה אחת. הריאקציה השלטת, הסוציאלי-שובי-ניסטים, העומדים זה עשרות שנים בשירות האימפריאליזם, קובעים את יחסם אל העולם הערבי, אל התנועות והחוגים השונים בארצות הערביות לפי הקו "את מי זה משרת?" — וזאת היא זכותם. אולם, כאשר העניין נוגע לקומוניסטים, הם שוללים מאתנו את הזכות הזאת לפעול לפי הקו "את מי זה משרת?" לפי קו זה, למשל, מחייבים החוגים השליטים של ארצנו כל מה שמשרת את האינטרסים של האימפריאליזם, את אינטרס ההתפשטות הכלכלית וההשגת תלטות האימפריאליסטיות של אילי הנפט ומחרת המלחמה במזרח התיכון. מכאן — שנאתם למצריים וסוריה על "חטא" מאבקן האנטי-אימפריאליסטי וידידותן לברית המועצות. מכאן — אהדתם הגלויה למלך חוסיין על ה"הצלחה" הקיקיונית של הפיכתו הפרו-אימפריאליסטית בירדן; מכאן — הלואיות לתלין נורי סעיד בעיראק סוכן האימפריאליזם; לא הוא ולא חוסיין אף פעם לא זכו לכינוי "רודן" או "נאצי". בעבר הלא רחוק הוגדר עבד הבריטים עבדאללה מעבר הירדן כ"שליט הנבון" והרודן שישקלי — כ"מציל סוריה מהבולשביזם". המסקנה היא, כי החוגים השליטים של ישראל משעבדים את מדיניותם ואף את השקפותיהם "הסוציאליסטיות" כביכול לאינטרס הכללי של האימפריאליזם, של קיום הקאפיטאליזם וייפוי הקאפיטאליזם.

סוכנים אימפריאליסטיים אלה, שותפיהם של נורי-סעיד וחוסיין, מעיזים להדביק תו של "סוכני נאצר" לנו, לקומוניסטים, הקובעים את עמדתם לתנועות ולחוגים השונים בארצות הערביות לפי האינטרס הכללי של השלום, העצמאות והאנטיקולוניאליזם, שהוא מבחינה אובייקטיבית אינטרס פרוגרסיבי. זה לא חדש וזה אינו "פאטנט" ישראלי מקורי — זהו ה"פאטנט" של הסטייט-דפרטמנט, שלפיו מכנים משרתיו בעיראק, או בירדן את הקומוניסטים הערביים בשם "סוכני בן-גוריון". זהו תכסיס ההחשדה של הקומוניסטים באי-נאמנות למולדת מצד אלה, המסגירים יום-יום את העם והמולדת לחסד ולשבט האימפריאליזם, מצד סוכני האויב והבוגדים בעם.

לקומוניסטים עמדה עקרונית בשאלות אלה. אנחנו קובעים את יחסנו לתנועה זו או אחרת של העמים לפי משמעותה האובייקטיבית, באופן בלתי תלוי במשטר המדיני והסדרים הפנימיים של הארץ הנתונה. אין זאת אומרת שאנחנו אדישים למשטר הפוליטי החברתי בארץ זו או אחרת, אולם הקובע הוא האינטרס האנטי-אימפריאליסטי הכללי. לכן, ניתנת תמיכתנו, תמיכת מפלגתנו הקומוניסטית לתנועת השחרור הלאומי של עמי מצריים, סוריה, ירדן והאחרים, יהיה אשר יהיה אופיים של הכוחות המדריכים והעומדים בראש התנועות האלה, מכיוון שתנועות אלה מחלישות את האימפריאליזם, מכשילות

את תוכניותיו התוקפניות ותורמות אובייקטיבית לעניין הקידמה הכללית. בעוד שה"סוציאליסטים" מסוג גי מולה ובעלי-בריתו הרעיוניים והפוליטיים בישראל, הנלחמים נגד התנועות האלה, משרתים את האינטרס של הריאקציה האימפריאליסטית. כי עמדת הקומוניסטים היא עקרונית תמיד העובדה, שבעת מלחמת שנת 1948 בישראל הופיעו הקומוניסטים הערביים בארצות ערב באופן נמרץ נגד הפלישה הצבאית לישראל למרות הטירור האיום שהופעל נגדם ע"י השליטים הריאקציוניים.

מפלגתנו רואה בסכסוך הישראלי-ערבי חזיון שעלה וצמח על קרקע המדיניות האימפריאליסטית, חזיון אשר יחלוף עם החלשתו השיטתית ומפלתו הגמורה של האימפריאליזם. בעבר, היו לנו תקופות מפוארות של שיתוף פעולה תרבותי, כלכלי ומדיני עם העמים הערביים באנדלוזיה ובמאראקש, באלכסנדריה ובדמשק. היהודים חיו והתקיימו במשך מאות ואלפי שנים בקרב עמי ערב טוב יותר מאשר בקרב עמים אחרים. הגורל ההיסטורי שוב זימן יחד את העם היהודי והעם הערבי. הרבה מאוד תלוי בנו, בהמוני עם ישראל עצמם, להפוך את הפגישה ההיסטורית המחודשת למנוף של שלום, ידידות, שיתוף פעולה פורה ואחוות עמים יהודית-ערבית. המפלגה הקומוניסטית הישראלית לא תיעף ולא תירתע מכל קושי במאבקה לגיוס העם, לליכוד העמלים היהודים והערבים למען יקרב היום, בו תכזה האיבה כעשן, בו יחוג השלום הישראלי-ערבי את נצחוננו הגדול והמלא!

ד. לשחרור המשק הישראלי מצבת ההון המונופוליסטי הזר

דמותה הקאפיטאליסטית המובהקת של מדינת ישראל שעוצבה מאז היווסדה, הטביעה על המשק הישראלי את חותם המשבר הכלכלי העולמי של הקאפיטאליזם בן זמננו. התלות הגוברת של הכלכלה הישראלית בהון המונופוליסטי הזר גורמת במיוחד לבלימת התפתחותה ולעיוותה, לגילויי משבר רציניים ביותר; המיליטאריזציה של תקציב המדינה ושל המשק כולו בעקבות המדיניות של שעבוד לאימפריאליזם ושל מתיחות מלחמתית מתמדת, מעמיקה ומחמירה את כל התופעות השליליות בחיינו הכלכליים, ומרחיקה את ישראל ריחוק נוסף מהבראת המשק הלאומי ומהדרך לעצמאות כלכלית.

עם ביטול השלטון הקולוניאלי הבריטי ועם גידול האוכלוסיה שהביא אתו גידול הכוח היצרני העיקרי — כוח האדם העובד — נוצרו בארצנו תנאים נוחים להתפתחות הכוחות היצרניים, להגדלת הייצור. ואמנם חלה בישראל עלייה בייצור החקלאי וכן בייצור התעשייתי בענפים מסויימים, בתנועת הבנייה וברשת התחבורה. אולם פיתוח וגידול הענפים היצרניים נמצאים בפיגור רב לעומת גידול האוכלוסיה; האחוז של כוח האדם הפעיל בחיים הכלכליים, (אחוז המפרנסים) הוא ירוד מאוד; חלק ניכר של ציוד ומכשירי ייצור איננו מופעל בתהליכי הייצור; ההתפתחות המשקית מפגרת אחרי התפתחות הטכניקה והמדע ואחרי האפשרויות הפוטנציאליות; למשק הישראלי חסר הבסיס, היות והייצור של אמצעי-הייצור, הפקת האוצרות המינראליים של הארץ, הקמת תעשיות יסוד נמצאים בשפל המדרגה; סחר-החוץ מצטיין בדיספרופורציה עצומה בין היבוא הגדול ובין היצוא הזעום; הגרעון במאזן המסחרי ובמאזן התשלומים מגיע לממדים חמורים; המטבע הישראלי נתון במגמה מתמדת של ירידת ערכו; האינפלציה היא תופעה קבועה המערערת כל אפשרות של יציבות המחירים; יוקר המחיה מאמיר והשכר הריאלי יורד; המוני-הפועלים, ההתיישבות העובדת, האינטליגנציה העובדת, בעלי המלאכה ושאר שכבות הביניים מתרוששים ומת-דלדלים בהתמדה; עומס המסים על המוני-העם גדל ללא הפסק, כוח הקנייה של

מרבית העם מצטמצם והשוק הפנימי מתכווץ; האבטלה מתרבה — ורק שכבה דקה של הבורגנות המסחרית והבנקאות הגדולה של ספרדים ונושכי נשך, של יצואנים ויבואנים, של סוכני ההון הזר ושותפיו צוברת הון תועפות ומתעשרת על חשבון ניצול ההמונים. התפתחות זאת של הבורגנות הגדולה הקשורה בהון הזר באה גם על חשבון הבורגנות הלאומית שעיקר קיומה הוא על השוק המקומי. כל הפגעים האלה של המשק הישראלי הם תוצאה של השתעבדות שליטי ישראל לאימפריאליזם, של השתלטות ההון המונופוליסטי הזר על ארצנו, של ה"סיוע" האמריקאי, של ה"מענקים" והמלוות ה"עודפי המזון" מארצות-הברית, של ה"שילומים" מגרמניה המערבית, שהפכו את ישראל לשוק שלהן המוצף יבוא המחבל באפשרויות הייצור המקומי וביצוא החופשי על יסוד חליפין.

הזרמת סכומים עצומים למחזור ללא תמורה בייצור של מצרכים ובשירותים תים ציבוריים, כגון, ההוצאה של 432 מיליון ל"י להכנתה וביצועה של "מערכת סיני", מוכרחה לגרום לנחשול של אינפלציה. הרי מובן מאליו, כי מאחר שהממשלה נטלה לעצמה סכומי אשראי עצומים מהבנקים לשם מימון הוצאות המלחמה, הוחמרה מצוקת האשראי של המשק, הוחמר המחסור בהון השקעות ובהון חוזר, וזה התנעם קשות בייצור האזרחי. הרי ידוע לכל, כי לשם כיסוי ההוצאות והגרעונות המלחמתיים הכבידה הממשלה את עול המסים הישירים והעקיפים על המוניה-העם, והיא גורמת בכך לדלדול נוסף של העמלים, להאמרה נוספת של היוקר, להורדה נוספת של כושר הקנייה ההמוני, להצרת השוק הפנימי וממילא לצמצום הייצור. התוצאה של הכיוון הנוכחי בתקציב המדינה היא קיצוץ השירותים הציבוריים וסעיפי הפיתוח והבנייה, וזה אומר — שוב צמצום הייצור. לא ייפלא לכן שהמוניה-פועלים מושלכים אל הרחוב לאבטלה, שהעולים החדשים אינם נקלטים קליטה יצרנית, שגדל הגרעון במאזן המסחרי ובמאזן התשלומים, שגדל חוב המדינה — גוברת התלות בהון הזר, וחוזר חלילה.

יוצא, אפוא, כי ההשתעבדות לאימפריאליזם ומדיניות הכוח לגבי העמים השכנים היא גם בעוכרי המשק הישראלי, וסיבת הסיבות של מצוקת העם העובד. על כן, גם מהאספקטים הנוספים האלה נובע ההכרח במפנה במדיניות הישראלית, מפנה אשר למענו נאבקת מפלגתנו הקומוניסטית.

התעשייה הישראלית היא בעיקר תעשייה קלה, ומאחר שההון הזר בולם את פיתוח התעשייה הכבדה (מטאלורגית וכימית) ומחבל בהפקת הנפט, המחצבים והמינרלים של ים-המלח, תלויה גם התעשייה הקלה (והחקלאות) ביבוא מכונות וגלמים מבחוץ, והיא נוספת על כך סובלת מיבוא מתחרה של סחורות מוגמרות בצינורות ה"סיוע" והשקעות ההון האמריקאיות וביצור ה"שילומים" מגרמניה המערבית.

בסך הכל גדל מספר המועסקים בתעשייה מ-67 אלף בשנת 1947, ל-124 אלף ביוני 1956, בעוד שהאוכלוסיה גדלה באותו זמן מ-609 אלף ל-1,625,000 (יהודים בלבד) — כלומר, לעומת גידול האוכלוסיה ב-167%, גדלה התעסוקה בתעשייה ב-85%, פיגור כמעט במחצית.

ובשנת 1956 — שנת הרפתקת סיני — לא גדל הייצור התעשייתי במאומה לעומת שנת 1955, בעוד שבשנה הקודמת הוא גדל בכל זאת לעומת 1954 ב-12%. בחודשים שלפני פתיחת ההתקפה על מצרים עמד מדד הייצור הכולל (לעומת 100=1955) על 103, אולם בנובמבר הוא ירד עד 90, והוא עדיין לא חזר לקדמותו. בענפי הייצור האזרחי הירידה היא עוד יותר גדולה, ובינואר ש"ז היה מדד הייצור התעשייתי במזון — 82, בהלבשה והנעלה — 72, בחומרי בנייה — 77 וכו'. כן ירד מאוקטובר לנובמבר מדד המועסקים בתעשייה מ-102 ל-99, ומדד ימי העבודה בתעשייה ירד מ-99 ל-92. ובכן, קפאון ונסיגה כתוצאה ממשק מלחמתי.

עוד יותר תלולה היא הירידה בענף הבנייה, — מ־63,756 חדרי מגורים, שהוחל בבנייתם בשנת 1955, עד 48,789 חדרים בשנת 1956, כלומר — ירידה ב־30%. כן נמצא בירידה מתמדת מדד התעסוקה בבנייה: לעומת 100 בינואר 1952 הוא ירד באוקטובר 1956 עד 53; ובנובמבר (אחרי סיני) עד 43.

החקלאות, בייחוד ההתיישבות העובדת, נתונה במצוקה קשה. הקשה ביותר היא מצוקת האשראי הדוחפת את המשקים להשתעבדות לנושכי נשך בריבית שחורה שלא נעקרה לאחר קבלת חוק הריבית הפגום והצבוע, והמגיעה עד 24—30 אחוז; שעבוד המשקים לבנקים ולמלווים בריבית מגיע עד כדי כך שחבר קיבוץ נאלץ לעבוד מ־2 עד 4 שעות ביום לשם תשלום הריבית בלבד. חוב המשקים לבנקים גדל בלי הרף והוא עולה על ערך האינבנטאר. מדיניות המחירים לתוצרת חקלאית, הגבוהים לצרכן, אך הנמוכים ליצרן, לעומת יוקר המים, הדלק, החשמל, המוצרים התעשייתיים — מדלדלת את היצרנים החקלאיים הזעירים העצמאיים.

היבוא המתחרה של „עודפי תוצרת חקלאית“ מארה״ב, הורס ענפים שלמים של החקלאות הישראלית — יבוא רבבות טונות של אבקת חלב, של גבינה וחמאה אמריקאית, של בשר, מתנקש בענפי הרפת והלול. והמגמה הכללית של התפתחות החקלאות הישראלית היא העדפת חוות מטעים קאפיטאליסטיות גדולות המעסיקות פועלים חקלאיים שכירים עונתיים בשכר דחק, על פני קיבוצים או מושבים, או משקים של חקלאים פרטיים זעירים; כיום מכוסים כבר 650 אלף דונם, שהם 20% מכל השטח המעובד, בגידולים המצריכים צבא שכירים עונתי, ואכן קם כבר אצלנו פרולטריון חקלאי שכיר המונה 65 אלף איש, לעומת 72 אלף חקלאים עצמאיים זעירים (קיבוץ, מושב, כפר ערבי). מן הראוי הוא, שאנשי התנועה הקיבוצית ותנועת המושבים יתנו את דעתם על כיוון זה של ההתפתחות, המחייב את היצרנים הזעירים העצמאיים לחזית משוֹתפת ולמאבק משותף עם הפרולטאריון נגד השתלטות ההון הזר.

עד היכן מגיע כשלון המדיניות השלטת בשטח הפרודוקטיביזציה של האוכלוסיה, מוכיח הסקר החדש של כוח האדם מטעם הלשכה המרכזית לסטאטיסטיקה שליד משרד ראש הממשלה. מנובמבר 1955 עד יוני 1956 ירד מספר המועסקים ב־11.4 אלף איש, על אף גידול האוכלוסין המבוגרים באותה תקופה ב־25.2 אלף נפש. אחוז המועסקים (המפרנסים) מכלל האוכלוסיה ירד באותה מחצית השנה מ־33% ל־31.5%, ולא כל המועסקים הם מועסקים מלאים. אחוז המובטלים החלקיים והמלאים מכוח העבודה האזרחי הגיע ל־20%, ובקרב האוכלוסיה הערבית ל־25%, בקרב כלל הנשים ל־33.6%, בקרב הנשים הערביות ל־46.5%.

בשנתיים, מנובמבר 1954 עד לנובמבר 1956, לפי אותו סקר, ירד אחוז המועסקים בחקלאות מ־17.8% ל־17.7%, ובתעשייה (כולל מחצבים ומלאכה) מ־22.4% ל־20.9%, וביחד בשני הענפים היצרניים מ־40.2% ל־38.6%. לפי עלון המחלקה לסטאטיסטיקה של ההסתדרות, ירד אחוז העובדים בחקלאות ובתעשייה מכלל חברי ההסתדרות בתקופה שמלפני קום המדינה (1947) עד השנה האחרונה (1956) מ־53.6% עד 42.2%, מסתבר, כי החברה שלנו רחוקה עדיין מלהיות חברה יצרנית.

אמרנו, כי המונופולים של המעצמות האימפריאליסטיות הפכו את ישראל לשוק שלהם. הבה ניווכח בזה. לפי מאזן סחר-החוץ הישראלי. הסיכום של סחר-החוץ הישראלי ממחצית 1948 עד סוף 1956 הוא (במיליוני דולארים): היבוא — 2,610.9; היצוא — 490.6; הגרעון — 2,120.3. למעלה מ־2 מיליארד דולאר גרעון! זהו הקציר של המענקים והשילומים; השפעתם אינה פועלת בכיוון הצמצום ההדרגתי של הגרעון, אלא בכיוון ייצובו ואף הגדלתו. הנה, גדל הגרעון

בשנת 1956 לעומת 1955, מ-251,9 מיליון דולאר ל-269,6 מיליון דולאר. בשנה האחרונה חל גידול בגרעון המסחרי לכל גולגולת מ-134 דולאר ל-140,5. הגרעון מתייבב וגדל באשר היבוא הישראלי מרותק רק לאותן הארצות אשר אליהן אין סיכויים ליצוא ישראלי ראוי לשמו. סחר-החוץ הישראלי קשור ב-80% מן היבוא בארצות הגוש האטלנטי (60% מ-3 ארצות בלבד — ארה"ב, מערב-גרמניה, בריטניה), ורק אחוז אחד מהיבוא הישראלי בא מארצות הסוציאליזם. לארצות המחנה הסוציאליסטי, אסיה ואפריקה וכדו' אשר היו מוכנות לקנות אצלנו אין אנו יכולים למכור, מפני שאין אנו קונים אצלן, — ואין אנו יכולים לקנות, מפני שאנו מקבלים "יבוא חנם" או בהקפה מאמריקה או מגרמניה המערבית. וכך מחבלים "השילומים", ה"מענקים" והמלוות באפשרות היצוא הישראלי, באפשרות הייצור לשם יצוא, וממילא בהרחבת המשק הישראלי, בהשתחררותנו מגרעונות ובעניין העצמאות הכלכלית של ישראל.

גרעון מסחרי זה ביחד עם הגרעון הנובע מהיבוא הסמוי (קניות נשק, הובלה, ביטוח וכו') גורר אחריו גרעון עצום במאזן התשלומים. בשנת 1956 גדל גרעון זה לעומת השנה הקודמת מ-307 ל-380 מיליון דולאר, ז"א ב-24%. בראשית שנה זו הגענו בסעיף חובות חוץ של המדינה לחצי מיליארד דולאר. כמובן, את החובות האלה, יחד עם חובות הפנים של הממשלה בסך חצי מיליארד לירות בקירוב, את הקרן והריבית, נאלצים לסלק משלמי המיסים הישראליים, המוני-העם, ואמנם בשלוש שנות התקציב האחרונות גדל בהתמדה הסכום לתשלום חובות: 80—90—100 מיליון ל"י לשנה. גידול חובות המדינה פירושו כפול: תלות המדינה באילי ההון וכן הגדלת נטל המיסים על ההמונים. הגרעונות והחובות מהווים הן תוצאה של השתעבדות להון הזר והן גורם להשתעבדות נוספת. מעגל קסמים זה הכרחי ואפשרי לפרוץ ע"י מפנה יסודי במדיניות הישראלית, אל השלום, הנייטרליות והעצמאות.

מדיניות של הינתקות מתלות באימפריאליזם תסייע לפיתוח המשק הלאומי והעברת עורקי הכלכלה החשובים הנמצאים כיום בידי ההון הזר (כגון בתי-הזיקוק, חברות נפט, מחצבים, בנקים וכו') לרשות המדינה ופיתוחם באינטרס המשק הלאומי. מדיניות של שלום ועצמאות לאומית תסייע לפתח את האוצרות הטבעיים של הארץ, תרבה תעסוקה ותביא לפריחה כלכלית.

מדיניות כזאת תפתח בפני ישראל אפשרויות של עזרה כלכלית מברה"מ ושאר ארצות הסוציאליזם. העזרה הכלכלית הסובייטית לארצות בלתי מפותחות שונה ביסודה מהעזרה האמריקאית:

(א) בניגוד לעזרה האמריקאית אין העזרה הסובייטית קשורה בתנאים פוליטיים כלשהם, או בהתערבות בעניינים הפנימיים ובמשטר המדיני והחברתי של הארצות מקבלות העזרה, ודוגמת הודו, בורמה, אפגניסטאן, מצרים וכו' — הוכיח;

(ב) בניגוד לעזרה האמריקאית מכוונת העזרה הסובייטית לקידום העצמאות הכלכלית של הארצות, הנהנות ממנה, להקמת תעשיות יסוד, לפיתוח רבי-צדדי של המשק, לקירוב המועד בו העזרה תחדל להיות נחוצה, ועוד זאת — אין העזרה ניתנת כ"נדבה", אלא על יסוד שוויון וכיבוד הריבונות, על יסוד תועלת הדדית, על יסוד חוזים מסחריים ארוכי מועד, הבנויים על סילוק התמורה בעד הציוד והגלמים ונכסי ההשקעה בתוצרתה של הארץ הנעזרת, במידה ובמועד שגידול התפוקה מאפשר לה זאת;

(ג) בניגוד לחוק באטל האמריקאי אין ברה"מ קושרת את מתן עזרתה עם שום איסורים על מסחר עם ארצות המערב, או אפילו על קבלת עזרה מארה"ב; יתר על כן העזרה הסובייטית נותנת לארץ הנעזרת בה יתר תוקף לקבל עזרה אמריקאית ללא תנאים פוליטיים משעבדים.

זהו היתרון הכלכלי האפשרי בתנאי מדיניות של נייטרליות ואי-תלות. שהיא הדרך הבטוחה לחילוץ ישראל מצבת המשבר הכלכלי, המצוקה והאבטלה, להבראת המשק הישראלי, לרווחת העם העובד — לקידמה סוציאלית!

ה. התרוששות מעמד הפועלים וכלל העמלים

המאבק ללחם ועבודה

את כל המשא הכבד של המשבר הכלכלי מעמיסה הממשלה שבשירות הבורגנות הגדולה על שכם מעמד הפועלים וכלל העמלים, תוך היעזרות בהנהגה הנוכחית של ההסתדרות.

נוכח היוקר המאמיר בלי הרף; נוכח שקידתם של משרדי הממשלה על זיוף האינדקס ועל הורדתו המלאכותית, נוכח הפיגור החמור של תוספת היוקר אחרי האמרת היוקר הממשית, — נתון השכר של העובדים השכירים בתהליך של ירידה מתמדת.

בשנת 1949 היה שכרו היומי הממוצע של פועל-תעשייה 2,742 ל"י, ובשנת 1956 — 8,872 ל"י. השכר הנומינאלי עלה, איפוא, פי 3.2; באותו זמן ירד ערך השער הריאלי של הלירה הישראלית לעומת הדולר פי 6.4. זאת אומרת, השכר הריאלי של פועל-תעשייה ירד עד המחצית. הרבעון לכלכלה" עשה חישוב של שכר זה לפי השער הממשי של הלירה לעומת הדולאר, והגיע לסיכום דלקמן:

בשנת 1949 — 7.12 דולאר שכר יומי בתעשייה.

בשנת 1956 — 3.55 דולאר שכר יומי בתעשייה.

מכאן, שהערך הריאלי של השכר בתעשייה ירד בשמונה השנים האחרונות ב-50%. אולם, יש להביא בחשבון את סוגי הפועלים והעובדים השכירים המשתכרים פחות מפועלי התעשייה — את הפועלים בשכר דחק, את הפועלים הערביים בשכר-רעב, את הנשים העובדות והנוער העובד בשכר ירוד, ואחרון אחרון את המובטלים המלאים אשר שכרם הוא אפס, והרי אין לעשות את השבוננו הכולל של מעמד הפועלים בלעדיהם. ועוד יש להביא בחשבון את עליית נטל המיסים הישירים המנוכים מן השכר ואת הצמצום וההתייקרות של השירותים הסוציאליים. לאור כל הגורמים האלה מתברר, כי השכר הריאלי של כלל העובדים השכירים בארצנו ירד בהרבה למטה מן המחצית! חישוב זה נותן לנו מושג על מידת ההתרוששות האבסולוטית של מעמד הפועלים.

מאלפת מאד היא חלוקת העובדים השכירים לפי גובה שכרם (במחצית

שנת 1956):

עד 80 ל"י	—	30	אלף איש
80—120 "	—	30	" "
120—160 "	—	60	" "
160—200 "	—	70	" "
200—250 "	—	110	" "
250—300 "	—	60	" "
300 ומעלה	—	40	" "

סה"כ 400 אלף איש

מטבלה זו נובע, כי 75% מכלל העובדים השכירים משתכר למטה מ-250 ל"י לחודש, כלומר, למטה מהסכום הדרוש לקיום; 47.5% השתכרו למטה מ-200 ל"י לחודש, כלומר — חיו בדוחק; 30% השתכרו למטה מ-160 ל"י, כלומר, חיו בדוחק רב. ומאז הורע המצב לאין ערוך.

שכר הפועלת בתעשייה נופל משכר הפועל בתעשייה: לפי שכר יומי — ב" 36%, לפי מכסות-תוצרת — ב" 32.5% (יולי 1956 — הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה). חוץ מהפער בין שכר האשה והגבר, קיים פער בין שכר הפועל היהודי והערבי, בין שכר המבוגר לגוער העובד. ועל כולם קם בארץ סוג חדש של רבבות פועלים מקרב דרי המעברות, מושבי וריכוזי העולים, הישובים הערביים, העובדים בתנאי ניצול אכזריים ביותר, המועסקים רק מספר חודשים בשנה בזמן העונה, ומקבלים שכר דחק קולוניאלי ירוד. קשה במיוחד הוא מצבו של הפועל העובד השכיר הערבי מפאת משטר רשיונות התנועה של הממשל הצבאי, שלילת זכותו לחברות בהסתדרות, סגירת לשכת העבודה בפניו, גירושים "מאורגנים" ממקומות העבודה, מפאת הדיכוי הלאומי והסו-ציאלי כאחד. הסוגים המקופחים האלה של הפועלים סובלים עוד, נוסף על הכל, משיטת הלנת השכר למשך חודשים רבים!

בזמן האחרון החלו פועלים רבים להבחין ברמייה של שיטת השכר לפי נורמות ופרמיות. פועלים רבים — כדוגמת פועלי "וולקן" — למדו מנסיונם העצמי, כי אמת היתה האזהרה של מפלגתנו הקומוניסטית בזמן הנהגת השיטה הזאת, כי "הצמדת השכר לתפוקה" אינה דרך להעלאת השכר, אלא להורדת השכר, לטיפוח פירוד בין פועל לפועל, להפקרת הפועלים הקשישים והחלשים לגורל של פיטורי ייעול, לסחיטת זיעתם של הפועלים, להתשת כוחם ובריאותם. אחרי תקופת-פיתוי מסוימת בא התור להעלאת הנורמות ולהורדת הפרמיות ואף לביטול הפרמיות.

השיטה של סחיטת זעה היא הגורם העיקרי בריבוי מספר תאונות העבודה: מ-17,647 בשנת 1952 ל-33,498 בשנת 1955 ובאחוזים ממספר כלל הפועלים — ריבוי מ-3.9% ל-7.1% בשנת 1956 גדל עוד מספר תאונות העבודה.

שיטת המיסים של הממשלה מופנית גם היא בכל חודה נגד מעמד הפועלים, הפקידים, העובדים האקדמאים ושאר סוגי העובדים השכירים, וכן נגד הייצרנים העצמאיים הזעירים והבינוניים. מפעלי ההון הגדול הזר והמקומי, "המפעלים המאושרים" משוחררים ממיסים לפי "חוק עידוד השקעות הון", ובמידה שבעלי-ההון הגדולים חייבים במס, הרי שער המס אינו עומד בשום יחס לרווחים, וגם גביית המס הפעוט הזה היא לקוייה ומפגרת.

55% מכלל המיסים הם מיסי עקיפין על מצרכים ושרותים, והם נופלים בכל כובדם על המוני העמלים, על דלת העם, על שכבות הביניים המדולדלות. מס ההכנסה — המס הישיר העיקרי — אף הוא מוטל על העובדים השכירים ב-60%. בעוד שחברות ההון הכניסו בימי השלטון הקולוניאלי הבריטי בשנת 1944-45 54% מהסכום הכללי של מס-ההכנסה, הרי בשנת 1956-57, בימי "ממשלת הפועלים" בישראל, חלקן במס ההכנסה השוטף לאותה שנה היה רק 21.8%. השכירים שילמו בשנה האחרונה על חשבון השנה השוטפת 98% ורק 2% חוב משנים קודמות; לעומת זאת חברות ההון הגדולות שילמו רק 50% על חשבון המס השוטף ושאר 50% על חשבון השנים הקודמות. האוצר משמש, איפוא, גם בדרך זו מקור אשראי ומימון למפעלי ההון הגדול, נוסף על מאות מיליוני ל"י שתקציבי הפיתוח מזרימים לקופותיהם של מפעלים אלה בצורת השקעות, מילואות וקרנות עידוד. ובאחרונה העביר הרוב הקואלי-ציוני, בעידוד סיעות הבורגנות הגדולה, תיקון לחוק מס ההכנסה, המעניק הקלות נוספות לבעלי ההון והמעמס הכבדות נוספות על סוגי עובדים מסויימים (נשים עובדות, פועלים רווקים ועוד). אם נצרף לזה את שיטת המיסים המוניציפאליים הריאקציונית תושלם התמונה של עושק העמלים וזכויות היתר של בעלי הרכוש וההכנסות הגדולות.

לפי נתונים רשמיים, היוו המיסים באוגוסט 1950 — 9.2% מתקציבו

של הפועל. מאז עלה אחוז זה עד 15.3% בשנת 1955, ומאז ועד היום חלה עוד עלייה ניכרת מאוד. גם לפי דו"ח בנק ישראל אכלה תוספת המיסים את כל תוספת השכר בשנת 1956. "יהב מגן" החדש, "בול בטחון", "מילוה בטחון" וההעלאות במיסים עוד הורידו נוספות את השכר ניטו של הפועלים ושאר העובדים השכירים. באותו זמן גורפים הקפיטאליסטים הגדולים מיליונים של רווחים "כשרים" ובלתי-כשרים. לפי ד"ר צידרוביץ' עלו רווחי התעשיינים בשנות 1951-54 מ-53.5 ל-188.0 מיליון ל"י — פי 3½ בשלוש שנים!

חברה אמריקאית אחת, "החברה הכלכלית הא"י", הגדילה ב-1956 לעומת 1955 את רווחיה-ניטו מ-263 ל-423 אלף דולאר — קפיצה ב-60% בשנה אחת! משקיעי הון אמריקאיים מקבלים בעד כל דולאר מ-5 עד 9 ל"י — לעומת השער הרשמי רווח של 200-400%! אגב ריב התחרות בין יבואני המכוניות המוגמרות לבין "קייזר-פרייזר" נתגלתה האמת, כמה מפסיד המשק הישראלי על חברה אמריקאית זו. ההון הזר שודד את ארצנו בחסות "חוק עידוד השקעות הון" ובעזרתה הפעילה של ממשלת "שלוש מפלגות הפועלים". כתוצאה מירידת השכר ומעליית הרווחים של בעלי ההון הגדול, מתבלט יותר ויותר גם התהליך של ההתרוששות היחסית של מעמד הפועלים. לפי הד"ר געתון, היועץ הכלכלי של הממשלה, היה חלקם של העובדים השכירים בהכנסה הלאומית בשנת 1947 — 55%, בשנת 1951 — 44%, בשנת 1954 — 41%.

האבטלה, שהיא תופעה כרונית אצלנו, החריפה במיוחד בזמן האחרון. הנתונים של לשכות העבודה אינם משקפים את האבטלה במלואה. יותר קרובים למציאות הם מספרי הסקר של כוח-האדם הקובעים, כי 19.9% של כוח העבודה האזרחי בכלל (24.9% בסקטור הערבי) הם מובטלים לחלוטין או חלקית. אולם, אף לפי הרשומים בלשכות, מגיעה האבטלה לממדים רציניים למדי. הממוצע היומי של המובטלים גדל משנת 1950 לשנת 1956 ב-108%. גידול מיוחד באבטלה חל בעקבות המיליטאריזציה של המשק והתקציב עקב "מבצע סיני": מ-10.090 רשומים בספטמבר 1956 ל-18.450 רשומים בדצמבר — גידול ב-83%. תופעה מעציבה ביותר היא האבטלה בקרב הנוער העובד. ההודעה של הסתדרות "הנוער העובד" מחודש אפריל 1956 מדברת על 8000 צעירים וצעירות מחוסרי עבודה. מספר זה אינו כולל את הנוער הערבי וכן את הצעירים שאינם פונים ללשכות העבודה לנוער.

מבעד למספרים יבשים אלה זועקת מציאות מרה, מציאות של חרפת רעב בישראל. לפי גילוי של סגן שר הסעד בכנסת על סמך סקר משנת 1954, מתקיימים 56.3% מהאוכלוסייה על הכנסה פחותה מ-50 ל"י לחודש לגולגולת, שהיא המינימום למחייה. אולם, סקר זה כולל רק 80% מהאוכלוסייה היהודית והוא אינו כולל את המעברות, את כפרי העבודה, את ההתיישבות העובדת החדשה ואת הישובים הערביים — כלומר, אינו מקיף את מרכזי העוני והמצוקה הירודים ביותר. אילו היה זה סקר מלא כי אז אחוז המתקיימים על רמת חיים שלמטה מן המינימום ההכרחי היה בלי ספק מגיע לא ל-56.3% אלא ל-2/3. אפילו נגיד בנק ישראל, ד. הורביץ, כותב במאמרו (רבעון לכלכלה, אוקטובר 1956): "בארץ קיימות 55.000 משפחות, שהן 227.000 נפשות, המת-קיימות במידה זו או אחרת על הסעד. עליהן יש להוסיף את הרשומים בלשכות העבודה, עם התלויים בהם שמספרם מגיע בקירוב ל-90 אלף נפש. עליהם — להוסיף את עובדי הדחק למיניהם ועובדי עבודה חלקית, המפרנסים גם הם — בבת משפחות... ונוסף לאלה נמצאות 30.000 משפחות בהתיישבות החדשה, המתקיימות ברמת חיים מינימלית".

הבה נעשה את הסיכום: הוא מביא אותנו אל המספר המחריד של 600.000 נפש בערך באוכלוסייה היהודית בלבד המתקיימות בתנאי רעב,

רעב למחצה ומצוקה איזמה! שהרי רק 20% מהזקוקים לסעד מקבלים אותו, ואלה הזוכים לקבלו מקבלים 12.7—6.5 ל"י לנפש לחודש לעומת 50 ל"י שנקבעו כמינימום ההכרחי לקיום.

על אף כל ההבטחות של שרת העבודה לשעבר ושל שר העבודה הנוכחי, לא חוסלו עד היום הזה המעברות ולא הובטח דיור לדרי המעברות בשיכונים ממשלתיים בשכר-דירה זול. לפי דו"ח רשמי נמצאו ב-1 לינואר 1957 ב-25 מעברות 4612 משפחות. ובמקום לחסל את המעברות הישנות, החלו עתה להקים פחונים וצריפונים חדשים בשביל 2000 משפחות נוספות! ולפי הדו"חות של המהנדסים העירוניים, דרים במשכנות העוני של פרברי ת"א 124,600 נפש ואחוז הבניינים והצריפים שאינם כשרים לדיור מגיע שם ל-58.7, במשכנות העוני של ירושלים צריך להרוס 64.4% של הבניינים בהם מצטופפים 16 אלף נפש; באיזור חיפה יש להעביר 36 אלף נפש מדיור רעוע לדיור דאוי לשמו.

במצב זה הקשה מנשוא למאות אלפי עמלים — מה עושה הנהגת ההסתדרות, הנהגה המפא"יית בתמיכתם של מנהיגי "אחדות-העבודה" וב-השלמתם הנכזפת של מנהיגי מפ"ם? במקום לארגן, לעודד ולהנהיג את המאבק המעמדי של הפועלים, של ההתיישבות העובדת, של הפקידים, העובדים האקדמאיים וכו' — נטלה על עצמה הנהגה הביורוקראטית של ההסתדרות, המושפעת והמושפעת זרם הדולארים מארה"ב, את התפקיד המביש והמחפיר לבלום ולמנוע את מאבקם של המוני העמלים, להרדימם, להוליכם שולל ולהפחידם, יותר מזאת — הנהגה זו נטלה על עצמה את התפקיד לשמש מליץ-יושר למעבידים, לייצג את תביעות ההון כלפי העמלים ולכפות עליהם ויתורים אחרי ויתורים לטובת הבורגנות הגדולה. די להזכיר לשם הדגמה את המהלומות שהונחתו באחרונה על ראש מעמד הפועלים ביוזמתה ובמו ידיה של הנהגת ההסתדרות: א) המרת השיטה התלת-חודשית של תוספת היוקר בשיטה חצי-שנתית, המעמיקה את הפער בין יוקר המחיה המציאותי ובין הפיצוי העלוב בתוספת השכר. ב) המרת חוזי העבודה החד-שנתיים בדו-שנתיים, השוללת מהפועלים את האפשרות להעלות מדי שנה את תביעותיהם. ג) המרת העיקרון של פיטורים לפי תור-יוקת בעיקרון "לפי צורכי המפעל", כלומר — לפי שרירותם של המעבידים, הלוחצים בכיוון "פטורי-ייעול". נסיגות אלה, המבטלות הישגים מבוססים של מעמד הפועלים, פרי מאבק עקשני רב-שנים, באו מטעם הנהגה ההסתדרותית, המתנכרת לפועל לטובת ההון והממשלה המשועבדת להון. ועוד "יוזמה" אחת לרעת הפועלים מטעם הנהגה היא "מיפדה התעסוקה", הוא מס של מיליוני לירות על מעמד הפועלים ועליו בלבד, כדי לממן עבודות בשביל מובטלים לא בכספי האוצר, לא במיסים מגדולי הבורגנות, אלא בכספי העובדים השכירים החיים בעצמם בדוחק.

אל מול הנהגה כזאת של ההסתדרות, נאלצים הפועלים לקחת את גורלם בידיהם הם ולהיאבק על זכויותיהם הראשוניות. מעידות על כך ההפגנות הסוערות של המובטלים בכל חלקי הארץ, ההפגנות והשביתות של פועלי הדחק נגד הלנת שכרם, ורוב השביתות להעלאת השכר ולשיפור התנאים הסוציאליים הפורצות שלא על דעת הנהגת ההסתדרות ובניגוד לה.

על אף האיומים והלחץ והטירור הכלכלי, גובר ומחריף בלי הרף המאבק המעמדי של עמלי ישראל ומתרחבת תנועת השביתות. אם בשנות 1949-51 מספר השובתים הממוצע היה 8000 לשנה, הרי עלה הממוצע בשנות 1952-55 עד 11,200, כלומר — ב-40%. שנת 1956 הביאה עמה גידול מספר השובתים לעומת 1955 ב-16% וגידול ימי השביתה ב-67%. על כך שהשביתות בשנה האחרונה לא רק נתרבו, אלא גם החריפו, מעידים המספרים הבאים: המספר

הממוצע של ימי השביתה גדל כפליים — מ-740 ל-1548 ימים; מספר ימי השביתה על כל עובד שובת עלה ב-50%; האורך הממוצע של כל שביתה עלה מ-6 ימים ל-14 יום ומעלה וכמעט בכל השביתות השיגו הפועלים את הביעותיהם במלואן או בחלקן!

במיוחד יש לציין מערכות אחדות המסמנות צדדים חדשים במאבק המעמדי בארצנו. שביתת העובדים האקדמאיים הגדולה על העלאת שכרם, שהתנהלה בניגוד לממשלה ולהנהגת ההסתדרות ושנתמכה תמיכה מלאה ועקבית על ידי מפלגתנו הקומוניסטית, מסמנת שלב חשוב בתהליך התגבשותה החברתית של האינטליגנציה העובדת. מכאן ההכרה בברית בין עובדי עבודה רוחנית ובין עובדי עבודה גופנית לתועלתם ההדדית ולטובת אחדותו של העם העובד כולו במאבקיו הצודקים.

המאבק של פועלי "יובל-גד" במגדל אשקלון הוכיח, כי עמידה איתנה של ציבור פועלים מאורגן ומלוכד עשויה למנוע פיטורים המוניים ולהכריח את הממשלה, את הנהגת ההסתדרות, את המעבידים שלא לסגור מפעלים ולא להשליך מאות פועלים לרחוב. השביתה ב"וולקן" גילתה את הקרע המעמיק בין הפועלים המקיימים עדיין זיקה למפא"י ובין הנהגת מפלגה זו המתנכרת לפועלים; השביתה חשפה את האופי הקאפיטאליסטי הנצלני של מפעלי המשק ההסתדרותי ("כור" — "סולל-בונה") המשותפים עם ההון הזר; השביתה חשפה את התרמית שבשיטת הנורמות והפרמיות, שהיא שיטת הזעה והתשת כוחו של הפועל. המאבק נגד הפיטורים הפוליטיים של פועלים חשודים בקומוניזם בבתי הזיקוק, הסולידאריות הפועלית הנרחבת שקמה סביב מאבק זה על אף נסיונות ההפחדה וההרתעה מצד גורמים הקשורים עם הבולשת (ש. ב.) — מעידים, כי למרות הכל גוברת ומתגברת הכרתם המעמדית של עמלי ארצנו נגד ההון ומשרתיו שבצמרת המפלגות הסוציאל-דימוקרטיות.

המחצית הראשונה של שנה זו, שנת 1957, עוברת בסימן של גל שביתות מוגבר. שביתתם של 500 פועלי "וולקן", השביתה החלקית של 1400 עובדי הדואר במחוז חיפה, שביתתם של פועלי א.ב.ג. בתל-אביב ועתה השביתה הגדולה ב"אתא" של 1600 פועלים — מבשרות את עליית המאבק המעמדי של הפועלים. התנקשויות המשטרה בשובתי "אתא" והתערבות הממשלה בסכסוך יפקחו את עיני הפועלים לראות את האינטרסים של מי מייצגת הממשלה הזאת. מעמד הפועלים, מאות אלפי חברי ההסתדרות, אינם יכולים להשלים עם המצב שהסתדרותם תשמש מכשיר בידי הממשלה האנטי-פועלית, שהנהגת ההסתדרות לא תחשיב את האינטרסים החיוניים של העם העובד שהפגיעה בהם כמוה כפגיעה במשק הישראלי. זהו תפקיד חשוב ביותר להגביר את המאבק בעד הדמוקרטיזציה של ההסתדרות, בעד יצירת התנאים שיאפשרו לפועלים להפוך את האיגוד המקצועי למכשיר ענייניהם הם, למכשיר מאבקם המקצועי-מעמדי.

רשאים אנו לציין בסיפוק גם את ההתעוררות בחוגי ההתיישבות העירונית נגד הון האשראי של הבאנקים ונושכיהם השחורים, נגד מדיניות הממשלה והסוכנות הנוגדת את האינטרסים החיוניים של החקלאות העובדת. החלטות המועצה החקלאית האחרונה באפריל ש"ז, הקול-קורא של קיבוץ "רגבים", שביתת המושבים באזור תענך מעידים על כך שהמוני העובדים בקיבוץ ובמושב נכונים למאבק, אלא ההנהגות של המפלגות הציוניות-סוציאליסטיות עדיין מצליחות לבלום ולרסן אותם, למנוע את התייצבותם למאבק ישיר — לרעת ההתיישבות העובדת.

גם בקרב בעלי המלאכה גוברת ההתנגדות לשיטת-המיסים המפלה לטובה את המפעלים הגדולים, למדיניות האשראי וחלוקת חומרי הגלם, לזכויות היתר של מפעלי ההון המונופוליסטי ההורסים ובולעים את המפעלים

הזעירים. אולם, גם שכבה זו נתונה עדיין ברובה בשבי מפלגות פוליטיות המ-
נצלות לרעה את אמונם של בעלי המלאכה והמנהלות למעשה מדיניות הנוגדת
את האינטרסים של בעלי המלאכה.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית קוראת מעל במת ועידתה זו את העם
העובד בישראל — את מעמד הפועלים בראש וראשונה, את אנשי ההתיישבות
העובדת, את האינטליגנציה העובדת, את בעלי המלאכה, את ציבור
הנשים המופלה לרעה, את הנוער העובד והלומד המקופח, את האוכלוסיה
הערבית הסובלת מדיכוי כפול — לאומי וסוציאלי — להתלכד נגד שליטת
ההון המונופוליסטי הזר, נגד המיליטאריזציה ההורסת את המשק והמרוששו;
את העמלים, נגד מדיניות הממשלה המשרתת את הבורגנות הגדולה הקשורה
בהון הזר, למען עצמאות כלכלית, פיתוח ורווחה, למען העלאת רמת החיים
של המוני העם וקידמה סוציאלית!

ו. קווים נוספים לאופי האנטילאוני והאנטיעממי של מדיניות הממשלה

הניתוח של מדיניות החוץ, של המדיניות הכלכלית והסוציאלית של
הממשלה, המבוסס על עובדות יסוד חותכות, מוליך למסקנה הברורה, כי מדיניות
זו מנוגדת לאינטרסים הלאומיים של ישראל, לאינטרסים היומיומיים של מעמד
הפועלים וכלל העמלים ושל שכבות הביניים של העם. המדיניות התקציבית
של הממשלה היא אחת המראות, בהן משתקף האופי הריאקציוני של מדיניות
הממשלה: המיליטאריזציה, הניצול המעמדי, הדיכוי הלאומי של האוכלוסיה
הערבית, זכויות היתר של הבורגנות הגדולה, גזילת פת הלחם מהעם העובד,
וגידול חלקה של הבורגנות בהכנסה הלאומית.

מפלגתנו הקומוניסטית, בקחתה בחשבון את צורכי הגנת ישראל, ומטעם
זה דווקא, נאבקת נגד תקציב של מירוצ זיון, שהוא הסעיף היסודי בתקציב
המדינה. תקציב של מירוצ זיון משרת, כפי שהוכיח הנסיון של השנתיים האחר-
ונות, אינטרסים של משעבדים ומחרחרי מלחמה אימפריאליסטיים, מזין
תוכניות של התפשטות טריטוריאלית, מבוסס על ההנחה הכוזבת בדבר אי
נמנעות מלחמה בין ישראל והארצות הערביות. בטחון ישראל הוא קודם כל
במדיניות שלום ועצמאות לאומית. מפלגתנו שוללת במיוחד את אותם סעיפי
ההכנסה המבוססים על ה"מענקים" האמריקאיים וה"שילומים" המערב-גרמניים,
שהם מכשירי השעבוד של ישראל לארה"ב. מכאן — מאבקנו נגד תקציב
מלחמתי, למדיניות תקציבית של שלום ופיתוח, למדיניות המכוונת לפיתוח
התעשייה, החקלאות, אוצרות הארץ הטבעיים, שתסייע להגברת הייצור, להרחבת
השירותים הציבוריים, לקליטה יצרנית של העולים — לטובת המשק הלאומי
והמוני העם.

הריאקציה הישראלית מתנכלת ללא הרף לחירויות הדימוקראטיות
של העם, מתאמצת להצר אותן. הבסיס ה"חוקי" למדיניות זו משמשות "תקנות
החירום" הבריטיות שנשארו בתוקפן עד היום הזה וכן חוקי החירום "המקו-
ריים" שנתקבלו בכנסת. עד היום הצליחו החוגים השליטים למנוע עיבוד חוקה
לישראל מתוך חשש מוצדק שבלחץ המוני העם ייאלצו להשתית את החוקה
על יסודות דימוקראטיים, אשר לא יניחו את דעתם של ה"בוסים" האמריקא-
ניים, של בעלי ההון הגדולים והקליקאליזם הלוחם. עד היום הזה ממשיכים
לשלוט במדינה דיני האישות הריאקציוניים מימי הביניים. התעודה היחידה
שקבעה אי-אלה עקרונות דימוקראטיים למשטר הפנימי של ארצנו — מגילת
העצמאות (סעיף י"ג, סעיף ט"ז), שנתקבלה ע"י מועצת העם ב-14
במאי 1948, הושמה במקרה לעומת זאת משריין את עצמו השלטון

בשורה של חוקים ריאקציוניים — כגון חוק השיפוט הצבאי, חוק הבגד והריגול וכיו"ב — המכוונים לדכא כל התנגדות של המוני העם למדיניותו האנטי-לאומית והאנטי-עממית. החוגים הריאקציוניים בממשלה ומחוצה לה מוסיפים להתנכל ליסודות הדימוקראטיים של הכנסת ולחסינות חברי-הכנסת, מנהלים תעמולה למען אחוזי חסימה גבוהים, למען שיטת בחירות אזורית ורובנית במטרה ברורה למנוע באופן מלאכותי את הייצוג של הכוחות המתקדמים בקרב מעמד הפועלים והמוני העם, של המפלגה הקומוניסטית בראש וראשונה.

הפועלים, אנשי העם, נוכחים כל פעם לדעת, כי מנגנון המדינה משמש כגן לעשירים ומקל חובלים כלפי העמלים; כי הוא מחפה על פשעי הספרים הגדולים, אולם מתנקש בחופש השביתה וההפגנה, בזכויות מעמד הפועלים והמוני העם. וותיקים ועולים חדשים, דרי מעברות וכפרי עבודה, מובטלים ושובתים, לוחמי שלום ודימוקראטיה, נתקלים במאבקם בכות הברוטאלי של המשטרה ומנגנון הדיכוי של המדינה על חוקיה ומשפטיה. סימן היכר נוסף למשטר הקיים אצלנו הוא דבר השחיתות של המנגנון, ובאופן מיוחד של המש-טרה. משפט "השורה" — עמוס בן-גוריון גילה טפח בלבד מאותה שחיתות של המנגנון, הקרוא לשמור על "חוק וסדר" במדינה... משפט זה, עם כל מיגבלותיו, העלה על פני השטח קווי אופי של "העולם התחתון" בשירות העולם "העליון" של חוגי הספרות והמסחר הגדול בארץ.

החקירה של קבוצת הטירור הרצחנית, הקשרים ההדדיים בינה לבין הבולשת (ש. ב.), הגילויים על כמה מהשיטות של עבודת הבולשת, העלו תמונה של שלטון-סתר מסוכן בארץ, הפורש רשתו כקורי עכביש על כל תאי החיים החברתיים והפוליטיים. קבוצת הטירור האמונות על רצח והרס, מהוות גורם של איום על בטחון הציבור וגורם של פרובוקציה כלפי ארצנו. אותם גילויים מעטים על שיטות העבודה של הבולשת, של החדרת פרובוקאטורים לכל מיני ארגונים, עוררו בצדק חרדה ומורת רוח בציבוריות הישראלית. אפילו חוגים בורגניים דורשים פיקוח ציבורי מסויים על פעולת הבולשת, שהרי שלטון-סתר זה פועל כדן יחיד ופוסק יחיד מבלי שאפשר יהיה לערער על מעשיו. אחת התוצאות של שלטון-סתר זה וההפקרות המציינת אותו היו הפיטורים השרירותיים של 12 פועלי בתי הזיקוק באמתלת "בטחון". אחת הפעולות השפלות של ש. ב. היא ההאזנה באמצעות מכשירי האזנה מיוחדים לכל שיח ושיג של אנשי ציבור, של חברי כנסת וכו' — החל בקומוניסטים וגמור ב"ציונים הכלליים". קיום הצנזורה הפוליטית על העתונות, הלחץ הפוליטי והכלכלי המופעל על חוגים אופוזיציוניים לשלטון הקיים — שוב באמצעות הש. ב. — הנה לכם כמה קווים לדמותו של המשטר בארצנו. לפי האופנה האמריקאנית, בעקבות "הסכם התרבות" עם ממשלת ארה"ב, על ברכי הספרות הגנגסטריט והפורנוגרפית האמריקאית והסרט ההוליבודי הקלוקל, נתגלו אצלנו תופעות ניוון ושחיתות מדאיגות ביותר בקרב הנוער. קבוצת תלמידי הגימנסיות של "בני טובים", שעסקו בפריצות ובשוד במחסנים ובחנויות, ולפי הודאתם בהשפעת הסרט האמריקאי, — היא אחת הדוגמאות לתופעות אלו.

מנגנון המדינה מופיע יותר ויותר כמכשיר הדיכוי והניצול בידי הבורגנות הגדולה בניגוד לאינטרסים הלאומיים של ישראל, בניגוד לאינטרסים של מעמד הפועלים ורובו המכריע של העם. מובן מאליו, כי מפלגתנו הקומוניסטית הניצבת בראש המאבק לשלום, עצמאות, דימוקראטיה וקידמה סוציאלית, "נהנית" מתשומת לב מיוחדת במינה של מנגנון זה, של ש. ב. בעיקרה. מעמד הפועלים, המוני העם אינם יכולים להיות אדישים לכל הכיוון הזה של הסדרים הפנימיים בישראל, החותרים תחת החירויות הדימוקראטיות של

העם. מפלגתנו מנהלת את המאבק לעיבוד חוקת-יסוד דימוקראטית וחילונית, להגנת ולהרחבת החירויות הדימוקראטיות במסגרת המשטר המדיני הקיים, לשם יצירת תנאים נוחים יותר להתארגנותו של העם העובד, לניהול מאבקו המעמדי, לקידום מערכותיו הפוליטיות, בשירות השלום, הדימוקראטיה, הקידמה ועתידו המאושר.

מדיניות הדיכוי כלפי האוכלוסיה הערבית

לשיא ההתנכרות לעניין הדימוקראטיה והאינטרסים הלאומיים של ישראל הגיעה הממשלה במדיניותה כלפי האוכלוסיה הערבית בארצנו. מאז הקמת ישראל מקיימת הממשלה משטר צבאי של דיכוי באיזורים הערביים, המחזיק את האוכלוסיה הערבית ב"תחום מושב", גורם לה סבל לא יתואר, התעללות והשפלת הכבוד הלאומי והאנושי. גירושים וגזל קרקעות, דלדול והרעבה, שלילת חופש התנועה והמגורים, בתי דין צבאיים, גירושים מעבודה והפליה בהשגת עבודה, בשכר, בשירותים סוציאליים, שלילת זכות הפועל והעובד הערבי לחברות בהסתדרות, סגירת לשכת העבודה בפני דורשי עבודה ערביים, הפליית החקלאות הערבית, הרשויות המקומיות, אי כינון רשויות מקומיות נבחרות ברוב הישובים הערביים — אלה הן כמה מחוליות היסוד של שרשרת הדיכוי הלאומי כלפי האוכלוסיה הערבית.

הממשל הצבאי באזורים הערביים מתבסס על החוקים הקולוניאליים הרודניים של האימפריאליסטים הבריטיים המכונים "תקנות ההגנה (שעת חירום) 1945", אף-על-פי שהכנסת גינתה כמעט פה אחד בהחלטה מיוחדת מ-21 במאי 1951 את עצם קיומן של "תקנות" אלה והגדירה אותן כ"נוגדות את היסודות של מדינה דימוקראטית". הסעיפים 110, 111, 122, 125, של "תקנות" אלה מאפשרים למושלים הצבאיים מרחב להפקרות ושרירות בעניין הגליית ערבים בתוך ישראל וגירושם מישראל, בעניין צווי התייצבות קבועה במשטרה מספר פעמים ליום במרחק קילומטרים רבים ממקום המגורים, בעניין צווי מעצר אדמיניסטרטיביים ללא בירור משפטי וללא הגבלה, בעניין הכרזת שטחים מסויימים כשטחים סגורים, אשר הכניסה אליהם והיציאה מהם אסורה וכו'. החיים היומיומיים של קרוב ל-200 אלף ערבים תלויים בשרירות ליבו של המושל הצבאי.

השיקולים של החוגים השליטים בהתמדת הממשל הצבאי והדיכוי הלאומי הם: גירוש האוכלוסיה הערבית מישראל; שרות לבעלי-ההון היהודיים ע"י נישול הערבים מרכושם וע"י ניצול מוגבר של הפלח והפועל הערבי; קיום פירוד מלאכותי בין הערבים והיהודים ומניעת מגע ומאבק יהודי-ערבי משותף נגד האוייב המשותף — נגד האימפריאליזם ומשרתיו מביית; טיפוח וניפוח שוביניות בקרב ההמונים שהיא האקלים המתאים להרפתקנות צבאית נגד הארצות השכנות ולפגיעות אכזריות באוכלוסיה הערבית המקומית. הממשלה מעלי-מה, כמובן, שיקולים אלה ואחרים מידיעת הציבור הישראלי, כשם שהיא מעלימה מידיעתו את האמת על זוועות הממשל הצבאי בעזרת הצנזורה מתוך חשש מוצדק שהמוני העם בארצנו שהיו הם עצמם קרבנות הדיכוי הלאומי, "תחום המושב" והגיטאות, לא ישלימו עם שלטון-הפקר דומה כלפי זולתם, כלפי תושבי ישראל הערביים.

לממשל הצבאי לא היה ואין כל צידוק, כל ה"נימוקים" הישנים והחדשים הניתנים ע"י החוגים השליטים להצדקת משטר הדיכוי המופקר כלפי האוכלוסיה הערבית דומים כשתי טיפות מים ל"נימוקים" של האנטי-שמיות הפוגרומית ברוסיה הצארית לשעבר להצדקת "תחום המושב" והדיכוי כלפי היהודים. ה"נימוק" העיקרי של האנטישמים נגד היהודים בעבר ובהווה

היה והנו אי נאמנות כביכול. זוהי גם תואנת-שווא של הריאקציה הישראלית כלפי האוכלוסיה הערבית; תואנת-שווא — מכיוון שנסיון תשע שנות קיום ישראל מוכיח, כי התושבים הערביים רוצים לחיות בשלום ובידידות עם היהודים, כי נאבקים הם ברצון יחד עם הכוחות הדימוקראטיים היהודיים לביטול מדיניות הדיכוי הלאומי והממשל הצבאי ולעניין השלום בין ישראל והארצות הערביות. יתירה מזו — האוכלוסיה הערבית בישראל הוכיחה בגרות פוליטית ביודעה להבדיל בין החוגים השליטים לבין המוני העם היהודיים, ביודעה להגביל את איבתה המוצדקת לשלטון הרודה בה ולמסייעים לו, ביודעה לא לאבד את שווי משקלה הנפשי נוכח פרובוקציות חמורות ביותר כלפיה מצד הממשל הצבאי. אחד הביטויים הבולטים והחשובים ביותר לבגרות פוליטית זו של האוכלוסיה הערבית היא תמיכתה הנרחבת והנלהבת במפלגה הקומוניסטית הישראלית, העומדת ללא רתיעה בראש המאבק להגנת האוכלוסיה הערבית, לאחווה יהודית-ערבית ולשלום ישראל-ערב.

המוני העם הערביים — פועלי התעשייה והחקלאות, הפלחים הבינוניים ודלת הכפר, בעלי המלאכה, האינטליגנציה העובדת — תופסים מקום מיוחד בסולם ההתרוששות בגלל מדיניות הדיכוי הלאומי של הממשלה. שכרו של הפועל הערבי ירוד ב-40%—30 משכרו של הפועל היהודי באותה עבודה גופה. ירודה ביותר היא הכנסתו של הפלח הערבי ושל הפועל החקלאי. 11.5% הוא אחוז המובטלים המלאים ו-24.5% הוא אחוז המובטלים החלקיים בקרב דורשי העבודה הערביים וביחד — 36% מחפירה ומבישה היא הפראקטיקה של שיתוף הפעולה בין המשטרה הצבאית ועסקני לשכות עבודה ומוסדות הסתדרות שוביניים לגירוש פועלים ערביים ממקומות עבודה שונים, אף אם מצויים בידיהם רשיונות תנועה.

למעלה ממחצית האוכלוסיה הערבית החקלאית מחוסרת קרקע לקיום מינימאלי. 60% מהמשקים הערביים מעבדים יחידת קרקע מ-5 עד 30 דונאם ללא השקאה וללא מיכון מודרני. בשנים האחרונות גדלה הצפיפות בכפרים הערביים מפאת זרימתם של הפליטים הערביים המקומיים שנושלו מכפריהם. מספרם — 30 אלף נפש. מאז הקמת המדינה החרימה הממשלה מיליון ו-200 אלף דונאם אדמה מהתושבים הערביים. עוד בחודש דצמבר 1955 הכריזה הממשלה על 200 אלף דונאם נוספים באיזור מג'דל-כרום — סחנין כעל "איזור סגור". אשר הגישה אליו אסורה.

תקציבי הפיתוח פוסחים על החקלאות הערבית, ועל תוצרתה כופים מחירים נמוכים. מצב זה גורם לריבוי דלת הכפר הכורעת תחת נטל החובות, המיסים והוצאות הייצור הנעשות בלתי-כדאיות. בעלי האחוזות הגדולות, שהם גם סוכני הממשל הצבאי, מנצלים אף הם את משטר הדיכוי הלאומי בכדי להשתלט על קרקעות של פלחים מתרוששים, כדי להתמיד בתנאי אריסות קשים לחוכרי הקרקע והמיים. מדיניות זו לגבי החקלאות הערבית פוגעת לא רק בפלחים, אלא במשק הישראלי כולו.

הרצח ההמוני המחריד של ערביי כפר-קאסם ב-29 באוקטובר 1956 חשף את כל הזוועה שבמצב האוכלוסיה הערבית בישראל, חשף את האופי האכזרי של מדיניות הדיכוי הלאומי של הממשלה ואת הסכנות החמורות הנובעות ממנה לדמותה המוסרית של החברה שלנו, למעמדה של ישראל במזרח הערבי ובעולם כולו. לא "תקנית" היה רצח זה בדם קר, אלא קציר דמים של קו כללי וממושך של הממשלה כלפי האוכלוסיה הערבית, המפקיר את זכויותיה האלמנטאיות, את רכושה ודמה. מפלגתנו הקומוניסטית, בהביאה את דבר האמת כולה על פוגרום זה לידיעת המוני העם, בהתייצבה בראש תנועת המחאה של האוכלוסיה הערבית והכוחות הדימוקראטיים היהודיים, בראש התביעה לחקירה ציבורית של מאורעות כפר-קאסם והבאת הרוצחים ומכוניהם

לדין, עשתה בכך שירות פטריוט גדול לישראל, לעניין הדימוקראטיה והשלום. הממשלה נוכחה לדעת, כי הציבוריות הישראלית רובה דוחה את תעלוליה כלפי האוכלוסיה הערבית ואינה מוכנה להשלים עם החרפה הזאת, עם הקו הגזעני הרשמי של חוגי בן-גוריון בשלטון הישראלי!

מדיניות הדיכוי הלאומי האכזרי היא עדות חותכת לכזב של החוגים השליטים המכתירים את משטרם בשם "המצלצל", "מבצר הדימוקראטיה" במזרח התיכון. אין דבר אשר כה יכתים את שמה של מדינת ישראל בקרב אומות העולם כמדיניות גזענית זו. המוני עם ישראל, אשר חזו מבושרם את אכזריות הדיכוי והרדיפות של האנטישמיות והפאשיזם, לא ישלימו עם פראקטיקה חשוכה כזו כלפי האוכלוסיה הערבית בישראל. אנו פונים מעל במה זו בקריאה מקרב לב אל כל הכוחות הדימוקראטיים, אל כל שוחרי השלום, אל כל האנשים בעלי המצפון האנושי, אל כל הפטריוטים החרדים לדמותו המורית של עמנו, לשלום ישראל ועתידה בחלק עולם זה, להתלכד למאבק מוגבר למען הסרת חרפת הדיכוי הלאומי האנטיערבי מארצנו, למען ביטול הממשל הצבאי והענקת שוויון זכויות מלא לעם-האח הערבי בישראל!

נגד ממשלת בן-גוריון - בעד ממשלת שלום ועצמאות לאומית!

המאזן של מדיניות החוץ והפנים של ממשלת בן-גוריון הוא חמור ביותר. לא מעטים היו בקרב ציבור הפועלים, אשר הישלו את עצמם, כי הצטרפות אחת"ע ומפ"ם לממשלה תשנה את המצב, תשפיע לטובה על המדיניות הישראלית. הוכח, כי צדקה מפלגתנו הקומוניסטית כאשר הצביעה על כך כי אחת"ע ומפ"ם הצטרפו לממשלה על יסוד המדיניות של הנהגת מפא"י; כי לא שינוי ההרכב, אלא שינוי קווי-היסוד של המדיניות הוא הדבר הקובע; כי פעלנו נכונה כאשר הצבענו נגד ממשלת "שלוש מפלגות הפועלים", או כפי שהוגדרה בגלוי ע"י מנהיגי אחת"ע "ממשלת החימוש", מפני שהסתכלנו לא בקנקן, אלא במה שיש בו. אין כל וויכוח על זה, כי מבחינת אינטרס השלום והעצמאות, מבחינת האינטרסים היומיומיים של מעמד הפועלים והמוני העם, גרועה יותר וחמורה יותר מדיניות הממשלה הזאת מקודמותיה. בנאומו בוועידת מפא"י (אמצע שנת 1956) קבע בן-גוריון בעצמו, כי מפ"ם ואחת"ע הצטרפו לממשלה "לפי קווי יסוד שהם פחות קרובים לדעותיהם המוצהרות מקווי היסוד של הממשלות הקודמות". והממשלות הקודמות, כזכור, היו משותפות למפא"י ולציונים הכלליים. עדות מוסמכת לאופייה האנטישמית של הממשלה הזאת נתן שר האוצר אשכול כשהשיב בכנסת להצעת אי-אמון לממשלה מטעם הציונים הכלליים שהוגשה ע"י פ. ברנשטיין (25 ביולי 1956) כדלקמן: "אם יש ממשלה שצריכה, חייבת ויכולה להיאבק עם העם ברבבותיו, באחוזיו המכריעים, בבניין המדינה הזאת — אני בטוח שהממשלה הזאת תעשה זאת יותר טוב מכל ממשלה אחרת. בזה אינני רוצה להגיד שאינך יכול להיות בממשלה, אבל ייתכן שמוטב שהמלאכה תיעשה — והיא תהיה יותר קלה — עם הממשלה כפי שהיא כיום". משמע, במלים פשוטות יותר — בכדי להוריד את רמת החיים של העם העובד ולהכביד עליו את עול המיסים אין ממשלה טובה יותר מ"ממשלת פועלים", המסוגלת ביתר קלות והסוואה לרמות את העמלים ולכפות עליהם את "הידוק החגורה".

ממשלת בן-גוריון בהשתתפות מפ"ם ואחת"ע הרחיקה לכת מכל הממשלות המפא"יות-בורגניות בשעבוד ישראל לאימפריאליזם; היא הוציאה עברו ערמונים מהאש ממש במלחמת-סיני, הצטרפה לדוקטרינה של אייזנהאור, החמירה את הדיכוי הלאומי נגד האוכלוסיה הערבית, הכבירה את עול המיסים

על הפועלים והמוני העם, הגבירה את מצוקת ההתיישבות העובדת, נתנה דחיפה וסיוע רב להתעשרות בעלי-ההון הגדולים, ובכל אלה יצרה את התנאים לחיזוקה של "חירות" — מפלגת הפאשיזם והמלחמה.

המדיניות הרשמית של אחה"ע פועל-ציון מאז הצטרפותה לממשלה מראה, כי לא היא באה להשפיע לטובה על מפא"י בממשלה, אלא שמכמה בחינות היא אף מחזקת את החוגים המיליטאריסטיים והאנטי-סובייטיים הקיצוניים ביותר במפא"י ובממשלה. קו זה במדיניות החוץ מוליך את מנהיגי אחה"ע פועל-ציון לא רק להשלמה עם המדיניות הרשמית של הידוק החגורה למעמד הפועלים, להתיישבות העובדת, לעם העובד כולו, אלא אף לתמיכה נלהבת וקיצונית במדיניות אנטי-פועלית זו. הגענו לכך, שמתוני מפא"י צריכים לרסן את המפלגה, אשר בעבר הלא רחוק דיברה על נאמנות לדגל האוקטובר, אשר חייבה את תנועות השחרור הלאומי של עמי המזרח, אשר נמנית עד היום על תנועת השלום ואשר במשך שנים ניפנפה בדגל של הגנת האינטרסים היומיומיים של מעמד הפועלים. מנהיגי מפ"ם צודקים, כאשר הם מאשימים את מנהיגי אחה"ע ביציקת מים על טחנותיה של הדימאגוגיה הפאשיסטית של "חירות".

על מפ"ם, מאידך, מאז הצטרפה לממשלה, שוב עוברת תקופה של "הסתירה הטראגית" הידועה: מצד אחד — התמיכה בממשלה, הישיבה בה, קבלת המרות של בן-גוריון, ומצד שני — הסתייגויות ב"על-המשמר" מפעולה זו או אחרת של הממשלה. היה זמן שמנהיגי מפ"ם, באי יכולתם להצביע על שינויים לטובה במדיניות הפנים של הממשלה, ניסו לתרץ את היגררותם בזנב הקואליציה הבנגוריונית ברצונם למנוע "מלחמה מונעת" ולשמור על השלום. ידוע במה זה נגמר: כאשר בן-גוריון הפיל את "פור-המלחמה, הם נכנעו לו והתייצבו מאחוריו. "שוני" מסויים ומשונה לעומת מפא"י מבחינת מדיניותם המוצהרת גילו מנהיגי מפ"ם כאשר לחמו כאריות נגד החלטת בן-גוריון לסגת מרצועת עזה ושרם-א"שייך. כיום הזה, במומנט קריטי מאד לישראל, שוב — הכרזה נגד הדוקטרינה של איזנהאור מצד אחד, וכניעה למעשה הצטרפות הממשלה אל הדוקטרינה — מצד שני, למרות ההתנגדות העזה הקיימת בתוך שורות מפ"ם למדיניות מסוכנת ועלובה זאת של ההנהגה המסורתית.

על סדר היום של המציאות הלאומית והחברתית בישראל הועמדה בכל הכרחיותה ודחיפותה השאלה של שינוי המדיניות הישראלית, של סילוק הממשלה הנוכחית והחלפתה בממשלת שלום ועצמאות לאומית. אלה, המחפים על הממשלה הנוכחית ומדיניותה, טוענים לעומתנו, כי סיסמתנו על שינוי המדיניות ושינוי הממשלה מזמינה בתנאים הנתונים את האלטרנאטיבה של "חירות" ... יש הטוענים כך לצורכי הדימאגוגיה הזולה בשרות בן-גוריון ויש הטוענים כך מתוך גישה פאטאליסטית, מתוך אי-ראייה מעמיקה של המצב הפוליטי והאפשרויות הקיימות. האלטרנאטיבה שלנו, כמובן, היא לא "חירות", אלא ממשלת שלום ועצמאות לאומית, שהיא ההיפך הקוטבי מ"חירות" ומבן-גוריון גם יחד. האלטרנאטיבה שלנו אינה אבסטרקציה, מכיוון שהיא מבוססת על ההנחה המציאותית, כי כמעט בכל המפלגות הפוליטיות בארץ, פרט ל"חירות", קיימים כוחות, השואפים למדיניות שלום ונייטרליות ומבטאים בכך אינטרסים והלכי-רוח של שכבות סוציאליות שונות הנפגעות ע"י מדיניות התלות של הממשלה בארה"ב ובהון המונופוליסטי הזר.

מפלגתנו הקומוניסטית מעודדת ותעודד את כל הכוחות האלה במפלגות ובארגונים השונים, נאבקת ותיאבק לליכודם, תדריך את העמלים והמוני העם להיאבק תוך אחדות למען מדיניות ישראלית של שלום, עצמאות ונייטרליות

— למען הקמת ממשלת שלום ועצמאות לאומית. הצעת תוכנית הפעולה של מפלגתנו, המובאת לאישור הוועידה, כל־כולה מרוכזת סביב הציר הזה של שלום, עצמאות, נייטרליות וקידמה סוציאלית.

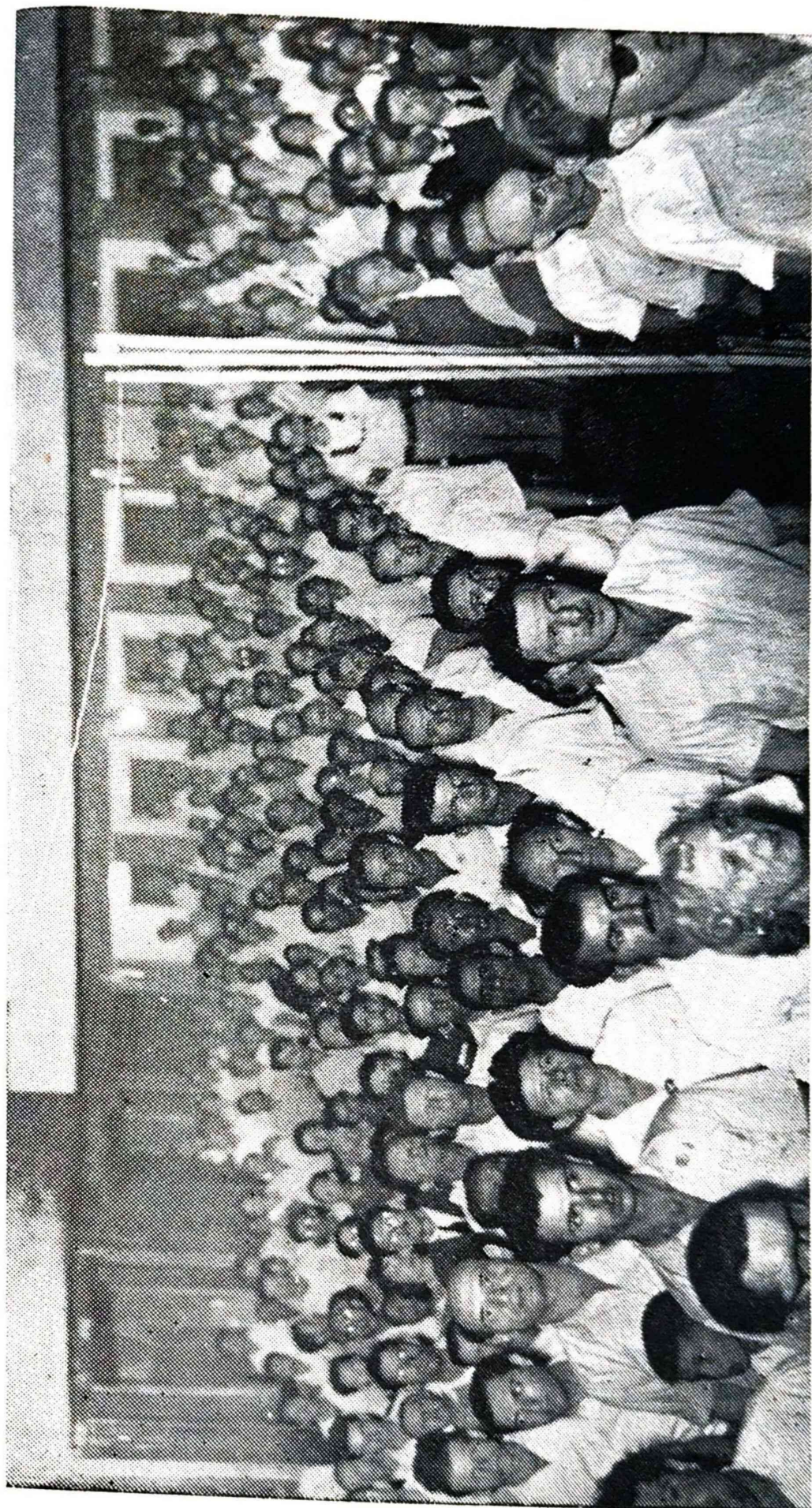
ז. על הפרוגרמה ועל תוכנית הפעולה

לתקופה הקרובה

הפרוגרמה של מפלגתנו שנתקבלה בוועידה ה־12 היוותה ציון חשוב לחיפוש הדרך שלנו בתנאי ישראל למעבר מהמשטר הקאפיטאליסטי הקיים למשטר עממי־דמוקרטי. בפרוגרמה הצגנו בפני העם את התפקידים הכללי־דמוקרטיים של חיסול שליטת ההון המונופוליסטי הזר, של חיסול שעבוד ישראל לאימפריאליזם והצבענו על דרכי ביצועם בדרך של רכישת התמיכה של רוב העם, בדרך של יצוג נאמן של התמיכה הזאת בכנסת, שיאפשר להפוך אותה לכנסת עממית, ממוסד של דמוקרטיה בורגנית למכשיר רצונו האמיתי של העם. קבענו, כי הצלחת מאבק זה מותנית בהקמת חזית עממית אנטי־אימפריאליסטית של הפועלים, האכרות העובדות, האינטליגנציה העובדת, בעלי המלאכה, הבורגנות הזעירה והבינונית, חזית שהכח ההגמוני בה יהיה מעמד הפועלים בהדרכת מפלגתנו המארכסיסטית־לנינית.

הנחות אלה ואחרות היו ונשארו נכונות, נתנו שרות חשוב למפלגתנו במאבקה. אולם, בצד ההנחות והעקרונות הנכונים מופיעות בפרוגרמה של הוועידה ה־12 גם כמה הנחות בלתי נכונות. אחת מהן והחשובה בהן היא זו המתנה את הבטחת עצמאות ישראל, את הבטחת השלום בשינוי יסודי של המשטר בארצנו, ניתחנו את הדברים האלה וסיכמנו אותם בפרק ח' של ראשי הפרקים לקראת ועידתנו זו ולא אחזור עליהם. מכל מקום ברור, כי דבר השלמת השחרור הלאומי המלא של ישראל, החיסול הגמור של שליטת ההון המונופוליסטי הזר בכלכלתנו ודבר השלמת יתר התפקידים הכללי־דמוקרטיים הניצבים בפנינו ישתלב בהכרח ובאופן הדוק עם תמורות סוציאליסטיות. באנו, לכן, למסקנה כי לאור ההנחות הבלתי נכונות שנתגלו בפרוגרמה וכן לאור היותה מוגבלת לתפקידים כללי־דמוקרטיים בלבד, עלינו לעבד פרוגרמה מלאה, שהציר שלה יהיה „הדרך הישראלית אל הסוציאליזם“. אנחנו נציע לוועידה להטיל את התפקיד החשוב הזה על הועד המרכזי החדש שיבחר.

בהודמנות הערות אלה על הפרוגרמה ברצוננו להדגיש, כי מפלגתנו הקומוניסטית שוללת בתכלית השלילה ודוחה לחלוטין את התיאוריות הרבי־זיוניסטיות לגבי בעיות המעבר מקאפיטליזם לסוציאליזם ודרכי הבנייה של החברה הסוציאליסטית. בעלי התיאוריות הרביזיוניסטיות האלה ניתלים בהנחה הלנינית הנכונה, שהובהרה ופותחה בוועידה ה־20 של מקב"מ, בדבר צורות המעבר השונות מקאפיטאליזם לסוציאליזם בתנאים הבינלאומיים הנוכחיים בכדי לסלק אותה. הסילוף מתבטא בכך, שהם מעלים את התנאים ההיסטוריים הקונקרטיים והתכונות הלאומיות המיוחדות של הארץ הנתונה לדרגת אבסולוּט ומציגים אותם מול היסודות הכוללים המארכסיסטיים־לניניים, שבלעדיהם לא ייתכן מעבר מקאפיטאליזם לסוציאליזם. יש מאלה שבצורה מוסווית חוזרים על התיאוריה הרפורמיסטית בדבר „המעבר השלול“ אל הסוציאליזם, בדבר „גלישת“ הקאפיטאליזם אל חיק הסוציאליזם — בעיניהם של אלה חדלה מלחמת המעמדות להיות גורם מכריע במאבק הזה. התיאוריות הרביזיוניסטיות־אופורטוניסטיות האלה, במסווה של דאגה כביכול לפיתוח הדמוקרטיה הסוציאליסטית, מנסות להחליש או לשלול את הדיקטטורה של

קטע מראוּלם : צירי הוועידה

הפרולטאריאט, את תפקידה המדריך של המפלגה הקומוניסטית, את הצנטראליזם הדמוקראטי והאינטרנאציונאליזם הפרולטארי.

מפלגתנו הקומוניסטית תוך אחדות דעות מלאה עם כל המפלגות-האחיות בעולם, עם המפלגה הקומוניסטית רבת-התהילה של ברית-המועצות, מחייבת את ההנחה הלנינית, שאושרה ע"י כל ההתפתחות ההיסטורית מאז מהפכת אוקטובר, כי הנסיון היסודי של מהפכת אוקטובר והקמת החברה הסוציאליסטית בברית-המועצות יש לו ערך וחשיבות בינלאומית. הוא בלתי נמנע בתהליך המעבר מקאפיטאליזם לסוציאליזם. נסיון יסודי זה פירושו: (א) הדיקטאטורה של הפרולטאריאט, ז"א — כינון השלטון הפוליטי של מעמד הפועלים על יסוד בריתו ההדוקה עם האכרות ושכבות עמלים אחרות של העם. (ב) התפקיד המדריך של המפלגה הקומוניסטית, של אבנגרד מעמד הפועלים, במאבק על המעבר מקאפיטאליזם לסוציאליזם ועל בניית החברה הסוציאליסטית החדשה. (ג) חיסול הקנין הקאפיטאליסטי על אמצעי הייצור היסודיים בתעשייה ובחקלאות והעברתם לבעלות חברתית-סוציאליסטית. (ד) הבטחת האופי המתוכנן של המשק במטרה להבטיח את בניית הסוציאליזם והקומוניזם ואת ההעלאה השיטתית של רמת החיים והתרבות של העמלים. (ה) התמורה הסוציאליסטית ההדרגתית של המשק החקלאי. (ו) חיזוק המדינה הסוציאליסטית והגנת הישגי הסוציאליזם מפני התנכלותם של האויבים המעמדיים מחוץ ומבית. (ז) חיסול הדיכוי הלאומי וכינון משטר של שוויון זכויות ואחווה בין העמים. (ח) שקידה על האינטרנאציונאליזם הפרולטארי. יסודות אלה מהווים את האמת הכוללת של המארכסיזם-לניניזם בשביל העולם כולו ואין זה עומד בסתירה לצורך ולהכרח לקבוע בכל ארץ, בכל תקופה, את הצורות והאמצעים המתאימים ביותר לתנאים, למסורת ההיסטורית ולתכונות הלאומיות המיוחדות במאבק על הסוציאליזם.

דרכים שונות לסוציאליזם בכל ארץ לא בניגוד אלא בהתאם לעקרונות המארכסיזם-לניניזם — זאת קבעה בשאלה זו הוועידה ה-20 של מקב"מ וזאת — מקבלת בשלימות מפלגתנו הקומוניסטית!

וכעת — לתכנית הפעולה של מפלגתנו לתקופה הקרובה.
ישראל זקוקה לתמורות פוליטיות, כלכליות וחברתיות יסודיות המסוגלות לחלצה מהמשבר והמצוקה ולהעלותה על דרך ביצור העצמאות הפוליטית והשגת אי-התלות הכלכלית בזרים. האינטרסים הלאומיים של ישראל, האינטרסים החיוניים של מעמד הפועלים והמוני העם תובעים במפגיע את ליכודו של מעמד הפועלים, שהוא המעמד המתקדם ביותר בקרב העם, ואת התייצבותו בראש המאבק של המוני העם הרחבים בעד שחרור ישראל מתלותה בארה"ב, בעד מדיניות ישראלית של שלום, עצמאות ונייטרליות.

הניגודיות המחרפה והולכת בין האינטרסים הלאומיים של ישראל לבין מדיניות שליטי ארה"ב, בין האינטרסים של המשק הישראלי לבין ההון המונופוליסטי הזר; החמרת הניצול של מעמד הפועלים והמוני העם על ידי ההון הזר ושותפיו המקומיים והנסיון אותו לומדים יום יום עמלי העיר והכפר, האינטליגנציה העובדת והבורגנות הלאומית מניגודים כלכליים וחברתיים אלה ומהמדיניות האנטי-עממית של הכוחות הקובעים בממשלה, — כל אלה מצמיחים את התנאים החברתיים והפוליטיים לליכוד גובר והולך של מעמד הפועלים והמוני העם הרחבים למאבק בעד שינוי יסודי של המדיניות הישראלית. שינוי זה, תוכנית הפעולה של מפלגתנו המכוונת לכך, מבטאת את האינטרסים הלאומיים של ישראל, את אינטרס השלום, העצמאות והפיתוח הכלכלי, את אינטרס הגנת הדמוקראטיה, את האינטרסים של מעמד הפועלים והמוני העם. מפלגתנו קוראת להיאבק למען הדרישות הבאות:

במדיניות החוץ

- שינוי המדיניות הישראלית מתלות בארה"ב למדיניות של שלום, עצמאות ונייטרליות; הקמת ממשלת שלום ועצמאות לאומית.
- תמיכה בענין שמירת השלום בעולם, בענין פירוק הנשק, איסור הניסויים והייצור של הנשק הגרעיני.
- התנגדות לדוקטרינה של איזנהאור — ביטול צירופה של ישראל לדוקטרינה.
- התנגדות לבריתות צבאיות תוקפניות, התנגדות להתערבות אימפריאליסטית בעניני ארצות האזור, למדיניות "המלחמה הקרה" ו"מעמדות של כוח"; התנגדות לצירוף ישראל לברית צבאית ולהקמת בסיסים זרים על אדמתה.
- חתירה לשלום צודק ויציב עם הארצות הערביות בדרך ההסכם והמו"מ, שיושגת על הזכויות והאינטרסים הלאומיים הצודקים של עם ישראל והעם הערבי הא"י.
- הפסקת מדיניות הפשיטות הצבאיות וכל פעולה חד-צדדית בפתרון סכסוכי הגבולות ושאלות שנויות במחלוקת עם המדינות השכנות, שמירה קפדנית על מלוא הסכמי שביתת הנשק. יהא צה"ל קודש להגנת המולדת בלבד.
- הפסקת מירוף הזיון ותמיכה בעניין פיקוח בינלאומי על המסחר בנשק במזרח-התיכון.
- שיפור היחסים עם ברית-המועצות והידוק קשרי כלכלה ותרבות עמה ועם ארצות הדמוקראטיה העממית.
- תמיכה בתביעה לקבלת סין העממית לאו"ם; קשירת קשרים דיפלומטיים עמה.
- חתירה לקשרים ויחסים תקינים עם מדינות אסיה ואפריקה.
- יחסים תקינים עם כל המדינות על יסוד של שוויון, אי-התערבות וכיבוד הדדי של הריבונות הלאומית.
- התנגדות להחייאת ולקימום המיליטאריזם הגרמני, בעד שיטת בטחון קולקטיבי.
- תמיכה בזכות העמים הקולוניאליים והתלויים להגדרה עצמית, לעצמאות לאומית.

במדיניות הכלכלית

- האינטרסים הלאומיים של ישראל, האינטרס של העצמאות הכלכלית והעלאת רמת-החיים של מעמד הפועלים והמוני-העם דורשים מאבק נמרץ: — נגד ההון המונופוליסטי הזר ובעלת בריתו — הבורגנות הישראלית הגדולה.
- בעד ביטול התלות בהון הזר.
- בעד הלאמת כל הזכויות הזרים (חברת האשלג, בתי-הזיקוק, זכויות הנפט וכו'), הלאמת כל המחצבים ומקורות המים, כל המפעלים בכל ענפי הכלכלה הנמצאים בבעלות ההון המונופוליסטי הזר באופן ישיר, או תחת שלט מוסווה של חברות ישראליות.
- בעד ביטול כל זכויות היתר להון הגדול; נגד מדיניות העמדת האש-ראי וההלוואות הבלתי-חוזרות מתקציבי הפיתוח לרשות ההון הזר; נגד אפליה לרעה של הבורגנות הלאומית ומפעליה לעומת ההון הגדול והזר ושותפיו המקומיים.

— בעד מדיניות של עידוד הייצור; הפעלת מלוא כושר הייצור של התעשייה הקיימת; הפסקת היבוא המתחרה.

— בעד הקמת תעשייה כבדה שתיצור את היסוד האיתן לפיתוח הארץ, לאי-תלותה, כגון תעשייה כימית גדולה, מפעלי מיטאלורגיה ובניית מכונות, תעשיית נפט וכו' — הפעלת כל האוצרות הטבעיים של ישראל (ים המלח). הכוונת מרבית האשראי לייצור תעשייתי וחקלאי בריבית נמוכה ללא כל אפליה לגבי היצרנים הבינוניים והזעירים; עזרה לפיתוח תעשייתי באזורים ערביים; ביטול מוחלט של הריבית השחורה הרשמית והבלתי רשמית. פיקוח על מחירים ורווחים — הפסקת הברחות הון וכו'. מניעת אינפלציה, ייצוב המטבע הישראלי.

— בעד ביסוס המימון של הייצור על השקעות הון ממקורות ישראליים ועל פיתוח קשרי כלכלה ומסחר עם ברית-המועצות וארצות הדמוקראטיה העממית במקום מדיניות של קבלת סיוע אמריקאי משעבד.

— בעד עידוד המחקר המדעי, הניסוי וההדרכה הטכנית.

עזרה ליצרנים בכפר ובעיר

עידוד החקלאות ובמיוחד הקואופרטיבית על כל צורותיה; ביסוס ההתיישבות העובדת והרחבתה.

— ביטול המחסור החמור באבות המזון — חיטה, בשר, שמן וכדו'.

— פיתוח מקורות המים על חשבון המדינה.

— הבטחת אשראי לחקלאות העובדת בהיקף מספיק, אשראי ארוך מועד ובריבית נמוכה (2—3%); הלוואות פיתוח ללא „הצמדה“ להתייקרות בריבית שלא תעלה על 3% בהיקף מלא של השקעות הפיתוח בהתיישבות. הורדת הוצאות הייצור ע"י הוזלת המים, החשמל, הדלק, הדשנים והאספקה לחקלאות; קיצוץ ריווחי התיווך והשיווק והבטחת מחירי מינימום הוגנים לתוצרת תוך שמירת אינטרס הצרכנים.

— החלפת הלוואות קצרות מועד להלוואות ארוכות מועד.

— עזרה מתאימה לחקלאות הערבית. ביטול ההפלות הקיימות לגביה בכל השטחים; החזרת הקרקעות לפלחים, שנשללו מהם בעקבות מדיניות הדיכוי הלאומי, או החלפתן בקרקעות אחרות בשווי דומה בהסכמתם החופשית של בעליהן.

— עידוד הדייג ופיתוחו.

— עזרה לבעלי-המלאכה, היצרנים הזעירים והבינוניים באמצעות אשראי, אספקת חומרי גלם, מכונות וחלקי חילוף.

הגנת העמלים

הגנת האינטרסים היומיומיים של מעמד הפועלים וכלל העמלים בעיר ובכפר הוא האינטרס של העם העובד, הוא האינטרס של המשק הלאומי. אינטרסים אלה דורשים:

— להיאבק להעלאת רמת החיים של מעמד הפועלים, של העמלים, של עובדי המדינה והאינטליגנציה העובדת.

— להיאבק לקליטה יצרנית של העולים; לשיכונם ולתעסוקתם.

— להעלות את שכר העבודה של העובדים השכירים על-ידי קיצוץ הרווחים הספסריים של הבורגנות הגדולה בכל ענפי המשק, ולהעלות את שכר עובדי המדינה על חשבון קיצוץ ההוצאות הצבאיות המנופחות, שאין להן ולא כלום עם הצרכים ההכרחיים והחוקיים להגנת בטחון ישראל.

— להפסיק את עליית המחירים; להקטין את יוקר המחיה.

— להנהיג חישוב תשלום של תוספת יוקר מדי חודש בחודשו בעד כל נקודת התייקרות ועל כל שכר היסוד.

— לקבוע מדד מחירים אמיתי המבוסס על סל מזונות מציאותי ותנודות המחירים בשוק.

— להנהיג שכר שווה בעד עבודה שווה לפועל ולפועלת, ליהודי ולערבי, למבוגר ולצעיר.

— להנהיג יום עבודה מאכסימאלי של 8 שעות הלכה למעשה — וקביעת שבוע עבודה של 40 שעות ללא הקטנת השכר; יום עבודה מקוצר לעובדים בעבודות קשות ומזיקות וכן לנוער עד גיל 18. חופשת לידה של 3 חודשים בתשלום מלא; הקמת מעונות לתינוקות ולילדים ליד בתי-החרושת ומפעלים אחרים המעסיקים נשים.

— להקטין את נטל המסים על הפועלים ושכבות הביניים; ביטול מסי העקיפין; הנהגת שיטת מסים פרוגרסיביים; ביטול הפיטור של "מפעלים מאושרים" ממס; הטלת מס מתאים על ההון הזר ועל כל חברות ההון הגדולות.

— להבטיח תעסוקה מלאה לכל דורשיה; ביטוח בפני אבטלה על חשבון המדינה ובעלי ההון.

— להגדיל במידה ניכרת את התקציב הממשלתי לקופת-חולים של ההסתדרות.

— להרחיב את החינוך המקצועי לנוער.

— להיאבק נגד האינטנסיפיקציה של העבודה, נגד שיטות הקבלנות וה-המרצה המתישים את כוחות הפועל; נגד פיטורי ייעול; דאגה קפדנית לתנאים ההיגייניים במקומות העבודה ולמניעת תאונות עבודה.

— להנהיג חופשה שנתית של חודש בתשלום מלא לכל הפועלים והעמלים.

— להנהיג ביטוח סוציאלי מקיף על חשבון הממשלה; שיפור תנאי השיכון של מעמד הפועלים וכלל העמלים; ביטול המעברות — הבטחת שיכון אנושי לתושביהן על ידי הממשלה ובתשלומים חודשיים נמוכים.

— להבטיח שוויון זכויות מלא לפועלים, פועלות, לנוער ולאינטליגנציה העובדת — בני העם הערבי.

— להעלות את הגימלאות לנפגעי המלחמה ולנכי מלחמת העצמאות והמל-חמה האנטי-נאצית; דאגה ליתומים ולמשפחות הלוחמים שנפלו במלחמה.

במדיניות הפיסקאלית

מפלגתנו הקומוניסטית נאבקת לבטחון ישראל ולא-יתלותה בזרים, נאבקת לכך שצה"ל יהיה קודש להגנת המולדת, להגנת הריבונות הלאומית. מפלגתנו נאבקת ותוסיף להיאבק למען הבטחת תקציב מתאים לעזרת יישובי הספר הסובלים באופן מיוחד מהמתיתות ושפיכות הדמים בגבולות. אולם התנגדנו ונוסיף להתנגד למירון זיון מרושש ומדלדל, המנוגד לאינטרסים הלאומיים של ישראל. בטחון ישראל הוא קודם כל במדיניות של שלום ועצמאות לאומית.

בצאתנו מהנחות אלה הננו בעד שינוי יסודי של התקציב והמדיניות הפינאנסית של הממשלה:

— הטלת עיקר העומס של התקציב על בעלי ההון הגדול, הזרים והמ-קומיים, על הבורגנות הגדולה המתעשרת מיום ליום.

— הפניית מרבית התקציב לצורכי פיתוח ישראל, הרחבת שירותי הבריאות, החינוך והסעד, קליטה יצרנית של העלייה והעלאת רמת-החיים של העם.

— קיצוץ התקציבים הצבאיים והעמדתם על צרכי הגנה בלבד; קימוצים

בתקציב הבטחון גם ע"י קיצוץ תקופת השירות הלאומי.

- תקציב מיוחד לחיסול האנאלפאביות.
- עזרה מיוחדת להרחבת החינוך התיכוני והגבוה לטובת בני הנוער מקרב השכבות העמלות של העם.
- קביעת סעיף מיוחד ומתאים בתקציב למען עידוד ופיתוח כל-צדדי של המחקר המדעי, מוסדות התרבות, האמנות והספורט.
- קביעת תקציב מתאים להקמתם ולעידודם של מוסדות חינוך ותרבות בקרב האוכלוסיה הערבית.

הגנת הדמוקראטיה

- המאבק לשינוי המדיניות הישראלית לפיתוח הארץ ולהעלאת רמת החיים קשור קשר בל-יינתק עם המאבק להגנת החירויות הדמוקראטיות של העם, להן מתנכלת באופן שיטתי הריאקציה הישראלית.
- כיבוד החירויות הדמוקראטיות של העם והרחבתן; הגנה על חופש הפרט, המגורים והתנועה, חופש המצפון, הדיבור, העתונות, האספות, ההפגנות, הארגון והשביתה.
- ביטול חוקי החירום הבריטיים והישראליים.
- שוויון זכויות מלא לכל תושבי ישראל בכל שטחי החיים ללא הבדל לאום, עדה, מין והשקפה פוליטית.
- עיבוד חוקה דמוקראטית וחילונית לישראל ע"י הכנסת.
- הגנת שיטת הבחירות הדמוקראטית לכנסת ולרשויות המקומיות; נגד כל נסיון לרביזיה ריאקציונית של השיטה.
- הרחבת הסמכויות והזכויות של הרשויות המקומיות.
- ביטול אי השוויון של האשה בחוק ובמציאות; ביטול דיני האישות הריאקציוניים; חקיקת חוק גישואין וגירושין אזרחי; שוויון זכויות לאשה בגישואין, בירושה ובגירושין.
- זכות לחיילים ולקצינים להשתתף בחיים הפוליטיים והציבוריים.
- ביטול כל ההפלות הקיימות על יסוד לאומי; ביטול הממשל הצבאי באזורים הערביים; הבטחת זכויות הפליטים הערביים הנמצאים בארצנו; שוויון זכויות לאומי לאוכלוסיה הערבית בכל שטחי החיים החברתיים, הפוליטיים, הכלכליים והתרבותיים.
- מפלגתנו הקומוניסטית תפעל להגברת המאבק של מעמד הפועלים והמוני-העם, להגנת האינטרסים החיוניים שלהם, לאחדות פועלים ולחזית עממית אנטי-אימפריאליסטית למען שינוי יסודי של המדיניות הישראלית, לשלום, לאי-תלות, לנייטרליות, לדמוקראטיה ולקידמה סוציאלית.

קריאה לאחדות

התפקידים הגדולים הניצבים בפני עמנו בתקופה הנוכחית תובעים אחדות וליכוד של הכוחות, המעוניינים והמוכנים להעמיד אותם על שכמיהם. אחדות הפעולה של מעמד הפועלים הוא נשק ראשון במעלה בידי העם העובד כולו במאבקו על האינטרסים היום-יומיים וההיסטוריים שלו, במאבקו בראש העם כולו על הגנת השלום. אחדות זאת היא תנאי מוקדם לליכוד כל הכוחות הפטריוטיים והאנטי-אימפריאליסטיים למאבק נמרץ על שינוי יסודי של המדיניות הישראלית והקמת ממשלת שלום ועצמאות לאומית.

מפלגתנו הקומוניסטית מעמידה בראש דאגותיה את המאבק לאחדות-פעולה של מעמד הפועלים, של מפלגות הפועלים, של כל המנוצלים, המדוכאים והנפגעים מהמשטר הקיים בארצנו. אנחנו נאבקים לאחדות, שתהיה כפופה

לאינטרסים של מעמד הפועלים והמוני העם, לאינטרס הגנת השלום ועצמאות ישראל, לאינטרס הדמוקראטיה והקידמה החברתית. אנחנו נאבקים לאחדות מתוך הכרה ברורה כי משותפים הם האינטרסים של כל העמלים ללא הבדל השקפתם הפוליטית והשתייכותם המפלגתית, כי כולם כאחד סובלים מאותו האויב מחוץ ומבית — מההון הגדול המנצל והמדכא; כי מאחדת את כולם השאיפה לתיקון פני החברה, לצדק סוציאלי, השאיפה לסוציאליזם. לצערנו הרב, פנו מנהיגי מפ"ם ואחה"ע עורף להלכה ולמעשה של אחדות-פעולה מתקדמת עם מפלגתנו הקומוניסטית ונתנו יד לאחדות-פעולה עם הנהגת מפא"י על יסודות כאלה, הפוגעים באינטרסים הלאומיים של ישראל, באינטרסים המעמדיים של העם העובד.

אין כל הגיון וכנות בטענה של יריבינו, כי לא תתכן חזית משותפת עם המפלגה הקומוניסטית מטעמים אידיאולוגיים. עצם המושג "אחדות פעולה", ששום מפלגת פועלים אינה רשאית להתנכר לה, מניחה מלמפרע קיומם של הבדלים אידיאולוגיים ופוליטיים. אולם, לא על המפריד, אלא על המאחד צריכה ויכולה להתבסס אחדות הפעולה. לפי מיטב הכרתנו היסוד המאחד הוא בעל ערך ומשקל במידה כזו בעניין שיתוף הפעולה בין מפלגתנו הקומוניסטית לבין מפלגות הפועלים האחרות, שהוא יכול בהחלט לעשות שירות טוב לאינטרסים של העם העובד והמולדת.

שיתוף פעולה אין פירושו וויתור על וויכוח אידיאולוגי ופוליטי בשאלות השנויות במחלוקת. וויכוח כזה המנוהל באופן ענייני ועקרוני יכול רק לסייע לקידום האחדות וליצירת יחסים של אמון וחברות. וויכוח עקרוני כזה שאין עמו כוונה או נסיון לכפות את האידיאולוגיה של צד אחד על הצד השני, עשוי רק להבהיר בפני מעמד הפועלים מי ומה צורך בהצגת הבעיות ודרכי פתרונן. אנו בטוחים בטחון מלא כי המארכסיזם-לניניזם, זו התורה הכוללת והמנצחת של הפרולטאריון, מסוגל לתת תשובה בהירה ונכונה לכל הבעיות בהן מתלבט מעמד הפועלים שלנו והעם כולו. לא העמלים אלא הבורגנות היא המעוניינת לטפח בקרב מעמד הפועלים חלוקה בין ציונים לבין לא-ציונים במקום החלוקה המעמדית הקיימת למעשה בין עמלים ומנצלים, בין קידמה לריאקציה. רק האויב האימפריאליסטי מחוץ והאויב הקאפיטאליסטי מבית מעוניינים בפיצול הקיים בשורות מעמד הפועלים, נהנים ממנו הנאה חומרית ופוליטית כאחד, מתאמצים לטפח ולהנציח את הפילוג בשורות העם העובד.

אחד התנאים החשובים לקידום אחדות הפעולה של העמלים, של מפלגות הפועלים, הוא מאבק בלתי נלאה נגד אופורטוניזם וכיתתיות בשורותינו. האו-פורטוניזם מתבטא בניתוק עניין שיתוף הפעולה מהמאבק היומיומי להגנת האינטרסים של העמלים; הוא מתבטא במחשבה הבלתי נכונה והמזיקה כאילו למען שיתוף הפעולה יש לעשות וויתורים אידיאולוגיים. אין עוד נזק גדול לעניין האחדות והגברת כוח המאבק של העמלים מכניעה אידיאולוגית ומהנמכת קומת המפלגה. לעניין שיתוף הפעולה נחוצים שני צדדים, ושני צדדים שווים. בכל אופן, אנחנו הננו הצד השואף תמיד ונאבק תמיד לאחדות ויהיה זה יותר מדי תמים לחשוב, כי בגלל שגיאה טאקטית זו או אחרת מצידנו אינה קמה האחדות הנכספת בזמן שמנהיגי מפלגות פלגניים פוגשים כל הצעה מצדנו לשיתוף פעולה בכידונים שלופים. האופורטוניזם רואה, בין היתר, את העיקר במגע בין עסקני המפלגות ובזלזול בחשיבות המכרעת של הקמת אחדות העמלים מלמטה. הכיתתיות, מאידך-גיסא מתבטאת בנטייה להציג תביעות מאקסי-מאליות ובאי ראיית האפשרויות הרבות לאחד פועלים למערכות קונקרטיות על בסיס הדרישות המוסכמות על כולם; היא מתבטאת באי התחשבות ברמת

ההכרה המעמדית של העמלים ובמידת נכונותם למאבק, דבר המביא להינתקות מהמוני העמלים. ומעל לכל וקודם כל — הצלחת המאבק לאחדות-פעולה של העמלים, ללא הבדל לאום והשקפה פוליטית, ושל מפלגות הפועלים תלויה בהגברת כוחה של מפלגתנו הקומוניסטית, בהגברת פעילותם של הקומוניסטים בקרב העמלים ברוח המארכסיזם-לניניזם.

תוכנית הפעולה של מפלגתנו, המוצעת לאישור הוועידה, היא התוכנית אשר ביסוד יכולה לשמש בסיס לאחדות הפעולה והמאבק של המוני העמלים בעיר ובכפר. אנו מציעים תוכנית לשיתוף פעולה רחב שעיקריה הם:

(א) שינוי במדיניות הישראלית בכיוון ביצור עצמאות ארצנו, שחרורה משעבוד לזרים, חילוץ מצפרי הדוקטרינה של איזנהאור, קירובה אל השלום הנכסף והצודק עם הארצות הערביות, העמדתה על בסיס הנייטרליות, איזרוחה בקרב עמי אסיה ואפריקה המשווהרים, הקמת ממשלה חדשה מכל הכוחות בקרב העם העובד ושכבות עם אחרות המעוניינים במדיניות של שלום, אי-תלות ונייטרליות.

(ב) מאבק לעצמאותה הכלכלית של ישראל והעלאת רמת החיים של מעמד הפועלים והמוני העם: מאבק נגד ההון המונופוליסטי הזר המתעשר על חשבון ניצול הכלכלה הישראלית והמוני העמלים; בעד עבודה למובטלים והעלאת השכר לעובדים ללא העלאת המחירים; ביטול שכר דחק; בעד קליטה יצרנית של העולים ושיכון למחוסרי-גג; בעד הפחתת עומס המיסים על העמלים וחלוקה צודקת יותר של ההכנסה הלאומית; נגד פיטורי "ייעול" והפיכת תוספת היוקר לפיקציה; בעד ביטוח סוציאלי מקיף; בעד הגנת האינטרסים של ההתיישבות העובדת; בעד עזרה לחקלאות הערבית והבטחת עבודה ולחם לעמלים הערביים; בעד קבלתם כחברים שווי-זכויות להסתדרות.

(ג) כיבוד החירויות הדמוקרטיות של העם; הגנה על חופש המצפון, הדיבור, העתונות, האספות, הארגון והשביתה; ביטול חוקי החירום הבריטיים והישראליים; הגנת שיטת הבחירות הדמוקרטית לכנסת ולרשויות המקומיות; ביטול אי-השוויון של האשה בחוק ובמציאות; ביטול הממשל הצבאי והבטחת שוויון זכויות מלא לאוכלוסיה הערבית.

(ד) מאבק נמרץ נגד ההסתערות הדימאוגית של "חירות" — מפלגת הפאשיזם והמלחמה, אויבת העם העובד, השלום והקידמה.

עיקרי המצע הזה מבטאים את האינטרסים, המאוויים והשאיפות של כלל העובדים בעבודה גופנית ורוחנית, את האינטרסים הלאומיים של ישראל. אנו מוכנים לדון ולהתווכח על המצע הזה עם מפלגות הפועלים האחרות, עם כל עמל וקבוצת עמלים, המחפשים דרך לאחדות פעולה ולחזית משותפת בשירות השלום, העם העובד והמולדת. אנו מעריכים, כי יותר ויותר עמלים מרגישים ומבינים, כי יש הכרח לשנות את המצב, כי למען זה דרושה אחדות פעולה של מפלגות הפועלים. מתרבים יותר ויותר הפועלים ואנשי העבודה, אשר מרגישים ומבינים את כל גודל האחריות הרובצת כיום על מעמד הפועלים נוכח מצוקתם הגוברת של המוני העם, נוכח המיצר המדיני והכלכלי בו נמצאת ארצנו. מפלגתנו הקומוניסטית פונה מעל במה זו אל המוני העמלים, אל מפלגות הפועלים האחרות, בקריאה של חברים למעמד, של לוחמים מסורים לאינטרסים היומיומיים וההיסטוריים של העם העובד, של לוחמים עקביים לשלום ישראל ועצמאותה, של חלוצי השאיפה להגשמת חזון הסוציאליזם בישראל: הבה נאחד בשעה הרת גורל זו לעמנו ולארצנו את כל מאמצינו, הבה נלכד את שורותינו למאבק משותף על השלום, על עצמאות ישראל ובטחונה, על לחם ועבודה, על קידמה סוציאלית, על העתיד המאושר של ישראל!

ח. על בעיות התנועה הקומוניסטית הבינלאומית

חברים!

הוויכוח הנרחב שהתנהל לקראת וועידתנו ה-13 בכל תאי המפלגה וארגוניה עבר בסימן הבירור היסודי לא רק של הבעיות הישראליות והבינלאומיות, אלא גם של השאלות והבעיות שנתעוררו בוועידה ה-20 של מקב"מ וב-קשר למאורעות בהונגריה ובפולניה.

הוועידה ה-20 של מקב"מ היתה בעלת חשיבות היסטורית גדולה לתנועת הפועלים הבינלאומית, למאבקם של העמים המדוכאים בקולוניות ובארצות התלויות, להתפתחותן של המפלגות הקומוניסטיות. הוועידה ה-20 סיכמה את המאזן העשיר של הבנייה הסוציאליסטית בברית-המועצות, העבירה תחת שבט הבקורת את השגיאות הקשות שהיו קשורות בפולחן האישיות של סטאלין והתוותה תוכנית להתקדמות נוספת של העם הסובייטי אל הקומוניזם. הוועידה ה-20 הסיקה מסקנות חשובות מהשינויים היסודיים שחלו ביחסי הכוחות העולמיים לאחר מלחמת העולם השנייה, המתמצים בחריגת הסוציאליזם מתחומי ארץ אחת והפיכתו לשיטה עולמית; פיתחה את ההנחות החשובות בדבר צורות המעבר של ארצות שונות אל הסוציאליזם, בדבר הדו-קיום בשלום של מדינות בעלות משטר חברתי שונה, בדבר האפשרות של מניעת מלחמות בתקופה הנוכחית. הוועידה ה-20 קרעה אופקים חדשים להקמת אחדות-הפעולה של מעמד הפועלים ולליכוד כל הכוחות הדמוקרטיים סביבו.

ההשפעה העצומה שהשפיעו החלטות הוועידה ה-20 על כל הכוחות הנאבקים לשלום, לעצמאות לאומית, לדמוקרטיה וסוציאליזם, והדחיפה שהן נתנו להם במאבקם, הוציאו את הריאקציה האימפריאליסטית ועושי דברה בקרב המנהיגים הסוציאלי-דמוקרטיים מן הכלים. הם עברו להתקפת-נגד, קודם כל בחזית האידיאולוגית, תוך מאמץ גדול להסית את דעת העמלים בעולם מהשאלות העיקריות שהועלו בוועידה ה-20, לרכז תשומת ליבם על השגיאות והליקויים של העבר סביב עניין פולחן האישיות של סטאלין, להטיל צל על עקרונות המארכסיזם-לניניזם, על המשטר הסוציאליסטי, להכניס מבוכה בשורות תנועתנו הקומוניסטית, לטעת בקרבה אי-אמון כלפי ברית-המועצות ולפגוע בליכוד המחנה הסוציאליסטי כולו. הרביזיוניזם הריפורמיסטי גוייס ככוח העיקרי בחזית המאבק נגד ההנחות החשובות ביותר של המארכסיזם-לניניזם. "הקומוניזם הלאומי", בחסותו ובברכתו של ג'ון פוסטר דאלס, ניצב למערכה נגד האינטרנאציונאליזם הפרולטארי. ומלבד המערכה האידיאולוגית — המערכה הצבאית על שתי זרועותיה: הונגריה ומצרים; בכיוון הראשון — לרסטבראציה של הקאפיטאליזם, בכיוון השני — לרסטבראציה של הקולוניאליזם. כל התקפות-הנגד הללו היוו מאמץ נואש של הריאקציה האימפריאליסטית הבינלאומית להקים סכר נגד הגלים האדירים של השחרור הלאומי והסוציאלי של העמים ואף להסיגם אחורנית. עיקר החיצים המורעלים, ולא במקרה, נורו לעבר ברית-המועצות מכיוון שהיא המדינה הראשונה בעולם שהרימה את דגל המאבק נגד שלטון הקאפיטאל, מפני שהיא המדינה הסוציאליסטית החזקה ביותר. התקפת-נגד זו נכשלה כשלון חרוץ! כשלון זה שיקף כמו בזכוכית מגדלת את נכונות הסיכומים, ההנחות והמסקנות של הוועידה ה-20.

במהלך ההתגוששות הגדולה הזאת בין שני המחנות העולמיים הועמדה תנועתנו הקומוניסטית בפני קשיים לא מעטים ובפני מבחנים לא קלים. בתוך תוכה של התקפת-הטירוף הריאקציונית על הקומוניזם, התנהל בשורות תנועתנו העולמית לאור הוועידה ה-20 במרץ כפול ומכופל המאבק נגד הרביזיוניזם

והדוגמאטיות, בעד הגבהת דגל האינטרנאציונאליזם הפרולטארי, בעד גישה יוצרת אל עקרונות המארכסיזם-לניניזם ובעד מיצוי המיוחד שבתנאים, המסורת והתכונות הלאומיות של כל ארץ וארץ לאור המארכסיזם-לניניזם. הוועידות של המפלגות הקומוניסטיות לאחר הוועידה ה-20 — בצרפת, סין, איטליה, בריטניה וכו' הפגינו אחדות וליכוד, נאמנות למארכסיזם-לניניזם ולאינטרנאציונאליזם הפרולטארי, אהבה וכבוד לברית-המועצות ולמקב"מ וההכרה במקומן, במעמדן ובתפקידן המרכזי במחנה הסוציאליסטי ובתנועה הקומוניסטית. הפגישות בין המשלחות של המפלגות הקומוניסטיות והמשלות של כל ארצות הדימוקראטיה העממית עם נציגי מקב"מ והממשלה הסובייטית וההודעות המשותפות שבאו בעקבותיהן הפגינו את האחדות והליכוד הגוברים והולכים של ארצות המחנה הסוציאליסטי, את האהבה והכבוד הרב שהן רוחשות לברית-המועצות, את העקרונות והאחוזה שביחסים בינן לבין עצמן ובין כולן לבין ברית-המועצות, המושתתים על האינטרנאציונאליזם הפרולטארי. פגישות אלה הפגינו מחדש את האופי של יחסים בינלאומיים מטיפוס חדש בין הארצות הסוציאליסטיות, שהם יחסי אחווה, שוויון, שיתוף פעולה ועזרה הדדית על יסוד אחדות המטרות והדרך. עקרונות האופי החדש של יחסים בינלאומיים השוררים בין ברית-המועצות וארצות המחנה הסוציאליסטי באו לידי ביטוי בהודעת הממשלה הסובייטית מ-30 באוקטובר 1956. מסתבר: האינטרנאציונאליזם הפרולטארי לא „התיימן“ כפי טענתם ומשאלתם של דוברי הרביזיוניזם הרפורמיסטי; מזימתיה ותוכניותיה האפלות של הריאקציה האימפריאליסטית הבינלאומית התנפצו אל חומת האחדות והליכוד של ארצות המחנה הסוציאליסטי ושל התנועה הקומוניסטית סביב ברית-המועצות.

כל ההתפתחות הזאת מאז הוועידה ה-20 ועד היום הזה מאשרת את ההנחה שהובעה בהחלטת הוועד המרכזי של מקב"מ מ-30 ביוני 1956, כי „היא (מקב"מ) יצאה מהנחה, שאם המאבק נגד פולחן סטאלין יגרום לקשיים זמניים מסויימים, הרי בפרספקטיבה, מנקודת הראות של האינטרסים היסודיים של מעמד הפועלים ומטרותיו הסופיות יביא הדבר לתוצאה חיובית עצומה“. חיזוק נוסף להנחה זו נותנים הסיכומים של המפלגה הקומוניסטית הסינית שפורסמו ב-29 לדצמבר 1956 בעתון „ז'נמינו'באו“ הקובעים בין היתר, כי „אם התנועה הקומוניסטית הבינלאומית נחלה אכזבות מסויימות בזמן האחרון, הרי הפקנו מכך לקח רב ומועיל... לאחר תיקון השגיאות נהיה יותר חזקים ומלוכדים. על אף ציפיית האוייבים עניין הפרולטאריזם יצעד קדימה בהצלחה גדולה עוד יותר ולא יסוג אחורה“. תרומה עצומה לזיכוכ בתנועתנו העולמית נתנו ההערכות בהחלטה של הוועד המרכזי של מקב"מ מ-30 ביוני 1956 ובסיכומים של המפלגה הקומוניסטית הסינית מ-29 לדצמבר 1956 בדבר זכויותיו ושגיאותיו של סטאלין והמסקנות מהן, כי השגיאות והקווים השליליים של סטאלין אינם צריכים להאפיל על זכויותיו הגדולות במהפכה, בבניין הסוציאליזם בברית-המועצות, בתנועת הפועלים הבינלאומית ואת ערכו כמהפכן ומארכסיסט גדול. מפלגתנו היא תמימת דעים עם סיכומים אלה.

על מפלגתנו הקומוניסטית לא פסחו הקשיים הכלליים בהם נתקלה תנועתנו העולמית כולה בשנה האחרונה, — ונוסף עליהם הקושי המיוחד שנבע מ„מלחמת-סיני“, אולם, רשאים אנו לציין בסיפוק, כי למן התחלת הוויכוחים והבירורים האידיאולוגיים אחרי הוועידה ה-20, ידעה מפלגתנו בהדרכת הוועד המרכזי, להתייבב נגד חדירת השפעות אידיאולוגיות של האוייבים המעמדיים, לשמור על עקרונות המארכסיזם-לניניזם להלכה ולמעשה, לשמור על יסודות האינטרנאציונאליזם הפרולטארי, לשקוד על הסולידאריות עם ברית-המועצות ועם כל ארצות הסוציאליזם, עם המפלגות-האחיות, ובראש וראשונה עם מפלגת-

האחות הבכירה וההירואית של ברית-המועצות. כל ההתפתחות שחלה בתנועה הקומוניסטית בעולם מאז הוועידה ה-20 נותנת לנו יסוד לקבוע, כי הוכחה נכונות עמדת מפלגתנו בכל בעיות היסוד של התנועה הקומוניסטית.

מפלגתנו הביעה את תמיכתה המלאה בהחלטות ההיסטוריות של הוועידה ה-20 של מקב"מ, בסיכומיה ובהנחותיה התיאורטיות. מפלגתנו קיבלה את החלטת הוועד המרכזי של מקב"מ מ-30 ביוני 1956 בדבר "ההתגברות על פולחן האישיות ותוצאותיו" שהנחיתה מהלומה על מסע האיבה האנטי-סובייטי והאנטי-קומוניסטי מטעם שליטי ארה"ב ומשרתיהם הסוציאל-דמוקראטיים. באופן מיוחד הודחינו עם ההנחות החשובות בהחלטה זו, הקובעות:

(א) כי פולחן האישיות אינו נובע מהמשטר החברתי הסוציאליסטי, אלא הוא זר ומנוגד לו, כי הוא אינו נובע מהדיקטטורה של הפרולטאריון, אלא הוא זר ומנוגד לה; אינו נובע מהמארכסיזם-לניניזם והצנטראליזם הדימוקראטי, אלא מנוגד להם תכלית ניגוד; כי פולחן האישיות לא שינה ולא יכול היה לשנות את האופי והמהות של המשטר הסובייטי. כל ההתקדמות וההישגים העצומים של ברית-המועצות גם בתקופת הפולחן מוכיחים את נכונות ההנחות האלו.

(ב) כי לא חדל אלא הוגבר הצורך בחישול הסולידאריות הבינלאומית של המפלגות הקומוניסטיות ומפלגות הפועלים, העומדות על בסיס המארכסיזם-לניניזם, הצורך לשמור ולבצר את אחדותן הרעיונית במאבק נגד סכנת המלחמה, נגד הכוחות האנטי-עממיים של ההון המונופוליסטי, השואפים לדכא את כל התנועות המהפכניות והמתקדמות.

נאמנים לציווי האינטרנאציונאליזם הפרולטארי השכלנו להבחין, בקשר למצב שנתהווה בשעתו בפולניה ובהונגריה, בין הקשיים והמאבק נגד הקשיים הפנימיים על בסיס המשטר העממי-דמוקראטי ועקרונות המארכסיזם-לניניזם — לבין הכוונות והפעולות האפלות של כוחות הריאקציה הפנימית בעזרתה ובהדרכתה של הריאקציה האימפריאליסטית הבינלאומית. בפולניה, בתהליך הדמוקראטיזאציה ותיקון שגיאות מסוימות של העבר, היה על מפלגת הפועלים המאוחדת הפולנית לטפל במצבים קשים ביותר נוכח התקפת הריאקציה הפנימית והגילויים המסוימים של התפרעות זעיר-בורגנית ורביזיוניסטית בתוך שורות המפלגה. במסווה ובחסות "חופש הבקורת" נפגשו כוחות ואלמנטים מקצוות שונים במסע תעמולה אנטי-סובייטי ואנטישמי, במסע של ערעור האמון בתורת המארכסיזם-לניניזם ובאינטרנאציונאליזם הפרולטארי. מפלגת הפועלים המאוחדת הפולנית בראשותו של הח' גומולקה מוכיחה יכולת והחלטיות רבה במאמציה להתגבר על כל הקשיים האלה: להמשיך ולהעמיק את התהליך של הדמוקראטיזאציה הסוציאליסטית ותיקון השגיאות, תוך ליכוד המונים סביב המפלגה, תוך מאבק שיטתי נגד התופעות הריאקציוניות והשליליות בציבוריות הכללית ובמפלגה, הנוגדות את יסודות המשטר העממי-דמוקראטי ותפקידי הבנייה הסוציאליסטית בפולניה.

בהכירנו את הקשיים הגדולים העומדים בפני מפלגת הפועלים המאוחדת הפולנית, הננו להעביר לה מעל במה זאת את מיטב ברכותינו ולהביע את בטחוננו, כי מפלגת הפועלים המאוחדת הפולנית תתגבר על קשייה ותגיע להישגים נוספים בבנייה הסוציאליסטית של פולניה.

בקשר למאורעות אוקטובר של השנה שעברה בהונגריה נקטה מפלגתנו מהרגע הראשון עמדה ברורה וחד-משמעית: הוקעת המרידה המזוינת הנגד-מהפכנית וגינויה הנמרץ! מבלי להתעלם מהתופעות של אי-שביעות רצון בקרב המוני העם ההונגרי באותה תקופה בעקבות שגיאות ההנהגה הקודמת וכן מחולשות המפלגה עקב הפילוג בהנהגתה והמבוכה האידיאולוגית אותה

החדירו האלמנטים הרביזיוניסטיים, הרי הגורם המכריע, שארגן, עורר וצייד את המרידה המזוינת הנגד-מהפכנית היו כוחות הריאקציה והפאשיזם הפנימיים בעזרתה ובהדרכתה של הריאקציה הבינלאומית. המרידה המזוינת התכוונה להרוס את המשטר העממי-דמוקרטי, להחזיר את הסדרים הפאשיסטיים, להפוך את הונגריה לבסיס התקפה על ארצות המזרח הסוציאליסטי, לעשותה מוקד-מלחמה מסוכן באירופה. מפלגתנו קידמה בברכה את היוזמה המהפכנית בראשותם של הח' קאדאר וחברים אחרים להקמת ממשלת הפועלים והאכרים המהפכנית, לאירגונה מחדש של המפלגה — מפלגת הפועלים הסוציאליסטית ההונגרית — ואת צעדיהם הנמרצים נגד אויבי המשטר העממי. ברית-המועצות מילאה את חובת הסולידאריות הפרולטארית הבינלאומית, כאשר נענתה לבקשת ממשלת הונגריה והגישה לה את כל העזרה הדרושה בדיכוי המרידה הנגד-מהפכנית. יחד עם תנועת הפועלים הבינלאומית מכירים גם פועלי ישראל, שוחרי השלום והקידמה, ומפלגתנו הקומוניסטית בראשם, תודה לברית-המועצות על עזרת האחים שהגישה לעמלי הונגריה, על הצלת הישגי המשטר העממי-דמוקרטי, על שמנעה מכוחות הריאקציה והפאשיזם להפוך את הונגריה למוקד של קונטר-רבולוציה ומלחמה באירופה!

ולעניין יוגוסלביה. מפלגתנו, כידוע, נקטה בעמדה חיובית ליוזמה המבורכת של מקב"מ לחסל את הקרע עם יוגוסלביה ועם בק"י. התחוויר לנו, כי הוויכוח שהתנהל במסגרת האינפורמביור עם המפלגה הקומוניסטית היוגוסלבית לא הצדיק את ההתערבות בענייניה הפנימיים של המפלגה הקומוניסטית היוגוסלבית ואת הרחקתה השירותית של יוגוסלביה מהמחנה הסוציאליסטי והתנועה הקומוניסטית העולמית. חידוש הקשרים ושיתוף הפעולה בין ברית-המועצות ומקב"מ לבין יוגוסלביה ובק"י היווה תרומה חשובה לעניין השלום ולשיתוף הפעולה הבינלאומי, לעניין חיזוק כוחה של תנועת הפועלים הבינלאומית, לעניין הסוציאליזם.

בחודשים האחרונים התנהל וויכוח פומבי נרחב בין המפלגות הקומוניסטיות בעולם לבין ברית הקומוניסטים היוגוסלבית. וויכוח זה העלה, כי השקפות מסוימות של החברים היוגוסלבים נוגדות עקרונות-יסוד של המארכסיזם-לניניזם. השקפות אלה מצאו את ביטויין גם בעמדת החברים היוגוסלבים למאורעות אוקטובר בהונגריה.

וויכוח עקרוני זה עם החברים היוגוסלבים אינו מבטל את החשיבות הגדולה של השיפור שחל ביחסים הסובייטיים-יוגוסלבים וביחסים בין יוגוסלביה לבין ארצות הסוציאליזם ובין בק"י והמפלגות הקומוניסטיות. החדש והחשוב במצב הוא, כי חילוקי הדעות מתבררים עכשיו בדרך של וויכוח עקרוני וחברי. החדש והחשוב הוא, כי כיום קיים יסוד לתקווה כי התהליך של הרחבת והעמקת הקשרים בין יוגוסלביה ובק"י לבין המחנה הסוציאליסטי והתנועה הקומוניסטית בעולם כולו ילך ויתקדם עד להשגת אחדות מלאה על בסיס תורת האלמוות של המארכסיזם-לניניזם!

מפלגתנו נחושה החלטתה לתרום את תרומתה הצנועה לעניין הידוק שיתוף הפעולה ואחדות הדעות על יסוד עקרונות המארכסיזם-לניניזם בין יוגוסלביה וארצות המזרח הסוציאליסטי, בין בק"י לבין התנועה הקומוניסטית. בקוו זה פעלנו ונפעל גם להבא למען יצירת יחסי חברות עקרוניים בין מק"י לבין בק"י.

נסיון התקופה הסוערת שעברה עלינו מאז הוועידה ה-20 של מקב"מ הוכיח לכולנו, כי התנאי היסודי להכשלת המזימות והפעולות העויינות של הריאקציה האימפריאליסטית הבינלאומית הוא — אחדות וליכוד השורות של המפלגות הקומוניסטיות, נאמנותן למארכסיזם-לניניזם, עירנותן ושקידתן על

חיווק קשרי הסולידאריות הפרולטארית הבינלאומית, העמקת קשרי הסולידאריות והאחוזה עם ברית-המועצות ומקב"מ ושאר ארצות המחנה הסוציאליסטי על מפלגותיהן הקומוניסטיות. הריאקציה פעלה וממשיכה לפעול נגד עיקרים אלה של האינטרנאציונאליזם הפרולטארי בעזרת "הקומוניזם הלאומי" שהוא אינו אלא הנאציונאליזם הבורגני בלבוש אחר. "קומוניזם לאומי" זה, לא זו בלבד שאינו נזקק לסולידאריות בינלאומית, הוא אף מעוניין ביחסי אי-אמון ואיבה בקרב התנועה הקומוניסטית, ובינה לבין ברית-המועצות בראש וראשונה. הוא מאשים את הקומוניסטים ב"יותר מדי" אינטרנאציונאליזם, ב"חוסר עצמאות" קומוניסטית, ב"הפקרת" האינטרסים הלאומיים "לטובת העולם"; הוא מזמין אותנו לגלוש אל המחנה הנאציונאליסטי ולשמש חיפוי קומוניסטי על האימפריאליזם.

במהלך הוויכוחים אצלנו לקראת וועידתנו ה-13 נשמעו לפעמים הדים של "הקומוניזם הלאומי" מפי כמה חברים. אחד מ"סוסי הרכיבה" שלו החשובים בארצנו היא "הנקודה היהודית". על הנושא הזה אינם חדלים לספסר כל דוברי הריאקציה הישראלית והבינלאומית. הוא הפך לאחד מכלי הנשק הסודיים והחשובים של מפקדת ה"מלחמה הקרה" בארה"ב. "הנקודה היהודית", לכן, עולה על סדר היום ויורדת ממנו בהתאם לתנודות של מסע הצלב האימפריאליסטי נגד עניין השלום, נגד המחנה הסוציאליסטי. ראשי המטפלים בשאלה היהודית במחנה האימפריאליסטי הם אנשים וחוגים ריאקציוניים ביותר, אשר ידיהם מגואלות בשיתוף הפעולה עם ההיטלריזם הגרמני הרצחני בעבר, ואשר כיום מממנים שוב החייאת הנאציזם וכוחו הצבאי במערב גרמניה. ראשי המטפלים בשאלה הזאת מהצד היהודי הם שוב אנשים וחוגים ריאקציוניים, אשר גם עבורם זהו עניין לספסרות פוליטית בבורסה של ה"מלחמה הקרה" מכיוון שאילו לא כן, אילו היה מניע אותם באמת הרגש היהודי, כי אז לא היו מחפים על החייאת המיליטאריזם הגרמני כפי שהם עושים זאת; לא היו שותקים ומשתקים את דבר החייאת הפורמאציות הפוליטיות והצבאיות של אנשי ס.ס. מימי היטלר במערב גרמניה; לא היו אף שותקים ומשתקים את עניין מינויו של הגנרל ההיטלריסטי שפידל לראש צבאות נאט"ו, בעוד שידוע להם כי לפי פקודותיו האישיות נרצחו המוני יהודים בשנות מלחמת העולם השנייה; לא היו משתקים את דבר התופעות האנטישמיות החמורות בממלכת אדינאור ובממלכת אייזנהאור וג'ון פוסטר דאלס ובמרבית ארצות "העולם החופשי".

"הנקודה היהודית" נהפכה לפונקציה של "המלחמה הקרה", ובמקביל למאמצים של הריאקציה האימפריאליסטית להעכיר את האווירה הבינלאומית קיבלו גם עסקני הקונגרס היהודי העולמי במושב האחרון בלונדון החלטה בדבר מסע אנטיסובייטי מחודש. וכשם שהמאמץ המחודש להחיות את ה"מלחמה הקרה" מהווה התקפת-נגד של האימפריאליזם על ההתקדמות וההישגים הנוספים של ברית-המועצות וכל ארצות הסוציאליזם, כן גם המסע האנטי-סובייטי המחודש מטעם "הקונגרס" בא לטשטש את עובדת השיפור הנוסף במצבם הכלכלי, החברתי והתרבותי של יהודי ברית-המועצות, כתוצאה מההתקדמות הכללית של ברית-המועצות ומתיקון נמרץ ויסודי של ליקויי ושגיאות העבר. צאו וראו: לכל השאלות היהודיות הבערות באמת הקשורות במדיניות המלחמה של האימפריאליסטים, לא נמצא זמן במושב ה"קונגרס", אלא לשאלת המסע האנטי-סובייטי, שהיא אמנם שאלה בוערת עבור ה"סטייט-דפרטמנט", אבל לא לעם היהודי.

ב"ראשי הפרקים" לקראת וועידתנו ניתחנו את השאלה היהודית לאור עקרונות המארכסיזם-לניניזם, לאור התפתחותה ומשמעותה בתקופתנו אנו והסקנו מניתוח זה מסקנות. אחת המסקנות היסודיות והמכריעות ביותר היא זו

הקובעת, כי נצחון הסוציאליזם הוא הערובה לפתרון השאלה היהודית בארצות מושבותיהם, לרבות ישראל; הוא הערובה לעקירת שורשי האנטישמיות והבטחת התנאים הטובים ביותר לקיומם ולשגשוגם של היהודים בכל כיוון שייראה להם. זאת הברירה, הברירה האחרת, ה"פתרונות" של הקאפיטאליזם ידועים: פוגרומים, רדיפות, הפלות, מיידאנק ואושווינצים. זה מה שידוע עד כה. אין כל ספק, באיזו משתי הברירות יבחרו המוני העם היהודי.

אני מניח לחברי בהמשך הוועידה לפתח את הנושא הזה מפאת מיגבלות הזמן החלות עלי. ברצוני לומר רק זאת, גם מתוך הסתכלות אישית וגם מתוך דיון בוועד המרכזי של מקב"מ בעת פגישתי עם מזכיר הוועד המרכזי של מקב"מ הח' סוסלוב, כי אין כל מקום לדאגה למצבם של יהודי ברית-המועצות כשם שאין כל מקום לדאגה למצבו של העם הסובייטי והמדינה הסוציאליסטית האדירה. מצבם איתן הוא, ובטוח! אלה הדואגים באמת לשאלות התרבות היהודית בברית-המועצות צריכים לדעת, כי ממשלת ברה"מ פועלת לפי העקרון של סיפוק הצרכים התרבותיים היהודיים של אותם היהודים המעוניינים בכך.

מפלגתנו רשאית להיות גאה על כך, כי גם בקטע זה של חזית מאבקנו לא גרמנו נחת-רוח לריאקציה, לרביזיוניסטים ולנאציונאליסטים השונים. לא איבדנו את המצפן המארכסיסטי-לניני ובכך היינו ונשארו נאמנים לאינטרסים האמיתיים של העם היהודי, אשר "מלחמה קרה" כהכנה למלחמה מימנית, מסכנת את עצם קיומו. מפלגתנו הקומוניסטית, הדוגלת בפטריזם-אמת שאין עמו מקום לשנאת עמים אחרים, מעריכה נכון את כל החשיבות החיונית של עקרון האינטרנאציונאליזם הפרולטארי, של קשרי הסולידאריות שלה עם המפלגות הקומוניסטיות ומפלגות הפועלים בעולם. עיקרון זה נעוץ בשותפות האינטרסים של עמלי כל העולם במאבק למניעת מלחמה הרסנית, לחיסול הדיכוי הקולוניאלי, להבטחת השלום, עצמאות העמים ונצחון הסוציאליזם. האינטרנאציונאליזם הפרולטארי, סולידאריות זאת, שמשמעותה היא — אחד בעד כולם, כולם בעד אחד — משרתים את מיטב האינטרסים הלאומיים של כל עם מכיוון שהם יוצרים את הכוח המלוכד נגד חזית האימפריאליזם ומתחררי המלחמה, המסכנת אינטרסים אלה.

קשרי סולידאריות אלה בין המפלגות הקומוניסטיות צריכים להיות מבורססים ולמעשה מבוססים על שוויון מלא, על כבוד הדדי, על אי התערבות בעניינים הפנימיים, על בקורת וויכוח חברי וידידותי, במידה שמתגלה בהם צורך, ובצורה המתאימה לאינטרסים של תנועתנו. הפגישות ההדדיות של מפלגות-אחיות לדיון בשאלות המעניינות אותן היא אחת הצורות החדשות וההתחלתיות של בירור שאלות משותפות, של החלפת נסיון וכו'.

במסגרת פגישות אלה באו השיחות שלנו עם הוועד המרכזי של מקב"מ בדצמבר 1956 בשאלות בעלות עניין משותף לשתי המפלגות, פגישות שהיתה להן חשיבות גדולה למפלגתנו. דעתנו היא, כי בעתיד תצטרך להימצא צורה של פגישות נרחבות יותר, תוך ידיעה, כי ארגון עולמי מרוכז לתנועה עבר זמנו, לא יתאים עוד להתפתחות התנועה והבעיות בכל ארץ וארץ.

ברצוננו להדגיש במיוחד, כי מפלגתנו הקומוניסטית המודרכת ע"י האינטרסים של מעמד הפועלים הישראלי, ע"י האינטרסים הלאומיים של ישראל, היתה וממשיכה להיות ביתר שאת סולידארית עם ברה"מ ומקב"מ, עם כל ארצות המחנה הסוציאליסטי, סולידאריות מלאה ובלתי מעוררת. קשרי סולידאריות אלה עם ברית-המועצות ומקב"מ ככוח העיקרי ומרכז הסוציאליזם, ההערכה הגבוהה, האמון המלא והכבוד הגדול שמפלגתנו רוחשת אליהם, — כל אלה לא "הומצאו" ע"י מישוה ולא "הוכתבו" ע"י מישוה, אלא נעוצים במציאות היסטורית, אובייקטיבית. בהדרכת המפלגה הקומוניסטית החירואית

של ברית-המועצות פרצו פועלי ואיכרי רוסיה את שרשרת החזית העולמית של הקאפיטאליזם, הקימו חברה סוציאליסטית, סללו את הדרך לכל נצחונות הסוציאליזם, להישגים ההיסטוריים של תנועת הפועלים הבינלאומית ולנצחונות המזוהרים של תנועות השחרור הלאומי האנטי-אימפריאליסטיות של העמים הקולוניאליים והתלויים. כל ההיסטוריה ההירואית של ברית-המועצות, כל מה שעשתה ועושה יום-יום בשירות השלום, עצמאות העמים והפרוגרס האנושי; כל מה שעשתה במאבק נגד האנטישמיות והפאשיזם; מלחמתה ההירואית ונצחונה הכביר על חיות הטרף הנאציות במלחמת העולם השנייה, דבר, אשר, בין השאר, הציל את א"י מפלישה נאצית, את יהודי א"י ומיליוני יהודים באירופה מהשמדה בטוחה; תמיכתה הנאמנה של ברית-המועצות במאבק העצמאות של עמנו, בהקמת מדינת ישראל ומאבקה למען הבטחת השלום במזרח התיכון — כל אלה מצדיקים את האמון המלא, את האהבה והכבוד הגדול, את רגשי הסולידאריות העמוקה ביותר עם ברית-המועצות ועם המפלגה הקומוניסטית של ברית-המועצות. מאבקנו לידידות ישראל—ברית-המועצות נובע מן ההכרה כי זה תואם את אינטרס העצמאות והשלום של עמנו, כי קיימת זהות בין האינטרסים הלאומיים היסודיים של ישראל לבין מדיניות השלום של ברית-המועצות.

לכן פאטריוטית ואינטרנאציונאליסטית כאחת היא קריאתנו לעם — תמיד עם ברית-המועצות! תמיד עם ארצות המחנה הסוציאליסטי!

ט. המפלגה

חברים!

המערכות הגדולות, הפעולה הענפה של מפלגתנו מוועידה לוועידה נתאפשרה תודות לאחדותה הפוליטית והארגונית, תודות לליכודה הרעיוני, המסירות ללא גבול של רוב חברי המפלגה בביצוע התפקידים האחראיים שלנו. במערכות אלה הודרכנו ע"י אינטרס השלום, האינטרסים הלאומיים של ישראל, האינטרסים החיוניים של מעמד הפועלים והמוני העם, ע"י העניין הגדול והנאצל של הקומוניזם. כל ההישגים הלא מבוטלים שלנו מוועידה לוועידה באו לנו תודות לקו הגנרלי הנכון של מפלגתנו שהתווה ע"י הוועד המרכזי. שוב ושוב הוכחנו דרך המבחנים הקשים ביותר שלפניהם הועמדו בשנים אלה, כי מפלגתנו לא זו בלבד שלא נחלשה בעקבות ההתקפה השיטתית של הריאקציה השלטת, אלא אף נתחזקה ונתחשלה במאבק ובמבחנים.

תפקיד חשוב ביותר בעבודת המפלגה מילאה עתונותנו הקומוניסטית. "קול העם", "אל-איתחד", השבועונים, "זו הדרך" ופרסומים אחרים של המפלגה היוו מכשיר חיוני — מסביר, מדריך ומארגן במאבקה היומיומי. לעזר רב למפלגה בעבודתה היתה משמרתנו הצעירה — ברית הנוער הקומוניסטי — בפעילות חבריה, בנאמנותם ומסירותם לדרכה של המפלגה. חברינו משורות האינטליגנציה היוצרת והעובדת תרמו את תרומתם הנכבדה, כל אחד בשטח שלו, למאבקנו הכללי ובמיוחד למאבק על העלאה וקידום היסודות הדמוקראטיים והמתקדמים שבתרבות הישראלית. חברינו בארגונים ההמוניים פעלו במסירות רבה, כל אחד בקטע שלו, לטובת ענייני השלום, להגנת האינטרסים היומיומיים של העמלים, של הנשים והנוער, ולטיפוח ידידות בין ישראל וארצות המחנה הסוציאליסטי, ובכך סייעו רבות לקידום מערכות המפלגה.

הישגינו בעבודה, הגברת השפעתנו והרחבת שורותינו, באו לנו בעקבות המאבק העקבי והבלתי נרתע במילוי התפקידים הפטריוטיים והפרולטאריים של מפלגתנו. המאבק העקבי של מפלגתנו על יסוד עקרונות המארכסיזם-לניניזם והאינטרנאציונאליזם הפרולטארי, רעיונות הקומוניזם הנעלים, שימשו כוח

מושך לכוחות מתקדמים בקרב ציבור הפועלים והאינטליגנציה; הקמת "השמאל הסוציאליסטי" והצטרפותו לאחר מכן אל שורותינו היוותה הישג חשוב למפלגתנו הקומוניסטית.

באנו לוועידתנו ה-13 כמפלגה אשר מילאה תפקיד נכבד בחיים הפוליטיים והחברתיים של ישראל, שהפעילה את השפעתה בכל המערכות הפוליטיות, הכלכליות והדמוקרטיות החשובות של הארץ, אשר לא מעט מסיסמאותיה הפכו להיות סיסמאות-מאבק המוניות של עמלי העיר והכפר, של האינטליגנציה העובדת, של הכוחות הדמוקרטיים בכללם. הפעם ברור יותר מאי-פעם, נוכח ההתנוונות הרעיונית והפוליטית של השמאל הציוני, כמה חשובה וחיונית מפלגתנו ומדיניותה המבוססת על יסודות המרכסיזם-לניניזם למעמד הפועלים ולהמוני-העם. באנו לוועידתנו ה-13 בהכרה מוגברת שבעתים, כי האחריות הרובצת עלינו היא עצומה.

להעריך את עבודת המפלגה באופן נכון אפשרי והכרחי רק במסגרת כל הגורמים האובייקטיביים והסובייקטיביים ששימשו ומשמים לה רקע, רק על יסוד כל התקופה מוועידה לוועידה ולא על יסוד פרקי זמן אלה או אחרים. בהתאם לכך אפשר לחלק את התקופה מתאריך הוועידה ה-12 ועד היום הזה (שניים: א) תקופת הזמן מהוועידה ה-12 (מאי-יוני 1952) עד סוף הבחירות לכנסת (אוגוסט 1955) ב) מסוף הבחירות לכנסת ועד ועידתנו ה-13. התקופה הראשונה והארוכה ביותר עברה בסימן של גידול הכוח וההשפעה של המפלגה וזה השתקף:

1. בהפעלת המונים גדולים בהגנה על האינטרסים של העמלים, בהגנת האוכלוסיה הערבית, נגד חימוש גרמניה, נגד מסע ההסתה האנטי-סובייטי, בעד הקמת תנועה לידידות אמת עם ברית-המועצות, נגד הפשיטות הצבאיות מעבר לגבול ותוכניות האימפריאליזם באיזור.
2. בתוצאות הבחירות להסתדרות, לכנסת השלישית ולרשויות המקומיות;
3. בהצטפות "השמאל הסוציאליסטי" לשורות המפלגה;
4. הדיפת הנסיון להוציאנו מההסתדרות תוך הסתייעות בפטיציה שעליה חתמו כ-72 אלף חברי ההסתדרות;
5. בהצלחת ההחתמה בעד פתיחת ההסתדרות בפני הפועל הערבי, שאספה 60 אלף חתימות;
6. בהדיפת הנסיון לבודד אותנו בזמנים שונים, למשל בזמן פיצוץ הצירות הסובייטית בתל-אביב;
7. בהתייצבות פוליטית ופעילות ציבורית נגד הסגירות והאיסור של "קול-העם" ו"אל-איתחד", נגד המשפטים השרירותיים שבוימו כלפי עתונינו;
8. בהדיפת הנסיון לדלגליזציה של המפלגה, מאבק נמרץ ועקשני נגד הצעת החוק הפאשיסטי "עבירות נגד המדינה".

המקור להישגים אלה הוא: במדיניות הנכונה והמיליטאנטית של המפלגה; בוויכוח האידיאולוגי עם הסוציאל-שוביניזם בתנועת הפועלים שלנו; הקו של פעילות המונית והפעלת המונים במקומות-העבודה, בעיר ובכפר, בשכונה, במעברה וברחוב; הפעילות הנמרצת והמאומצת בפנים המפלגה (יסודות ההתחרות הסוציאליסטית); התרכזות הוועד המרכזי, תוך התמדה ושיטתיות, בהצגת תפקידים מרכזיים בפני המפלגה ובקידום, כמו למשל: (1) בשאלת מנויי "קול-העם", הגברת התפוצה של העתונות, שקידה על סדר קבוע ויציב בהגשת הדו"חות וחשבונות, (2) הכוונת המפלגה למקומות העבודה תחת הסיסמה "עם הפנים אל מעמד הפועלים", העברת מאות ואלפי הרצאות במקומות העבודה, דיון במפלגה על העבודה המקצועית כפי שגורס אותה המארכסיזם-לניניזם (ויכוח נגד "אקונומיזם"), חומר מודפס מיוחד לשאלות המקצועיות היומיומיות

וכו'. התוצאות של פעולה זאת ניכרו בבחירות להסתדרות. (3) דאגה מתמדת לשיפור עבודת התא המפלגתי. (4) התחלות רציניות של חינוך קאדרים. (5) הנהגת מסירת דו"חות מהמחוזות לוועד המרכזי בקשר לתוכניות הפעולה החצי-שנתיות ובקורת פחות או יותר סדירה על ביצוע התוכניות האלה וכו'. עובדות אלו מלמדות, כי: (א) הפעלת המפלגה בחייה הפנימיים מוליכה להגברת פעילותה ההמונית בחוץ — ולהיפך! זאת היא התשובה הבדוקה לוויכוח המתעורר לפעמים אצלנו על מה לשים את הדגש: "כלפי חוץ, או כלפי פנים?" (ב) מפלגה מארכסיסטית-לנינית, יהיה אשר יהיה הגודל המספרי שלה, יכולה וחיבת לפעול לפי "קו ההמונים" אם היא אינה רוצה להינתק מההמונים, להצטמק וליהפך לקלוב של ווכחנות עקרה.

(ג) דרושות התמדה ועקשנות בביצוע תפקיד מרכזי ובתיקון חולשה יסודית של המפלגה, כי ביקורת הביצוע מלמעלה ועד למטה, כי הדרכה יותר טובה ונמרצת של הוועד המרכזי מביאות תוצאות חיוביות וטובות.

אין זאת אומרת, כי לא היו לנו חולשות גם בתקופה הנידונה ואנו לא העלמנו אותן בדיונים ובהחלטות מפורשות של הוועד המרכזי. אולם, לא החולשות אלא הפעילות המוגברת ושיפורי העבודה היו האופייניים לתקופה האמורה. הוכחה נוספת, כי ביסוד יש לנו קאדר מסור ופעיל, מפלגה פעילה ומיליטאנטית.

התקופה השנייה, מאז סיום הבחירות לכנסת השלישית החלה בירידת המתח במפלגה, — לאחר המאמץ הגדול של החברים סביב תקופת הבחירות שנמשכה למעלה מ-9 חודשים. ירידה זאת לא נמשכה זמן רב. הוועד המרכזי החליט על כינוס הוועידה ה-13 ובקשר לכך העמיד בפני המפלגה תוכנית פעולה שעוררה מחדש את החברים לפעילות מוגברת. אולם פעילות זו לא התפתחה כראוי בגלל החלשת ההדרכה של הוועד המרכזי דווקא לרגל הדיונים המרובים שהוחל בהם לקראת הוועידה ה-13 ושהקיפו שאלות יסוד של המפלגה. גורם נוסף ובלתי מבוטל לירידת הפעילות ההמונית של המפלגה באותה תקופה היוו הוויכוחים שנתעוררו במפלגה בקשר עם הוועידה ה-20 של מקב"מ.

הוברר לנו, כי הרמה הפוליטית והאידיאולוגית הבלתי מספקת של חלק מסויים מהקאדר "הספיקה" בשביל ימים כתיקונם, אולם לא עמדה במבחן הזעזוע שפקד את החברים בעקבות הגילויים על פולחן האישיות של סטאלין. מאידך גיסא, נוכחנו לדעת, כי הויכוח הגדול במפלגה העלה במידה רבה את הרמה האידיאולוגית והפוליטית של רוב החברים ותרם רבות לחישולם הקומוניסטי. הירידה הזמנית בפעילות לא גררה, כמובן, באופן אוטומאטי ירידה בהשפעת המפלגה. הבחירות לכמה וועדי פועלים במקומות עבודה חשובים בתקופת הוויכוחים ואף בימים החמורים של מלחמת-סיני ותוצאותיהן החיוביות עבורנו הוכיחו, כי לא לבד שלא הפסדנו מהשפעתנו, אלא אף הגברנו אותה במקומות, בהם גילו חברינו פעילות. המסקנה המתבקשת מאליה היא: לראות את שאלת החיזוק האידיאולוגי והפוליטי של החברים המפגרים בשטח זה כאחת החשובות לקראת העתיד; לחזק את חינוך הקאדרים ולעשות מאמץ להקמת בית-ספר מפלגתי ולחזק את חבר הפרופגאנדיסטים.

המסקנה האחרת היא, כי יש להקדיש תשומת לב קפדנית לשגיאות ולסטיות המתגלות במפלגה בשטח האידיאולוגי, הפוליטי והארגוני ולהילחם נגדן; כי יש להופיע ביתר תוקף נגד כל סלחנות ומשפחתיות בעניינים אלה; כי יש להנהיג פיקוח יותר קונקרטי ויעיל על עתונותנו, לצמצם את מספר התפקידים המוטלים על חברי הוועד המרכזי ולהבטיח בקורת יעילה על הביצוע של החלטות המפלגה מלמעלה ועד למטה. שינויים לטובה בעבודת המפלגה יחייבו לחזק את המחלקות הקיימות ולהקים מחלקות נוספות ליד הוועד המרכזי.

לשם קידום עבודת המפלגה יהיה על הוועד המרכזי וועדי המחוזות והסניפים לשפר את הכלים הארגוניים, להבטיח קשר יעיל יותר בין הוועד המרכזי לבין ארגוני המפלגה וחבריה, להגיש עזרה גדולה יותר למחוזות. סידורים אלה יאפשרו להעלות קאדרים חדשים במספר גדל והולך ויחייבו חלוקה יותר טובה של הקאדרים הקיימים במוסדות המפלגה. בשנים האחרונות חינכנו והעלינו לא מעט קאדריסטים, אולם ברור לנו, כי קיימות עדיין רזרבות נוספות במפלגה שיש להעלותן ולעזור להן לתרום את מלוא תרומתן לקידום עבודת המפלגה. מאבק מפלגתנו לעצמאות ולשלום, לביטול הדיכוי הלאומי האנטי-ערבי, להגנת הדמוקרטיה והאינטרסים היומיומיים של העמלים — בא לידי ביטוי נמרץ מעל במת הכנסת, מוסדות ההסתדרות, הרשויות המקומיות וארגונים ציבוריים שונים.

יחד עם זאת יש עוד לעשות לא מעט כדי לחזק את עבודת נציגינו במוסדות הנבחרים ע"י הידוק הקשר והמגע החי בין הנציגים הקומוניסטיים לבין המוני העם. קשר הדוק יותר בין הנבחרים הקומוניסטיים לבין המוני העם ובמיוחד בפגישות אישיות עם תושבי השכונות, הכפרים והמעברות יעלה וישפר ללא ספק את רמת עבודת הנציגים הקומוניסטיים במוסדות הנבחרים. אחד התפקידים החשובים של וועידתנו יהיה לכוון את חברי המפלגה להגברת פעילותם המעמדית-מקצועית במקומות העבודה, להגברת פעילותם המוניציפאלית בשכונות, תוך עמידה על המשמר נגד תופעות של אופורטוניזם וכיתתיות. זו היתה ונשארה הדרך העיקרית לחיזוק קשרינו עם המוני העמלים ולהגברת השפעת המפלגה. חברינו הקומוניסטים רכשו לא מעט נסיון בעבודה חשובה זאת וראו הם והמפלגה כולה ברכה בה. מספר התאים והאקטיבים החרושתיים ומצבם רחוקים מלהשביע את רצוננו. טרם דלינו בשטח חשוב זה את כל האפשרויות. אנחנו רשאים לקבוע זאת על אף ידיעתנו את דבר הרדיפות הפוליטיות, הטרור הכלכלי, העבודה של ש. ב., המסע השיטתי לסלק קומוניסטים ממקומות העבודה. לא סוד הוא, כי מזכירי לשכות ועסקני הסתדרות מסויימים, אשר נאלצים לפי החוקה והתור לשלוח קומוניסט או חשוד בקומוניזם למקום עבודה, מודיעים בעת ובעונה אחת למעביד את זהותו הפוליטית, האמיתית או המשוערת, של העובד שנשלח על-ידיהם. אפשרי והכרחי להחליש או לשבור את הפראקטיקה העויינת של המעבידים ומשרתיהם כלפי חברינו רק ע"י עבודה קומוניסטית במקום העבודה, רק ע"י הגנה עקבית על האינטרסים של הפועלים במקום, שתוצאתה תהיה — הגברת השפעתנו ונכונות הפועלים לשמש חומת מגן לחברינו. כל ארגוני המפלגה חייבים בתיכנון פעולה זו ובהגשת עזרה מלאה לחברינו במקומות העבודה בעצה ובהדרכה.

המדיניות הפלגנית והשובינית של מנהיגי מפא"י כלפי הפועלים הערביים, סירובם לקבלם להסתדרות בד בבד עם מדיניות הגירוש של פועלים ערביים ממקומות העבודה, השאירו את רובם המכריע מחוץ למסגרת של ארגון מקצועי. דבר זה מקשה על הפעילות של חברינו בשטח הגנת האינטרסים של העמלים הערביים. נאמנה לקו של מאבק עקבי ושיטתי בעד כלליותה למעשה של ההסתדרות, בעד ארגון מקצועי אחיד לכל העמלים ללא הבדל לאום והשקפה פוליטית, תמשיך מפלגתנו ביתר שאת את מאבקה בעד קיום זכות החברות השווה לעמלים הערביים בהסתדרות העובדים מבלי לזלזל בצורך לעשות מאמצים נוספים למען הכנסת יותר פועלים ערביים לאיגוד המקצועי, על אף החבלה של מנהיגי ההסתדרות. ניצב בפני מפלגתנו כולה התפקיד להקדיש יותר תשומת לב לפועלים הערביים הבלתי מאורגנים, לעזור להם להיאבק נגד הדיכוי הכפול — הלאומי והסוציאלי ולהבטחת זכותם לעבודה ולקיום אנושי. לשאלת גידול המפלגה, יש להכיר בכך כי הצגת השאלה בוועידה ה-12 בדבר חתירה למפלגה המונית, שהיא בפרינציפ סיסמה נכונה לא לקחה בחשבון

את התנאים הקונקרטיים המסויימים הסותרים סיסמה כזאת בתור סיסמה אקטואלית. החוזק הכלכלי והפוליטי של הבורגנות הישראלית הגדולה וקשריה הבינלאומיים הגדולים; היכולת שלה לשחד שכבה מסוימת בקרב מעמד הפועלים וע"י כך ליצור קרקע חברתית להלכי רוח אופורטוניסטיים וזעיר-בורגניים בתנועת הפועלים הישראלית; החוזק הכלכלי והכוח הפוליטי-הממלכתי של מפלגת הרפורמיזם העיקרית — מפא"י, הנעוצים בתנאי לידתה והתפתחותה ההיסטורית המיוחדת של מפא"י; הטירור הכלכלי והלחץ הפוליטי נגד חברי המפלגה ואוהדיה. נגד כל פועל ועמל בעל הכרה; טיפוח השוביניות על רקע הסכסוך הישראלי-ערבי; הקשיים הנערמים על דרכנו למניעת הופעתנו ופעולתנו באזורים שלמים של הארץ המכונים "אזורי בטחון" ובישובים רבים הנמצאים תחת שלטון יחיד של מפלגות השלטון — כל אלה גורמים לכך, שמוקדמת עדיין היתה הסיסמה "מפלגה המונית".

אנו חייבים להקדיש תשומת לב רצינית ביותר לגידול הדרגתי מתמיד של שורות המפלגה לאור הסיכוי הבטוח של גידול מזורז לעתיד לבוא. האפשרויות האלה הן ריאליות, מכיוון שהכוח הרב הזה העומד כשטן בדרך המאבק המתקדם והמהפכני בישראל, אינו כוח מתגבר, ואף לא כוח יציב. להיפך — כחלק בלתי נפרד של מחנה האימפריאליזם הוא נתון לאותם חוקי הירידה, ההתנוונות והשקיעה החלים על מחנה זה כולו; הוא נתון תדיר ללחץ המאבק המעמדי של מעמד הפועלים וכלל העמלים, לניגודים פנימיים מחריפים והולכים; פשיטת הרגל המדינית שלו נעשית ברורה יותר ויותר להמוני העם; הובאש ריחם של החוגים השליטים. זה מצד אחד, ומצד שני — הצמיחה המתמדת של הכרת ההמונים בתהליך מאבקייהם, צבירת הנסיון העצמי וההשפעה הכללית של נצחונות הסוציאליזם והמאבק האנטי-קולוניאלי של עמי המזרח, כל אלה יוצרים יסוד מוצק להנחה, כי בעבודה נכונה ומכוונת יש לאל ידנו להבטיח גידול בלתי פוסק של שורות מפלגתנו הקומוניסטית.

✕ מוועידה לוועידה הצטרפו אל שורותינו מאות חברים; יחד עם זאת היו לנו גם נשירות לא מעטות. לכן, באנו לוועידתנו ה-13 בתוספת של 8% בלבד. מבלי להתעלם מקושי התנאים בהם אנו פועלים יש להסיק מאחוז נמוך זה של גידול, כי היתה קיימת דאגה מועטה בארגוני המפלגה לגבי שאלת הגיוס של חברים חדשים, שהיא שאלה גורלית למפלגתנו ולתפקידים הגדולים המוטלים עליה. לגישה זאת יש לשים קץ אחת ולתמיד! יש לכוון את הקו הארגוני של המפלגה לפריצה מתמדת של מעגלי המצור אשר הריאקציה השלטת מקימה סביבנו. מלאכה חשובה ואחראית זו לא תעשה, כמובן, בלי גידול מתמיד של כוחנו ושל השפעתנו — ואהדדי; עבודה זאת לא תעשה בלי שנשלט טוב יותר בנשק החד של המארכסיזם-לניניזם. סיסמתנו היתה וצריכה להישאר: להיאבק תוך לימוד, ללמוד תוך מאבק!

ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי

המשמרת הצעירה של המפלגה, רשמה לזכותה בתקופה שבין הוועידות הישגים בהגנת האינטרסים של הנוער העובד והלומד, במאבק לשלום ולידידות בין הנוער היהודי והערבי.

אולם יש להודות בכך, כי לא נוצלו כל האפשרויות הריאליות להתקדם מותה של בנק"י, הקיימות על-אף התנאים של רדיפות, הסתה, הפחת שוביניות בקרב הנוער העובד והלומד והגיוס המוקדם והממושך לצבא. ניצול אפשרויות אלה תלוי במידה רבה באופן ובממדי העזרה אשר המפלגה נותנת לבנק"י. הנסיון מראה, כי במקום, בו בנק"י נהנית מדאגתו השיטתית של ארגון המפלגה, מהדרכתו הקבועה ומהקדשת כוחות מדריכים — מתקדמת פעולתו של הנוער הקומוניסטי.

סיכויי הרחבת שורות הנוער הקומוניסטי כארגון המאחד בתוכו נוער עובד ולומד, ונוער יהודי וערבי, קשורים במידה לא מעטה בשיטת העבודה של התנועה. בנק"י צריכה לפעול יותר כדי ליהפך לתנועת נוער רחבה, המ- גייסת את המוני הנוער העובד והלומד למאבק על עניניו החיוניים תוך שילוב מאבק זה עם הגברת הפעולה החינוכית הקומוניסטית בקרב הנוער. סניפי המפלגה צריכים להעמיד חברי מפלגה מתאימים לפעולות הדרכה וגיוס נוער לשורות בנק"י.

על הוועד המרכזי להדריך ביתר תנופה ומאמץ את בנק"י בכל שטחי פעולותיה.

האשה העובדת

מפלגתנו הקומוניסטית תורמת תרומה נכבדה למאבק על הגנת האשה העובדת, על הבטחת שוויון זכויות מלא בחוק ובמציאות לנשים. הנשים המהוות את מחצית העם, הנשים העמלות במיוחד ונשי דלת העם, מנוצלות ומופלות לרעה בכל שטחי החיים במשטר שלטון ההון הקיים בארצנו. רק השחרור הסוציאלי המלא מכבלי ההון יביא עמו גם את שחרורה המלא של האשה. מכאן, שהאשה בתור שכזאת, והאשה העובדת במיוחד, מעוניינת להתייצב בחזית מאבקו של מעמד הפועלים על שינוי החברה ולהושיט יד עוזרת למפלגה המארכסיסטית-לנינית, המדריכה את מאבקו של מעמד הפועלים לשיחרור הלאומי והסוציאלי המלא של עמנו. חשיבות עצומה נודעת לגיוס הנשים למאב- קים בני זמננו על השלום והקידמה.

על ארגוני המפלגה מוטלת החובה לגלות יותר דאגה כלפי חברות המפלגה, לסייע להן בעבודתן בקרב ציבור הנשים, לראות בזה מילוי תפקיד מפלגתי חשוב. בהטלת תפקידים על חברות יש להתחשב גם בעבודתן בבית, בחוג משפחתן. מספר החברות במפלגה אינו משביע רצון. ארגוני המפלגה אינם רשאים להתייחס באדישות לתופעה זו ועליהם לעשות את המאמצים הדרושים ובכיוון הנכון בכדי להתגבר על הפער שנתהווה בין מספר החברות ומספר החברות במפלגתנו.

לשאלת האינטליגנציה והתרבות הלאומית

מועידה לוועידה גדל במידה ניכרת מספר חברינו מבין אנשי האינ- טליגנציה היוצרת והעובדת. הם פעלו ופועלים בצורות שונות ובאמ- צעים שברשותם בשירות המאבק של מעמד הפועלים למען הקידמה האנושית. התוספת הספרותית של "קול העם" היתה לאכסניה הקבועה של האינטליגנציה שלנו. סיפוק רב ושמחה גדולה היא לכולנו לציין את דבר הופעתו של ספר השירים הגדול "לאורך הדרך" של חברנו, המשורר הפרולטארי אלכסנדר פן ערב וועידתנו ה-13. זהו נכס חשוב ביותר לשירה הישראלית, למעמד הפועלים, למפלגתנו הקומוניסטית. כן ירבו!

יש להודות בכך, כי דווקא לאינטליגנציה שלנו, התובעת בדרך כלל יותר טיפול ותשומת לב, ואשר לא תמיד מוצאת דרך "לעזור לעצמה", לא הקדיש הוועד המרכזי כוחות ואמצעים מספיקים. עומס העבודה ומיעוט האמ- צעים הם בעוכרינו. אין זה מצדיק, אלא מסביר את חולשת ההדרכה של המפלגה לגבי האינטליגנציה. על ליקוי זה נצטרך להתגבר ללא כל שהיות.

ב"ראשי הפרקים" הקדשנו פרק מיוחד לשאלת התרבות הלאומית. פרק זה מציג את יסודות התפיסה המארכסיסטית-לנינית על התרבות הלאומית, בדבר אופייה הסוציאלי, המעמדי, בניגוד לעמדה האנטי-מרכסיסטית השוללת את מלחמת המעמדות בשטח ההתפתחות התרבותית. על יסוד תפיסה מרכסיס- טית-לנינית זו ניתחנו את בעיית התרבות הלאומית בישראל, חשפנו את יסודי-

תיה הריאקציוניים, מצד אחד, ואת האלמנטים הדימוקראטיים והמתקדמים שבתרבות זו, מצד שני. הצגנו את התפקיד לנהל מלחמת-חרמה ביסודות הריאקציוניים, הנציונליסטיים והקלריקאליים של התרבות הישראלית, לעודד ולפתח את האלמנטים הדימוקראטיים והמתקדמים שבתוכה ולהעשירם באלמנטים דומים של תרבויות עמים אחרים. נתנו תשובה עקרונית בשאלת תרבויות העדות השונות בישראל בהווה ובעתיד, התווינו את דרך התפתחותן המשותפת בשירות המערכות של מעמד הפועלים והמוני העם למען השלום ואחוות העמים, למען העצמאות והקידמה החברתית.

מפלגתנו נאבקה בעד התפתחות תרבותית בלתי מופרעת של האוכלוסיה הערבית בישראל, נגד הזלזול בתרבות הערבית ודיכוייה, בעד יצירת תנאים לטיפוחה ופיתוחה יחד עם ההתפתחות הכללית של התרבות הישראלית. התרבות הערבית, בדומה לתרבות של יתר עמי המזרח, תרמה רבות להתפתחות העולמית של המדעים, של הפילוסופיה, הספרות והאמנויות השונות. במרכזים ערביים שונים פותחו ע"י אנשי מדע ואמנים ערביים יצירות גדולות שהיו ונשארו נכסי צאן ברזל של התרבות האנושית כולה. לאחר הירידה שחלה בעקבות הכיבושים והשעבוד שנכפה ע"י השליטים העות'ומאניים והאימפריאליזם המערבי לאחר מכן, באה שוב התעוררות מאמצע המאה ה-19 ותנועה לתחייה לאומית של העמים הערביים. אנו הקומוניסטים גאים על תרבותנו, על מורשתה הדימוקרטית ויסודותיה המתקדמים בהווה, אולם מתנגדים אנו תכלית ניגוד לגישה של זלזול לגבי תרבותם של עמים אחרים, במקרה זה — לתרבותו של העם הערבי.

תורת המארכסיזם-לניניזם היא הביטוי הנאמן לכלל האינטרסים של הפרולטאריון, היא היתה ונשארה המסד האיתן לתרבותו העשירה. תורה זו צריכה להדריך אותנו בחזית התרבות הישראלית, אגב התאמתה לתכונות ולסגולות הלאומיות המיוחדות של עמנו. דרכנו היא — לשאוב מהמורשת הדימוקרטית העשירה של התרבות היהודית והאנושית כל מה שעשוי לשרת את העתיד, למזג זאת אורגאנית עם האלמנטים המתקדמים של התרבות הישראלית בהווה בשירות האינטרסים היומיומיים וההיסטוריים של מעמד הפועלים והמוני העם.

כשם שהמארכסיזם-לניניזם הוא המסד האיתן והיחיד לתרבות מהפכנית, מתקדמת ודימוקרטית באמת, כן גם הריאליזם הסוציאליסטי הוא השיטה היחידה הנכונה, הפורה והמפרה, המושתתת על המסד הזה של המארכסיזם-לניניזם. הריאליזם הסוציאליסטי הוא ההכללה של הכיבושים והיסודות התרבותיים החשובים ביותר של העבר והיסודות של המציאות הסוציאליסטית בהווה בהתפתחותה הדינאמית לקראת הקומוניזם. הריאליזם הסוציאליסטי צמח מהמאבק המהפכני של הפרולטאריון הרוסי וייעודו הוא לשרת את המאבק המהפכני של הפרולטאריון בכל ארץ וארץ. השיטה של הריאליזם הסוציאליסטי על כל רבגוניותה, על כל המרחב שהיא מספקת לסופרים ולאמנים, אשר התייצבו בשורות הפרולטאריון במטרה לשרת אותו ואת מאבקו לסוציאליזם, שיטה זאת תובעת בדרך הטבע מהיוצרים אידיאות, מגמתיות, טיפוזציה, הזדהות עם הקומוניזם ואיבה בלתי מתפשרת לאימפריאליזם — ובמלה אחת היא תובעת — מפלגתיות במובן הלניני הנעלה של מושג זה.

עמדת המפלגה בשאלת התרבות היא ברורה. רק מעמדה עקרונית זו אנחנו מסוגלים להעריך נכון מה מסייע ומה מפריע, מה בולם ומה מקדם ביצירה זו או אחרת את מאבקו של מעמד הפועלים בראש העם. רק מעמדה זו נדע לחייב או לשלול יצירה אמנותית בכל שטח ובכל חוג שהוא ומכל שיטה שהיא: נדע להבחין באלמנטים חיוביים, או שליליים בכל יצירה אמנותית

שהיא, לעודד את החיובי ולדחות את השלילי. המפלגה תתנגד לכל נסיון ליטול מעמדותינו העקרוניות את עמוד-השדרה או להציף את גן-הפרחים של היצירה הריאליסטית-סוציאליסטית בעשבים שוטים של הדקדנציה הבורגנית. רשאים אנו לציין בסיפוק, כי היוצרים הרציניים ובעלי שיעור הקומה מבין האינטליגנציה שלנו נשארו יציבים ואיתנים על בסיס עקרונות המפלגה בכל הוויכוח הארוך שפקד אותנו מאז הוועידה ה-20. אולם, חברים מסויימים מבין האינטליגנציה נקלעו לצערנו לניהיליזם וספקנות בחזית התרבות — להתפרקות זעיר-בורגנית. במקצת זה קרה בהשפעת היבוא מחוץ-לארץ ובמקצת בהשפעת מסע ההסתה של הריאקציה הישראלית וביסוד — בעקבות החולשה האידיאולוגית הרצינית של אותם החברים ובקשריהם הרופפים עם מעמד הפועלים. לחברים כאלה יש נטייה להסתייג מברית-המועצות „לפחות“ בשטח התרבות בשם „חופש הבקורת“ כביכול, תוך פזילה לעבר ההתנוונות „התרבותית“ של הקאפיטאליזם.

מפלגתנו רוצה להבהיר, כי אינטרס המאבק של מעמד הפועלים בארצנו תובע מהאינטליגנציה שלנו עקרונות קומוניסטית בעבודתה החשובה המתנהלת בתנאים לא קלים, והגברת הפעולה למען קידום המאבק לתרבות ישראלית מת-קדמת בשירות מעמד הפועלים והמוני העם, בשירות העתיד המאושר של מולדתנו. רוצים אנו להבהיר, כמו כן, כי שומרים אנו לעצמנו את החופש למנוע בתחומינו השקפות אנטימפלגתיות בכל השטחים, לרבות שטח התרבות!

נגד רביזיוניזם ודוגמאטיזם

חברים!

הוועד המרכזי של מפלגתנו פעל בין שתי הוועידות למען הבטחת הופעתה הסדירה של עתונותנו. חברי המפלגה, חברי בנק"י, אוהדי המפלגה, אלפי פועלים ואנשים מתקדמים גילו מסירות ללא גבול ונכונות לקרבות חומריים גדולים בכדי לאפשר את קיומם והתפתחותם של עתונינו. כמה מחשיבים אנו את הופעתם של „קול העם“, „אל-איתחוד“ ויתר הפרסומים תעיד העובדה כי אנו מקדישים להם 80% מכלל ההוצאות שלנו. אם חברינו ואוהדינו יגלו מסירות כזו גם בעניין רכישת מנויים ל„קול העם“ והגברת ההפצה של עתונותנו, הרי יקלו בכך מעצמם את העומס הכבד של מגביות.

מפלגתנו, בהנהגת הוועד המרכזי, שקדה ושמרה יותר בשנים האחרונות על העקרונות הלניניים של ארגון המפלגה, על הצנטראליזם הדימוקראטי, על הקולקטיביות בהנהגת עבודת המפלגה, על הבטחת הדימוקראטיה הפנימית, על עבודה סדירה של המוסדות והארגונים המפלגתיים, על טיפוח הבקורת והבקורת העצמית. הח' תופיק טובי, חבר הלשכה הפוליטית, יתעכב על בעיות אלה בהרצאתו על התקנון. ברצוני להדגיש, כי לנגד עיני המפלגה צריך לעמוד התפקיד הרציני והאחראי של מאבק שיטתי ועקשני נגד גילויים של סטיות נציונליסטיות, גילויים של רביזיוניזם מזה ודוגמאטיזם וכתתיות מזה. מאבק זה יחזק את המפלגה, ילכד ביתר שאת את שורותינו, יחדיר בתוכנו רוח קרבת יותר, יסייע לאופראטיביות מוגברת של הכלים הארגוניים שלנו. אנחנו צריכים לציין בדאגה, כי נחלשה מאוד העירנות המהפכנית שלנו. זהו עניין רציני ביותר נוכח הגילויים הברורים שאמנם שערנו אותם גם קודם לכן, בדבר שיטות העבודה והיוקף העבודה של שלטון-הסתר המכונה ש. ב. כל מיני סימנים מעידים על כך, כי לשורותינו הוחדרו סוכנים בוויים של תבולשת. לא פעם גילינו אותם בעבר וחובה היא על כולנו לשקוד על העירנות המהפכנית ולהגביר בידה למען נוכל לטהר מהם את שורותינו. אנחנו קוראים לעשות את כל הדרוש בכדי שמפלגתנו, תחלוץ המרכזיסטי של מעמד הפועלים, תצבור יותר

כוח, תרחיב את שורותיה ותחשל את עצמה למען תוכל ביתר הצלחה להצעיד את עמנו וארצנו אל חוף השלום, העצמאות והקידמה.

חברים!

אנחנו מקיימים את וועידתנו ה-13 בשנת ה-40 למהפכת אוקטובר הסוציאליסטית הגדולה. זהו תאריך גדול ועצום לכל האנושות העמלה, זהו המאורע הגדול ביותר של ההיסטוריה האנושית. מהפכת אוקטובר פתחה את תקופת מיגור הקאפיטאליזם ונצחון הסוציאליזם. מה שוגו פני העולם ב-40 שנים אלה! הסוציאליזם נהיה לשיטה עולמית; מיליארד ורבע של אנשים השתחררו באסיה ובאפריקה מעבדות קולוניאליות; מתלקחת יותר ויותר אש הקרבות האחרונים לקירוב קיצה המלא של השיטה הקולוניאלית, מעמד הפועלים המהפכני בהדרכת חיל-החלוץ המרכזי-לניני של מגביר את הסתערותו על מבצרי הקאפיטאליזם במערב. כל כיוון ההתפתחות ההיסטורית מורה, כי המחצית השנייה של המאה ה-20 תהיה תקופת המיגור המלא של הקאפיטאליזם והנצחון המלא של הסוציאליזם!

40 שנה בלבד לאחר מהפכת אוקטובר הסוציאליסטית הגדולה חיים כבר 900 מיליון בני אדם, למעלה משליש האנושות, שהיו בעבר עם חלכה, עם עבדים ומזי רעב, תחת דגלי הנצחון של הסוציאליזם; בונים בהתלהבות את חייהם ועתידם למענם, למען כולנו; למען שלום העולם וחופש העמים, למען אושר האדם! אל הנצחונות האלה הגיעו העמים תחת דגל המארכסיזם-לניניזם, תחת דגל האינטרנציונאליזם הפרולטארי!

לפני 40 שנה בלבד, הולכה מפלגת הבולשביקים ההירואית בהדרכתו של לנין הגדול, קטנה במספר וכבירה בתיאוריה וברוחה המהפכנית, את פועלי ואכרי רוסיה להסתערות רבת, לפריצת הדרך לסוציאליזם. כיום הננו שלוש מיליון קומוניסטים בעולם! האנושות העמלה זקפה מאז קומתה, עיניים כבויות של מאות מיליוני אנשים מדוכאים ומושפלים נדלקו באש הבטחון והתקווה! אשרינו, כי ניצבים אנו בשורות מלוכדות במחנה אדיר ונאצל זה! אשרינו, כי נפל בחלקנו להיות המצפון והמצפן של עמנו, חלוצי מאבקו לשחרור לאומי וסוציאלי מלא!

עוד האויב משחזר את סכיניו נגדנו, בסתר ובגלוי, עוד מחשל הוא נשק הרסני נגד שלום העולם, נגד המחנה הסוציאליסטי, עוד משתולל האימפריאליזם צמא-הדם במסע-טירוף אנטיסובייטי ואנטיקומוניסטי, אולם. — דינו כבר נחרץ לכליון!

קיים כל יסוד, חברים, שנהיה בוטחים בכוחנו ובאמונתנו, שנאמין כי יבוא גם יום הנצחון של עמנו!

אנחנו הקומוניסטים הישראליים חדורים בטחון ואמונה, כי אין דרך אחרת לחילוץ ישראל משיעבוד, מהמיצר והמצוקה, אלא זו המותווית ע"י מפלגתנו. מכירים אנו באחריות הכבדה הרובצת עלינו ובשליחות ההיסטורית המוטלת על שכמנו. התייצבנו בשורות הקידמיות של מעמד הפועלים, של המוני העם למאבק גורלי וברות של אחדות וליכוד כוחות העם בכדי לחלץ את ארצנו מצבת השיעבוד לארה"ב, מצפורני "הדוקטרינה של איזנהאור"; בכדי להביא את השלום על ישראל; בכדי להביא להסדר-שלום צודק ויציב עם הארצות הערביות; בכדי להבטיח לישראל מעמד מכובד ושווה-זכויות במזרח התיכון, במזרח בולו; בכדי לטפח ידידות ישראל עם ברית-המועצות וכל ארצות המחנה הסוציאליסטי; בכדי לבצר את עצמאותנו המדינית ולבנות עצמאותנו הכלכלית; בכדי להבטיח רווחה להמוני העם העמלים; בכדי להבטיח את החירויות הדמוקרטיות של העם, לבטל את הממשל הצבאי ולהבטיח שוויון זכויות מלא לעם-האח הערבי; בכדי לפתוח דרך רחבה לקידמה סוציאלית!

הערובה להצלחת מאבקנו — בנאמנות מפלגתנו לדגל הפטריוטיזם הישראלי והאינטרנאציונליזם הפרוליטארי!

הערובה לנצחון — בנאמנות מפלגתנו למארכסיזם-לניניזם!
קדימה, חברים, לעבודה מוגברת בשירות השלום,
בשירות עמנו וארצנו!

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית!
תחי הסולידאריות הפרוליטארית הבינלאומית!

תחי האחוה היהודית-ערבית!

יחי הקומוניזם!

על הצעות השינויים בתקנון המפלגה

הרצאת הח' תופיק טובי, חבר הלשכה הפוליטית,
בשם הוועד המרכזי, בוועידה ה-13 ב-30.5.1957

חברים !

הצעת תקנון המפלגה המוגשת ע"י הוועד המרכזי לאשור הוועידה ה-13, מבוססת ביסוד על אותו התקנון, אשר אושר בוועידה ה-12 וכן בוועידות קודמות של המפלגה, תקנונה של מפלגה מארכ-

סיסטית-לנינית, מפלגה מטיפוס חדש. הרי זה תקנונה של מפלגה מהפכנית, אשר לקחה על עצמה את התפקיד ההיסטורי של ארגון והדרכת עמלי ארצנו במאבק למען המטרה הנעלה של כינון חברה סוציאליסטית, בה יבוטל ניצול האדם בידי אדם.

הצעת התקנון המוגשת לוועידה ה-13 בנוייה על היסודות אותם הניח לבין הגדול למפלגת הבולשביקים, על עקרונות המארכסיזם, אשר תחת דגלם ניצח מעמד הפועלים את אויביו והקים את המחנה הסוציאליסטי (26% מכדור הארץ) המאוכלס בשליש האנושות.

הצעת התקנון המוגשת לוועידתנו ה-13 בנויה על אותם היסודות והעקרונות הלניניים, המדריכים ומכוונים את חייהן הפנימיים ועבודתן הארגונית של כל המפלגות הקומוניסטיות, אשר חרתו על

דגלן את המאבק להתקדמותה ולאשרה של החברה האנושית כולה. השינויים לתקנון המוצעים על ידינו מביאים בחשבון את הנסיון העצמי של מפלגתנו ואת נסיונן של מפלגות אחיות קומוניסטיות רבות. הצעת התקנון כוללת שכלולים ושפורים שבנחיצותם הרגיש המפלגה במהלך עבודתה והתקדמותה.

נסיוננו אנו ונסיונן של מפלגות אחיות קומוניסטיות הוכיח את צדקתם ונכונותם של העקרונות הלניניים המונחים ביסודו של תקנון מפלגתנו.

אין אנו יכולים להתעלם מהעובדה שעם התגברות התקפת כוחות האימפריאליזם, כוחות השחור והריאקציה על המחנה הסוציאליסטי, על ברית-המו-

עצות, שימשה המפלגה הקומוניסטית בכל ארץ וארץ מטרה להתקפתם המרוכזת של הכוחות העוינים את הסוציאליזם ואת שחרור העמים.

הסולידאריות הבינלאומית של תנועת הפועלים והאינטרנאציונאליזם הפרולטארי, האחדות של המפלגות הקומוניסטיות וליכודן סביב ברית-המועצות, המדינה הסוציאליסטית הראשונה — הותקפו כ"כפיפות למוסקבה" וכ"חסר עצמאיות" כביכול; המבנה של מפלגה קומוניסטית שיסודו עקרון הצנטראליזם הדמוקראטי, המשמעת הקומוניסטית והאחדות הקומוניסטית, ז. א. העקרונות הלניניים של מפלגה קומוניסטית, כל אלה כונו והותקפו כ"השתלטות של מיעוט", כ"דיקטטורה", כ"אנטי-דמוקראטי" — כ"עקרונות שאינם תואמים את רוח הזמן", כביכול. ההתקפה הזאת של אויבינו, אויבי הסוציאליזם ושחרור העמים, גברה על רקע המאמצים הנועזים והמוצלחים של המפלגה הקומוניסטית של ברית-המועצות לתקן שגיאות שצמחו תוך תהליך הנצחונות הגדולים של הסוציאליזם בברית-המועצות. ההתקפה הזאת נעזרה אובייקטיבית ע"י אלמנטים רביזיוניסטיים ואופורטוניסטיים בקרב התנועה הקומוניסטית. אלמנטים אלה ניסו לערער על היסודות והעקרונות המקודשים של המארכסיזם-לניניזם: על הצנטראליזם הדמוקראטי, על אחדות הרצון ואחדות הפעולה של מפלגה לנינית, על המשמעת הקומוניסטית, על תפקידה המדריך של המפלגה. אלמנטים אלה העלו את טענת הכזב שהצנטראליזם הדמוקראטי מוליד את פולחן האישיות וכי הצנטראליזם אינו מאפשר את קיום הדמוקראטיה. האיסור על ארגון סיעות במפלגה כדבר הנוגד את אחדותה של המפלגה תואר כדבר ש"אינו הולם את ההתפתחות", "כיותר מדי קונסרביטיבי". אלמנטים אלה בקשו גישה "חדשה" כלפי המבנה של מפלגה קומוניסטית והטיפו לשנוי התקנון ה"מאובן", כביכול, של המפלגה. הם חתרו למעשה להשלטת הדמוקראטיה הבורגנית במפלגה — דבר שהיה מביא להריסת המפלגה, להתפוררותה תה ולביטולה כמכשיר בידי מעמד הפועלים במאבקו נגד אויביו המעמדיים, התוקפים אותו והמנסים לבלום את התקדמותו אל הסוציאליזם.

הלקח של מאורעות הונגריה, הנסיון האחרון של מפלגת-האחות בהונגריה הראה לאן יכולה להביא אידיאולוגיה רביזיוניסטית חסלנית זאת, כאשר ניתן לה חופש פעולה נגד העקרונות המארכסיסטיים-לניניים של מפלגה קומוניסטית. גם רביזיוניזם ארגוני זה הסתייע בשגיאות וליקויים אשר באו לתנועה הקומוניסטית בהשפעת פולחן האישיות. גישות רביזיוניסטיות כאלה סייעו לריאקציה הבינלאומית נגד הסוציאליזם, נגד תנועת השחרור הלאומי ונגד התנועה הקומוניסטית. מסע זה נהדף והוכשל. העקרונות המארכסיסטיים-לניניים יצאו מנצחים מהמערכה הקשה שהתנהלה, כשהם מחושלים עוד יותר באש הנסיון.

אין ספק שתקופת "פריחת" הדעות הרביזיוניסטיות-החסלניות האלה היא מאחורינו. ברצוננו לציין בסיפוק, כי מחוץ לכמה הופעות בודדות, בעלות אופי רביזיוניסטי בשאלות הארגון, בעת הוויכוח הכללי, הרוב המכריע של חברי מפלגתנו ניצב איתן על היסודות הארגוניים הלניניים של מפלגתנו הקומוניסטית.

הנסיון האחרון של התנועה הקומוניסטית הבינלאומית, נסיון הדיפת הקונטר-רבוּלוציה בהונגריה כמו גם נסיונוֹ אנו בישראל, אפילו במשך השנה האחרונה בלבד, כשכל מפלגות הפועלים האחרות התייצבו על עמדות הנאציונאליזם והשוביניזם ונרתמו למסע התוקפנות הפושעת בשירות האימפריאליזם נגד מצרים; גם נסיונוֹ זה כשמפלגתנו עמדה יחידה כאבנגרד נאמן של מעמד הפועלים נגד המלחמה ונגד התוקפנות, בעד השלום ואחווה העמים, במל-

אה בכך תפקיד חשוב ביותר בהתפתחות מאבקם של המוני העם בעד השלום, העצמאות הלאומית והסוציאליזם — כל הנסיון העשיר הזה מוכיח ביתר בהירות את חשיבותה ההיסטורית של מפלגה קומוניסטית, את חשיבות השמירה הקפדנית על היסודות הלניניים של מפלגה קומוניסטית; נסיון עשיר זה הדגיש ביתר שאת, שחובתנו כלפי מעמד הפועלים והמוני העם היא לחזק יותר ויותר את מפלגתנו הקומוניסטית, לבצרה ולהרחיב את שורותיה, להגביר את פעילותה ורוחה הלוחמת ולשמור ביתר קפדנות על היסודות הלניניים הבלתי מעורערים, שהם הערובה לנצחון מפלגתנו, לנצחון האידיאלים הנעלים, אשר למענם התייצבנו בשורותיה — להביא לתבוסת האימפריאליזם ואויבי העמים, להגיע לנצחון השלום והעצמאות, לנצחון הסוציאליזם בארצנו.

חברים!

התקנון של מפלגה קומוניסטית הוא מכשיר חשוב מאד בחיי המפלגה, הוא בא להסדיר את חיי הפנימיים, לקבוע את היחסים בין ארגוני המפלגה, בין החבר למפלגה, בא לקבוע את חובות וזכויות החבר, להסביר ולסייע להפעיל את עקרון הצנטראליזם הדמוקראטי, את צרכי הבטחת אחדותה של המפלגה, את הדמוקראטיה והמשמעת בתוך המפלגה.

אבל תקנונה של מפלגה קומוניסטית איננו בבחינת קובץ חוקים יבשים המופעלים אך ורק כשיש בירור מפלגתי, עבירה על משמעת או פגיעה בזכות החבר. התקנון של המפלגה הוא מסמך חינוכי ממדרגה ראשונה; הוא מכשיר חשוב לחינוכם והעלאת רמתם של חברי המפלגה, מכשיר חשוב מאד, אשר ידיעתו והבנתו וההקפדה על בצועו יביאו לחיזוק המפלגה, לשיפור איכותה, להטבת עבודת הארגונים והמוסדות המפלגתיים, להעלאת רמת פעילותם של החברים וחיזוק רוחה הלוחמת של המפלגה. לכן נאמר בהצעת התקנון בסעיף 8: „כל חבר וחבר חייב ללמוד ולדעת את התקנון, לזכור, לשמור ולכבד את כלליו, למען תוכל המפלגה להתקדם במלוא הבטחון והתנופה בדרכה לנצחון הסוציאליזם“.

הועד המרכזי קורא לחברי המפלגה וארגוניה להחזיק את תקנון המפלגה תמיד לנגד עיניהם, לא רק ללמוד את האות הכתובה בו, אלא לדעת אותו ידיעה יוצרת ולהפכו מקור של חיים תוססים ובריאים במפלגה, דבר שיעזור להתפתחותה ולקידומה.

חיזוק העקרון הלניני של הצנטראליזם הדמוקראטי כיסוד המבנה הארגוני של המפלגה והבטחת הפעלתו הסדירה והכלי-צדדית בחיי המפלגה הנם אחת המטרות החשובות ביותר של התיקונים המוצעים.

אם לסכם את תקופת חמש השנים שעברו מאז הועידה ה-12, אנו יכולים לקבוע שמפלגתנו שמרה בדרך כלל על העקרון הלניני החשוב של הצנטראליזם הדמוקראטי בחיי המפלגה, שמרה על הנורמות הלניניות ביחסים בין ארגוני המפלגה, בין המוסדות המרכזיים והמוסדות המקומיים ובין המפלגה לבין חבריה. הקפדנו על כנוסם הסדיר של המוסדות המדריכים של המפלגה — מהוועד המרכזי ועד הוועדים המקומיים — הקפדנו על קיום אספות חברי המפלגה ובחירת הוועדים המקומיים, על ועידות מחוזיות ובחירת ועדי המחוזות.

נכון, שלא קיימנו את ועידת המפלגה במועד, אשר חייב התקנון. גורמים שונים, כמו בחירות ארציות שונות, — הבחירות להסתדרות במאי 1955, הבחירות לכנסת במאי 1955 — הועידה ה-20 של מקב"מ ומאורעות בין-לאומיים וארציים ידועים היטב, אילצו אותנו לדחות פעמיים את מועד הוועידה.

עם זאת קיימנו במשך התקופה, מאז ועידתנו ה-12, כנוסים ארציים לפעמים יותר מפעמיים בשנה, כינוסים, אשר שיתפו את הקאדר המפלגתי המקומי והמחוזי בדיון על השאלות הפוליטיות והארגוניות של המפלגה. כינוסים

אלה היו דבר חיובי לשמירת קשר-הגומלין בין הוועד המרכזי וארגוני המפלגה המחוזיים והמקומיים. הצעת התקנון בסעיף 88 באה לתת תוקף לכינוסים אלה. יחד עם זאת אין אנו מתעלמים מהעובדה שלפולחן האישיות ולשגיאיותו של סטאלין היתה השפעה שלילית מסויימת גם על עבודת מפלגתנו. בהחלטת הוועד המרכזי מאפריל 1956 על עבודתנו הארגונית נאמר: „ההשפעה המזיקה של פולחן האישיות הורגשה גם בעבודת מפלגתנו. בזמנו, אחרי מות סטאלין, הופענו נגד פולחן זה ונגד גילויי הישראליות... התפקיד העומד בפנינו הוא להגביר את הקולקטיביות בעבודת המוסדות המדריכים של המפלגה מלמעלה ועד למטה ולשלב אותה באחריות אישית; לטפח את הדיון הרחב בשאלות העומדות על סדר-היום... עלינו לבקר תופעות של בלימת בקורת על-ידי חברים אחראיים, לעודד ביקורת וביקורת עצמית ולהקפיד על הדמוקרטיה המפלגתית; לבקר שגיאיות ולא לתת לטשטשן. באותו הזמן עצמו עלינו להיאבק נגד תופעות של התפרעות זעיר-בורגנית במסווה של מאבק נגד פולחן האישיות“.

הוועד המרכזי פעל בשנים האחרונות ובמיוחד אחרי הועידה ה-20 של מ.ק.ב.מ. ביתר תוקף להבטחת הקולקטיביות בהנהגת העבודה של המפלגה, קולקטיביות הכרוכה באחריות אישית, לשיפורה והעלאת רמתה. לא מעט ליקויים חיסלנו בכיוון זה.

על-מנת לחזק את מאבק המפלגה לשמירת וחיזוק העקרון הלניני של ההנהגה הקולקטיבית בעבודה, באה הצעת התקנון האומרת — בסעיף 36: „כל מוסד מפלגתי חייב לפעול בהתאם לעקרון הלניני של קולקטיביות בעבודה — העקרון העליון להנהגה מפלגתית. הקולקטיביות בעבודה כרוכה באחריות אישית“.

חוסר קולקטיביות בעבודה איננו מתבטא בהכרעת היחיד בלבד, אלא גם בהכרעת המוסדות המבצעים של הוועד המרכזי או הוועדים המחוזיים והמקומיים בשאלות חשובות ללא התייעצות וללא שיתוף הוועדים, אשר בפניהם הם אחראים ואשר הם הם המוסדות המדריכים של המפלגה.

מצד הוועד המרכזי נעשו מאמצים בכדי להעלות את המוסדות המדריכים של המפלגה לגובה מילוי תפקידיהם ולשתתף תמיד בדיונים ובהכרעה על העניינים החשובים של הסניף, המחוז והמפלגה כולה.

נאבקנו נגד הגישה הפורמלית מצד מזכירות המוסדות המדריכים לגבי ישיבות המוסדות האלה, כשראו בהן רק מסגרות לשמיעת „הוראות“ פוליטיות וארגוניות לשם העברתן לקאדר. לא זה היה, כמובן, הכלל במפלגה, אך לא מעט ארגונים מפלגתיים עבודתם נפגעה ויוזמתם נבלמה, כתוצאה משיטה זו בעבודת מזכירותיהם, שיטה אשר פגעה בקולקטיביות העבודה.

החלטות הוועד המרכזי מיום 21—20 באפריל 1954, ציינו: „הדרכה אדמיניסטרטיבית של מוסדות מחוזיים ומקומיים, אשר בן-לווייתה הוא הבירור קראטיזם, יש לחסל בתוך מפלגתנו ולהמירה בהנהגה פוליטית תוך הגשמת עקרון ההנהגה הקולקטיבית הלכה למעשה. ביצוע נאמן של ההנהגה הקולקטיבית הוא ערובה להעלאת רמת הפעולה הפוליטית והארגונית של המפלגה. הנהגה קולקטיבית פירושה לא רק קבלת החלטות ותיכנון עבודה באופן קולקטיבי, פירושה גם חלוקת עבודה מתאימה בין כל חברי הקולקטיב, אחריות אישית לבצוע ההחלטות והשתתפות בביקורת ביצוע ההחלטות“.

לכן אנו מציינים בהצעת התקנון שהמזכירות של מוסד מדריך במפלגה היא מוסד מוציא לפועל, וקובעים שבישיבת המוסד המדריך מוסרת המזכירות דו"ח על פעילותה ועל ביצוע החלטות ישיבתו הקודמת של הארגון. הקפדה על ביצוע הוראה זו בתקנון, החל מהוועד המרכזי ועד הוועד

המקומי, תעלה, ללא ספק, את רמת הקולקטיביות בעבודה, תעלה את רמת המוסדות המדריכים של המפלגה, תפתח את יוזמת הקאדר המפלגתי ותקדם את כלל עבודת המפלגה.

הכרחי קיום יחס-גומלין בין המוסדות המדריכים של המפלגה לבין חברי המפלגה והמוסדות המקומיים והמחוזיים. הוא הכרחי למימוש הצנטראליזם הדמוקראטי. בלעדיו קיימת הסכנה של הפיכת הצנטראליזם הדמוקראטי לצנטראליזם ביורוקראטי. בלעדי יחס-גומלין זה לא יוכלו המוסדות המרכזיים ללמוד גם מנסיון ההמונים, ולבחון את טיב החלטותיהם לאור נסיון הביצוע; בלעדיו אין להבטיח קו פוליטי והחלטות הבנויים על נסיונה הקולקטיבי של המפלגה; בלי יחס גומלין זה של העברת הקו הפוליטי והסברתו ושל החזרת נסיון ביצועו לדיון נוסף במוסדות העליונים, לא תוכל הנהגת המפלגה לחשוף ליקויים וחולשות ולתקנם, לא תצליח להגביר את הפעילות והיוזמה של חברי המפלגה.

בקרנו בעבר ונאבקנו נגד התופעות של חוסר המגע הישיר והחי בין המוסדות המרכזיים של המפלגה לבין שורת המפלגה והארגונים הבסיסיים — אסיפות סניף ותאי המפלגה.

מכאן נבעה החלטת הוועד המרכזי שקראה לחברי המוסדות המרכזיים והמחוזיים להרבות בביקורים בתאי המפלגה ובאספות הסניפים. נמתחה ביקורת גם על ה"צינורות הסתומים" כפי שקראו להם במפלגה. היו מקרים שפניותיהם והצעותיהם של חברי מפלגה למוסדות המדריכים לא הגיעו כלל לכתובתן, אליה הופנו, או שלא זכו לטיפול. בכל הפגמים האלה שעמדו ללא ספק בניגוד לצנטראליזם הדמוקראטי נלחם הוועד המרכזי ואנו יכולים לציין התקדמות גדולה בכיוון תיקונם במשך השנתיים האחרונות.

הוועד המרכזי דרש מהמוסדות המדריכים של המפלגה גישה יותר מפלגתית לאספת חברי המפלגה ולפגישת האקטיב המפלגתי. לאספות חברי המפלגה תפקיד רב בהגשמת הצנטראליזם הדמוקראטי. כאן מגשימים חברי המפלגה את זכותם לבחור ולהבחר, למתוח ביקורת על כל עובד מפלגתי, כאן מתגבשת דעת המפלגה ומתחשלת אחדות הרצון והפעולה של הקולקטיב. מכאן החשיבות של כינוסה הסדיר של אספת הסניף של המפלגה, וכן של האקטיב המפלגתי של הסניף או המחוז. חשוב הוא שכל פגישת חברים תשמש במה לדיון ענייני, פורה, חדור ביקורת וביקורת עצמית קומוניסטית, שמטרתן קידום ענין המפלגה. חשובה עד למאד הכנתה המוקדמת הטובה של אספת הסניף או אספת האקטיב ע"י הכנה טובה של דו"ח המוסד המדריך, כך שיעניין את המשתתפים, יעודד ביקורת וביקורת עצמית, יעלה את מה שצריך לתקן, יעודד את יוזמתם של חברי המפלגה. בכך יתקדם עניינה של המפלגה. הצעת התקנון, סעיף 37 אומרת בקשר לזה: "הדמוקראטיה המפלגתית הפנימית מבטיחה לכל חבר או מועמד את הזכות להשתתף בארגונו המפלגתי בדיון חופשי ומעשי על כל שאלה הנוגעת למדיניותה, לארגונה ולעבודתה של המפלגה".

דמוקראטיה מפלגתית פנימית מחייבת גם לעודד את חבר המפלגה לפעילות וליוזמה וכן לקיים קשר מתמיד בין המוסדות הגבוהים והנמוכים יותר.

אין להבין את הדמוקראטיה המפלגתית הפנימית, שהיא חלק בלתי נפרד מהצנטראליזם הדמוקראטי, כ"ויתור" מצד המוסדות המדריכים לארגונים הנמוכים או מצד ההנהגה לקאדר. היא הכרח למען התפתחותה והתקדמותה של המפלגה.

הדמוקראטיה הפנימית במפלגה פירושה השתתפות הקאדר המפלגתי

בהתוויית מדיניות המפלגה ובעיצוב דמותה. הדבר חיוני למען הנחלת המדיניות הזאת והפצתה בקרב המוני העם. היא הכרח למען ביצור אחדותה של המפלגה. למען הידוק קשרי המפלגה עם המוני-עם.

מובן מאליו: דמוקראטיה פנימית אין פירושה הפקרות במפלגה. בלי המשמעת המפלגתית, בלי כפיפות המיעוט לרוב, בלי כפיפות המוסדות הנמוכים למוסדות הגבוהים יותר, בלי הקפדה ועמידה על המשמר נגד תופעות זעיר-בורגניות של "ליבראליזם" המשתק את הפעילות המפלגתית, — בלי אלה לא דמוקראטיה תקינים, אלא אנרכיה המזיקה למפלגה, המפרקת אותה, בסופו של דבר, ממשק האחדות.

כשבאים אנו להדגיש את חשיבות הדימוקראטיה הפנימית במפלגה, למנוע פגיעה בה ולפתח אותה עוד יותר, אין פירוש הדבר שדימוקראטיה פנימית אינה קיימת אצלנו. תמיד פעלה הדימוקראטיה הפנימית במפלגה והרי כיחה כי חיונית היא למפלגה. עובדה היא, שבמשך ששה-עשר החודשים האחרונים הועבר במפלגה וויכוח כללי. כמעט בכל אספות המפלגה דנו על הנושאים הרחבים ביותר החל מהשאלות שהוצגו בוועידה ה-20, עד לשאלה היהודית, שאלות יחסי ישראל והארצות הערביות, שאלת הקונטרס-מהפכה בהונגריה, שאלות חייה הפנימיים של המפלגה.

הוויכוח הפנימי הממושך היה הכרחי ונחוץ למפלגתנו. יכולים אנו להגיד עתה שהמפלגה התחשלה בו בוויכוח זה, כשנאבקנו נגד השפעות התקפתה האידיאולוגית של הריאקציה ומשרתיה, כשהגינו על טוהר המארכ-סיזם-לניניזם בפני אופורטוניסטים וסלפנים, כשחזקנו את הסולידאריות שלנו עם ברית-המועצות, כשהדפנו את התקפות השוביניזם והנאציאונאליזם על עמדתנו האינטרנאציאליסטית ליחסים הישראליים-ערביים ולשאלות הבינלאומיות הכלליות, כשהוקענו את הקונטרס-רבולוציה בהונגריה והתייצבנו להגנת המהפכה הסוציאליסטית; בכל השאלות האלה התווכחנו במפלגה, בכל ארגוני המפלגה, ואנו מביאים היום הזה לוועידתנו את סיכומי הדיונים הממושכים האלה כשנחפז לגתנו מלוכדת יותר, מחושלת יותר, כשהיא ניצבת איתן על יסודות המארכסיזם-לניניזם.

עם זאת אין אנו יכולים להתעלם מהעובדה שהוויכוח הממושך הזה בכל השאלות האידיאולוגיות של התנועה הקומוניסטית ושל מפלגתנו, הטביע את חותמו ופגע ברמת פעילותה של המפלגה בקרב ההמונים. אך אין עובדת חולשה זאת נוטלת מהחשיבות הגדולה והערך החיובי מאד שהיה לוויכוח הגדול, בו הוקעו הנאציאונאליזם והשוביניזם, הרביזיוניזם והאופורטוניזם. הוויכוח עזר הרבה למפלגתנו, לעמידתה ולמאבקה המדיני והציבורי הבלתי נרתע, תוך אחדות וליכוד, נגד המלחמה התוקפנית על מצריים, נגד ממשלת המלחמה וסוכני האימפריאליזם ובעד השלום העצמאות הלאומית והידידות בין העמים. אין ספק, כי הוויכוח הכלל-מפלגתי לקראת הוועידה יבשיל פירות טובים ויעלה בהרבה את רמת הפעילות המפלגתית בקרב עמלי ישראל בעיר ובכפר, במקומות העבודה בחרושת ובשדה ובקרב האינטלי-גנציה העובדת.

כשוועידתנו מסכמת עכשיו את כל השאלות שעמדו בוויכוח היא תובעת מחברי המפלגה להקדיש כל מרצם ולתת כל רוחם להגשמת מדיניות המפלגה, לארגון המוני העם במאבקם המתפתח למען השלום, העצמאות, למען האינטרסים היומיומיים שלהם, ללחם, לעבודה, לשוויון זכויות לאומי וקידמה סוציאלית. נוכח נסיונה של מפלגתנו בוויכוח האחרון, הרי למען הבטחת טוהר הוויכוח המפלגתי, למניעת השימוש לרעה בדמוקראטיה הפנימית המפלגתית, למען הגנת המפלגה בפני תופעות אנטי-מפלגתיות, המזיקות לאחדותה ולליכודה, מצאנו לנכון להוסיף לתקנון סעיף 38 האומר:

כל ארגון ומוסד מפלגתי חייב לעמוד על המשמר, שלא יהיה בו ניצול-
לדעה של הדימוקראטיה המפלגתית הפנימית לשם החדרת השפעות של אידיאולוגיה עוינת, או לשם פגיעה בקו המדיני ובכללים הארגוניים של המפלגה.
פעילות סיעתית אסורה בתכלית האיסור.

סעיף זה בא להגן על הדימוקראטיה הפנימית במפלגה, על הצנטראליזם
הדימוקראטי. ואם כי תמיד ברור היה למפלגה שהצנטראליזם הדימוקראטי
אוסר פעילות סיעתית במפלגה מצאנו לנכון לציין זאת במפורש בהצעת התקנון
נוכח עמדות הסלף של רביוניסטים וחסלנים שמקומם כיום הוא כבר מחוץ
לשורות המפלגה.

הצנטראליזם הדמוקראטי מחייב עמידה אחידה ואיתנה על הפרוגרמה
של המפלגה, על עמדות היסוד במדיניותה. אין זה אומר שלא ייתכנו חילוקי
דעות בדרכי הביצוע של העבודה היומיומית, או בדברים בלתי-מהותיים לגבי
מדיניותה היסודית של המפלגה, אך דעת הרוב והחלטת מוסד דוחה הצידה
כל חילוקי דעות מסוג זה, וכל החברים מתגייסים כאיש אחד לפעולה.

בפני המפלגה עומד התפקיד החשוב של חיזוק המשמעת המפלגתית ושל
העלאת רמת פעילותם של חברי המפלגה. למילוי תפקיד זה נקראים כל
ארגוני המפלגה.

מול תהליך ההתפוררות והעמקת הניגודים העובר על שאר המפלגות
בישראל, מול האנרכיה והאכזבות בשורותיהם, מול שנאת העמים המפעפעת
בהן, מפגינה מפלגתנו בוועידתה ה-13 את ליכוד שורותיה ואחדות חבריה וארגון-
ניה — הפוליטית והארגונית — מפגינה ומגבירה את אחדותה האינטרנאציונלית
היהודית-ערבית, אחדות, אשר תלך ותגבר ותמשוך אליה את הטוב והישר
בקרב העם. בהגבירנו את אחדותה של המפלגה אנו נערום למצעדנו הבטוח
ולנצחון מאבקנו לשלום, עצמאות ואחווה עמים.

חברים!

בהצעת התקנון הוספנו כמה דברים חדשים הנוגעים לחברות במפלגה,
ליחס המפלגה אל החבר ויחס החבר אל המפלגה.

כבוד וזכות גדולה הם להיות חבר המפלגה הקומוניסטית, להיות אחד
מיוצרי וממעצבי דמות החברה החדשה העתידה, שתהיה משוחררת מניצול
אדם בידי אדם. הצעת התקנון מציינת:

„החברות במפלגה הקומוניסטית מטפחת את הסגולות הנעלות ביותר
של האדם — מסירות ללא גבול ונכונות להקרבה עצמית למען ענייני העם
ימעמד הפועלים, נכונות קרבית ללא-חת, צניעות ויושר האופי. המפלגה
מדימה מעלה מעלה את התואר והערך של חבר המפלגה“.

בתנאי ארצנו אין זה קל להיות חבר המפלגה הקומוניסטית. הדבר
אומר להתייבב במערכה למען פריצת חומות השוביניזם והנאציונאליזם.
פירוש של דבר להיות לוחם אמיץ נגד האימפריאליזם וסוכניו השורצים
בישראל, נגד אויבים בנפש של ברית המועצות והמחנה הסוציאליסטי — נגד
האויבים אשר הטילו את מרותם על המוני העם; פירוש הדבר לעמוד נגד
הסתה, רדיפות, לחץ כלכלי וטרור.

מפלגתנו אינה מפלגה בשלטון. החברות במפלגה הקומוניסטית
הישראלית אינה מקנה שום פריבילגיות, כידוע, פרט לזכות הגדולה להיות
בחזית ובשורה אחת עם אלה אשר יביאו גם לישראל את שחר נצחון
הסוציאליזם. גאוותנו על כך, בזה מקור כוחנו המוסרי, מקור האומץ וההעזה
של חברינו.

לכן מציינת הצעת התקנון שלנו, כתקנון כל מפלגה קומוניסטית אחרת:

„הקומוניסטים הם אחים לדעה אחת, המאגדים בתוך המפלגה מרצונם החופשי“.

אכן, מצטרפים הפועלים בעלי ההכרה אל שורות מפלגתנו לא מתוך כפיה אלא מרצונם החופשי; לא כדי לקבל בה עבודה, לא לשם מטרות אנוכיות, לא לשם השגת זכויות-יותר וחיי נוחיות, אלא לשם השתתפות במאבק ההיסטורי הנעלה נגד הקאפיטאליזם ולמען הסוציאליזם.

המפלגה תדאג לחינוכו של החבר, להגברת זיקתו למפלגה ולמטרותיה, ולהעלאת רמת פעילותו באופן מתמיד, אך הכל מתוך רצונו החופשי של החבר. לא בכפייה ולא באמצעים אדמיניסטרטיביים אנו מחזקים את חברי המפלגה בשורותיה. מרצונם הטוב ותוך התלהבות ומסירות לעניינה באים אל המפלגה הפועלים בעלי ההכרה, מתייצבים בשורותינו, ולוחמים באומץ נגד אויבינו, אויבי הפועלים והעם.

ידוע הדבר, כי בתהליך התפתחותה של המפלגה, יחד עם זה שרוב חבריה מתחשלים ומתחזקים במאבק, יש גם כאלה אשר מחוסר הכרה יציבה, כתוצאה מהשפעת האידיאולוגיה הבורגנית או נימוקים אחרים, נופלים משורותינו, מחליטים לעזוב את המפלגה. היו לנו מקרים כאלה בסניפים שונים. עם זאת שומרים עוד אנשים אלה על זיקתם למפלגה, על אהדתם אליה. אין הם נוקטים בשום עמדה עויינת למפלגה ולדרכה.

היו מקרים כשארגונים מפלגתיים הכריזו על אנשים כאלה כמוצאים מן המפלגה ונקבע לגבם יחס עויין וזר מתוך כך שאנשים אלה, אשר נחלשו, הביעו את רצונם לבטל את חברותם במפלגה.

הנסיון הוכיח שהוצאת אנשים כאלה מהמפלגה — כשאין עם אקט זה נימוקים הקשורים בעמדה עויינת או בבגידה בענייני המפלגה או במעבר למחנה האויב או נימוקים אחרים אשר בגללם יש להוציאם מהמפלגה, לפי התקנון — אזי ההוצאה הזאת דוחפת אותם הרחק מן המפלגה, מונעת כל מגע אתם. בודאי שגישה זאת איננה לטובת המפלגה ולא לטובת השפעתה.

בהצעת התקנון סעיף 16 נאמר:

„חבר הרוצה לעזוב את המפלגה חייב להודיע על כך למזכיר ארגונו המפלגתי. אם לאחר בירור העניין עם המזכיר יעמוד החבר על דעתו לעזוב את המפלגה, יובא הדבר לאספת הארגון המפלגתי. אספת הארגון תחליט על אישור העזיבה לפי בקשת החבר ומתוך כך על ביטול חברותו, או על הוצאתו מן המפלגה, אם תימצאנה בהתנהגותו סיבות מספיקות לכך מבחינה פוליטית או מוסרית. כל החלטה כזאת טעונה אישור מוסדות המפלגה הגבוהים יותר.“

בוויכוח שהתנהל במפלגה על הצעת התקנון הביעו לא מעט חברים התנגדות לסעיף זה, מתוך הנימוק שהוא מעודד למעשה חברים לעזוב את המפלגה.

חברי המפלגה הצטרפו לשורותיה מרצונם החופשי — המצאותם ומאבקם בשורותיה הינו דבר התלוי בהם — ללא כפיה וללא לחץ.

ההתנגדות הזאת מבטאת למעשה את הגישה האדמיניסטרטיבית לגבי חבר המפלגה ולא את גישת השיכנוע והעלאת ההכרה.

אנו יוצאים מהנקודה שמפלגתנו היא ברית של אנשים אשר מרצונם החופשי התארגנו למאבק למען הצעת החברה האנושית קדימה.

יודעים אנו שחברי המפלגה הקומוניסטית, נתונים תמיד ללחץ האידיאולוגיה הבורגנית. מתנהל בקרבם המאבק המתמיד בין השפעת האידיאולוגיה הבורגנית לבין האידיאולוגיה הקומוניסטית וההכרה המהפכנית אשר התגברה בתוכם. יש שהם מחוסנים יותר, יש מחוסנים פחות. מתפקידה של המפלגה לחזק תמיד אצל חבר המפלגה את ההכרה הקומוניסטית המהפכנית, את ידיעת

המארכסיות-לניניזם. בכך אפשר לעזור לו לא רק להדוף את ההשפעה של האי-דיאולוגיה הבורגנית, אלא גם להגביר את פעילותו, את התלהבותו ואת רוחו הקרבית.

אנו לא נפטור את ארגוני המפלגה הבסיסיים מהדאגה המתמדת והטיפול האינדיבידואלי בחבר המפלגה. חובתו של הקולקטיב לבוא מיד לעזרת החבר החדש וזה אשר מתחיל לצלוע, ולמעשה — לעזרת כל חבר וחבר במידה שהוא זקוק לה. כך גם נקלוט חברי מפלגה חדשים ונחזקם בתוך המפלגה. כמובן אין זה יכול לבוא במקום הלימוד העצמי של החבר ובמקום מאמציו הוא להרחבת ידיעותיו באופן מתמיד במרכסיות-לניניזם, בבעיות היסוד של מפלגתנו, ולהעלות את הכרתו הקומוניסטית. החישול העצמי הנו גורם חשוב ויסודי בעיצוב הי-קומוניסט הטוב במפלגה. קומוניסט טוב אינו נופל מהשמיים. הוא תוצאה של התפתחות תוך מאבק עצמי קשה בעזרת המפלגה נגד השפעת החברה הבורגנית. כמובן, חברים, מי שעוזב את שורות המפלגה, ויהיו נימוקיו אשר יהיו, הוא כמי שבורח מהמערכה; הוא אינו יכול לצפות לתשואות ולא למחמאות. בנסיגתו זו משורות המפלגה, הפלוגה הקדמית של מעמד הפועלים, הוא מאבד את הערצתם והערכתם של הפועלים בעלי ההכרה, הרואים בחבר המפלגה הקומוניסטית את הלוחם הנאמן, המסור והאמיץ ביותר לענייני מעמד הפועלים והמוני העם.

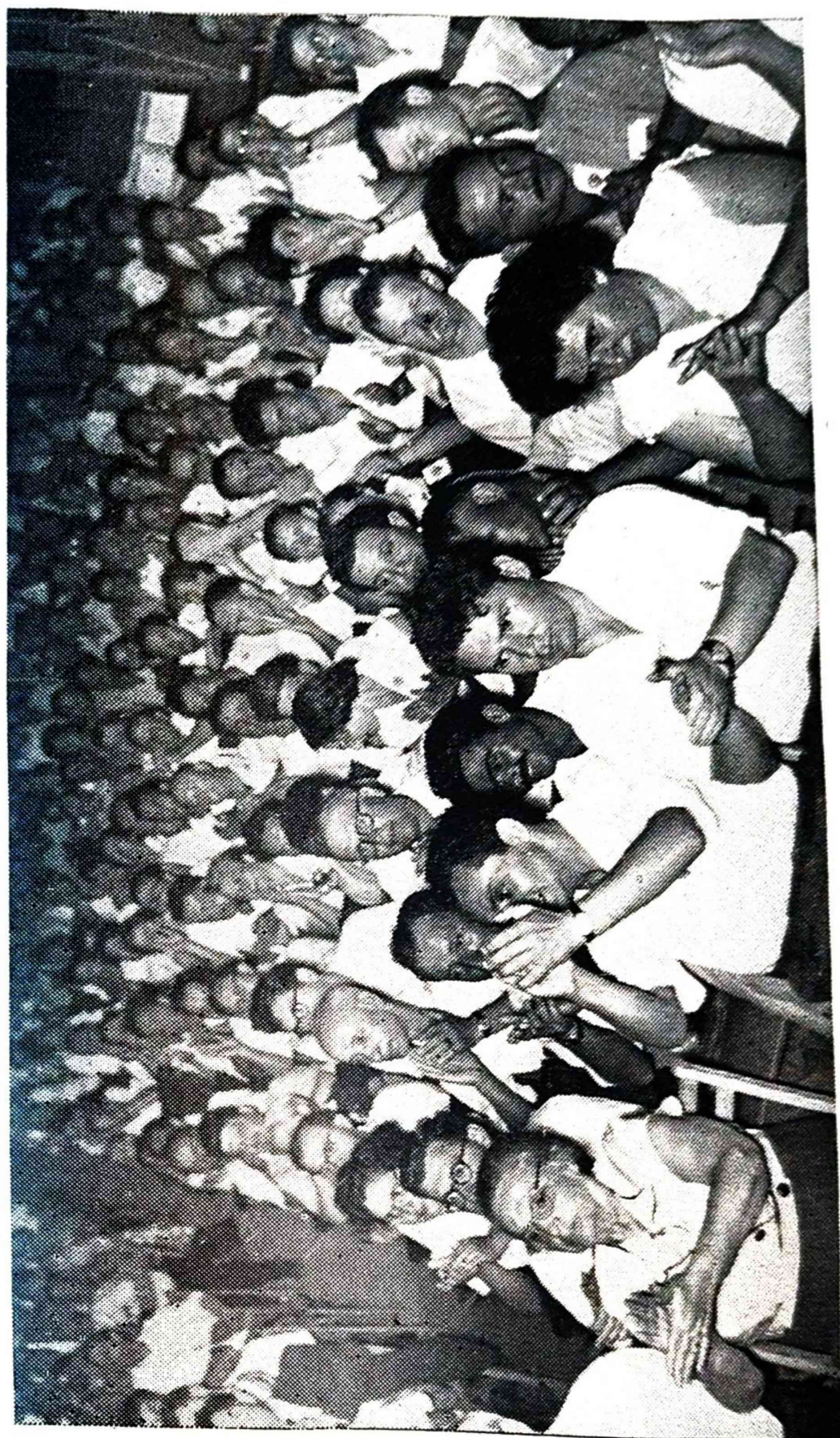
החברות במפלגה הקומוניסטית הישראלית הנה כבוד גדול, יחזיקו בה ויהנו ממנה רק הראויים לה, רק אלה, שהתמסרו בלב ונפש לעניין מעמד הפועלים והמוני העם, שגמרו אומר להיאבק בכל כוחם ומרצם נגד משטר העושה והניצול, ההפליה והדיכוי הלאומי, ולהעלות עלי אדמות את היום הזה של הסוציאליזם.

סעיף 16 בהצעת התקנון יחייב את ארגוני המפלגה לפעול בתכניתיות ובקפדנות למען קליטתו הטובה והפוריה של החבר בשורות המפלגה על-מנת שלא יפול, על-מנת שלא יפגר בצעידתו עם האבנגארד של מעמד הפועלים. נתקלים אנו בארגונים מפלגתיים לא מעטים בגישה פורמאלית לתקופת המועמדות. על-מנת לחייב יותר תשומת לב לחינוך המועמד ולהעלאת רמתו הפוליטית והכשרתו להיות חבר מפלגה, הוספנו בסעיף 10 את הדברים הבאים: "התא המפלגתי חייב להקדיש תשומת לב מתמדת לחינוכו המפלגתי של המועמד, להקנות לו את ידיעת הפרוגרמה והתקנון ולהכניס אותו לכלל הפעילות של התא".

יש מקרים שמועמדים "נשכחים" על ידי תאיהם והם נשארים בסטאטוס הזה ללא כל דיון במעמדם במשך חודשים רבים לאחר גמר ששת החודשים. זאת היא דשלנות המעידה על הגישה הפורמאלית הקיימת לגבי תקופת המועמדות. יש בהכרח להפוך תקופה זו לתקופת טיפול מתוכנן בחבר החדש, בלימודו את חיי המפלגה למען קליטתו והפעלתו במפלגה. בתקנון הקודם לא היה שום סעיף, המסדיר את קבלת חברי בנק"י, ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי למפלגה. כתוצאה מכך היה נוהג שונה בסניפי המפלגה השונים. לכן נקבע בסעיף 11 של הצעת התקנון שחבר בנק"י דינו כדין חבר חדש, הרוצה להתקבל למפלגה. יחד עם זאת על מוסדות ברית הנוער הקומוניסטי להמליץ על קבלתו כמועמד.

בהצעת התקנון הוספנו עוד דרג במבנה הארגוני של המפלגה והוא: אזור המפלגה. אזור המפלגה במובן ההתארגנות של מספר סניפים בתוך מחוזות המפלגה קיים למעשה זה שנים במפלגה אך ללא מעמד מוגדר בתקנון.

קטע מהאולם : צירי הוועידה

ועד האזור המורכב ממזכירי הסניפים ומנציגי ועד המחוז היווה את המוסד המדריך באזור והוכיח במשך תקופה לא מועטה את יעילותו בעבודה המחוזית של המפלגה כמוסד עוזר של ועד המחוז. מתוך כך שלאזור המפלגה לא היה מעמד בתקנון המפלגה, נוצרה לפעמים הדעה שהוא מוסד ללא מעמד חוקי, דבר אשר מנע את התפתחותו העצמאית, את יוזמתו ופעילותו של ועד האזור.

בדיון הכלל-מפלגתי לקראת ועידתנו ה-13 הושמעה בקורת על כך שהצעת התקנון בקשר לאזור המפלגה קובעת שוועד האזור מורכב מחברי ועד המחוז הנקבעים ע"י ועד המחוז וממזכירי הסניפים שבאזור והועלתה השאלה מדוע אין ועד האזור נבחר כשאר המוסדות המדריכים של המפלגה. הטענה שאין זה דמוקראטי מופרכת מעיקרה, מכיוון שמזכירי הסניפים וחברי המחוז ה' נשלחים לוועד האזור הם כולם נבחרים על ידי הקאדר המפלגתי בסניפים ובמחוז.

אך מצב האזור כיום במפלגה, המהווה עדיין מסגרת צעירה באופן יחסי, מסגרת שעדיין לא עוצבה באופן סופי, אינו מאפשר בחירה ישירה של ועד האזור. גם טובת עבודת ועד האזור מחייבת בתנאים שלנו שחברי הוועד יהיו מזכירי הסניפים הנמצאים בתוך האזור, והחברים אשר יקבעו ע"י ועד המחוז לפעולה באותו אזור.

בהצעת התקנון המוגשת לוועידה ה-13 חוזרת ועדת הביקורת המרכזית להיות מוסד נבחר של הוועידה כפי שזה היה לפני הוועידה ה-12. בוועידה ה-12 ביטלנו את הבחירה הזאת וקבענו שמוסד מרכזי זה של המפלגה, הממלא תפקידים חשובים ביותר בהבטחת החיים הפנימיים המפלגתיים התקינים בהתאם לעקרונות הצנטראליזם הדמוקראטי, ימונה על ידי הוועד המרכזי. יצאנו אז מנקודת ההשקפה שהחלשה בעבודת ועדת הביקורת המרכזית היא בחוסר אפשרות של פיקוח ועזרה מצד הוועד המרכזי. החלטנו להעניק לוועד המרכזי את הסמכות לבצע שינויים פרסונאליים בהרכב הוועדה בה בחר, במקרה שהחברים בוועדה אינם ממלאים את תפקידם. וכשאנו מסכמים עתה בוועידה ה-13 את עבודת ועדת הביקורת המרכזית אנו נאלצים שוב לקבוע שמצבה אינו יותר טוב מזה של ועדת הביקורת הקודמת בוועידה ה-12. למעשה לא פעל מוסד זה במפלגה במשך 3 השנים האחרונות.

מה הן הסיבות לכך ?

הנסיון הראה שהדבר הקובע בעבודת הוועדה איננו צורת הקמתה או מקור סמכותה; הקובע הוא יצירת תנאים לחבריה שיאפשרו להם להתמסר לתפקיד החשוב הזה.

חברי ועדת הביקורת המרכזית שאחד הוא חבר מזכירות הוועד המרכזי, השני הוא מזכיר מחוז, השלישי חבר מזכירות ועד מחוז, הרביעי חבר הסניף הגדול ביותר בארץ, — וועדת ביקורת מורכבת מחברים כאלה בשום פנים ואופן לא תוכל למלא את תפקידה. כך היה למעשה.

הוועד המרכזי הוא בדעה שוועדת ביקורת מרכזית ראויה לשמה היא חיונית ביותר לעבודת המפלגה. יש להקים ועדה אשר תוכל לעבוד ולמלא את תפקידה.

לשם כך, צריך להקדיש לעבודת המוסד המרכזי הזה חברי מפלגה מתאימים מקרב הנהגת המפלגה, חברים העומדים כיום בראש העבודה הפוליטית והארגונית של המפלגה, שעם בחירתם יצטרכו להקדיש את עצמם לעבודת

המוסד המרכזי החשוב הזה על מנת להעלות את רמתו ולאפשר לו למלא את תפקידו.

חברי ועדת הביקורת המרכזית יהיו בעלי ותק של לא פחות מ-5 שנים במפלגה. לכולם תהיה הזכות להשתתף בישיבות הוועד המרכזי וליו"ר ועדת הביקורת תהיה הזכות להשתתף בישיבות הלשכה הפוליטית. ועדת הביקורת המרכזית היא מוסד מרכזי שהמפלגה רוחשת לו כבוד והערכה. עליו מוטלת אותה מידת האחריות כלפי המפלגה בשטח שהוא ממונה עליו, כמו לוועד המרכזי.

אם ועדת הביקורת המרכזית — ועל הוועד המרכזי להבטיח את התנאים לכך — תתמסר למילוי התפקידים הנקבעים לה בהצעת התקנון, תהיה בכך תרומה גדולה מאוד לחיזוק עבודת המפלגה, הארגונית והפוליטית. לפקח על ביצוע התקנון על ידי כל המוסדות המפלגתיים וכל חברי המפלגה, ועל כל מה שקשור בזה, מקיום המשמעת וזכויות וחובות החבר והדמוקרטיה הפנימית במפלגה ועד שאלות משמעתיות — ביצוע תפקיד גדול ומרובה זה תהווה תמורה חיובית ביותר בחיי המפלגה.

הועלו הצעות שנוסף על סמכויותיה של ועדת הביקורת הנקבעות בהצעת התקנון יש להוסיף את תפקיד הביקורת על ביצוע ההחלטות של מוסדות הוועד המרכזי ויתר המוסדות המפלגתיים. אין אנו יכולים לקבל הצעה כזאת. ביצוע ההחלטות וביקורת על כך זה חלק בלתי נפרד מהעבודה הארגונית הסדירה של כל מוסד מפלגתי הן לגבי עצמו והן לגבי הארגונים הנמוכים יותר, זה הוא חלק מהחיים היומיומיים של כל ארגון מפלגתי ואין לשחרר אותו מתפקיד זה.

הצעת התקנון קובעת פרק חדש על ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי ויחס המפלגה אליה.

בנק"י היא המשמרת הצעירה של מפלגתנו, באמצעותה פועלת המפלגה בקרב הנוער, מחדירה בתוכו את ההכרה המעמדית, את האידיאלים הנעלים של הסוציאליזם, את רוח אחוות העמים והשלום. באמצעות חברי המפלגה בברית הנוער הקומוניסטי מכוונת המפלגה את חינוך הנוער ברוח המרכסיזם-לניניזם ומדריכה בצורה המתאימה את מאבק הנוער העובד והלומד בהתאם לקו המפלגתי.

כל המפלגה וארגוניה מרגישים את הצורך ואת החובה להגיש יותר עזרה ותשומת לב מצד כל מוסדות המפלגה על כל דרגותיהם לעבודת בנק"י. הצעת התקנון בסעיף הזה מסדירה את יחס המפלגה אל בנק"י וקובעת, שהוועד המרכזי של בנק"י פועל בהדרכת הוועד המרכזי של המפלגה, וועדי המחוזות של בנק"י מודרכים על ידי ועדי המחוזות של המפלגה וכו'. כאן יש לציין את הוראות הצעת התקנון לארגוני המפלגה, המחייבת אותם לדאוג שהדרכה מתמדת ועזרה שיטתית יינתנו לארגוני בנק"י שבתחומם.

חברים!

ברצוני לציין עם הגשת הצעת התקנון לאישור הוועידה ה-13 שדיון ער ורחב התנהל במפלגה בקשר עם התקנון. כל הצעות החברים והערותיהם הענייניות נדונו ונשקלו ע"י הוועד המרכזי.

יש מהן שקיבלנו ומתוספת התיקונים שהוגשו לכם תוכלו להיווכח מה הן ההערות וההצעות שקיבלנו ואלה שלא קיבלנו.

מספר חברים הציעו לא למחוק מהתקנון הקיים את הסעיף 2—ג', פרק ג', המקנה זכות לחבר מפלגה לדרוש ולקבל דו"ח על פעולות מוסדות המפלגה הנבחרים על ידו. אנו לא קיבלנו את ההצעה הזאת. זאת היא למעשה לא זכותו

של חבר אלא זכותו של קולקטיב אשר בחר במוסד. הקניית זכות כזאת לחבר עשויה לשמש מקור לאובסטרקציה לעבודת המוסד.

תא מפלגתי כקולקטיב יכול ורשאי לדרוש ולקבל בכל עת דו"ח על עבודת מזכירות התא. אספת הסניף יכולה לדרוש ולקבל בכל עת דו"ח מוועד הסניף על עבודתו. לחבר המפלגה כיחיד, הזכות להציע בישיבת התא או באספת הסניף, שמזכירות התא או ועד הסניף ימסור דו"ח על פעולתו. אם הקולקטיב יקבל את הצעת החבר, תחייב ההחלטה את המוסד הנבחר. חבר המפלגה יקבל דו"ח כזה לא כיחיד אלא כחבר בקולקטיב שבו הוא נמצא ובו הוא בחר את המוסד.

יחד עם זאת קובעת הצעת התקנון שכל מוסד נבחר חייב למסור מדי פעם בפעם (התקופה קבועה בתקנון) דו"ח על פעולתו לקולקטיב המפלגתי שבחר בו או למוסד גבוה יותר.

בזה סיימתי את הערותי להצעת התקנון של המפלגה.

הוועד המרכזי משוכנע שעם אישורו ישמש תקנון זה נשק חד וחשוב בידי המפלגה, ארגוניה, מוסדותיה וחבריה. באמצעותו נוכל להעלות את איכות המפלגה, את רמת העבודה המפלגתית; נוכל להרחיב את הדמוקראטיה הפנימית במפלגה, להעלות את רמת פעילותם של חברי המפלגה, לשפר את עבודת ארגוני המפלגה, להאדיר את הרוח הלוחמת של המפלגה ולבצר את אחדותה. הגשמת משימה זו תלויה לא במעט בוועדת הביקורת המרכזית. הרבה תלוי בכל חבר מפלגה.

בחזוק מפלגתנו, בהרחבת שורותיה, בהגברת השפעתה, נתרום תרומה מכרעת לקידום האינטרסים החיוניים ביותר של ארצנו ושל עמנו, למען הקמת ממשלת שלום ועצמאות לאומית, למען הציל את ישראל מצפורני האימפריאליזם וסוכניו, למען הבטיח חופש, שוויון ואחווה עמים ולצעוד קדימה עם כל העמים המשוחררים אל העתיד המאושר של האנושות — אל הסוציאליזם!

תחי הוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית!

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית!

המצב הכלכלי בארץ ובעיית אחדות מעמד הפועלים הישראלי

הרצאת הח' אסתר וילנסקה, חברת הלשכה הפוליטית

להתעכב על כמה מן הבעיות של המצב הכלכלי, של המאבק המעמדי ואחדות הפעולה של מעמד הפועלים.

הדו"ח של הוועד המרכזי שהוגש ע"י הח' מיקוניס נתן גיתוח מקיף ובהיר של המצב הפוליטי והכלכלי והתחזה את מדיניות המפלגה לתקופה הבאה. ברצוני

המיליטאריזציה של המשק והחרפת המשבר של המשטר הקאפיטאליסטי

כיסוי ההוצאות הצבאיות, להעלאה גדולה של המחירים ולהורדת הערך הריאלי של השכר. התקציב הישראלי של מיליארד לירות השנה הוספה למעלה ממחציתו להוצאות צבאיות ולמירון זיון. מדיניות התלות באימפריאליזם וההרפתקה של מלחמת-סיני הביאו להחרפת המשבר הכלכלי בארצנו ולרעב פשוט כמשמעו בקרב המובטלים ודלת-העם. המיליטאריזציה הכללית של המשק הביאה לצמצום ענפי הייצור האזרחי, לאינפלציה כרונית, להקטנת הבניה ולצמצום השרותים הציבוריים, להרחבת ללא תקדים של האבטלה, העוני והמצוקה, להגדלת אינטנסיביות העבודה והניצול באמתלת "שעת חירום".

המיליטאריזציה של המשק הביאה לשינויים רציניים בחלוקת ההכנסה הלאומית, כתוצאה מהטלת הוצאות-מלחמה על המוני העם והגדלת העושר של בעלי-ההון הגדולים, ע"י הרחבת ההקצבות הכספיות לטובתם, ע"י ריבוי הזמנות צבאיות וע"י העלאת רוחים במישורין ובעקיפין.

אנשי המדע הקאפיטאליסטי ואלה המגינים על האינטרסים של הקאפיטאליזם מפצים תורת-סלף, כאילו אפשר לנקות את פגעי הקאפיטאליזם ע"י הגדלת

ההתקפה הבריטית-צרפתית-ישראלית על מצרים הביאה תוצאות קשות למעמד הפועלים, קרבן ההתקפה היה לא רק עם מצרים, אלא גם עמלי אותן הארצות שממשלותיהן אידגנו את המלחמה. המיליטאריזציה של המשק בישראל כבארצות קאפיטאליסטיות אחרות הביאה לעול מסיים ללא תקדים על העם, ולריבוי שטריכסף בכמויות עצומות ל-

התעשיה הצבאית ומירון הזיון. אולם המדע המרכסיסטי-לניני מוכיח והמציאות מאשרת, כי מירון-הזיון אינו מרפא את המחלה אלא מחריף אותה. במידה ש- נמשכת המיליטאריזציה של הכלכלה ה- קאפיטאליסטית, בה במידה תהיינה תוצ- אותיה הכלכליות והכלליות יותר קשות לקאפיטאליזם.

מירון הזיון והמיליטאריזציה של ה- משק ומחריפים עוד יותר את הסת- רות של המשטר הקאפיטליסטי בארצנו, את הסתירה בין האופי החברתי של היצור לבין האופי הפרטי-קאפיטאליסטי של הגי- כוס, את הסתירות בין העבודה לבין

ההון, את הסתירה בין רווחים אגד- תיים של קומץ מיליונרים לבין המוני מובטלים רעבים, את הסתירה בין צמ- צום הייצור האזרחי לבין המוני בני אדם המוכשרים ורוצים לעבוד. כך הננו עדים לעובדה שהמיליטאריזציה של המשק מח- ריפה את משבר המשטר הקאפיטאליסטי, מחריפה את הניגודים המעמדיים ו- מגבירה את הסתירות הבורגנות והממ- שלה על העובדים. המיליטאריזציה של המשק היא ביטוי חריף לניון ההולך וגובר של הקאפיטאליזם, המעמת את ה- כלכלה של הארץ, מרושש את העם, זורע עוני ודוחף למלחמה.

הסתירות כלכלית ואידיאולוגית של הבורגנות

פות המדינה בחברות "מעורבות" אינה אלא צורה של מימון המפעלים של בעלי ההון באמצעי העם, השקעת כספי העם למען רווחיהם של בעלי-ההון. חזוק ה- התערבות של הממשלה במשק הקאפי- טאליסטי (בענייני שכר, עבודת דחק, רבית, תנאי-עבודה, ריכוז הייצור, הז- מנות צבאיות וכו') אין פירושו שינוי המשטר הקאפיטאליסטי. לנין הגדיר בשם "שגיאה נפוצה ביותר את ההערכה הבורגנית-רפורמיסטית כאילו הקאפיטא- ליום המונופוליסטי-ממלכתי הנו משטר חדש בלתי קאפיטאליסטי" (כרך 25, עמ' 15, 414). התערבות הממשלה בכלכלה של המשטר הקאפיטאליסטי מתבטאת לא ב"תיכנון", אלא בכך שבאמתלה של "תיאום" הכלכלה, מבצעת היא את המיליטאריזציה של המשק, נוקטת באמ- צעים הנוחים לבעלי-ההון הגדולים, מגד- לה את התמיכה הישירה של אוצרה- ממשלה בהם, מגדילה את רווחיהם, את שחרורם ממסים ומרבה את הכנסותיהם בעקיפין ובמישרין. רקבון הקאפיטאליזם מתבטא באי-שמוש כרוני בחלק גדול של מנגנון הייצור, באבטלה המונית ובהכנת מלחמה.

האופייני לתורה הכלכלית הסוציאלי- דמוקרטית בימינו היא לא הבקורת נגד הקאפיטאליזם, אלא הבקורת נגד ה- סוציאליזם. יחד עם זה מגינים כלכלנים אלה על החברה הקאפיטאליסטית ומכ-

הבורגנות הגדולה ושכיריה מסתערים הסתירות כלכלית ואידיאולוגית על העם העובד. בעלי-ההון הגדולים מסתערים על מעמד הפועלים ע"י הגברת אינטנסיביות העבודה, פיטורי-"יעול" והורדת שכר העבודה בין במישרין ובין בעקיפין. בי- תנאים של משבר כלכלי מחריף מש- תדלים האידיאולוגים הבורגניים להחזיר את האמונה של המוני העם בכוחו וב- חיוניותו של המשטר הקאפיטאליסטי. לשם זה ממציאים הם תיאוריות על קא- פיטאליזם "מתוכנן" ו"עממי", תיאוריות המייצגות נסיון חדש להצדיק את עצם הניצול הקאפיטאליסטי. הם טוענים ש- חברות המניות מהוות חברות מולאמות, היות והנהלתן הוצאה מידי הקאפיטא- ליסטים והועברה לאדמיניסטרטורים. הם טוענים שהתערבות מוגברת של הממ- שלה במשק קאפיטאליסטי מהווה גורם המתכנן את המשק. הם טוענים שחברות ציבוריות בהשתתפות הממשלה ובעלי הון בודדים מאבדות את אופיין הקאפי- טאליסטי. אולם האמת היא שהתרבותן של חברות מניות שונות אינה משנה את האופי הקאפיטאליסטי של המשטר ולא את האופי הקאפיטאליסטי שלהן עצמן, כי החשוב הוא לא מי מנהל את המפעלים באורח אדמיניסטרטיבי, אלא מי מפיק מהם רווחים. בחברות מניות הרחחים מנוכסים לא ע"י העובדים אלא ע"י קבוצה של בעלי-הון. השתת-

ריונים עליה כעל חברה סוציאליסטית. הם יוצאים נגד שינויים סוציאליסטיים. לפי דעתם השתנתה בימינו עצם המהות של הקאפיטאליזם, והם טוענים שהקנין הפרטי והיוזמה הפרטית הם הם הקווים ה-אופייניים של חברה סוציאליסטית אמיתית.

בעקבות אנשי הכלכלה המגינים על הקאפיטאליזם במערב אירופה ובארצות הברית מופיעים יותר ויותר אנשי כלכלה אצלנו בקרב הנהגת מפא"י, הטוענים שבמשטר הקאפיטאליסטי בישראל מתחוללות תמורות דמוקראטיות וסוציאליסטיות וכי שותפות המשק ההסתדרותי עם זה הפרטי משנה, כאילו, את המהות המעמדית של המשטר בארצנו. אנשי כלכלה בארצות קאפיטאליסטיות במערב ובעקבותיהם גם כלכלנים המשרתים את האינטרסים של ההון הגדול בישראל מתאמצים להוכיח שבחברה הקאפיטאליסטית תנאי הפועלים משתפרים, שאין כאילו אנטאגוניזם בין הבורגנות לבין מעמד הפועלים, וכאילו שיטת הייצור הקאפיטאליסטית מבטיחה שוויון זכויות לכל המעמדות בתהליך הייצור. אולם המוני העמלים לומדים לדעת, כי מפעלי החרושת ההסתדרותית מתנהלים בשותפות עם הון פרטי מקומי וזר, על יסוד רחמים גדולים למעבידים הפרטיים ועל יסוד ניצול משווע של העובדים. הסערה שפקדה את החרושת ההסתדרותית עם שביתת 500 פועלי "חלקן" הוכיחה, כי הפועלים, כולל חברי מפא"י, מבינים יותר ויותר את האופי המנצל של מפעלים אלה ומוכנים יותר ויותר להיאבק נגד ניצול זה ובעד הטבת תנאיהם.

הקיטוב ההולך וגובר בארצות הקאפיטאליסטיות בדרך כלל ובישראל בכלל זה בין בעלי ההון הגדול הצוברים הון תועפות לבין המוני העובדים המתחרים ששים, מוכיח את הכזב והסלף של אלה המתייצבים על בסיס הגנת הקאפיטאליזם המדלד את העם העובד. הייצור הקאפיטאליסטי, הכרוך בבעלות פרטית על אמצעי הייצור, ברדיפה אחרי רוח מכסימלי תוך הגברת הניצול של המוני העובדים, באנרכיה בייצור, במיליטאריזציה ואבטלה המונית — הנה מה ש-מאפיין את המשטר הקאפיטאליסטי. יש להיאבק נגד הנסיונות של האידיאולוגים של הבורגנות להונות את הפועלים. ה-מארכסזם מלמד והמציאות מאשרת, כי המשטר הקאפיטאליסטי בעצמו אינו "מש-תפר". ולא הוא מסגל לשפר את מצבם של העובדים, אלא המאבק המלוכד של העובדים נגדו, נגד הניצול של משטר זה, נגד הניצול של המעבידים, הוא הוא אשר בכוחו להיטיב את תנאי החיים של העובדים.

המוני העמלים בישראל, העובדים ליד המכונות, המתיכים מתכת, היוצרים מזון, הלבשה והנעלה, הסוללים כבישים, הקוצרים בשדות, העובדים בשירותים ציבוריים, היוצרים את כל הנכסים ה-חומריים והתרבותיים — כל העובדים יגבירו את מאבקם המלוכד, יהדפו את ההסתערות של הבורגנות והממשלה, יא-בקו להטבת התנאים שלהם במסגרת ה-משטר הנוכחי, מתוך תקווה ושאיפה עזה ליצירת התנאים לביטול הניצול הקאפי-טאליסטי בכללותו ולהקמת שלטון פולי-טי של ההמונים.

הדלדול הגובר של המוני העמלים

מלחמת-סיני, חל דלדול אבסולוטי ויחסי של המוני העובדים. הנתונים של הירחון הסטאטיסטי הממשלתי מוכי-חים, כי במשך 8 השנים האחרונות מ-פברואר 1949 עד פברואר 1957 גדלה האוכלוסיה פי 2½ ואילו הממוצע היומי הרשמי של האבטלה גדל באותן השנים פי 9. הממוצע היומי הרשמי של האבט-לה גדל מ-2,380 בפברואר 1949 עד ל-

בעקבות אנשי הכלכלה הסוציאלי-דמוק-ראטיים במערב אירופה ובארצות-הברית, טוענים אנשי כלכלה ישראליים, המשר-תים את בעלי ההון במישרין וכן כלכל-נים מקרב צמרת מפא"י, כאילו רמת-החיים של עמלי ישראל עלתה, ו-1957 דעתם ענתה אפילו יותר מדי. ואילו המציאות מוכיחה, כי במשך השנים האחרונות, ובאופן מיוחד בשנה האחרונה, בשנת

21.800 בפברואר ש.ז. לפי הסקר הממשל-
תי החדש משנת 1957 מגיע אחוז האבט-
לה ל-19.9.

תכנית הממשלה איננה תעסוקה מלאה,
אלא "הקטנת האבטלה לממדים תקינים",
במלים אחרות, עבודות דחק ואבטלה
חלקית לחלק המובטלים ואבטלה מלאה
לשאר המובטלים. פירושו של דבר —
אוזלת-יד של הממשלה כלפי מארת ה-
אבטלה, וטיפוחה כתופעה כרונית וקבו-
עה. משמעותה של האבטלה ההמונית
— רעב לרבבות משפחות עובדים, נטי-
שת תינוקות ע"י אמהות, התאבדויות,
ייאוש מר של רבבות עמלים. המוני ה-
פועלים צריכים ללמוד לקח, כי הממשלה
שבמרכזה מנהיגי מפא"י, "אחדות העבו-
דה" ומפ"ם הביאה את חוסר העבודה ל-
שיא, מבצעת מירון זיון קדחתני ואי-
ננה מראה דרך למוצא לא מן המשבר
הפוליטי ולא מן המשבר הכלכלי.

מדיניות הממשלה, אשר בתקציב ממ-
לכתי של מיליארד לירות אינה יכולה
למצוא תעסוקה למובטלים, מהווה אות-
קלון על הממשלה!

צודקת ופטריוטית היא התביעה המופ-
נית לממשלה להוציא את כספי המדינה
לא למירון זיון, אלא לבנין ויצירה, ל-
פיתוח ותעסוקה!

מבמת ועידתנו קוראים אנו אל המוני
המובטלים: אחים! היאבקו! הפגינו בפני
משרדי הממשלה בתביעה האנושית וה-
לאומית: לא מלחמה והרעבה אלא שלום
ועבודה!

הערך הריאלי של שכר העובדים
בארצנו ירד ב-50%, זאת מוכיחה
תנועת השכר (בדולרים) בתעשייה, ש-
ירד מ-7,12 ב-1949 ל-3,55 ב-1956.

ההשוואה בין שכר העבודה ב-
ישראל עם כמה ארצות קאפיטאליסטיות
אחרות מוכיחה, כי שכר העבודה ב-
ישראל הוא מן הנמוכים ביותר:

ארה"ב	1.95
קנדה	1.51
שבדיה	0.75
בריטניה	0.60
גרמניה	0.44
ישראל	0.44

שכר העבודה בישראל מהווה רק 25%
משכר העבודה בארה"ב ו-30% משכר
העבודה בקנדה.

ההתקפה על העובדים ודלדולם מבו-
צעת בשלוש זרועות עיקריות: עלידי
הממשלה, המעבידים והנהגת ההסתד-
רות.

הממשלה מתקיפה את העובדים ע"י
מירון זיון, עול מסים כבד (600 מיליון
לירות מסים לשנה — ברובם על העם
העובד) והיסלי מלחמה, אינפלציה, סי-
לופים מכחנים באינדקס היוקר, מתן
סובסידיות באורח עונתי למניעת שיקוף
עליית המחירים הקבועה באינדקס הרש-
מי; טיפוח אבטלה כרונית.

המעבידים מתקיפים את העובדים ע"י
פיטורים שרירותיים, והורדת השכר,
האינטנסיפיקציה של העבודה והגברת ה-
ניצול.

הנהגת ההסתדרות מתקיפה את העוב-
דים ע"י הארכת חוזה העבודה לשנתיים,
הסכם על פיטורי "יעול", שינוי לרעה
בתוספת היוקר; הטלת עול מימון התע-
סוקה על המוני העובדים.

הממשלה, המעבידים והנהגת ההסתד-
רות מטילים בצורות שונות את עול
המלחמה על המוני העובדים. הנהגת
מפא"י וגרוריה בולמים את מאבק ה-
עובדים להעלאת רמת החיים בטענה ש-
מאבק זה יפגע במשק הארץ. אולם ה-
אמת היא, שהמאבק להעלאת שכר הוא
לסובת העובדים שהם רוב רובו של ה-
עם, זהו מאבק שנועד להגדיל את כוח
הקניה של העם ולהרחיב את הבסיס ל-
פיתוח הייצור. העלאת רמת החיים של
העמלים היא לסובת פיתוח הכלכלי של
ארצנו.

מפלגות הממשלה מעונינות לסשטש
ולהעלים את הסיבה היסודית של המצו-
ר, האבטלה והעוני. הם מעונינים למ-
נוע את המאבק של העמלים נגד מדי-
ניות המלחמה. יותר מזאת. מפלגות ה-
ממשלה עושות הכל, כדי לרתום את ה-
פועלים למימון נטל המלחמה וגרעונו-
תיה.

432 מיליון ל"י בוובזו להרפתקה
של סיני, ואילו למובטלים הישראליים,

שם כך צריך לקלוע אל סיבת הדלדול והעוני, לשם כך יש להיאבק נגד מדרי גיות מירון הזיון. אנו קוראים לעמלים להעלות ביתר-שאת וביתר תוקף את ה- תביעה לא לבזבז את עושר ארצנו למי- רון זיון והכנות מלחמה, אלא לנהל מדיניות של שלום ואי-תלות, להכיר ב- זכויות הצודקות של העם הערבי-האח, לנהל מדיניות של תעסוקה מלאה, פיתוח כלכלי והעלאת רמת-החיים של העם ה- עובד.

מערכות עמלי ישראל

במאי ש.ז. פרצה שביתה בעבודת-השדה של שלושת מושבי תענך — ברק, דבר- רה ואדירים — שהורידו את הסרקטוריס- כים ממקומותיהם, חסמו את הכביש, סגרו את צנורות המים והודיעו, כי לא יחד- שו את העבודה עד שלא תחול הטבה בתנאיהם. 70 מתישבי אחיטוב שבתו בחודש זה שביתת רעב נגד עבודות דחק ובעד הספקת אינוונטר למשקיהם. מתישבי מושב תירוש הכריזו באפריל ש.ז. שבי- תת רעב להורדת הנורמה של עבודת ה- יעור הקשה. מתישבי המושב כפר שמור- אל הפגינו נגד גזילת קרקעותיהם ונגד העברתם לחברות גדולות. פועלים חק- לאיים סרבו לצאת לעבודת קטיפת-כותנה ואיסוף-בוטנים מתוך מחאה ומאבק נגד שכר הרעב. פועלי היעור בצפת הפגינו נגד שיטת הקבלנות המפרכת.

אחד הביטויים למערכות הנמרצות ה- ללו של אנשי ההתישבות העובדת היו ההחלטות פה-אחד במועצה החקלאית ב- תביעה מאת הממשלה להטבת תנאי ה- עובדים החקלאיים, לאשראי זול, להורדת הרבית, להוזלת מחירי המים וכו'.

הקיום האופייניים למערכות המעמדיות של 1956, שנת מלחמת-סיני, הם:

- (1) מספר ימי השביתה עלה כמעט פי 9 לעומת אשתקד.
- (2) מספר העובדים ששבתו עלה כמ- עט פי 4 לעומת אשתקד.
- (3) עלה האורך הממוצע של השביתה.
- (4) רוב השביתות היו "פראיות", לא באישור הנהגת ההסתדרות ואפילו ב- ניגוד לה.

התובעים עבודה, לתושבי המעברות ה- הדורשים קורת גג, לדרי הפחונים וה- בדונים הדורשים שיכון, ליושבים הצ- עירים המשוחעים לאשראי — אומרת הממשלה, ש"אין כסף".

ואילו המפלגה הקומוניסטית הישרא- לית אומרת למעמד הפועלים הישראלי, כי אפשר להתנגד למצוקה ולעוני, אפשר להצליח במאבק לעבודה וללחם. לשם כך צריך להיאבק במלוכה, ללא הבדל הש- פה פוליטית והשתייכות מפלגתית, ל-

הנהגת מפא"י טוענת, כי בעצם באר- צנו אין כמעט בעלי-הון ובמידה שקיימים, הם אינם מרחיחים, אלא מפ- סידים, וכי המוני העמלים אינם נתקלים במעבדים מנצלים, אלא ביצרנים-חלוצים ובעליוזמה. מנהיגי מפא"י טוענים, כי במקום לעסוק בשביתות מוטב להגדיל את פריון העבודה. אולם לא כך חושבים המוני הפועלים. בתשובה להתקפה המוג- ברת של ההון הגדול גובר המאבק המעמדי של העובדים, תנועת השביתות מתרחבת, ומופנית יותר ויותר נגד ה- מדיניות הכלכלית של הממשלה, נגד ה- דלדול וההתרוששות שהביאה בעקבו- תיה מלחמת-סיני.

הפרולטאריון התעשייתי והחקלאי, עו- בדי עבודה גופנית ורוחנית, עובדים ב- תעשייה פרטית והסתדרותית — מתעו- ררים יותר ויותר למאבק.

במשך התקופה האחרונה שבתו עוב- די מדינה, עובדי עבודות צבוריות ועבו- דות-דחק, פועלי ייעור ופועלי עץ ומ- תכת, פועלי מסויות וטכסטיל, שבתו מהנדסים, רופאים, אקדמאים, מורים ו- פרופסורים.

קמו למאבק פועלים בחרושת ההסתד- רותית, ונתעורר גל של סולידאריות ב- חרושת זו למאבק נגד תופעות הסופר- אקספלוואטציה המתפשטות שם.

המוני מובטלים הפגינו בהפגנות סו- ערות ללחם ועבודה. הפרולטאריון ה- חקלאי, אנשי מושבים חקלאיים וכפרי עבודה קמו למאבק פעיל והתעוררו ל- שביתות ולהפגנות להטבת תנאי חייהם.

(5) רוב השביתות התנהלו לא בתבי-
עה דפנסיבית למניעת הרעת התנאים,
אלא בתביעה אופנסיבית, בדרישה להעלי-
את שכר ולהעלות רמת החיים של ה-
עובד.

(6) הרוב המכריע של השביתות נס-
תימו בהצלחת העובדים.

מנהיגי מפא"י רוצים להכניס חייץ בין
עובדי גוף לבין עובדי רוח, בין עובדי
עיר לבין עובדי כפר, אולם המוני ה-
עמלים לומדים יותר ויותר מנסיונם, כי
האינטרסים של כל העובדים משותפים
וכי נחוצה סולידאריות פרולטארית עמו-
קה בין עובדי עבודה גופנית לבין האי-
טליגנציה העובדת וכי הברית בין ה-
עיר והכפר תקום על ידי תמיכה הדדית
בתביעות הצודקות של פועלי התעשייה
ועובדי האדמה.

דברו על הקשר בין המאבק הכלכלי
והפוליטי ציין מארכס, כי מן המערכות
הכלכליות הבודדות של העובדים צומחת
תנועה פוליטית נגד השלטון, תנועה של
מעמד שרוכש כוח, כדי להביא לשינויים
בתנאי חייו.

לאחדות פעולה של מעמד הפועלים

הניצול המוגבר של מעמד הפועלים
מחייב מאבק להגנת האינטרסים שלו.
לשם הצלחת המאבק להגנת האינטרסים
של העמלים יש להקים אחדות פעולה
של מעמד הפועלים.

מכאן תשומת הלב הגדולה, אשר מפ-
לגתנו הקומוניסטית מקדישה לשאלת
אחדות הפעולה של מעמד הפועלים.
אנו קוראים את כל העמלים ללא הב-
דל השקפה פוליטית והשתייכות מפלג-
תית למאבק להטבת התנאים של העוב-
דים. במידה שתקום אחדות פעולה של
הפועלים בחרושת ובסדנא, בעיר ובכפר,
בה במידה יצליחו העמלים להדוף את
התקפת הבורגנות ולהעלות את רמת
חיהם.

חוגי הממשלה מעונינים שהפועלים
ישקעו רק בבעיות של פיטורים והלנת
השכר, ואילו שרי הממשלה יקבעו את
בעיות ה"בטחון" ויטילו את ארצנו מדי
פעם בפעם להרפתקאות צבאיות. אולם
העמלים, עם כל היותם מעונינים במאבק

המאבק המעמדי ההמוני של העמלים
יוצר תנאים יותר נוחים להתגבשות
תנועה פוליטית לשינוי מדיניות הממש-
לה.

בכדי לחנך את המוני העם לשינוי
הממשלה, יש לחנכם להשיג הצלחות ב-
התנגשות המעמדית עם המעבידים ועם
הממשלה המגינה על המעבידים.

המאבק המעמדי זהו מצבר-כוח פרו-
ליטארי המופעל נגד מעשי האלימות של
הקאפיטאליזם כלפי עמלי העיר והכפר.
כאשר המאבק המעמדי מחריף, מעסיקה
ההכרה הפוליטית של העמלים. המעי-
רכות הכלכליות מתפתחות יותר ויותר
למערכות פוליטיות נגד הממשלה, אשר
מדיניותה מהווה מקור הדלדול של המו-
ני העם.

פיתוח המאבק המעמדי של העמלים
בעיר ובכפר יש לו חשיבות פוליטית,
כי בכוחו להביא לשינוי רציני ביחסי
הכוחות הפוליטיים, ליצור את הכוחות
הציבוריים המסוגלים לשנות את המדי-
ניות הישראלית למדיניות של שלום ואי-
תלות.

הכלכלי, מעונינים לא פחות מזה במאבק
הפוליטי. העמלים מעונינים במאבק למני-
עת פיטורים ולהעלאת השכר, אולם הם
רוצים לקבוע ולהכריע בבעיות השלום
והמלחמה: בעד השלום ונגד המלחמה.
הקמת אחדות הפעולה של מעמד הפו-
עלים תהווה צעד חשוב ביותר להגנת
האינטרסים והזכויות של העמלים, תה-
יה צעד חשוב ביותר לקידום המערכות
ההיסטוריות של עמנו למען השלום, ה-
עצמאות הלאומית והקידמה.

שיתוף-הפעולה בין הנהגות מפא"י,
"אחדות העבודה" ומפ"ם, כפי שמצאה
את ביטוייה בממשלת בן-גוריון האחרונה,
לא קידמה את אחדות הפעולה של מעמד
הפועלים, מכיוון שהיתה מבוססת על
מדיניות של תלות באימפריאליזם, על
מדיניות מעמדות כוח כלפי העמים ה-
שכנים, על מדיניות של העשרת העשי-
רים ודלדול העמלים.

אחדות-הפעולה של מעמד הפועלים
צריכה לשמש אמצעי להגברת המאבק

ישראל עומדת על סף הכרעות גורליות גוכח החלטת הממשלה להצטרף לדוקטרינה של איזונהאור. אחריות היסטורית מוטלת על כל מפלגות הפועלים בארצנו. נוסף על המפלגה הקומוניסטית הכריזו גם מפ"ם ואח"ע בפומבי על התנגדות לדוקטרינה זו.

חדורים אהבת העם ושנאת המלחמה, פונים אנו מעל הבמה הרמה של ועידתנו ה-13 אל מפ"ם ואח"ע, אל כל הטוב והישר שביתר מפלגות הפועלים. בקריאה למאבק משותף נגד צירוף ישראל לדוקטרינת איזונהאור, בעד הצלה ישראל מסכנת מלחמה וכיבוש צבאי, בעד שמירת שלומה, רבנותה ובטחונה של מולדתנו. שיתוף-פעולה בין מפלגות פועלים שונות אינו סותר קיום הבדלים אידיאולוגיים ביניהם. התניית שיתוף הפעולה הפוליטי בהזדהות אידיאולוגית פירושו להסחת את ההתנגדות לשיתוף פעולה, פירושו לסייע לאויבי העם ול-אויבי השלום. שיתוף פעולה אינו מבטל את הוויכוח האידיאולוגי, אלא נותן לו אופי של בירור ענייני ועקרוני של המפריד על יסוד הדגשת המאחד.

אחדות-הפעולה בין מפלגות הפועלים יכולה וצריכה להיות מבוססת על שלוש יסודות בלתי-מעוררים — והם הגנת האינטרסים של העם העובד, הגנה על השלום והעצמאות הלאומית של ארצנו. מפלגתנו הקומוניסטית נאבקה ותמשיך להיאבק לאחדות פעולה ביוזמה, כי יש סיכוי ריאלי להשיג הצלחות חשובות במאבק לאחדות-הפעולה. הקמת אחדות מעמד הפועלים תהווה יסוד לחזית עם רחבה ותיצור את התנאים להקמת ממשלת שלום.

מאבקה העקרוני העקבי של מפלגתנו לשלום עם ערב, לא-תלות באימפריאליזם, ולהגנת האינטרסים של העם העובד מכה גלים ומעורר הדים הרחק מעבר לתחום ההיקף המספרי של מספר הבוחרים בעד מפלגתנו בבחירות לכנסת השלישית.

במפלגות הפועלים האחרות קמו כוחות המערערים על יסודות אלה או אחרים של מדיניות הנהגתן המסורתית. זכור, למשל, כי בחקירת מפא"י האחרונה,

לשלום, לעצמאות ולהגנת האינטרסים של העמלים, ואילו שיתוף-הפעולה בין מנהיגי מפא"י, אח"ע ומפ"ם המכחן למניעת השלום, להעמקת התלות בזרים ולדלדול העמלים — הנו סילוף גס של רעיון אחדות הפועלים, חילול השאיפות והמאווים של העמלים, התנקשות באינטרסים היומיומיים וההיסטוריים של העם העובד.

הסכמתם של מנהיגי מפ"ם לתמוך במדיניות הפרואימפריאליסטית של בג"ד גוריון הביאה לתמיכתם במדיניות דלדול העמלים. עם כל צעד שהממשלה בראשותו של בג"ד גוריון עושה לרעת העמלים, טוענים מנהיגי מפ"ם, כי השינויים בתפתח בממשלה מנעה הרעה עוד יותר גדולה של מצב העמלים. כאשר הממשלה מעלה מחירים, טוענים מנהיגי מפ"ם שהם מנעו העלאה עוד יותר גדולה של המחירים; כאשר הממשלה מגדילה מסים, טוענים הם שהם מנעו הכבדה עוד יותר גדולה של מסים. אנו חושבים, כי התפקיד של שיתוף-פעולה בין מפלגות הפועלים צריך להיות לא מתן אישור להעלאת מחירים, הכבדת מסים ודלדול עמלים, אלא מאבק ציבורי המוני נגד הממשלה להוזלת המחירים, להקלת נטל המסים ולהעלאת רמת החיים של העמלים.

מנהיגי מפ"ם טוענים שהם נשארו בממשלה בזמן מלחמת-סיני בליט בריה"ר, בכדי לפעול לטובת המאבק הפוליטי שיבוא לאחריה. ואילו כאשר לאחר כשלון הרפתקת-סיני החליטו החוגים המיליטאריסטיים בראשות בג"ד גוריון לפרק את ישראל לתכנית איזונהאור, מפ"ם גינים מנהיגי מפ"ם פעם נוספת חולשה, היעדר עקרוניות, מבוכה ונכונות לשימש פעם נוספת חיפוי שמאלי למדיניות בג"ד גוריון, שהחליט להצטרף לתוכנית של יוסי ארה"ב למלחמת עולם חדשה.

צורה-הנפש של אחדות הפועלים, היותה, והתכלית של שיתוף-פעולה בין מפלגות הפועלים, צריכים להיות לא תלות בקולוניאליסטים, אלא שמירת העצמאות הלאומית, לא הכנות למלחמה, אלא מדיניות של שלום צודק.

שהתקיימה אשתקד ודנה רק בבעיות כלכליות, קמה אופוזיציה גדולה נגד שינויים לרעה בתוספת היוקר, ולאחרונה קמו בה כוחות, המתנגדים למלחמת-סיני, בראשותו של משה שרת. במפ"ם קמו כוחות המבקרים קשות את השתתפות מפ"ם בממשלה, המוקיעים את הפשיטות הישראליות כגורם שנועד לעורר פרובוקציה מלחמתית ותובעים הכרה בזכות ההגדרה העצמית לעם הערבי כצד הכרחי להשגת השלום הישראלי-ערבי. אחדות הפעולה בין מפלגות הפועלים תקום ב"תהליך ממושך של מערכות מעמדיות כלכליות ופוליטיות, על יסוד מערכות בודדות וחלקיות, על יסוד הנסיון ש"ירכשו העמלים, כי רק בליכוד כוחות השלום והעצמאות אפשר לשנות את יחסי הכוחות הפוליטיים הנוכחיים. ה"עובדה, כי בקרב מפלגות פועלים מסורי-תיות, שחונכו עשרות בשנים על ברכי התורה של שלום-בית מעמדי, שוביניזם ומדיניות-כוח, קמים כוחות התובעים שינוי בקטע זה או אחר של המדיניות הנוכחית — עובדה זו מוכיחה, כי יש סיכוי ודאי וריאלי שאחדות מעמד הפועלים תיחפץ מחזון למציאות ותתגשם הלכה למעשה.

מנהיגי מפ"ם ו"אחדות העבודה" מגנים את הישארותם בממשלה בצורך ל"מנוע בעד עליית השפעת הפאשיזם. אך למ האמת היא, כי תמיכתם של מנהיגי מפ"ם ואח"ע בממשלת בן-גוריון על יסוד תמיכה בהכנת מלחמה, ניהול מלחמה והטלת עול גרעון המלחמה על המוני העם, ממאיסה את ממשלת הפועלים על העם, ממאיסה את רעיון הסוציאליזם ומסייעת לגידול השפעת מפלגת הפאשיזם "חירות".

אילו עזבו מפ"ם ואח"ע את ממשלת בן-גוריון, אילו היו הנאבקות מאבק ציבורי לשמירת השלום ונגד צירוף ישראל לדוקטרינה של איזנהאור, הן היו מסייעות בזה להיווצרות כוחות אופוזיציוניים חזקים אשר בכוחם להקים ממשלת שלום ועצמאות לאומית. תמיכה ב-

ממשלת בן-גוריון מזינה את גידול השפעת "חירות". הקמת ממשלת שלום בישראל תקצץ את השפעת "חירות" ותציל את ארצנו משואת מלחמה.

נוכח ההכרעה המתקרבת בכנסת בדבר עמדת ישראל לדוקטרינה של איזנהאור קוראים אנו את מפ"ם ואח"ע לשקול את צעדיהם הבאים במלוא הריצנות והאחריות הלאומית, להרים את קולם בעוז ובאומץ נגד צירוף ישראל לתוכנית המלחמה והשעבוד של איזנהאור, לנטוש את הדביקות בכסאות מיניסטריאליים ולנקוט דביקות בעקרונות הנאמנות לשלום עמנו.

בשעה חמורה זו לעמנו קוראים אנו למפ"ם ולאח"ע לנטוש את ההיגררות הרת-האסונות אחרי בן-גוריון ודאלס ול"הטות שכס למאבק הפטריטי של מפלגתנו לאי-תלות, לשלום ולנייטרליות.

אחדות הפעולה של מעמד הפועלים צריכה לקום לא על יסוד תמיכה בדוקטרינה של איזנהאור, אלא על יסוד מאבק נגדה, לא על יסוד איום בהרפתקנות חדשה, אלא על יסוד נטישת המדיניות מעמדית כוח, לא על יסוד הורדת רמת החיים, אלא על יסוד המאבק להעלאתה.

יצירת אחדות הפעולה תהיה כוח מושך לכל השכבות המנוצלות ע"י ההון הגדול ובכך תהיה יסוד לחזית עם רחבה למען השלום והעצמאות הלאומית.

יהא אשר יהא המאבק לאחדות-פעולה קשה וממושך, איתנה אמונתנו, כי כל הטוב והישר שבקרב מפלגות הפועלים יקום למאבק נגד התלות באימפריאליזם ונגד סכנת המלחמה, ירים את דגל ח"ש שלום והעצמאות הלאומית, ואחדות הפעולה של העמלים קום תקום ותהיה לעובדה!

נאמץ את מלוא כוחנו להגברת ההשפעה של מפלגתנו בקרב מעמד הפועלים, לחיזוק המאבק המעמדי של המוני העמלים, ולחיזוק המאבק הפוליטי לשלום ישראל-ערב, לניתוק התלות באימפריאליזם, לעצמאות לאומית.

מאבק המפלגה הקומוניסטית הישראלית נגד הדיכוי הלאומי ובעד הסדרת יחסי ישראל-ערב

הרצאת הח' אמיל חביבי, חבר הלשכה הפוליטית

הכושלת. דוקטרינה זו היא דוקטרינה של הרפתקאות אימפריאליסטיות במזרח התיכון, דוקטרינת השיעבוד הקולוניאלי, דוקטרינת ההכנות למלחמה הרסה נית נגד ארצות הסוציאליזם. מה מאפיין את המצב באזורנו היום?

המצב באזורנו מצטיין עתה בכך כי מרכבת השליטה הקולוניאלית באזור מידרדרת במהירות אל התהום. ולא די בזה: מרכבה זו בהידרדרותה איבדה שני גלגלים. האחד על חופי הנהר באראדה בסוריה, והשני אשר התרסק בשערי פורט סעיד.

ברור: אין לעצור את הידרדרות מרכבת האימפריאליזם לתהום בעזרת המשענת הרקובה שהשיג לעצמו זמנית בירדן ולא על ידי הצי האמריקאי שט במימי המזרח התיכון כפיראטים מהמאה ה-18. אך קברניטי צי זה אינם יכולים שלא לזכור את גורלם המר של שותפיהם הבריטיים והצרפתיים על חופי תעלת סואץ!

מה הטובה שתצמח לארצנו או לכל ארץ אחרת במזרח התיכון מהיגררות אחרי מרכבה זו? מה הטובה שתצמח לארצנו מכך, שתהא לבלם למרכבה מידרדרת זו על ידי הצטרפותה לדוקטרינת איונהאור?

תהליך ההתפוררות של הקולוניאליזם בתקופה של הפיכת המשטר הסוציאליסטי לשיטה עולמית הולך וגובר. זאת עובדה אובייקטיבית. דוקטרינת איונהאור האור המשעבדת אין בכוחה לשלול האור המשעבדת אין בכוחה לשנות עובדה זו. היא תופעה ממדרגה שנייה בלבד נוכח הגברת הניגודים בין האימפריאליסטים לבין עצמם ובידודם מול התעצמות התנועה לשחרור הלאומי.

עבר ללא שוב הזמן, בו יכלו האימפריאליסטים לשחק בגורלם של העמים

חברים!

לדורח של הדוד המרכזי אשר הוגש על ידי החבר שמואל מיקוניס לחצידתנו זו נודעת חשיבות גדולה לגבי עתיד ארצנו, שקשה להגזים בהערכתה. מול המדיניות, אשר נקטה ע"י שליטי ישראל בעקשנות עיוורת במשך חשע השנים שחלפו, מדיניות שהנסיון

הוכיח את פשיטת הרגל שלה, מול מדיניות ההתייבבות לצד האימפריאליזם נגד העמים הערביים, מדיניות אשר העמידה את התהום בין ישראל והארצות הערביות ואיימה על ישראל בסכנות רציניות ביותר — מתוה מפגלגתנו הקומוניסטית את הדרך היחידה להצלת ארצנו: לא עם האימפריאליזם שאין לו עוד מקום במזרח שלנו, אלא עם עמי המזרח הלוחמים להשגת חירותם תבטיח ישראל את בטחונה ועתידה ותמצא את מקומה המכובד בתוך משפחת עמי המזרח. המדיניות העיוורת של שליטי ישראל הפכה אותם לכישרת של ההשתלטות הקולוניאלית על המזרח התיכון, למכשיר המנותק מכל אינטרס ישראלי עצמאי והגיע עד לקשירת ארצנו בדוקטרינת איונהאור

הערביים, להפיל ולהקים ממשלות לפי רצונם. מאז המערכה בפיוג-יאנג ועד למערכה בדיין-ביין-פו עברו העמים הערביים יחד עם כל עמי המזרח בית-ספר, אשר עזר להם לגלות את אויביהם, להכיר את ידידיהם. בית-ספר זה חשף בפניהם את האמת היסודית של ימינו: לא רק הצדק, גם הכוח לצד העמים!

התבוסה המהירה של התוקפנות האימפריאליסטית במצרים אינה אלא אות המבשר תקופה חדשה. כל עם, גדול כקטן, יש בכוחו להשתחרר ולשמור על עצמאותו, אם הוא רוצה בכך ואם ילכד את שורותיו להשגת מטרה זו. עבר ללא שוב הזמן, בו יכלו הכוחות האימפריאליסטיים לדכא תנועות שחרור לאומי באיו ארץ-שהיא על ידי התערבות צבאית ישירה.

ידועה לאימפריאליסטים האמריקאיים העובדה, שאמנם פתוחים מימי הים התיכון כמיים בין-לאומיים לשיטת ציים האימפריאליסטיים. אבל כיום, כידוע, לא להם בלבד יש ציים.

ידה של ברית המועצות, יד המחנה הסוציאליסטי האדיר אשר כיבתה את אש מלחמת הפלישה למצרים כבר בחילתה והצילה את השלום — היא שהעלתה בקרב העמים הלוחמים לחופש פרק חדש של בטחון עצמי, של עמידה זקופה נגד האימפריאליסטים, איומי-הם ומזימותיהם.

לא! המאורעות האחרונים בירדן אינם מוכיחים שהקולוניאליזם חידש את ימיו כקודם. הם מוכיחים שהאימפריאליזם גוסס.

איזה נצחון הוא זה, אשר למען השגתו היה מוכרח האימפריאליזם האמריקאי — החזק בין האימפריאליזמים — להביא צי שלם נגד עם קטן ולרכוש את כוחות סוכניו על גבולות סוריה וירדן ולאסור כשבעת אלפים פטריוטים ירדניים. בכך חשף מלכתחילה את פרצופה האמיתי של דוקטרינת-אייזנהאור! המלך חוסיין אשר עמד בראש ההפיכה האימפריאליסטית בירדן, הפיכה במסגרת דוקטרינת-אייזנהאור, לא מצא עוז בנפשו מול זעם עמו הכלוא במשטר עוצר ממושך ומחנות ריכוז — לקבל את ביקורו של שליח אותה דוקטרינה, ג'ימס ריצ'ארדס.

העמים הערביים התעוררו וכובשים בהצלחה את החופש שנגזל מהם. זאת היא עובדה, בה מוכרח להכיר כל פטריוט נאמן בישראל. ואם עמדת שליטי ישראל לצד האימפריאליזם, נגד העמים הערביים בעבר, נחשבה כקוצר ראות, הרי שאי-אפשר לראות בה כיום אלא עיוורון מוחלט.

ההתלהבות בה מסור „קול ישראל“ תשבחות למלך חוסיין, הנה המושך האשלייה העיוורת, כי בעלי הכוח במזרח הערבי הם האימפריאליסטים וסוכניהם; אשלייה זו היא המשך מדיניות הזלזול בעמים הערביים והתמיכה בכל אויביהם.

שליטי ישראל חיים כדאלס עצמו בי-אשליות העבר. לכן נופלים הם מפשיטת רגל אחת לשנייה.

מפלגתנו הקומוניסטית רואה את העובדות ובונה את מדיניותה בהתאם לכך. מפלגתנו מעריכה בחיוב ומקבלת כאות מבשר טובה לארצנו את החלשת השליטה האימפריאליסטית במזרח התיכון.

הרי השליטה האימפריאליסטית היא המגבירה את הסכסוך הישראלי-ערבי ומונעת את פתרונו. ככל שתנטוש ארצנו את מרכבת האימפריאליזם המידרדרת, ובה במידה ששליטי ארצנו יכירו בעובדות התעוררות העמים הערביים ואחדותם — הם ינטשו את מדיניות הכוח, מדיניות ההתפשטות וההתנכרות לזכויות העמים האחרים. אז תצדק ארצנו קדימה לקראת השלום וההבנה עם העמים הערביים.

חברים!

דבר המשווה חשיבות מיוחדת לפרוג' ראמה המותחנית ע"י מפלגתנו להסדר הסכסוך הישראלי-ערבי, הוא עצם היותו פרוגרמה מותחנית על ידי המפלגה הקומוניסטית הישראלית, פרוגרמה של קומוניסטים יהודים וערבים. הנאמנות ללא גבול, נאמנות מהכרה, לאינטרסים של עמינו, היא אשר הביאה אותנו אל הקומוניזם.

הקומוניסטים, מכיוון שהם קומוניסטים, מרגישים אחריות מאקסימאלית לגבי עתיד עם. המפלגה הקומוניסטית היא מצפון העם וכבודו. על כן התחייבה הדרך על ידי הקומוניסטים היהודים והערבים במסגרת מפלגתם האחדה להסדר הסכסוך הישראלי-ערבי היא הוכחה חותכת, כי תוכנית זו מבטיחה את האינטרסים האמיתיים של שני העמים, היא הפרוגרמה של הפטריוטים בעלי הרגשת האחריות הכבדה ביותר לגבי העם ועתידו. הקומוניסטים הם הפטריוטים, אשר עמדו בקומה זקופה מול כל הסתה שובינית וסידור משרתי והזהירו את עםם מתוצאות מלחמת סיני — המלחמה התוקפנית נגד מצרים. כיום מגייסים הקומוניסטים בכל כוחותיהם את המוני העם נגד הבגידה, אותה ביצעו שליטי ישראל בי-הצטרפם לדוקטרינת השיעבוד והמלחמה.

הזכות למצפון שאינו מטעה אף פעם

— המצפן של המארכסיות-לניניזם —
הודות לבניין האינטרנציונאליסטי היהודי-
די-ערבי של מפלגתנו — נמצאים בידינו
הנתונים הטובים ביותר להתוויית הדרך
הנכונה לפתרון הבעיה הא"י, פתרון
הנובע מנאמנותם ללא גבול של הקו-
מוניסטים היהודים לאינטרסים של עם,
מנאמנותם ללא גבול של הקומוניסטים
הערביים לאינטרסים של עם הם.
האחדות האיתנה אשר עמדה בכל
מבחן והמאפיינת את מפלגתנו הקומו-
ניסטית היא נצחון גדול למארכסיות-
לניניזם בארצנו, נצחון גדול לעקרונותי-
נו הקומוניסטיים, והיא מורה-הדרך לע-
תיד היחסים בין שני העמים במזרח
המשוחרר מהאימפריאליזם והניצול,
והיא ההוכחה הניצחת שפרוגראמת-
השלום שלנו היא הדרך האמיתית לה-
שגת שלום זה.

האחדות היהודית-ערבית היא לגבינו
דבר טבעי, היא לנו כאחיד לנשימה. בצ-
דק אין אנו יכולים לתאר לעצמנו את
מפלגתנו הקומוניסטית בלי האחדות
האינטרנציונאליסטית הזאת. אולם ידוע
לנו, כי דבר זה שהוא טבעי לדידנו
אינו טבעי לגמרי לגבי מפלגות אחרות.
הנאציאנאליזם הבורגני והשוביניזם
העיוור האופפים את המפלגות האחרות,
מובילים בהכרח אל צורת ארגון נציר-
נאליסטי גפרד. השתלטות הנאציאנאליזם
הבורגני על מפלגות הפועלים האחרות
בארצנו, הולכה אותן אל סגירת הדל-
תות של הארגון המקצועי — ההסתד-
רות — בפני הפועל הערבי. לא ייתכן
שהעמלים הערביים יתארגנו מרצונם
הטוב במפלגה, בה שולט הנאציאנאליזם
הבורגני, אפילו אם תכריז מפלגה כזאת
על נכונותה לקבלם.

הכשלון של מפ"ם, למשל, בארגון עם-
לים ערביים בשורותיה מוכיח, כי האר-
גון האינטרנציונאליסטי קשור במדי-
ניות אינטרנציונאליסטיות. הבניין האר-
גוני האינטרנציונאליסטי של מפלגתנו
הוא תוצאה בלתי-נמנעת של מדיניותנו
האינטרנציונאליסטית, הוא תוצאה מ-
אמנותנו לעקרון המנצח של האינטר-
נאציאנאליזם הפרולטארי.
הקומוניסטים, השומרים על הארגון
האינטרנציונאליסטי היהודי-ערבי כעל
בבת-עניינם, יודעים, כי נדרשת מהם
עירנות קפדנית כדי לעמוד מול כל
סטיה נאציאנאליסטית-בורגנית, העלולה
לאיים על מפלגתנו, וכדי לדחות סטיה
כזאת.

אחדותנו זאת מבצרת את נאמנותנו
לאינטרנציונאליזם הפרולטארי, לאחדות
העמלים היהודיים והערביים ולאחדות כל
העמלים. אחדות זו שלנו מבצרת את

הסולידאריות הבינלאומית שלנו עם ה-
מפלגות הקומוניסטיות ומפלגות הפוע-
לים בעולם כולו, עם מפלגת-האחות
הגדולה ועשירת הנסיון — מפלגת בור-
ני הקומוניזם — המפלגה הקומוניסטית
של ברית-המועצות.

אחדותנו זו ונאמנותנו לעקרונות ה-
אינטרנציונאליזם הפרולטארי הם אשר
שמרו על מפלגתנו בפני ההתקפה הא-
דיאלוגית הריאקציונית אשר מטרתה
היתה לבדוד את מפלגתנו ממשפחת
המפלגות הקומוניסטיות בעולם.

יצאנו ממבחן זה מחושלים ובטוחים
עוד יותר בדרכנו, דרך האינטרנציונא-
ליזם הפרולטארי, אחים במשפחה המ-
פוארת של המפלגות הקומוניסטיות.
נשמור גם בעתיד, וביתר החלטיות,
על הארגון האינטרנציונאליסטי שלנו ועל
נאמנותנו לאינטרנציונאליזם הפרולטארי,
למען עמינו ועתידנו.

חברים!

הריאקציה בארצנו מנסה לנגח את
מפלגתנו בעובדה של תמיכת ההמונים
הערביים בה. היא מנסה לפרש את הת-
מיכה הזאת כאילו נובעת היא מהתנכ-
רות הקומוניסטים היהודיים לאינטרסים
של עם. ברור: מקור תיאוריה זו
היא בהנחה שיש ניגוד בין האינטרסים
של העמלים היהודיים והערביים. מענ-
יין, שמנהיגי מפ"ם דחקו הם המפיצים
העיקריים של "האשמה" זו נגדנו. ע"י
שיטות פסולות הם מנסים להונות את
דעת-הקהל היהודית, כי ההמונים הער-
ביים תומכים במפלגה הקומוניסטית
הישראלית מפני שהיא "מסיתה נגד
ישראל". הסתה זו של מנהיגי מפ"ם
נגד המפלגה הקומוניסטית, היא בעת
ובעונה אחת הסתה נגד האוכלוסיה
הערבית בארצנו. מנהיגי מפ"ם עוברים
בכך לשטח ההסתה הלאומית נגד העם
הערבי ונותנים ניסוח "סוציאליסטי"
ל"תיאוריה" של לבון האומרת, ש-
הערבים הם "גייס חמישי" ! הריאקציה
בארצנו, אשר מנגחת את המפלגה ה-
קומוניסטית בעובדת תמיכת התישבים
הערביים בה משקיעה מאמצים מרובים
— החל בשוחד וכלה באיומים — על
מנת להציג את ההמונים הערביים כ-
תומכים במדיניותה. אולם ידוע, כי
ההמונים הערביים בארצנו, למרות ה-
דיכוי האכזרי והסירור המשטרתי, המא-
סרים וההגליות, מסרבים לתמוך בחור-
גים השליטים, מסרבים להיכנע למדינ-
יות הדיכוי הלאומי והממשל הצבאי,
וצועדים בראש מורם ובכבוד עם הקו-
מוניסטים ובהנהגתם. ובכך הם מוכי-
חים את בגרות הכרתם הנובעת מנסיו-
נם המר ועמידתם האיתנה במאבק על
השגת זכויותיהם הגדולות.

ידוע שהממשל הצבאי עשה את כל אשר ביכולתו על-מנת לחסל את תמיכת המוני הכפריים במפלגתנו. הדוגמה — שני הכפרים הגדולים במשולש — טייבה ואום-אל-פחם, מהם היגלה פעם המושל הצבאי את מרבית חברי המפלגה הקומוניסטית. מאז צירוף המשולש לישראל לא התרוקנו בתי הסוהר ומקומות ההגלייה מהבנים הקומוניסטים של טייבה ואום-אל-פחם אף ליום אחד. זוהי הוועידה השלישית אשר לא משתתף בה חברנו היקר מוחמד יוסף שרידי, כי אסור הוא ללא הצדקה לפי פסק-דין של בית משפט צבאי. יחד אתו נמצא בבית הסוהר חברנו היקר עותמאן-אבוראס, מזכיר המפלגה הקומוניסטית בטייבה והמנהיג המוכר של הכפר כולו. נשלח את בריכתנו הלוחמת לשני חברינו האמיצים הנאבקים למען זכויות עמם נגד הדיכוי הלאומי, בעד השוויון, האחווה והשלום. הלאה הממשל הצבאי השנוא והמשי-פיל, אויב ואחוזת שני העמים!

ישוחררו חברינו האמיצים שרידי ואבוראס!

אולם מה היתה תוצאת טירור זה? בבחירות האחרונות לכנסת קיבלה מפלגתנו בכפר אום-אל-פחם 43% מכלל הקולות ובכפר טייבה כ-50% מהקולות.

קיימות בארצנו מפלגות רבות, מפלגות הפונות ימינה ומפלגות הפונות שמאלה: כל המפלגות האלה מנסות להראות, ובמיוחד כלפי חוץ, שההמונים הערביים בישראל תומכים במשטר הקיים, וכל זאת כדי להסתיר את האמת על הדיכוי הלאומי והאכזרי של הערבים בישראל, ולהגן על השקר, לו שותפות כל המפלגות האלו, שקר האומה, שהמשטר הקיים הוא — „נווה-הדמוקראטיה במדבר הירדן“.

לא המשטרה ולא בתי הסוהר שלה לא הממשל הצבאי ומשטר הרשינות שלו, לא המנגנון הממשלתי על משרותיו — כל אלה לא היה בכוחם להשיג עבור מפא"י סוכנים מבין הערבים, מלבד האלמנטים השפלים ביותר והאויבים בנפש לעמם, שאין להם אתו שום קשר, ושאינם אלא שרידי משפחות פיאודאליות, שהתחנכו על ברכי האימפריאליזם והכובשים הזרים למיניהם. אף אלה אינם מעיזים להכריז בפומבי בפני העם על תמיכתם בממשלת הדיכוי הלאומי וגזילת אדמות הפלחים. מנהיגי מפא"י, ובמיוחד אלה העובדים בקרב התושבים הערביים, יודעים שאם ישנם ערבים התומכים בהם, הרי אין

זה אלא עבור כיסא בכנסת, משרה במשרד הבריאות או עבודה עונתית בקיץ. אשר לשליחות „הציונית-חלוצית“ הרי היא כקול קורא במדבר. כל המנגנון של שלטון הדיכוי והטירור, על גווניו השונים, מופנה בכפר הערבי נגד הקומוניסטים ותומכיהם. אלה אינם נתונים רק לנישול מהעבודה ושליחת רשיון התנועה בלבד, אלא גם להגליה ומאסרים לתקופות ארוכות ללא כל סיבה. מספר חברים שלנו בנצרת, עראי, עילבון ועוד — נשפטו באשמת שווא אחת שלוש פעמים: פעם לפי צו אדמיניסטרטיבי מטעם המושל הצבאי, פעם לפי פסק-דין של בית-משפט צבאי, ופעם נוספת לפי פסק-דין של בית-משפט אזרחי — כל זה לפי מיטב חוקי „הדמוקראטיה הנאורה“...

בכפר באקה-אל-גרביה ישנו בית-קפה, אשר אגף המזון במשרד המסחר והתעשייה מסרב להעניק לבעליו רשיון לקבלת מזון, אך ורק מפני שאחיו הני חבר במפלגה הקומוניסטית. הממשל הצבאי סגר בית-קפה בכפר טייבה מפני שבעליו השכיר אותו לעריכת אספת בחירות של המפלגה הקומוניסטית.

חברים, שני דברים מציינים את בתי הסוהר בישראל: האחד הוא שאין הם מתרוקנים מהערבים המדוכאים, והשני הוא — שאין הם מתרוקנים מהלוחמים הקומוניסטים! זאת היא עובדת המשטר הקיים בארצנו, אשר תומכיו מציינים אותו „כנווה-הדמוקראטיה“. למעשה זוהי הי „פאטא-מורגנה“ של נווה-מדבר ולא נווה-מדבר אמיתי!

יחד עם זאת הרי קיימת העובדה הירדועה לכל, המפריעה לשנתם של השוביניסטים בארצנו והיא — שקיימת מפלגה אחת בישראל, הנהנית מהתמיכה הרחבה של התושבים הערביים, וזוהי המפלגה הקומוניסטית הישראלית. מה פירוש הדבר?

הפירוש הוא שקיימת בישראל מפלגה אחת, המפלגה הקומוניסטית הישראלית, אשר מנהלת מדיניות הנוכח להסכמתם ותמיכתם של התושבים הערביים; פירוש הדבר שהמדיניות הננקטת על ידי המפלגה הקומוניסטית הישראלית, היא אשר יכולה לזכות באימונם ובתמיכתם של העמים הערביים, וזוהי המדיניות אשר תביא לידי ההבנה בין ישראל לבין העמים הערביים — אל השלום הנכסף. ובמידה בה תהא מדיניות זו לנחלת ישראל כולה, יתגשם רצונו של עם ישראל ויושג השלום עם הארצות הערביות.

אייצולחתן של המפלגות האחרות המאוחדות בהשקפתן השובינית, בהתנכרותן לזכויות הלאומיות של הערבים

עותיו ונדחה את טענות הסוציאליזם-ביניסטים, שלפיהם דווקא מאבק זה הוא, כביכול, בעוכרי האחוה היהודית-ערבית.

העתונים "דבר" ו"על המשמר" הר-עישו עולמות בגלל הפגנת האלפים בא-חד במאי בנצרת, מפני שהמפגינים קר-או בה קריאות נגד גרוש הפלחים מכפ-ריהם ונישול תושבי נצרת מקרקעו-תיהם במסגרת ביצוע התוכנית הגזע-נית של "יהוד" נצרת והגליל.

הגנו שואלים: האם למען אחוות העמים דורשים "סוציאליסטים" במפ"ם מהפלחים הערביים להסכים לתוכניות גירושם, ומתושבי נצרת להסכים לה-פוך את עירם רובע כושי ביוהניסבורג חדשה?

הממשלה הזאת, בה משתתפים שרי מפ"ם גולה 1200 דונם ממיטב אדמות נצרת, וגרשה מעליהן את בעליהן ה-ערביים. על אדמות אלה הוקמה עיר "אירופית" על שירותים ותחבורה נפ-רדים מנצרת הערבית, ובעיר "לבנה" זו אסור להם, לערבים ה"גייטיבס", לגור, לעבוד ולסחור...

איזו אחוה יהודית-ערבית יכולה להיבנות על בסיס השתיקה וההשתקה של פעולה גזענית ממין זה?

שאלו נא את הצירים היהודים בפר-למנט בדרום אפריקה, באיזו מידה פו-געת בהם מדיניות כזאת? העתון "גיר-סלם פוסט" פרסם ביום א' שעבר מאמר מאת סופרו ביוהניסבורג, בו הוא מסר כי בכל פעם שקם ציר יהודי בפרלמנט בדרום אפריקה למחות נגד "מדיניות ההפרדה", זאת אומרת נגד אפליית תר-שבי דרום אפריקה הצבעוניים, עונים לו מיד: "הגנו מתיחסים כאן לכושים, בדיוק כמו שנוהגת המדינה היהודית - ישראל - לגבי התושבים הערביים". מפלגתנו הקומוניסטית רכשה את תמיכת ההמונים הערביים על ידי נא-מנותה המתמדת לעקרונות האינטרנצ-יונאליזם הפרולטארי, לצוואתו של לנין הגדול, האומרת: "פרולטריון היכול לשאת ולו את מעשה האלימות הקטן ביותר הנעשה על ידי עמו הוא, נגד עמים אחרים, אינו יכול להיות פרו-לסאריין בעל הכרה סוציאליסטית".

נסיון מפלגתנו בקרב התושבים הער-ביים הוכיח עד כמה הרחיק ראות מורנו לנין, וכן הוכיח את כשלון הסוציאלי-זם שוביניזם בתנאי ארצנו.

מפלגתנו תמשיך ביתר שאת את מא-בקה נגד הדיכוי הלאומי, למען הזכו-יות הלאומיות של התושבים הערביים בארצנו ובכך היא תקים את מבצר ה-סולידאריות היהודית-ערבית ותתרום

והמתחרות ביניהן על מגמות ההתפש-טות הטריטוריאלית - אי-הצלחתן של מפלגות אלה להשיג תמיכה מצד התו-שבים הערביים בארצנו, היא הוכחה מכרעת לכך, שהמדיניות המנוהלת על ידם לא תביא לידי השלום וההבנה, כי אם להעמקת התהום בין שני העמים ולבדידות של ישראל במזרח הערבי. מדיניות זו שלהם היא שהולוכה אל הטבח ההמוני בכפר קאסם ואל התוקפ-נות על מצרים.

פעמים רבות התרברב בן גוריון ש-הוא מוכן להפגש עם כל נציג של כל עם ערבי, להגיע להבנה הדדית ול-השכנת השלום. אולם, כאן בישראל תחת שלטונו של בן גוריון עצמו - קיים עם ערבי. נשאלת השאלה: באיזו מדיניות נוקט הוא כלפי העם הזה? האם במדיניות של הבנה הדדית ושלום, או במדיניות של איבה וגירוש?

שלילת זכותו הטבעית של התושב הערבי לתנועה חופשית במולדתו, כלי-אתו בתוך גרדי התיל של הממשל הצ-באי, גזילת אדמותיו באמצעות חוקים זבלי חוקים, גירוש הפועלים הערביים ממקומות העבודה בגלל היותם ערבים - ניהול מדיניות כזו אינה מראה על רצון לשלום ואינה מובילה אל השלום. נהפוך היא: היא מחריפה את הסכסוך ועלולה להביא לזחזחות נוסח כפר קאסם, ומערערת את בטחון ישראל.

מפלגתנו גאה על כך, שהיא כבשה את התמיכה של ההמונים הערביים ב-ארצנו. תמיכה זו היא הוכחה לכך, כי דרך מפלגתנו היא דרך השלום, האחוה - עתיד ישראל. עמנו הערבי גאה על כך, שלמרות כל אמצעי הדיכוי וה-טרור הוא תומך במפלגה הקומוניסטית. זוהי הוכחה לבגרות הכרת עמנו ולב-כונתו למאבק ואמונתו בנצחון הכוחות הדמוקראטיים בארצנו. זאת היא הוכ-חה למסירות עמנו לעניין האחוה היהו-דית-ערבית, אותה בונה ומבססת ה-מפלגה הקומוניסטית, ולבטחוננו שהי-הודים והערבים יכולים לחיות בשוויון, אחוה ושלום במולדת המשותפת.

ההמונים הערביים אשר התנסו בנס-יונות קשים מהחיים - על ידי תמי-כתם במפלגה הקומוניסטית - בן ברית חזק ואיתן למעמד הפועלים הישראלי, במאבקו לשחרור מדיני וחברתי ומה-חיים חלק חשוב מהכוחות האנטי-אימ-פריאליסטיים בארצנו, הנאבקים לשחרור ישראל מהתלות באימפריאליזם, למען הקמת ממשלת שלום ועצמאות לאו-מית.

גם בעתיד נמשיך ונגביר את מאב-קנו נגד הדיכוי הלאומי, נגד כל תופ-

את תרומתה החשובה לעניין עתידה של ישראל במזרח התיכון, לעניין השלום הישראלי-ערבי.

הנסיון המר מלמד את שני עמינו כי האינטרסים שלנו הם משותפים, וכי אויבנו אחד הוא, האימפריאליזם, והאינטרס המשותף הוא להיחלץ מצפרני האויב הזה תוך סולידאריות לוחמת.

במלחמת סיני נשפך לא רק דמם של ערבים. לא רק בכפר קאסם, עזה ורפיח עטפו האמהות שחורים על בניהן שנפלו. גם אמהות יהודיות בתל-אביב, חיפה וירושלים עטפו שחורים על בני-הן שנפלו.

בתנאי ארצנו, תנאי הדיכוי הלאומי האכזרי כלפי התושבים הערביים, תנאי ההשתלטות האימפריאליסטית האמריקאית על ישראל, הננו נוכחים באמת העמוקה של מארכס: "עם המדכא עם אחר אינו יכול להיות בן-חורין".

הננו נאבקים לשחרור ההמונים הערביים מהדיכוי הלאומי מפני שהננו נאבקים לשחרור ארצנו מהשתלטות האימפריאליזם. ואנו נאבקים נגד ההשתלטות האימפריאליסטית מפני שאנו רוצים בשחרור ההמונים הערביים מהדיכוי הלאומי.

מדינת ישראל קמה לא בזכות האימפריאליזם, אלא בכוחה של זכות ההגדרה העצמית של העמים. שליטי ישראל השוללים זכות זו מהעם הערבי הפלשתינאי פוגעים קשות בעתיד ישראל.

מפלגתנו כהגנתה על זכות ההגדרה העצמית של העם הערבי הפלשתינאי, על זכות הפליטים לחזור לארצם, מגינה על זכות עם ישראל להגדרה עצמית ולחיי שלום, חופש ובטחון במולדתו.

ההתקפה ההיסטרית המנוהלת על ידי סוכני האימפריאליזם נגד הפרוגרמה של מפלגתנו לשלום ישראלי-ערבי, יסודה בפחד מפני פרוגרמה זו ומפני השפעתה על ההמונים. הסתה ריאקציונית נגד הפרוגרמה היא הוכחה נוספת לנאמנותנו לאינטרסים האמיתיים של עמנו. הרי אין אנו מצפים מסוכני האימפריאליזם, אשר ניתקו עצמם מכל אינטרס ישראלי וקשרו את ארצנו ב"דוקטרינת אייזנהאור" המסוכנת, אלא להסתה והתקפה היסטורית. אולם בטוחים אנו כי העם ילמד מנסיונו, וכי הנסיון הזה יוביל אותו בהכרח אל הדרך הנכונה — אל דרכנו.

העם רואה, כי היינו היחידים אשר הזהירו מפני מדיניות הרפתקנית-מלחמתית זו ומתוצאותיה של מלחמת-סיני. העם יודע היום מתוך נסיונו המר, כי אנו צדקנו. העם מכבד את הלוחמים העקביים אשר הנסיון ההיסטורי מוכיח בסופו של דבר את צדקת דרכם, דרך השלום.

זוהי דרכנו, דרך כל המזרח בימינו, דרך החופש, השלום ואחוזת העמים. יחי השלום בעולם ובמזרח התיכון! הנצחון לעקרונות האינטרנציונאליזם הפרולטארי!

המלחמה הקרה ושאלת הפעילות התרבותית בשפת אידיש בברה"מ

הרצאת הח' מאיר וילנר, חבר הלשכה הפוליטית

חברים!

ועידתנו ה־13 מוכיחה את גיבושה
האידיאולוגי והפוליטי של מפלגתנו.
ועידתנו משמשה הוכחה לאחדות הדעות
השוררת במפלגתנו בכל השאלות היסודיות

והמאבקים המעמדיים המתפתחים
והולכים, המולידים בעיות פוליטיות
ותיאורטיות חדשות. החדש הוא בזה
שלאחר ההתעוררות הפוליטית המיידית
חדת מבחינת העומק ומבחינת ההיקף
בעקבות הוועידה ה־20 של המפלגה
הקומוניסטית של ברית-המועצות,
חושלה מחדש האחדות הרעיונית-פר
ליטית של מפלגתנו. והתוצאה — אח
דות על שלב גבוה יותר. אם מתעמ
קים בתוצאות הכוללות של הדיונים
הפוליטיים הרבים שקיימנו בשנה ה
אחרונה, הרי ללא ספק אפשר לקבוע,
כי מעולם לא היתה מפלגתנו כה
מאוחדת כפי שהיא עכשיו. זהו ההישג
הגדול ביותר שאנו מביאים לוועידה
ה־13.

אפשר להגיד, שגם קודם היתה מפ
לגתנו מחושלת כפלדה. זה אמנם נכון.
אך יש פלדה מסוגי טיב שונים וממדת
חישול שונה. וטבעי הוא שבתהליך
חישול הפלדה נפלטת הפסולת ונש
חקים החומרים החלשים, הבלתי יצי
בים. ידעו זאת אויבינו ויזעמו:
המפלגה הקומוניסטית הישראלית אח
רי הוועידה ה־13 תצא מלוכדת
יותר, חזקה יותר ומוכנה יותר למע
רכה ההיסטורית להצלת ישראל מצ
פירני הדוקטרינה של אייזנהאור, לשי
נוי המדיניות הישראלית, להקמת ממ
שלת שלום ועצמאות לאומית.

דיות. אחדות זו הנובעת מתוך הכרה,
ושהנה פרי עבודה פוליטית ענפה ומ
אבק ונסיון פוליטי של שנים, אינה
חדשה במפלגתנו. אך בכל זאת יש
חדש במצב ואותו צריכה להגדיר ועי
דתנו. הענין הוא בזה שהאחדות אינה
דבר סטטי, קבוע ועומד. האחדות עו
מדת במבחן כל תקופה, במבחן החיים

1. הריאקציה והתנועה הקומוניסטית

יש אצלנו פחות ויכוחים פוליטיים —
טוענים הם שמפלגתנו אינה דמוקרא
טית. אם יש אצלנו יותר ויכוחים פו

חברים! הריאקציה והסוציאליזם
ניסטים אינם אותבים אותנו. מה
שלא נעשה לא ימצא חן בעיניהם. אם

ליטיים — טוענים הם שמפלגתנו מתפוררת. אם להאמין למה שכתוב כל השנים, כמעט בכל העתונים הישראליים, מתפוררת מפלגתנו בלי הפסק. אבל התפוררות זו נתנה תוצאות מעניינות: בבחירות לכנסת הראשונה קיבלנו ארבעה צירים, בבחירות לכנסת השניה חמישה צירים, ובבחירות לכנסת השלישית ששה צירים. היות ולפי העתונות תהליך ההתפוררות שלנו נמשך, יש לנו סיכויים טובים להצלחה בבחירות לכנסת הרביעית.

אך תהיה זאת טעות לחשוב שרק המפלגה הקומוניסטית הישראלית מתפוררת. כל התנועה הקומוניסטית מתפוררת זה למעלה מ-50 שנה. אך התפוררות התנועה הקומוניסטית נתנה תוצאות מעניינות. התוצאה הראשונה היתה שבאוקטובר 1917 ניצחה המהפכה הסוציאליסטית ברוסיה בהנהגת המפלגה הקומוניסטית, בהנהגת הבולשביקים. אבל היות והתפוררות התנועה הקומוניסטית נמשכה, ניצח גם העם העובד במונגוליה זמן קצר לאחר מכן, והקים את הרפובליקה העממית בהנהגת הקומוניסטים המונגולים. ואם אתם חושבים שבזאת נגמרה התפוררות התנועה הקומוניסטית, אינכם אלא טועים. אחרי מלחמת העולם השניה מיגרו בשורת ארצות באירופה ובאסיה הפועלים והאיכרים, שוב בהנהגת המפלגות הקומוניסטיות, את המשטר הקאפיטאליסטי, והקימו משרים עממיים הבונים את הסוציאליזם. ובארץ סין הגדולה, אשר בה, לפי הידיעות שהתפרסמו, ממקורות יודעי דבר, במשך שנים בעתונות, חיסל לגמרי צ'אן-קיי-שק את הקומוניסטים בעזרת נותני לחמו האמריקניים — בסין זאת, הוקמה באוקטובר 1949 רפובליקה עממית, הבונה את הסוציאליזם. התפוררות נוספת של התנועה הקומוניסטית הביאה להקמתה וליצובה של הרפובליקה העממית של וייטנאם.

כפי שאנו רואים, חברים, התוצאות של ההתפוררות הבלתי-פוסקת של המפלגות הקומוניסטיות אינן

רעות כל כך. 13 מדינות, קרוב למיליארד בני-אדם השתחררו לנצח מכבלי הקאפיטאליזם. היות ולפי הניבויים המוקיונים מהעתונות הקאפיטאליסטית והסוציאלי-שוביניסטית הן מפלגות הקומוניסטיות ומפלגתנו בתוכן ממשיכות להתפורר, ישנם כל הסיכויים שבהנהגת המפלגות הקומוניסטיות, מפלגות מעמד הפועלים, ינצח במהרה בימינו הסוציאליזם בעולם כולו.

ובכן, לא המפלגות הקומוניסטיות מתפוררות, אלא משהו מתפורר במחם של מגיני הקאפיטאליזם הגלריים והמוסוים. אבותיהם האידיאולוגיים של הקאפיטאליסטים הבינו, בשעתו, כי מן ההכרח הוא שהקאפיטאליזם יירש את הפיאודאליזם. אך בתקופת שקיעת הקאפיטאליזם אין האידיאולוגים שלו רוצים ומסוגלים להשלים עם ההכרח ההיסטורי, שהסוציאליזם יירש את הקאפיטאליזם, אף-על-פי שהדבר כבר הולך וממחש לנגד עיניהם בחלקים ניכרים של התבל. לכן הם רואים מהירהורי לבם, לכן הם רואים את הרצוי להם כמצוי. לכן הם סתם בודים בדיות על המפלגות הקומוניסטיות כדי לחזק בדרך זו את מערכתם חסרת-התקווה.

הריאקציה הבורגנית והסוציאלי-שוביניסטים, המוכנים ביחד לשרת את הדוקטרינה של אייזנהאור, מי מתוך הנאה של מופקר ומי "תוך מחאה" נלעגת — אינם שבעירצון גם מוועידתנו. זהו סימן טוב, חברים! אם אנשי הקואליציה של סיני, המיליטאריסטים למקניהם וגירוריהם העומדים על משמר כסאותיהם המיניסטריאליים — מתקיפים בשצף-קצף ובארסיות כזאת את וועידתנו, סימן הוא שוועידתנו מתנהלת בסדר, שהמדיניות שלנו היא בסדר גמור מבחינת האינטרסים של מעמד הפועלים, מבחינת האינטרסים הלאומיים של ישראל. אילו הריאקציה היתה מטפחת על שכמנו ומשבחת את תנו, כי אז היינו צריכים לבדוק מחדש את מדיניותנו, שמא סטינו מן הדרך, שמא אין אנו נאמנים לעניין

השלום והבטחון, לעניין העם ועתיד המולדת.

וישנם „קומוניסטים“, אשר הריאקציה מטפחת על שכמם, משבחת אותם. יתר על-כן, הם הופכים גיבורים ממש בעתונות הריאקציונית והסורציאלי-שוביניסטית. אין זו תופעה ישראליית מיוחדת. זאת תופעה בינלאומית כללית. מה דרוש בכדי לרכוש בעתונות הריאקציה את התואר „קומוניסט טוב“? „קומוניסט טוב“ הוה אומר — להיות קצת אנטי-סובייטי, קצת בעד מלחמה, קצת אנטי-ערבי וקצת בעל הבנה לגבי מצבם של הקאפיטאליסטים בענייני שכר. אלו הן התכונות המיוחסות בישראל על-ידי הקאפיטאליסטים והסוציאלי-שוביניסטים ל„קומוניסטים הטובים“. ואם תורידו את המלה „קצת“, אזי תקבלו דמות של קומוניסט מושלם, אשר לא רק חזן, אלא אפילו בן-גוריון ובגין ירצו בקרו.

אך מהי התכונה היסודית של „קומוניסט טוב“ בדרך כלל, שיהיה מקובל גם על בן-גוריון וגם על גי מולה, גם על דאלס וגם על אדנאור? תכונתו

היסודית של „קומוניסט“ כזה, של איש „הקומוניזם הלאומי“ היא: הסתייגות מברית-המועצות. זהו „קומוניסט“ אנטי-סובייטי.

עד כמה שהדבר לא ייראה מוזר ומגוחך נלכדו קומוניסטים מסויימים במלכודת זו. והלא קומוניסט אנטי-סובייטי או קצת אנטי-סובייטי כמוהו כמשולש מרובע, עורבא פרח, הבל-הבלים, אין דבר כזה בעולם. ואין זה משנה את המצב, כאשר הקומוניסט הלאומי כביכול מצטלב שלוש פעמים ביום ומצהיר, כי אינו אנטי-סובייטי! קובעת התוצאה האובייקטיבית של פעילותו, הקובע הוא, כיצד הוא מובן ע"י ההמונים, הקובע הוא את מי משרתת פעילותו, איזה מעמד, איזה מחנה משני המחנות הנאבקים בעולם, את הסוציאליזם או את הקאפיטאליזם, את הקידמה או את הריאקציה, את השלום או את המלחמה. וברור הוא, כי הקומוניזם הלאומי, כביכול, בכל מקום, בו הוא מופיע, משרת, אובייקטיבית לפחות, את כוחות האימפריאליזם והמלחמה, מסייע למלחמה הקרה של כוחות השחור בעולם, המכניס מלחמת עולם שליטת אטומית-מימנית.

2. ברית-המועצות ובעיות העם היהודי

דיעות על מקרי הפרות החוקיות הסוציאליסטית לגבי נושאי התרבות היהודית.

המפלגה הקומוניסטית של ברה"מ היא אשר מיוזמתה התייצבה נגד פולחן האישיות ותוצאותיו, וכראוי להנהיגה לגיטימת מתקן הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של ברית-המועצות במהירות האפשרית בכל שטחי החיים את מה שצריך וניתן לתקן. כל הפרה שהיא כבר נחלת העבר ואילו פנינו לעתיד. ולא היינו מטפלים כלל בדבר. אך הריאקציה מנסה לנצל את העניין למטרותיה האפלות נגד שלום העולם. ויש להודות שהיא נעזרת ע"י כמה קומוניסטים או קומוניסטים לשעבר, אשר איבדו את עשתונותיהם, את הישגיה העקרונית, המארכסיסטית-לגיטימית

ברחוב היהודי מתרכז בזמן האחרון „הקומוניזם הלאומי“ בשאלת התרבות בשפת אידיש בברית-המועצות. במה העניין?

בברית-המועצות נפגעו בשעתו קשות התרבות היהודית ונושאה כתוצאה מהפרת החוקיות הסוציאליסטית ומקרי ההפרות של העקרונות הלגיטימיים בזמן פולחן האישיות של סטאלין. בכאב ובצער רב קבלנו, אנו הקומוניסטים, את הידיעות על עובדות הפרת החוקיות הסוציאליסטית בברית-המועצות שפגעה בבני עמים רבים, כפי שנתברר בוועידה ה-20 של מ.ק.ב.מ. ואך טבעי הוא שכל אלה שהיו קשורים לתרבות הסוציאליסטית בשפת אידיש בברית-המועצות, ורבים מאתנו בכלל זה, קבלו בכאב את הי

לבעיות, וחלק מהם אף מת-
דרדר אל העבר השני של
הבאריקאדה, אל האידיאולוגיה
הקאפיטאליסטית ומאבד את ה-
בסיס הסוציאליסטי. אצל אחדים מהם
פועל הרגש בלבד ללא בקורת של
השכל. לב חם — זה דבר טוב. אך
תכונתו המיוחדת של האדם היא
שליד הרגש החם פועל אצלו המוח
הקר. ורע מאוד הוא, כאשר המוח
מתחיל להיות חם וביחוד אצל קומו-
ניסטים. כי אז נעלם הניתוח האוב-
ייקטיבי של סיבות ההתפתחות, נעלמת
ראיית הפרספקטיבה של ההתפתחות;
כי אז נעלם מן העיין הניגוד היסודי
בחברה, בין הקאפיטאליזם השוקע ש-
הוליד את הפאשיזם, את מלחמת ה-
עולם השנייה, את השמדת ששת מיל-
יוני אחינו היהודים, לבין הסוציא-
ליזם העולה כשמש מאירה, משחררת
ומצילה לכל העמים ולעם היהודי בכ-
ל זה. גם על השמש מופיעים כתמים.
אך כלום יעזו להגיד אפילו פרופסור,
כי זה משנה את העובדה, שהשמש היא
הנותנת חיים לכל חי, היא הנותנת אור
וחום למין האנושי ולכל החי והצומח
עלי-אדמות? ויש גם ימים בהם עננים
מכסים את פני השמש. אך רק אדם
עיוור בשתי עיניו, אדם בור לא יראה,
כי השמש לא נעלמה, כי היא נשארה
אותה השמש עם כל תכונותיה וסגור-
לותיה, כי היא ממשיכה, גם כאשר
מופיעים עננים, להפיץ אור וחום בש-
ביל כל בני-האדם. ואפילו אם
פרופסור יגיד, שהעננים מוכיחים, כי
השמש אינה יותר שמש וכי הוא חדל
להאמין בקיום השמש כתוצאה מכך,
אין זה משפיע על המצב האובייקטי-
בי, אין זו אמת אובייקטיבית, אלא
אידיעת עובדת-טבע אלמנטרית
על-ידי הפרופסור. כמובן שגם המסק-
נות מההנחות המסולפות אינן יכולות
אלא לשרת את אויבי האור, חסידי
החושך.

חברים!

העובדה ההיסטורית המכרעת היא, כי
בברית-המועצות ניבנה הסוציאליזם, ש-
חררו מאות מיליונים בני-אדם מהעבדות

הקאפיטאליסטית, חוסל הניצול של אדם
בידי אדם והדיכוי של עם בידי עם;
עובדה היסטורית היא, כי הסוציא-
ליזם הפך את רוסיה מארץ מפגרת של
עם עניים ומרודים לארץ תעשייתית
סוציאליסטית אדירה עם חקלאות מודר-
נית סוציאליסטית ורמת-חיים גבוהה ל-
אין-שיעור לעומת מה שהיה ברוסיה
לפני המהפכה; עובדה היא, כי הסוצי-
אליזם נתן תרבות לעשרות מיליונים
אנאלפבטים ברוסיה והפך את רוסיה ל-
ארץ התרבותית ביותר בעולם; עובדה
היא, כי בברה"מ הודות למשטר הסוצי-
אליסטי האדם הוא חופשי מניצול, מ-
אבטלה, בטוח ביום המחרת, אינו רעב
ללחם ואינו נאלץ לחפש יום עבודה ב-
לשכה; העובדה היא כי בברה"מ האשה
השתחררה מעבדות דורות ומשמשת דוג
מה לגשי העולם כולו; עובדה היא,
כי בברה"מ נפתחו אופקים מזהירים ל-
נוער, אפשרויות של חיי אושר, אשר
הנוער ברוסיה הטרומ-מהפכנית לא יכול
היה לחלום אפילו עליהם; עובדה היא,
כי ברה"מ הצילה את האנושות מההבר-
בריות ההיטלרסטית ובזה הצילה את
עגיין החופש ואת התרבות האנושית;
עובדה היא, שאם אפשר לדבר כיום
על אפשרות למנוע מלחמת עולם שלי-
שית, הרי זה קודם-כל ובראש ובראש
נה הודות לקיומה של הארץ הסוציא-
ליסטית העצומה — ברה"מ, המנהלת מדי-
ניות שלום עיקבית ועושה את הכל בכ-
די להפיג את המתרחות הבינלאומית ול-
הגיע לשלום יציב; עובדה היא, כי
הודות לקיומה ולמדיניותה האינטרנציו-
נאליסטית הלנינית של ברה"מ יכול
היה לקום אחרי מלחמת העולם השניה
מחנה סוציאליסטי של למעלה משליש ה-
מין האנושי ויכול היה להיחצץ אזור
שלום של מרבית האנושות.

ולנו, לבני העם היהודי, יש חשבון
חיובי מיוחד עם ברה"מ. ברה"מ היתה ה-
מדינה הראשונה בעולם, אשר הוציאה
את האנטישמיות מחוץ לחוק, אשר חינ-
כה מאות מיליונים אנשים בארצה וב-
עולם כולו נגד הגזענות והאנטישמיות,
שהם פרי הקאפיטאליזם וביטוי להשפעת

מהשמדה נאצית. ברה"מ ע"י הנצחון ב-
סטאלינגראד מנעה את פלישת הצבא ה-
נאצי שעמד כבר בקרבת א"י, דבר ש-
הציל את הישוב היהודי בא"י מהשמדה.
אם בכלל קיימים עתה יהודים בארץ, אם
בכלל יכלה לעמוד השאלה של הקמת
מדינה יהודית, הרי זה הודות לברה"מ,
אשר הצילה אותנו כאן ממש ברגע ה-
אחרון, לפני שעלול היה לקרות האסון.
וכאשר הועברה בעיית א"י לאו"ם
ניהלה ברית-המועצות מדיניות עקרונית
לניגית בשאלה הלאומית ובהתאם לכך
ובקו האינטרסים של המאבק האנטי-אימ-
פריאליסטי הכירה בזכותם של שני עמי
א"י, היהודי והערבי, להגדרה עצמית עד
להיפרדות.

האידיאולוגיה הקאפיטאליסטית. ברה"מ
נתנה את מלוא האפשרויות להמונים
היהודיים לחיות חיים חופשיים שחי-
זכויות הלכה למעשה עם כל העמים ה-
סובייטיים. בברה"מ נהנים היהודים מ-
שחיון זכויות לאומי מלא. ממשלת
ברה"מ נתנה גם אפשרות ליהודים ה-
מעוניינים בכך להתרכז באזור האוסט-
גומי היהודי בבירוביגאן. ואם רוב רובם
של ההמונים היהודיים בברה"מ לא הלכו
לבירוביגאן, הרי זה מפני שטוב להם
במוסקבה, בלנינגראד ובכל מקום ב-
ברית-המועצות, בו הם חיים.

ברה"מ הצילה במלחמת העולם השנייה
מיליוני יהודים באירופה ובעולם כולו

3. הריאקציה היהודית מחללת את שם הסופרים היהודיים

המועצות על הרקע הכללי של מקרי הפ-
רת החוקיות הסוציאליסטית — תמכה
באותו זמן גופא ברית-המועצות ב-
או"ם בהקמת מדינה יהודית — מדינת
ישראל. כלום אין זה משמש הוכחה
למקורות הדלוחים של עלילת האנטי-
שמיות לגבי ארץ המשמשת דוגמה
של אחות עמים ומאבק נגד גזענות?
הסופרים היהודיים בברית-המועצות
היו קומוניסטים בעלי הכרה, תומכים
נלהבים בסוציאליזם, לוחמים חשובים
נגד הפאשיזם והריאקציה, נגד המלחמה
ובעד השלום. מה לנשיא ההסתדרות ה-
ציונית נחום גולדמן ולסופרים הקומו-
ניסטיים, נגדם הסיתו כל השנים מנהי-
גי ההסתדרות הציונית העולמית והקונ-
גרס היהודי העולמי? ! אנו, הקומוניס-
טים, אומרים לריאקציה: אתם שהייתם
שונאים בנפש של ברגלסון, איציק פפר
וחבריהם, אתם שנשאתם שונאים בנפש
של השקפותיהם הקומוניסטיות ושל כל
רוח יצירתם — הסירו ידיכם הטמאות
מחברינו הסופרים הקומוניסטים! אתם
אך מחללים את זכרם.

האיש בעל הסכסכמים השילומים המביש,
האיש שלחם כאריה בכינוס יהודי פאריס
נגד קבלת החלטת מחאה בענין חידוש
הצבא ההיטלריסטי עם הגנרלים ההיט-
לריסטיים בראשו במערב גרמניה —

לאור עובדות היסטוריות אלו, מה
רצינות יש בהסתה האנטי-סובייטית מצד
הריאקציה היהודית ומצד כמה כביכול-
קומוניסטים, אשר קושרים באורח שרי-
רותי את המקרים הטראגיים של הפרת
החוקיות הסוציאליסטית לגבי סופרים
יהודיים בברית-המועצות, שחלו על
רקע ההפרות האחרות של החוקיות
הסוציאליסטית — עם מדיניות של אנטי-
שמיות.

בברית-המועצות מעולם לא היתה
מדיניות אנטישמית. להיפך! בברית-המו-
עצות תמיד היתה מדיניות נגד האנטי-
שמיות, והאנטישמים נענשו בכל חומר
הדין. לפרשת הסופרים היהודים אין כל
קשר עם אנטישמיות. הם לא נפגעו כ-
יהודים דוקא, כמו שהנפגעים האוקראי-
ניים, הרוסיים או הגרוזיניים לא נפגעו
בגלל היותם אוקראינים, רוסיים או גרו-
זינים. העלילה שבברית-המועצות היתה
אי-פעם מדיניות אנטישמית היא המצאה
זדונית של אויבי ברית-המועצות, השוק-
עים בעצמם עד צואר בבוץ השוביניזם,
הגזענות האנטי-כושית והאנטי-יהודית, ה-
רוצחים המוני אלגירים ובני-קניה לוח-
מי חופש.

עד כמה מגוחכת היא אשמת האנטי-
שמיות מוכחה העובדה, שכאשר קרה
מה שקרה עם הסופרים היהודים בברית

הכריזו לאחרונה בלונדון, במושב הקונגרס היהודי העולמי על מסע עולמי נגד ברית-המועצות בשם הדאגה כביכול ל-תרבות היהודית שם. כלום יכולה להיות צביעות גדולה מזו? ! כלום יכול להיות יות חילול שפל יותר של שמותיהם של מארקיש, האלקין, הופשטיין וחבריהם, אשר יצירתם האחרונה היתה קודש למאבק נגד המיליטאריזם הגרמני? !

אנו, הקומוניסטים, דוחים בבוז את המשחק השטני והמתחמד הזה של השלוחה היהודית של תעמולת הסטייט-דפארטמנט. הסופרים היהודיים הסובייטיים הם שלנו, אחיב לרעיון הקומוניסטי ולמאבק. אנו, הקומוניסטים, נכבד את זכרם, כפי שהם היו רוצים: בהמשכת מאבקם נגד הפאשיזם והריאקציה, נגד מלחמה ובעד שלום, בעד סולידאריות מלאה ובלתי מעורערת עם ברית-המועצות, הידיד הטוב ביותר והנאמן ביותר של העם היהודי ושל כל העמים שוחרי השלום והחופש.

לא דאגה ליהודים או לתרבות יהודית היתה לעיני נשיא הקונגרס היהודי העולמי בהכריזו על המסע העולמי האנטי-סובייטי. לו היה דואג ליהודים היה נאבק נגד החייאת הצבא הנאצי, היה מוחה נגד מינויו של הגנרל ה-היטלריסטי שפיידל, רוצח היהודים, למפקד כוחות נאט"ו, היה מוחה נגד הופעות קשות של אנטישמיות בארצות-הברית ובמערב-גרמניה והחייאת ארגונים אנטישמיים גלויים שם.

והריאקציונרים בישראל, אילו היו דואגים לעם ישראל, היו צריכים לשפר את מצבם האומלל של מאות אלפי יהודים בישראל, החיים בעוני ובדלות, זקוקים לסעד, מובטלים, אנלפבטים, והעיקר: אילו היו דואגים לעתידם

של יהודי ישראל, לעתידה של מדינת ישראל, לא היו מצטרפים לדוקטרינה של איזנהאור, אחת הנורעות להכנת מלחמת עולם שלישית אטומית-מימנית הנושאת בחובה סכנת השמדה למאות מליוני בני אדם ולא בשורה האחרונה להמוני היהודים.

ובכלל, באיזו זכות מוסרית מעיזים לדבר על זכויות של מינוסים לארמיות אלה, המקיימים ממשל צבאי אכזרי באיזורים הערביים בישראל, ה-מקיימים תחום-מושב, גיטו למיעוט הלאומי הערבי בישראל? באיזו זכות מוסרית מופיעים בשאלות כאלה מחנכי ומדריכי הפוגרום המחריד בכפר-קאסם, מפקדי הפוגרומים בסיביריה, בעזה, ברפיח ובמקומות רבים אחרים?

באיזו זכות מוסרית מדברים על זכויות לאומיות אנשים ומפלגות, המתנכרים לזכותו הראשונית של העם הערבי הפלשתינאי להגדרה עצמית והרוצים בעזרת החרב לפתור בעיות בין עמים?

ואשר ליהודי ברית-המועצות, אפי-שר להגיד בבטחון גמור, שהלוחאי ומ-צבם של יהודי ישראל ויהודי ארצות קאפיטאליסטיות אחרות יהיה כמצבם של יהודי ברה"מ. עתידם ובטחונם של יהודי ברה"מ הרבה יותר מבטחונם מאשר עתידו ובטחונו של עם ישראל, הנתון בסכנה עקב המדיניות הרת-הסכנות של ממשלת בן-גוריון. בברה"מ אינה קיימת שאלה יהודית לאחר שהמשרט הסוציאליסטי עקר את השורשים הסוציאליים והחברתיים של הגזענות והאנטישמיות ונאבק נגד שיירי הדעות הקדומות הקאפיטאליסטיות בהכרת אנשים, במידה שהם מופיעים.

4. שאלת התרבות בשפת אידיש בברית המועצות

וכאן נשאלות השאלות הבאות: (1) הקיימת או אינה קיימת השתלבות, התמזגות (אינטגרציה) של תחמונים היהודיים בברה"מ בחיים הכלליים של תחברה, כולל תחיים התרבותיים? לית מן דפליג שקיים תהליך

חברים! הבה נבחון עתה את עניין התרבות בשפת אידיש בברה"מ, כפי שהיא עומדת כיום בשנת 1957. הבה ניגש לעניין גישה עקרונית, מארקסיסטית-לנינית, מעמדית-פרוליטאית.

כזה. אף איש, אפילו לא „הקומוניסטים“ הלאומיים, לא יוכל להכחיש עובדה היסטורית מכרעת זאת. גם אויבים מושבעים ביותר של ברה"מ אינם יכולים להכחיש את החיים עצמם.

(2) ואם קיים תהליך טבעי של התמזגות ההמונים היהודיים החופשיים והמשוחררים בחיים הכלליים, האם פירוש הדבר שאין קיימים כבר יהודים בברה"מ, המעוניינים בתרבות סוציאליסטית בשפת-אידיש? לית מן דפליג ישנם יהודים כאלה בברה"מ, במיוחד באותם החלקים של ברית המועצות, אשר הצטרפו אליה רק במהלך מלחמת העולם השנייה, וכן ב־בירוביג'אן.

(3) מה צריכה להיות המדיניות הלנינית בשאלת סיפוק הצרכים התרבותיים בשפת-אידיש של אותם היהודים המעוניינים בכך? לית מן דפליג, כי העקרונות הלניניים בשאלה הלא-מית מחייבים סיפוק הצרכים התרבותיים בשפת אידיש של אותם היהודים המעוניינים בכך. החברים הסובייטיים הודיעו לא פעם, וגם בפני מפלגתנו, כי אכן זהו העיקרון לפיו פועלת המפלגה הקומוניסטית של ברית-המועצות.

(4) האם חודשה פעילות תרבותית סוציאליסטית בשפת אידיש בברית-המועצות? אף אדם אינו יכול לחלוק על כך, כי אכן כן הוא הדבר. בה ערים בברה"מ ובעיקר בריפובליקות ובאיוורים במערב ברה"מ, שרק בזמן מלחמת העולם השנייה הסתפחו לברית-המועצות, קיימת פעילות תרבותית בשפת אידיש ואפילו פעילות תרבותית די אינטנסיבית. קיימות להקות תיאטראליות, מקהלות, ספריות, ערבי תרבות, שירה ודקלורציות בשפת אידיש ואף הצגות של מחזות שלום-עליכם, גולדפאדן ואחרים. בבירוביג'אן קיים עתון ב־אידיש. נוסף על כך, על מנת להגביל לדור היהודי החדש ולכלל עמי

ברה"מ את מיטב הספרות היהודית מתפרסמים ברוסית במספר טפסים גדול מאוד ספרי פרוזה ושירה של סופרים יהודיים, הזוכים להערכה חיובית גדולה בעתונות הסובייטית.

מכאן שכל הדבורים הדימאגוגיים של אויבי השלום והסוציאליזם שכאי-לו בברה"מ אסורה שפת-אידיש או פעילות תרבותית בשפת אידיש הם דברי הסתה, שאינם משרתים אינטרסים יהודיים ולא את עניין התרבות היהודית בברה"מ.

(5) האם ממדי הפעילות התרבותית בשפת אידיש בברה"מ מבטאים את מלוא הצרכים של אותם יהודים בברה"מ המעוניינים בכך? את זאת יכולים לדעת יותר טוב מכולם האנשים הסובייטיים, המפלגה הקומוניסטית של ברה"מ. ויש לנו האימון המלא למפלגה הקומוניסטית של ברית-המועצות. אנו בטוחים, שקיים כל הרצון הטוב מצד הממשלה הסובייטית בעניין זה, כמו בתיקון שגיאות אחרות הקשורות בהפרת החוקיות הסוציאליסטית. כשמתברר מדי פעם צורך נוסף בשטח תרבות אידיש אין כל מניעה בברה"מ לספקו. זאת מוכיחות עובדות יום-יום.

כי זוהי עמדת המפלגה הקומוניסטית של ברה"מ — מודים גם הכביכול-קומוניסטים. אך הם פשוט אינם מאמינים למ.ק.ב.מ., או היו רוצים שהעניינים בברה"מ ייקבעו לפי רצונם הסובייקטיבי של כמה עסקנים בתל-אביב, בטורונטו, בניר-יורק, בלונדון ובמקומות אחרים בחוץ-לארץ, ולא לפי המציאות הסובייטית האובייקטיבית ולפי צרכיהם הממשיים, ב־1957, של אותם יהודים בברה"מ המעוניינים בתרבות סוציאליסטית בשפת אידיש. מי ייפה את כוחם של כמה כביכול-קומוניסטים ואפילו קומוניסטים מחולל לדבר בשם היהדות הסובייטית? מי שמך?

5. היחס לברית-המועצות

מכאן, שלמעשה, בסופו של דבר, אנו חוזרים לעניין האימון או אי-טעונים: לאחר כל מה שקרה אתם

שוב מאמינים לברה"מ? על זה אנו עונים:

ראשית כל, אף פעם לא חדלנו להאמין בברה"מ ולראות בה דוגמה מלהיבה לכל מי ששואף לסוציאליזם. חשבנו והננו ממשיכים לחשוב, כי יש לנו ולכל הקומוניסטים בעולם עוד הרבה מאוד מה ללמוד מהמפלגה הקומוניסטית של ברה"מ, מעוצמתה הרעיונית, מנסיונה העשיר. הוועידה ה-20 של מ.ק.ב.מ. אך העלתה את כבודה של ברה"מ ושל מ.ק.ב.מ. בי עיני כל תנועת הפועלים המהפכנית בעולם, בעיני כל התנועה הקומוניסטית, שאנו גאים להיות חלק בלתי-נפרד ממנה. ע"י תיקון פגעי העבר (והעבר של ברה"מ אף הוא בכללותו עבר מזהיר, הירואי מלא הישגים ונצחונות, בעלי חשיבות היסטורית-עולמית ששינו סדרי עולם) רכשה מ.ק.ב.מ. מישנה אמון מצד כל המפלגות הקומוניסטיות בעולם. המפלגה הקומוניסטית של ברה"מ ראויה בהחלט לאימון שכל המפלגות הקומוניסטיות בעולם רוחשות לה, כל פלוגת המחץ הראשונה של הסוציאליזם, ראשונה לא רק מבחינה היסטורית, אלא ראשונית גם בימינו.

שנית, אין אנו מתחרטים על האימון שנתנו בעבר בברית-המועצות. להיפך, כאשר אנו באים לסכם את התקופה של 40 שנות מהפכת אוקטובר, אנו באים למסקנה, כי ברית-המועצות הצדיקה בה החלטת את האימון שנתנה בה תנועת הפועלים המהפכנית והתנועה הקומוניסטית. רק כביכול-קומוניסטים יכולים להחשוב אחרת. אלה מערבבים את היסוד, את המהותי לסוציאליזם, עם תופעות לואי שליליות מסוימות, מהן בלתי-נמנעות, הקשורות בתנאים האובייקטיביים הקשים במיוחד של המהפכה הסוציאליסטית ברוסיה ובתנאי הבנייה הסוציאליסטית בברה"מ, תנאים של הקפה קאפיטאליסטית ואיום מתמיד של אי-טרבנציה צבאית אימפריאליסטית, ומהן לא בלתי-נמנעות, הקשורות בפולחן האישיות.

מי שאינו רוצה להאמין בברית-המועצות, יאמין-נא לדאלס ולגולדמן. בטוחים אנו שהפועלים היהודים בעלי-ההכרה המעמדית בישראל ובחו"ל ידחו את אלה שעזבו למעשה את דרך המחשב הסוציאליסטי ועברו אל פסים של אידיאולוגיה בורגנית נאציונאליסטית.

היחס לברית-המועצות היה ונשאר ה"מבחן העליון של האינטרנאציונאליזם הפרולטארי. האימון בברית-המועצות אינו עניין אבסטרקטי, עניין של רגש, בלתי-הכרחי. זוהי שאלה עקרונית של אימון הדדי בין ארצות הסוציאליזם, בין המפלגות הקומוניסטיות. זוהי שאלת אחדות המחנה הסוציאליסטי, שאלת אחדות של התנועה הקומוניסטית העולמית.

הלא אי-איון בין קומוניסטים זהו בדיוק מה שרוצים האימפריאליסטים, מכיני מסע הצלב האטומי נגד הסוציאליזם ונגד חופש העמים! הלא זהו בדיוק מה שיכול לעזור להם: פירוד ואי-איון במחנה הקומוניסטי, וקודם-כל לגבי ברית-המועצות. הם רוצים בכל מאודם ביצירת יחסי אי-איון כאלה. הם מוכנים לשלם בעד זה מיליונים ואפילו מיליארדים דולארים. הם מעדיפים "קומוניזם לאומי" על פני אינטרנאציונאליזם פרולטארי. אחות אחים-לנשק קומוניסטיים בעולם כולו; הם רוצים שהפועלים ייפנו עורף לסיסמתם הראשית: פועלי כל הארצות, התאחדו! הם רוצים בהתפוררות המחנה הסוציאליסטי והתנועה הקומוניסטית.

אך פועלים בעלי הכרה מעמדית מבינים, כי אימון הדדי הוא תנאי לאחדות התנועה הקומוניסטית, לנצחון הסופי וההמלא של הסוציאליזם בעולם כולו, לחיסול סיוט המלחמות אחת ולתמיד!

הכביכול-קומוניסטים שוכחים, כי הם כופרים כאן בעיקר, כי הם פוגעים כאן בבבית-העין, בציפור-הנפש של התנועה הקומוניסטית, ובזאת פוגעים במטרה הנעלה ביותר וההומאנית ביותר של המין האנושי: בעניין השלום והסוציאליזם.

אך האימפריאליזם, אשר רצה להיאחז בטובע בקש ב"קומוניזם הלאומי" נחל

יוני, והמפלגות הקומוניסטיות יצאו מחור
שלות יותר, מלוכדות יותר מהדיונים.

כשלו חרוץ. הכביכול-קומוניסטים בודדו
במפלגות הקומוניסטיות אחרי מאבק רע-

6. יחסים בין מפלגות קומוניסטיות

איתן על עקרון זה לגבי כל העמים ללא
יוצא מן הכלל. כולנו יכולים עוד ללמוד
הרבה מהם גם בשטח זה. אם כך, איזה
חיכוך יכול להיות כאן? האם בני-יורק
או בתל-אביב יודעים יותר טוב מה ש-
נעשה במוסקבה או במינסק מאשר ב-
מוסקבה או במינסק גופא? ואם הכבי-
כול-קומוניסטים שנדבקו בשוביניזם אי-
גם סומכים על הקומוניסטים "הגויים"
בברית-המועצות, הרי יש במקב"מ 250
אלף חברים יהודים, ו-260 אלף יהודים
סובייטיים ממלאים תפקידים חשובים מ-
מהנדס עד מיניסטר. ואם יהיה צורך
ממשי לתקן עניין זה או אחר בשטח
תרבות אידיש, הרי זה שוב עניין פנימי
של מקב"מ, הרי אלה הם דברים מעשיים
לשיקול דעת ולהערכה של המפלגה הנור-
געת בדבר, ובמקרה שלנו של המפלגה
הקומוניסטית בהא הידיעה, המפלגה ה-
קומוניסטית של ברית-המועצות.

מדוע למפלגה הקומוניסטית של ברית
המועצות צריך להיות פחות זכויות
מאשר לכל מפלגה קומוניסטית אחרת?
מה ההתערבות השחצנית הזאת בעניינים
הפנימיים לחלוטין של מקב"מ?

ועוד מציעים הקומוניסטים הלאומיים
כביכול לארגן מסע עולמי של המפלגות
הקומוניסטיות נגד ברה"מ במגמה "לל-
חוץ" עליה להרחיב פעילות תרבותית
באידיש. למעשה מנהלים קומוניסטים
אלה בעתונים שלהם מסע נגד ברית-המו-
עצות ומחדירים אף הם בקרב ההמונים
היהודים את רעל אי-האמון לברית-המו-
עצות.

אנו שמחים לקבוע שאופורטוניסטים
אלה אינם מייצגים שום מפלגה קומו-
ניסטית. הם פועלים גם בניגוד לרצון
מפלגותיהם, תוך הפרה של כל עק-
רונות הצנטראליזם הדמוקראטי והנור-
מות הלניניות של חיי המפלגות הקומו-
ניסטיות. אף מפלגה קומוניסטית לא תתן
יד למסע העולמי, המאורגן ע"י דאלס, ל-
"שחרור" העמים מ"הדיכוי" הקומוניסטי
בברה"מ. האופורטוניסטים והגאצינאליס-

זורעי אי-האמון לברית-המועצות מו-
פיעים בדרך כלל בתור דואגים, כביכול,
לעצמאות המפלגות הקומוניסטיות, אך
אין כל סתירה בין עצמאות של מפלגה
קומוניסטית ובין קשרי הסולידאריות ה-
אמיצים בין המפלגות הקומוניסטיות.
אולם כאן מעניין דבר אחד. דוקא "ה-
קומוניזם הלאומי" החרד כל כך, כביכול,
לעצמאות המפלגות הקומוניסטיות, אינו
מוכן למעשה להסכים לכך, שאותה עצ-
מאות ממש מגיעה למפלגה הקומוניס-
טית של ברית-המועצות. לגבי מקב"מ
נוקטים הם בשיטה של התערבות גסה
בענייניה הפנימיים.

חיכוך בין מפלגות קומוניסטיות יכול
להיות רק על עקרונות המארכסיון-לני-
ניזם או על עמדות פוליטיות, או על
קו המדיניות בשטח זה או אחר. אך
לא ייתכן שמפלגה קומוניסטית אחת
תכתוב למפלגה קומוניסטית שנייה את
פרטי ההגשמה של עקרון אידיאולוגי או
קו מדיני זה או אחר בארצה. כך
בדיוק נוהגים חסידי "הקומוניזם ה-
לאומי" היהודי בשאלת התרבות
היהודית בברית-המועצות. הם
רוצים להכתוב למפלגה הקומו-
ניסטית של ברה"מ את ההערכה המדו-
ייקת של מידת וממדי הצרכים התרבו-
טיים בשפת אידיש, ואפילו את הצורות
המפורטות ביותר של מימוש צרכים אלה.
כיצד לכנות התנהגות כזאת, אם לא התער-
בות בעניינים הפנימיים של מפלגה קו-
מוניסטית, במקרה זה של המפלגה הקו-
מוניסטית של ברה"מ? זהו בהחלט עני-
ינם הפנימי של החברים הסובייטיים.
הם יודעים יותר טוב מה המצב באר-
צם, מה המצב והצרכים של יהודי
ברה"מ ומהו אינטרס הסוציאליזם.

אני מבין, אילו היה ויכוח עם החברים
הסובייטיים על עצם הצורך בהגשמת ה-
עקרון הלניני של סיפוק צרכים תרבו-
טיים בשפת קבוצה לאומית המעוניינת
בכך, אך החברים הסובייטיים עומדים

טים עושים כאן את מלאכת השטן האימפריאליסטי. צריך להיות ברור: כל מי שנתן יד בצורה זו או אחרת, באופן ישיר או בעקיפין למסע הצלב האידיאולוגי של האימפריאליזם נגד ברית-המועצות והסוציאליזם — נותן יד, בידעין או בלא בידעין, להכשרת הלבבות למלחמה נגד ברית-המועצות, למלחמת השמד ע"י למית אטומית-מימנית הרת אסונות איומים ביותר לעם היהודי!

האופורטוניסטים אינם מתקוממים נגד האינטגרציה של היהודים בחיים האמריקאיים הכלליים, כולל התרבותיים. לגבי ארה"ב מבינים הם, מדוע בתקופה היסטורית קצרה ירד מספר התיאטרונים היהודיים מ-27 לאפס. שם זה טבעי, אך מדוע בתנאים של ברה"מ, בה יש ליהודים יותר חופש מאשר בארה"ב — אין הדבר טבעי?

השאלה אינה, אם מישו רוצה או אינו רוצה בהתמוזגות היהודים בחיים הכלליים. זהו תהליך היסטורי אובייקטיבי שאינו תלוי ברצונו הסובייקטיבי של עסקן זה או אחר. רק צר-מוח יכול להציע, ועוד "בשם הקומוניזם", שהממשלה הסובייטית תפעל למען בידוד היהודים מהחיים הכלליים. זה סותר את אינטרס יהודי ברה"מ ואת עקרונות שחיון-הזכויות של העמים. ספאראציה כפוייה תהיה זו, הפליה לאומית לגבי היהודים. ושוב נשאלת השאלה הפשוטה: מי הסמיך קומוניסטים מסויימים או קומוניסטים-לשעבר בחו"ל לייצג את יהודי ברה"מ? לא ידוע לנו שיהודי ברה"מ ביקשו זאת מהם. ויש לשים לב לעוד דבר: האם זה מקרה שנחום גולדמן נזכר פתאום ב-1957 בספרות היהודית בברה"מ — באותה שנה גופא, בה גם אדינאור העמיד את הדרישה של "שחרור" הגרמנים אורחי ברה"מ מ"הדיכוי הבולשביסטי, ודאלס מגביר את המלחמה הקרה הכללית ל"שחרור" עמי ברה"מ? האם לא צריך דבר זה להניע קומוניסטים מסויימים לחשוב פעם ופעמיים מה הם עושים, מה הם כותבים ומדברים? כלום מותר להם אפילו לרגע לשכוח את המאבק המעמדי לחיים ולמוות המתנהל בקנה-מידה עולמי? ה-

אם אין כל הטיפול בנושא הזה, כפי ש"מטפלים בו הכביכול-קומוניסטים, מעשה של הסחה מהתפקידים האמיתיים העומדים בפני ההמונים היהודיים בוכה סכנת המלחמה והפאשיזם?

ומבחינה פראקטית? כלום הכניעה לריאקציה חיתורים לה עוזרים לרכוש השפעה בקרב ההמונים היהודיים לרעיונות הסוציאליזם והקומוניזם? הנסיון מוכיח, כי ההיפך הוא הנכון.

חברים! הנסיון ההיסטורי של עמנו מוכיח, כי רק הסוציאליזם יכול לפתור את השאלה היהודית ולתת בטחון, חופש ושחיון-זכויות מלא להמונים היהודיים. המשטר הקאפיטאליסטי הוא אשר מושחית על יסודות הגזענות והאנטישמיות, הוא אשר הוליד את פטליוורה, את היטלר, את רצח מליוני יהודים. האימפריאליזם מבחין ושיווי הקאפיטאליזם מביית הם שמנסים להפית מחדש אש בגחלת האנטישמיות הלוחשת בארצות הדימוקראטיה העממית. ואילו הכוחות הסוציאליסטיים שבשלטון לוחמים בתוקף נגד גזע האנטישמיות והם ללא ספק יעקרוהו מן השורש.

אנו קוראים לעמלי ישראל ולעמלים היהודים בכל אתר ואתר לא ללכת שולל אחרי מסע ההסתה נגד ברה"מ, מולדת הסוציאליזם הבינלאומי, הידיד הנאמן של העם היהודי.

אנו יכולים לציין בסיפוק בחזיתותנו ה-13, כי גם בקטע זה של מאבקנו לא נרתענו מפני התקפות כוחות הריאקציה, האופורטוניזם והרביזניזם, לא אירבדנו אף לרגע את המצפן המעמדי-פרוטטארי, המארכסיסטי-לניני, ונשארנו על ידי-כך נאמנים לאינטרסים הלאומיים-האמיתיים של עם ישראל, אשר מסע ה-אימפריאליזם להכנת מלחמת עולם שלישית תחת דגל האנטי-סובייטיזם והאנטי-קומוניזם מסכן את עצם קיומו.

ואם שואלים: מה לעשות עד לנצחון הסוציאליזם? עד לנצחון הסוציאליזם יש ללחום לנצחון! אנו מקבלים באהבה עולים חדשים לישראל ולוחמים ל-קליטתם הפרודוקטיבית בשיכון אנושי ובעבודה קבועה ומפרנסת. אך העליה אינה יכולה לפתור את הבעיה היהודית.

מליוני היהודים בארצות הקאפיטאליס-
טיות, הסובלים מהאנטישמיות, דרך אחת
לפניהם :
ללחום לשלום, לדמוקרטיה ולסוציא-
ליזם, בכדי למנוע סכנות מעצמם, בכדי
לתרום תרומתם לעניין הכללי של הקי-
דמה.

תחי ברית-המועצות, המראה לכל ה-
עמים את הדרך לשיחרור לאומי וסוצי-
אלי מלא !
נשמור על הסולידאריות עם ברית-
המועצות כעל בבת-עיננו !
יחי האינטרנאציונאליזם הפרוליטארי !
יחי המארכסיוזם-לגיניזם !

בשנת הארבעים לאוקטובר הגדול

הרצאת הח' נושה סנה, חבר הוועד המרכזי

בשנת חג ומועד, בשנה ה־40 למהפכה האוקטוברית הסוציאליסטית הגדולה. האוקטובר הגדול פתח עידן חדש ב־ היסטוריה של האנושות כולה: חסל שלטון־היחיד של ההון, חסל השליטה הכל־עולמית של הקאפיטאליזם, נפ־ רצה החוליה הראשונה בשרשרת ה־ אימפריאליזם! בפעם הראשונה בתול־ דות האדם עלי אדמות הוקם בארץ אחת משטר ללא ניצול, ללא מנצלים וללא מנוצלים, ללא חלוקה על בעלי־ אמצעי־הייצור שאינם מייצרים מאומה ולהם שייך הכל — ועל נטולי־ אמ־ צעי־ייצור המייצרים הכל ולהם לא שייך מאומה. משטר חדש זה חולל נפלאות: תוך פרק־זמן קצר (18 שנה מבין ה־40 היו שנות מלחמה ושיקום הריסותיה) חל גידול ללא־תקדים של הכוחות היצרניים, התעשייה גדלה פי 30, התעשייה הכבדה פי 50, תפוקת החשמל פי 100; החקלאות הועלתה משפל המדרגה לשיאי הטכניקה, וב־ שנים מעטות הופרחה השממה על שטח של 35 מיליון הקטאר אדמת־ בור וקרקע בתולה; עמי אנאלפאב־ תים הועלו לעמי אקדמיות מדעיות; מבין אוכלוסייה של 200 מיליון נפש לומדים 50 מיליון איש ואשה, צעירים ומבוגרים; עלתה בריאות־העם וה־ תמותה ירדה מ־30 עד 8 על כל אלף נפש; והשקידה המתמדת על התאמת יחסי־הייצור לכוחות היצרניים מבט־ חה התקדמות בלתי־פוסקת ומזורזת, כלכלית ותרבותית. כעת אין הכלכל־ נים הבורגניים מטילים עוד ספק, אִם ברה־מ־ תדביק את ארה־ב בתפוקה ל־ גולגולת, אלא מ־ת־ תדביק אותה ותעלה עליה. עליונות השיטה הסוציא־ ליסטית על פני זו הקאפיטאליסטית הוכחה בעליל לעין־כל. הקיסרות ה־ רוסית שהיתה ידועה לשימשה כ־כלא העמים" נהפכה למדינה רבת־לאומים סוציאליסטית, מיוסדת על אחוזת־הע־ מים ועל שוויצ'העמים. הארץ החקל־ אית הנחשלת נהפכה למעצמת תע־ שייתית־קולחוזית אדירה, לגורם רא־ שון־במעלה במדיניות הבינלאומית. שום בעיית בינלאומית אין לפתור

חברים!

הדו"ח שהוגש לוועידה ע"י הח' מיקוניס הוא פרי הפעולה הקולקטיבית, הנסיון הקולקטיבי והמחשבה

הקולקטיבית של הוועד המרכזי כולו, הוא תעודת האחדות האיתנה של הגת המפלגה — ועתה, אחרי שני הימים של הוויכוח הכללי בוועידה אפשר לומר בפה מלא, כי הדו"ח הוא תעודת האחדות המלאה של מפלגתנו כולה — אחדות אידיאולוגית, פולי־ טית ואירגונית, אחדות לניניסטית של מפלגה לניניסטית. סבורני, כי ה־ קריאה הבוקעת מדיוני הוועידה הזאת לוועד המרכזי החדש, לכל אירגוני ה־ מפלגה, לכל מוסדות המפלגה, לכל חברי המפלגה — היא הקריאה לשמור ולנצור כבבת־עיננו את הנכס היקר הזה, לחשל את אחדות־המפלגה, כי האחדות המארכסיסטית־לנינית היא מגן המפלגה, היא סוד הצלחתה ו־ ערובת נצחונה של המפלגה.

חברים!

הוועידה ה־13 של מפלגתנו מתכנסת

כיום נגד ברה"מ או בלי ברה"מ. אך מות העולם נוכחות לדעת, כי בזמנו בית היוצר של ההיסטוריה האנושית נמצא לא בבית הלבן בוואשינגטון, אלא בכיכר האדומה במוסקבה.

מהפכת אוקטובר שינתה לא רק את פני הקיסרות הרוסית שנהפכה למעצמה הסוציאליסטית הראשונה בעולם, היא שינתה מראשיתה את פני העולם כולו, — ובייתר-שאת אחרי הנצחון המזהיר במלחמת העולם השנייה, האנטי-היטלרסטית, עת החל השלב השני, המחמיר במשבר הכללי של הקאפיטאליזם; עת הסוציאליזם לעומת זאת חרג מתחומי ארץ אחת ונהפך לשיטה עולמית אדירה ומתעצמת מִשנה לשנה, מחודש לחודש, מיום ליום.

במהפכת אוקטובר — תודות למאמציה של מפלגת הבולשביקים בהנהגתו של גאון המדע והמהפכה, ו. אי. לנין — התחברו יחדיו ארבעה זרמים מהפכניים לזרם מהפכני סוער אדיר אחד: (א) התנועה העממית הכללית למען ההיחלצות מן המלחמה, למען השלום; (ב) תנועת העמים המדוכאים לשחרור לאומי; (ג) תנועת המוני-העם למען החירויות הדמוקרטיות; (ד) תנועת הפועלים והאכרים לשחרור סוציאלי. והנה, מאחר שמהפכת אוקטובר התחוללה כתוצאה מהצטרפות זרמים האלה, היא עצמה נהפכה למצב בר עצום, למעיין מתגבר, המזרים אנרגיה מהפכנית לכל אחד מארבעת האפיקים הללו על פני כדור-הארץ כולו. צאו וראו. מהפכת אוקטובר גרונה ממאבק ההמונים בארצה לשלום, — והיא עוררה את עמי תבל כולה למאבק שגיב נגד המלחמה, בעד השלום; היא אשר נתנה את הדחיפה להתפתחות שהקימה „אזור-שלום" רצוף המאוכלס 1500 מיליון בני-אדם ותנועת-שלום עולמית המונה מאות מיליוני מגיני-השלום אף בתוך תחום שליטתו של האימפריאליזם. מהפכת אוקטובר ניזונה ממאבק ההמונים בארצה לדמוקרטיה, — והיא עוררה תנועה דמוקרטית נרחבת בעולם כולו, תנועה המקיפה מאות מאות מיליונים של אנשים, נשים ונוער המאורגנים כיום הזה בפדראציות הדמוקרטיות העולמיות השונות. מהפכת אוקטובר ניזונה ממאבק העמים המדוכאים בארצה לשחרור לאומי, — והיא עוררה את כל העמים הקולוניאליים והתלויים לתנועת שחרור לאומי, היא סייעה למיליארד ומאתיים וחמש מיליון איש להשליך את עול השלטון הקולוניאלי הזר, היא הביאה את השיטה הקולוניאלית הבויה

והשנואה של הקאפיטאליזם עד לסף חיסול גמור. מהפכת אוקטובר ניזונה בראש-וראשונה ממאבק הפועלים והאכרים בארצה נגד הניצול הקאפיטאליסטי, — והיא עוררה את עמלי כל הארצות למאבק מעמדי מוגבר למען הסוציאליזם, היא סייעה עד-כה ל-700 מיליון בני-אדם נוספים ב-12 ארצות למגר את הקאפיטאליזם, להקים משרטר דמוקראטי-עממי ולצעוד בבטחה אל הסוציאליזם, היא הניפה את דגל-האוקטובר המנצח מברלין לה, את דגל שנוחאי במזרח, מקוריהא במערב עד אלבניה בדרום, ועוד ידה בצפון עד אלבניה בדרום, ועוד ידה נטויה.

זאת היא, חברים, הדיאלקטיקה של ההיסטוריה. אנחנו חייבים לדעת ול-הבין אותה. אנחנו כולנו בעולם כולו — האנושות הנאבקת לשלום מתוך תקווה שאפשר ואפשר להציל את השלום; העמים ששחררו והעמים משתחררים מעול שלטון זר ואכזר; העמלים בארצות הקאפיטאליזם, הכובשים הישגים במאבק לחם ועבודה; העמלים שיצאו מעבודות לחרות בארצות הסוציאליזם, בסין ובפולניה, בווייטנאם ובהונגריה, בצ'כוסלובקיה וביוגוסלביה — אנחנו כולנו נושאים עינינו אל דגל אוקטובר, דגל מקימי מעפר דל, מאשפות ירים אביון, ב-הודייה ובשבועה: אנחנו כולנו ממך, אנחנו כולנו שלך!

חברים! כאן שורש זיקתנו לברית-המועצות, למולדת המהפכה הסוציאליסטית, לארץ האוקטובר הגדול. מהפכת אוקטובר במובן ההיסטורי-העולמי לא נסתתמה. היא אם כל המהפכות הסוציאליסטיות אשר התחוללו אחריה, ואשר עוד תתחוללנה; היא אם כל תנועות השחרור הלאומי והסוציאלי בתקופתנו. ואם בארץ זו או אחרת אפשר כבר להגיע לסוציאליזם בדרך יותר קלה, הרי זה ייתכן מפני שלה, לברית-המועצות, היה כל כך קשה; מפני שהיא יכולה לעזור למדינות סוציאליסטיות אחרות, אבל לה לא היתה לעזור שום מדינה סוציאליסטית, כי לא היתה בנמצא כזאת; היא יכיר לה להגן על אחיותיה, אבל לה לא-חות הבכירה, הראשונה, היחידה, במשך 30 שנה לא היו מדינות-אחיות שתהיינה לה למגן. אם כעת תתכן מהפכה יותר שליווה ואולי אף ללא שפיכות-דמים, הרי זה מפני שהיא התבוססה בדמיה, מפני שהיא שפכה את דם בניה ובנותיה למען עצמה ולמען זולתה. אם כיום יכולות מדינות סוציאליסטיות להימנע משגיאות, הרי זה מפני שהיא התנסתה בשגיאותיה, חשפה בעצמה לעיני העולם כולו את

שגיאותיה, תיקנה את שגיאותיה, כדי ללמד עמים אחרים, כיצד למנוע שגיאות, כיצד לגלות שגיאות, וכיצד לתקן שגיאות. אם אליה אפשר לבוא בטענות ולפנות בתביעות, הרי זה מפני שלה לא היה נגד מי לטעון וממי לתבוע. זאת ואף זאת: כאשר האנושות תגיע, והיא תגיע בהחלט, לקץ כל המלחמות וכל המהפכות, לִּחְבֵּרָה ללא מעמדות, לתקופת האושר הקומוניסטי והשלום התמידי, — הרי הפתח של תקופת־זוהר עתידה זו נפתח ב־40 השנים שמאחורינו, בכל 40 השנה האלו, עלידי מהפכת־אוקטובר, עלידי המדינה הסוציאליסטית הראשונה בעולם, עלידי ברית־המועצות. על־כן כל התהילה, כל הכבוד, כל היקר לברית־המועצות!

כך מרגישים, כך מבינים מאות מיליוני אנשים פשוטים. בלשון מלומדת קוראים לזה — אינטרנאציונאליזם פרולטארי, סולידאריות בינלאומית עם ברית־המועצות. ובכן, להווי ידוע לידידים ולאוֹיֵבִים: יחס זה לִּבְרִית־המועצות הוא בשבילנו יסוד היסודות, עיקר העיקרים. ולא רק בגלל זכות הבכורה, זכות הראשונות, גורסים הקומוניסטים והאנשים המתקדמים בכל העולם, כי ברית־המועצות, המפלגה הקומוניסטית עטורת־הגבורה של ברה"מ עומדת בראש ובמרכז המחנה העולמי האדיר של שלום ועצמאות לאומית, דמוקראטיה וסוציאליזם. ישנן לכך שלוש סיבות אובייקטיביות:

(א) ברה"מ ומקב"מ צברו את ה־נְסִינָה הממושך והרב ביותר בביצוע המהפכה הסוציאליסטית ובהגנה עליה, בבניית הסוציאליזם, בהגשמת הדיקטטורה של הפרולטאריאט; והכללת הנסיון המעשי היא יסוד לפיתוח ה־הלכה, התיאוריה של המארכסיזם־לניניזם; כאן מקור האוטוריטה הסובייטית;

(ב) בברה"מ קיימת התצורה (הפור־מציה) הכלכלית־סוציאלית המתקדמת ביותר בעולם — התצורה הסוציאליסטית המתפתחת בהדרגה לקראת שלִבֵּה העליון, הקומוניזם; ומכיוון שלפי האמת של המאטריאליזם ההיסטורי, אופן־הייצור הוא הגורם המכריע לגבי כל שטחי החיים החומריים והרוחניים בחברה, הרי מכאן ברור, ש־בשלב העליון של סולם ההתפתחות החברתית, מעל לכל שאר המדינות בעולם, ניצבת ברית־המועצות; כאן מקור העליונות הסובייטית;

(ג) ברית־המועצות מגלמת את ה־עוצמה המדינית, הכלכלית וההגנתית הכבירה ביותר בכל המחנה האנטי־

אימפריאליסטי, ונוכח תוקפנותו ומזימותו של האימפריאליזם זקוקים ל־עזרת הכוח והעוצמה הגלומים ב־ברה"מ כל הארצות הסוציאליסטיות, כל העמים הקולוניאליים והתלויים, כל עמלי העולם, כל מגיני השלום, כל שוחרי הדמוקראטיה והקידמה בעולם; כאן מקור האחריות המיוחדת האר־גיברסאלית של ברית־המועצות. מכל הטעמים האלה עומדים אנו איתן על בסיס האחדות הבלתי־מעוררת של מחנה השלום והסוציאליזם העולמי שבמרכזו ובראשו ברית־המועצות, על בסיס הסולידאריות ה־בינלאומית ההדוקה עם המפלגות ה־קומוניסטיות בכל העולם ועם מקב"מ במרכזו ובראשו.

חברים!

הוועידה ה־20 של מקב"מ סיכמה תקופה שלמה וציינה סיכויים לתקופה שלמה לא רק בתולדות ברה"מ אלא בתולדות האנושות כולה. אם לומר את תורתה על רגל אחת, הייתי אומר אותה בן הלשון: המחצית הראשונה של המאה ה־20 התחילה את תקופת חיסול הקאפיטאליזם והקמת הסוציאליזם, המחצית השנייה של המאה ה־20 תצמיד את האנושות לנצחון ה־קומוניזם בעולם כולו!

אין תימה, איפוא, שדבר הוועידה ה־20 של מקב"מ עורר מצד אחד התלהבות כה רבה בקרב אנשי העמל והשלום בכל העמים, ומצד שני זעם ופחד בקרב החוגים האימפריאליסטיים בבירות המערב. אין גם תימה, שה־אימפריאליזם נחלץ להתקפה נגד מה־לך ההתפתחות ההיסטורית, וניסה להחזיר את הקאפיטאליזם בהונגריה ואת הקולוניאליזם במצרים. כידוע, כל מי שמכניס את זרועו לתוך גלגל ההיסטוריה כדי לעצור את מהלכו או להסיגו אחורה, הריהו יוצא בזרוע מרוצצת. אכן, כך היה בבודאפשט, כך היה בפורט־סעיד. שתי המערכות הללו חזקו עוד יותר את המחנה ה־אנטי־אימפריאליסטי, החלישו עוד יר־תר את המחנה האימפריאליסטי. ב־מצב זה של אי־אונים החליטו שלי־טי ארה"ב ובריטניה בברמודה להש־ליך את יתבם על הנשק הגרעיני; הוחלט במועצת נאט"ו ובבן־לציד את הצבא המערב־גרמני הנאצי־היטלריסטי בפצצות אטום ומימן; הוחלט בחשינגטון על דוקטרינת אייזנהאואר־דאלס־רוקפלר לגבי המזרח־התיכון. אולם זהו רק צד אחד של המטבע. הצד השני הוא התנועה החמונית ה־כל־עולמית נגד הנשק הגרעיני וה־ניסויים הגרעיניים, שהקיפה בגיאומה אף חוגים רחבים במערב־גרמניה, ל־

רית העומדת לפני האימפריאליזם היא לגווע ולרדת בהדרגה מעל בימת ה' היסטוריה, או להתאבד על-ידי הצתת העולם כולו במלחמה אטומית-מימנית. לעומת זאת, הברירה ההיסטורית הער מדת לפני הקומוניזם היא לנצח ב' תחרות-שלום בתנאים של דו־קיום או לנצח בשדה-הקטל — מוטב, כמובן, בשלום. העמים תומכים בתשובה ה' לגינית על הדילמה הזאת, בעקרון ה' דו־קיום בשלום!

חברים! האויבים והיריבים של מפלגתנו ה' קומוניסטית הישראלית טופלים עלינו את השקר המרושע והמטופש, כאילו זיקתנו הסולידארית עם ברית-המוע' צות ועם המחנה הסוציאליסטי העולמי כולו, כאילו נאמנותנו לאינטרנאצ'ר נאליזם הפרולטארי סותרת את זיקתנו ונאמנותנו הלאומית לענייניו החיר ניים של עס-ישראל. ההיפך הגמור הוא האמת. הידידות עם ברית-המוע' צות נחוצה למדינת-ישראל, לעצמאותה, לבטחונה, לבנינה כאוויר לנשימה! היתה זו ברית-המועצות אשר השפיעה שפע של ידידות על ישראל, אבל שליטי ישראל מעלו בידידות זו, הת' נכרו לה. נצחונה של ברה"מ על ה' היטלריזם, ובעקבותיו ההלשת האימ' פריאליזם העולמי יצרו את הרקע וה' תנאים להשתחררותם של עמים רבים באסיה משלטון קולוניאלי ולהקמת מדינות חדשות, ומדינת-ישראל בתוכן. אולם מלבד עזרה עקיפה, אובייקטי' בית זו, הושיטו ברה"מ וארצות ה' דמוקראטיה העממית למאבק העצ' מאות של עמנו את מלוא העזרה ה' ישירה, הסובייקטיבית, שהיוותה גורם מכריע בהחלטה ההיסטורית של ה' העצמאות של מדינת-ישראל לאחר' מכן. אלה בארצנו המרבים, כל כך לקטרג על מה שקרוי בפיהם „עיסקה צ'כית-מצרית" לא יצליחו להשכיח מזכרוננו של העם, כי „עיסקה" ראש' נה מסוג זה במזרח-הקרוב עשתה צ'כוסלובקיה עם ישראל דווקא בשנת 1948, אלא שאז לחמה ישראל למען עצמאותה בניגוד לקולוניאליזם הבר' טי, בעוד שבשנת 1956 היא ניצבה ב' שרות הקולוניאליזם הבריטי-צרפתי נגד עצמאותה של מצרים. ובכן, ה' קולר תלוי בצווארם של שליטי יש' ראל משרתי האימפריאליזם, ולא ב' ברה"מ — מגן כל העמים מפני די' כוי אימפריאליסטי!

ידה הידידותית של ברה"מ מושטת תמיד לכל העמים והמדינות המוכנים לקבלה, וכן לישראל. אולם שליטי ישראל עברו לסדר-היום על כל גי'

רבות 18 המלומדים המפורסמים, ואת העם והממשלה של יאפאן; הצד ה' שני של המטבע הוא ההתנגדות הגר' אה בצרפת ובארצות אירופה המער' בית האחרות נגד החייאת המיליטא' ריזם הגרמני ומינויו של הגנרל ה' היטלריסטי שפיידל למפקד עליון ב' נאט"ו; הצד השני של המטבע הוא ההתנגדות הגוברת של עמי המזה"ת לדוקטרינת אייזנהאור, ויעידו ההפ' גנות העקובות-מדם בבירות שבלבנון; הצד השני של המטבע הוא נצחון הקומוניסטים בקראלה, הוא הגל ה' אנטי-אמריקאי בפורמוזה! אין שום ספק כי גם מהמערכה הנוכחית בין כוחות המלחמה ובין כוחות השלום ייצא האימפריאליזם בשן-ועיין, ומאבק העמים לשלום ועצמאות לאומית ינ' חל את נצחוננו הנוסף. ושוב עניינו הראות, כי כשם שנצחונם של העם ההונגרי והעם המצרי הושג תודות ל' עזרתה של ברה"מ, כן גם בשלב ה' נוכחי של המאבק העולמי ינחלו ה' עמים את נצחונם בעזרתה ובהנהגתה של ברית-המועצות.

חברים! לא רק אנחנו יודעים זאת — גם האויב האימפריאליסטי יודע זאת. ולכן הוא מפעיל בצד התקפתו הפוליטית, הכלכלית, הצבאית גם את התקפתו האידיאולוגית, והוא כיוון את חיצי ישר אל הלב — אל קשרי ה' ידידות של העמים עם ברה"מ, אל קשרי הסולידאריות של המפלגות ה' קומוניסטיות עם מקב"מ. חיצים אלה החטיאו את המטרה, הם חזרו כבומ' ראנג ופגעו בשולחיהם. שום מפלגה קומוניסטית לא התנכרה לאינטרנאצ'ר יונאליזם הפרולטארי, שום מדינה סוציאליסטית לא פנתה עורף לברה"מ. הנסיגות לנתק את פולניה והונגריה מהמחנה הסוציאליסטי נכשלו כשלון חרוץ. ומה שנוגע ליוגוסלביה, הרי אויבי-העמים יתפקעו, ויוגוסלביה היתה ותהיה חלק בלתי-נפרד של ה' שיטה הסוציאליסטית העולמית. מב' רק-הברכה הלבבי של הח' יוסיף ברוז טיטו לוועידת מפלגתנו אף הוא סימן צנוע אך אופייני, מהו כיוון ההתפת' חות. שוב ושוב מנצחת האמת של המארכסיזם-לניניזם, כי הבסיס, יחסי' הייצור, הבעלות החברתית על אמצעי הייצור היסודיים — זהו העיקר, ויהיו אשר יהיו הלבטים בבניין-העל האידי' אולוגי, הוא יגיע במקדם או במאוחר להתאמה עם הבסיס הסוציאליסטי. ובסיכום, הליכוד של ארצות-הסוציא' ליום, האחדות של התנועה הקומר ניסית העולמית, העוצמה וההשפעה הבינלאומית של ברה"מ התחזקו והת' אדרו לאין-שיעור. הברירה ההיסטר

לויי-הדעת הסובייטיים בענייני האיזור שלנו — מיום 16.4.56, מיום 18.4.56, מיום 11.2.57 ומיום 19.4.57 — המתוים דרך לשלום ולבטחון במזרח ה' קרוב והתיכון, ובכלל זה להסדר-שלום צודק ומוסכם של הסכסוך הישראלי-ערבי. ממשלת בן-גוריון בעטה ברגל-גאוה בכל ההצעות הידידותיות של ברה"מ ולא שעתה לאזהרותיה; יתר-על-כן היא זייפה את משמעות האזהרות הללו והציגה אותן כאיזמים עוינים, בעוד שלמעשה הן היו תמיד מנוסחות במפורש ברוח החרדה ל' אינטרסים הלאומיים האמיתיים ול' עתידה של ישראל. האם לא צדקו ה' אזהרות הסובייטיות לפני מלחמת-סיני, לבל תסתכן ישראל בהרפתקה הצבאית? כלום לא נתאמת דברה, ש' ישראל לא תשיג מכך מאומה ורק תכוינה אצבעותיה? כלום לא הפ' סיקו איגרות האזהרה של בולגאנין לשלושת התוקפנים את המלחמה ב' מצרים, כלום לא הצילו את העולם מהתלקחות תבערה מלחמתית רבתי, את מצרים משעבוד ואת ישראל מ' חורבן? כלום לא צודקת האזהרה ה' אחרונה של "פרבדה" נגד הצטרפות ישראל לדוקטרינת אייזנהאור, כלום לא יוצאת היא בין השאר גם מנקודת ראות טובתה של ישראל? כלום לא הבחינו תמיד האזהרות הסובייטיות בין המדיניות ההרפתקנית וההרסנית של שליטי ישראל ובין העם הישראלי שהוא הקרבן הראשון של מדיניות נפסדת זו? כלום לא מעיד מב' רק-הברכה של מקב"מ לוועידתנו זו על ידידותו של העם הסובייטי ל' מאווי השלום והעצמאות של עמנו, למאבק הפרוגרסיבי של מעמד-הפועלים והמוני-העם בישראל?

יחליטו בן-גוריון וכת דליה מה ש' יחליטו, אנחנו — הקומוניסטים הישראליים, הפאטריוטים הישראליים — מכריזים מעל במה זו במלוא ה' אחריות הלאומית: עם ישראל לא יהיה שותף למסע-צלב אנטי-קומוניסטי! עם ישראל לא יבגוד בברה"מ — ידיד כל העמים, גדול ידידי עמנו! אנו נגביר את מאבקנו ומאמצינו ל' מיפנה בדרכה המדינית של ישראל — והידידות עם ברה"מ היא המפתח למיפנה זה, כי היא פותחת את ה' דרך אל איתלות באימפריאליזם, אל נייטראליזת של אמת, אל יציאה מן המשבר והמצוקה הכלכלית, אל העצ' מאות המדיניות והכלכלית, אל הבטחון, השלום והעתיד המאושר של ישראל.

חברים!

בעוד מדינת-ישראל חבה לברה"מ הכרת-טובה על עצם לידתה ועצמא-

תה המדינית, — הרי העם היהודי חב לברה"מ הכרת-טובה על הצלת קיומו. מהפכת-אוקטובר חוללה מיס' נה מכריע גם בגורלו של העם היהודי. המדינה הסובייטית היתה הראשונה בעולם, שהיקנתה ליהודים שוויון אזרחי ולאומי מלא להלכה ולמעשה, העניקה להם את הזכות לאוטונומיה טריטוריאלית והיקצתה בשביל כך שטח משלה. המדינה הסובייטית הי' תה היחידה בעולם כולו אשר פתחה לרווחה את שעריה לפני מאות אלפי יהודים שנמלטו משטחי-הכיבוש של היטלר, ונתנה לכולם את האפשרות להשיג אזרחות סובייטית; הממשלה הסובייטית בראשותו של סטאלין נת' נה ליהודים זכות-בכורה ברכבות ה' פינוי מהשטחים שהיו צפויים לפלישה ההיטלריסטית; באותו זמן נעל כל ה' עולם הקאפיטאליסטי (ועידות אויאן וברמודה!) את שעריו בפני הפליטים היהודיים, קרבנות ההיטלריזם. המדי' נה הסובייטית, העם הסובייטי, הצבא הסובייטי הצילו בקרבן דמים את ה' עם היהודי מכליון, מהשמדה נאצית טוטאלית. החל במלחמת הצבא האדום נגד הכנופיות של דניקין, ווראנגל, פטלורה וכיו"ב, ששחטו חצי מיליון יהודים בחסות האינטרבנציה של 14 המעצמות האימפריאליסטיות עם ארה"ב, בריטניה וצרפת בראש; דרך המלחמה האנטי-היטלריסטית עטורת-התהילה של הצבא הסובייטי; ועד היום הזה, עת ברה"מ עומדת על מש' מר השלום, ובטחון-העמים כנגד הח' ייאת המיליטאריזם הגרמני והס.ס. של היטלר — במשך כל 40 השנים הללו נחקק על לוח ההיסטוריה באר תיות דם ואש החוק הבא: כל הזרע איבה לברה"מ, כל המכין מסע אנטי-קומוניסטי, הריהו זורע קציר-מוות ל' המוני היהודים; אויבי מהפכת-אוקטובר השתמשו תמיד בשנאת-יהודים ובהשמדת-יהודים כשמן לגלגליהם; ואילו מגיני מהפכת-אוקטובר, מגיני המדינה הסובייטית הם בעת-זבעונה אחת מצילי היהודים מפרעות ואבדון. חוק זה פעל בעבר והוא פועל גם ב' הווה — ויעידו הימים הספורים של נסיון הקונטר-ריבולוציה בהונגריה, מקום שם "לוחמי-החופש" של דאלס והורטי, של אייזנהאור ואסתר-דאז, של מק-קארתי ומינדסנטי הניפו את הסיסמה: "קומוניסטים ויהודים על עץ-התליה!" שוב: אויבי-הקומוניזם — אויבי העם היהודי. שוב: מגיני המשטר הסוציאליסטי, בני אוקטובר הגדול במדי הצבא הסובייטי — הם שהצילו את הקהילות היהודיות ב' הונגריה מפגרומים. זהו חוק תהיט'

מוקד, בה "חסד ואמת נפגשו, צדק ושלום נשקו", בה אהבתנו לעם שלנו ואהבתנו לעמלי כל העמים חברו יחדיו ונדלקו לשלהבת גדולה, המאירה את דרכנו והנוסכת להט ואמונה לעורקינו.

יידעו ידידים וישמחו, יידעו אויבים וייחתו: שלהבת זו לעולם לא תכבה ואף לא תדעך. המפלגה הקומוניסטית הישראלית לא תתן להשמיט מידיה אלא תרים אל על את דגל ה"סולידאריות הבינלאומית עם פועלי כל הארצות, עם כל המפלגות האחרות, עם ברית המועצות, עם מפלגתו של לבין.

יחי הדגל המנצח של המהפכה ה"אוקטוברית הסוציאליסטית הגדולה! תחי התורה המנצחת של המארכסיזם-לניניזם!

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית — מפלגת האינטרנאציונאליזם הפרולטארי והפאטריוטיזם הישראלי! יחי השלום! יחי הקומוניזם!

טוריה היהודית בתקופה זו של המעבר המהפכני מקאפיטאליזם לסוציאליזם וקומוניזם. מקומו של העם היהודי — נגד הריאקציה, נגד הפאשיזם, נגד הגזענות, נגד השוביניזם, נגד המלחמה, נגד האימפריאליזם. מקומו של העם היהודי — עם הקידמה, עם השלום, עם אחוות העמים, עם מחנה אוקטובר, עם המהפכה הגואלת עם ואדם!

הנה מדוע "הקומוניזם הלאומי" הוא לא־דק אנטי־קומוניזם, אלא הוא גם אנטי־לאומי. זהו רעל, שאין לעכל אותו — ואם מישוהו טעם כמה טיפות ממנו, העצה היעוצה היא לירוק אותו, להקיא אותו.

הנה־כִּי־כן, הסולידאריות שלנו ה"מלאה, הנלהבת, התמידית עם ברית המועצות היא נקודת־מוקד שופעת הום ואור גדול — נקודת־מוקד, בה נפגשים קו האינטרנאציונאליזם הפרולטארי עם קו הפאטריוטיזם הישראלי שלנו ונאמנותנו לעם היהודי; נקודת־

תפקידי העתונות הקומוניסטית והדרכים לשיפורה

הרצאת הח' צבי ברייטשטיין, חבר הלשכה הפוליטית

חשוב ומועיל יהיה אם מעל במת הח' עידה יעלו החברים, בין השאר, גם את בעיות העתונות של המפלגה, יעריכוה ויבקרוה, יציעו הצעות לשיפורה, העל-את רמתה והגברת תפוצתה, כדי שת-מלא ביתר-שאת את תפקידה כנשק חד-במערכותיה הקשות והאחראיות של מפ-לגתנו, למען הגשמת משימותיה הנע-לות.

* * *

העתונות ממלאת תפקיד חשוב ביותר בחיים הפוליטיים, החברתיים והתרבו-תיים של ישראל. יש בארצנו עתונות עניפה הפועלת לטישטוש הכרתו המעמ-דית והלאומית של האזרח הפשוט והפר-על. לעומתה נאבקת עתונותנו הקומוניס-טית למען עיצוב הכרתו הפרולטארית והפטריוטית של העם העובד, למען שח-רורו הלאומי והסוציאלי המלא, ברוח ה-רעיונות הנשגבים של המארכסיזם-לני-ניזם. יש בארצנו עתונים רבים, רבים מאוד, היוצרים אחירה של הסתה והיסטריה מלחמתית, ולעומתה רואה עתונותנו הקומוניסטית את תפקידה ה-פוליטי העיקרי בטיפוחן של שאיפות ה-שלום, העצמאות הלאומית, אחוזת הע-מים והצדק הסוציאלי.

עתונותנו משמשת מכשיר חשוב במ-אבקנו הפוליטי-ציבורי לשינוי המדיניות הישראלית, מכשיר המאפשר לנו להש-פיע יום-יום על ההמונים, מכשיר חינוכי, הסברתי והדרכתי כאחד.

זכורה העמידה האמיצה ותפקיד-הכבוד של עתונותנו בימי מלחמת-סיני. למרות החמרת הצנזורה, למרות האיומים לדכא את בטאוננו "קול-העם" — בקצ מכל דפיו, מכל טוריו ושורותיו, קולה האמיץ

הוועד המרכזי של מפלגתנו הקומוניס-טית מעריך בדו"ח הפוליטי שלו, אשר הוגש לח'עידה על ידי המזכיר הכללי של המפלגה, החבר שמואל מיקוניס, ש"אנו באים לוועידה ה-13 כאשר "קול-העם" ושאר עתונינו עומדים על רמה גבוהה

יותר מזו שלפני ארבע שנים". עם זאת מציין הוועד המרכזי, כי יש להתמיד במ-אמצים לשיפור שיטתי של "קול-העם" ויתר העתונות המפלגתית, לחיזוק רוחה הלוחמת במאבק נגד אויבי מעמד הפוע-לים, אויבי המפלגה והסוציאליזם.

בפרק י"ב על "בעיות המפלגה" של "ראשי הפרקים", נאמר בין השאר, כי "מפלגתנו מקדישה כ-80% מכל הוצא-ר-תיה לעתונות המפלגתית, דבר המראה את החשיבות שאנו מחסים למכשיר זה של הסברה וארגון".

עובדים בלתי-מספיק בשטח חיוני ואח-
ראי זה.

מצב זה מחייב את כל מוסדות המפל-
גה וארגוניה להדריך ביתר-שאת את העי-
תונות, להתמיד בהערכתה ובביקורתה ה-
שיטתית, בהעלאת התפקידים הקונקר-
טיים, האקטואליים בפניה מבחינה ארצית
ומקומית כאחת.

כל סניף וסניף חייב לעזור לעתונות
שלנו ולהיעזר על ידה בפעילותו הציבור-
רית. שימוש יותר טוב בעתונות שלנו
כבמכשיר לארגון ולהדרכת מערכות צי-
בוריות — בקנה מידה גדול או קטן —
יסייע במידה רבה להצלחת אותן המע-
רות עצמן.

העתונות צריכה לשמש במה לקאדר
המדריך של מפלגתנו, לחברי הוועדים
המחוזיים והמקומיים, למזכירי התאים
ולפעילי המפלגה באשר הם שם, מעליה
יעלו את נסיון המאבק הציבורי והפוליטי
שלהם, וינחילו אותו לכלל המפלגה, לכ-
ל צבור הפועלים.

המפלגה, כל חבריה וארגוניה, צריכים
להיות חוליה מקשרת בין עתונותנו לבין
ההמונים העמלים, בבית-חרושת, בסדנא
ובשדה, בשכונות עוני ובמעבדות. עתו-
נו צריכים לא רק להגן על אינטרס
העמלים ולשקף את מאבקם, אלא ליהפך
לעתונות של העמלים, שלא רק יתמכו
בו מבחינה מוסרית, פוליטית וחומרית,
אלא יתרמו גם מפרי נסיונם ועטם. יש
כמובן לברך על כל ביקורת נכונה הנש-
מעת כלפי עתונותנו; אך זוהי תופעה לא
כל כך בריאה אם אצלנו דנים על העתו-
נות של המפלגה אך ורק בקשר לשגיאה
זו או אחרת, מבלי לדון בבעיות הכלליות
והממשיות של העתונות.

הוועדים המחוזיים והמקומיים וכל אר-
גוני המפלגה חייבים לעקוב בשיטתיות
אחרי פעילות העתונות שלנו, ולדאוג
לכך, שהערות ביקורתיות והצעות יגיעו
למערכת ובהקדם. היו מקרים לא מעטים,
שיוזמת חבר או מוסד מנעה שגיאות או
הישנות שגיאות מצד עתונותנו.

עלינו לעמול בלי הרף שעתונותנו יהיה
עתון פועלים, למען הפועלים ושל הפו-
עלים. הקשר עם ההמונים באמצעות חב-
רי המפלגה זהו מקור הכוח של העתו-

של מפלגתנו להספקת מסע-התקפות,
להסדר כל הבעיות השנויות במחלוקת
אך ורק בדרכי שלום, מו"מ והסכם.

לאור חשיבותה היוצאת מן הכלל של
עתונותנו הקומוניסטית נשאלת השאלה:
האם ממלאת היא את תפקידיה ביעילות
הדרושה; והאם המפלגה כולה, על כל
חבריה וארגוניה המרכזיים, המחוזיים
והמקומיים, מעריכה כראוי מכשיר זה,
משתמשת בו כראוי ומטפחת אותו כהל-
כה? האם פועלים אנו, במהירות הדרו-
שה ובהתאם לצרכי השעה, לסילוק נקו-
דות התורפה של עתונותנו "קול-העם"
היומי והשבועונים?

לדעתי, נקודת התורפה העיקרית של
העתונות שלנו הוא הקשר הבלתי-מס-
פיק עדיין עם ההמונים, הן במישורין
והן באמצעות חברי המפלגה. במידה ש-
יגבר הקשר של עתונותנו עם ההמונים,
בה במידה תגבר הרוח הלוחמת של
עתונותנו, תרבה האינפורמציה השוטפת
שלו ממקומות עבודה, שכונות עוני, מע-
ברות ומכל מקום שם פועם לבו של ה-
אדם העובד, שם נאבקים העמלים לזכויות
תיהם, לעתיד יותר טוב להם ולמשפחו-
תיהם.

מבחינת החזקת והבטחת קיומו ה-
חומרי של עתונותנו היומי "קול-העם" —
נעשו ונעשים בהתמדה מאמצים גדולים,
הראויים לשבח.

הרשו לי, חברים, מעל במת וועידתנו
זו להביע את הערכתנו המלאה ולשלוח
ברכת חברים נאמנה לכל התורמים וה-
מתרימים לקרן העתונות ולמגביות המפ-
לגה, לכל החברים מפיצי עתונותנו, אשר
במסירותם הרבה מטים שכם להבאת דבר
השלום, אחחת העמים, העצמאות הלא-
מית והסוציאליזם להמוני העמלים באר-
צנו.

הודות לאלפי תורמים לקרן העתונות
ולמגביות השונות, יכולנו בחודש פברו-
אר ש"ז לחוג את יום-השנה העשירי
ל"קול-העם" היומי ו-20 שנה להיווסדו.

* * *

עם ציון השגינו לא נעלמו מעינינו
ליקויים לא מעטים, וביניהם גם
רציניים, בעבודתה הסדירה של עתונותנו,
הנובעים, בין השאר, מהעמדת חבר

נות הקומוניסטית ; בלעדי קשר זה על-
לה העתונות להיחלש ולא למלא את
מלוא תפקידה.

עלינו להכיר בעובדה, כי הן מצד מע-
רכת "קול-העם" והן מצד ארגוני המפ-
לגה היתה לפחות בשנתיים האחרונות
הזנחה לא מעטה בעניין הכשרת כתבים
פועליים מתנדבים. והדרכת עבודתם.
והרי כתבים מתנדבים במקומות עבודה,
בשכונות, מעברות, באגוד המקצועי, ב-
לשכת עבודה, בשחקים ובכל פינות
חיינו הפוליטיים, הכלכליים, החברתיים
והתרבותיים — הם עיניה ואזניה
של העתונות הקומוניסטית, ובלעדיהם
— בלעדי כתבים אלה, אין עתון קומו-
ניסטי יכול למלא תפקידו כראוי.

מבחינה זו המצב אצלנו בהחלט אינו
משביע רצון והוא דורש את תי-
קונו בהקדם. אין דאגה מספקת ורצינית
בסניפים רבים להכשרת חברים למילוי
תפקידי כתבים פועליים מתנדבים. בעק-
בות זה נגרם נזק רב לעתונינו, כי
הדבר מונע בעד שיקוף מלא וכל-צדדי
של הבעיות היומיומיות של העמלים וה-
מוני העם ומאבקם.

נחוצים לנו, חברים, עובדים במערכות
העתונות שלנו, שיתמזגו בהם שתי הת-
כונות הדרושות למילוי תפקיד העתונאי
הקומוניסטי : גישה עקרונית, ידיעה רח-
בה ויסודית של שטח הפעולה, ראיית
החיים בהתפתחותם—ורוח מהפכנית. עלי-
נו לדעת, כי הסברת עתונותנו אינה מט-
רה בשביל עצמה, אלא אמצעי לחינוך
מעמדי וקומוניסטי של אנשי עמל ועבו-
דה, להעלאת הכרתם, פעילותם הפוליטית
ומאבקם, תוך החדרת אמונה ובטחון
בנצחון רעיונות השחרור הלאומי והסו-
ציאלי המלא.

כמה מלים לאופיו הכללי של עתוננו
"קול-העם" :

הפער בין תפוצתו של "קול העם" ל-
בין השפעת המפלגה אומר, כי חלק ני-
כר מחברי ואוהדי המפלגה הקומוניס-
טית, הנותנים בה אמון, קוראים עתונים
אחרים ונתונים למעשה ללחצו הפוליטי
והאידיאולוגי היומיומי של האוייב. במרו-
צת הזמן מביא פער כזה לצמצום השפ-
עת מפלגתנו.

משום כך הכרחי להילחם נגד תופעה
מדאיגה זו ולבטלה. זאת נוכל לעשות
הן ע"י שיפור העתון והן ע"י התגיי-
סות המפלגה כולה להגברת תפוצתו של
העתון ורכישת מנויים חדשים.

בקשר לכך יש חברים הסבורים, כי יש
לחולל שינוי יסודי באופיו של העתון.
העתון הוא סחורה, אומרים חברים אלה,
ולפיכך אפשר למכור אותה רק אם היא
מותאמת לתפיסתו הרוחנית של הקונה.
לפי דעה זו, מתעניין המון הפועלים
פחות בפוליטיקה ובעקרונות מדיניים,
ויותר במאורעות היום ובשעשועים. מ-
שום כך — טוענים אותם החברים — יש
להקדיש בעתון מקום הרבה יותר גדול
לאינפורמציה כללית ולמדורים כלליים
— לא-פוליטיים, ולמסגרת העתון
להכניס בצורה פחות או יותר מטושטשת
את מדיניותה של המפלגה הקומוניסטית.
אי-פה אי-שם יש דעות שבמקום להת-
ייצב במבחן המשימות האידיאולוגיות
הפוליטיות, במקום להעלות את רמתם
האידיאולוגית של הקומוניסטים ושל מע-
מד הפועלים, צריך הבטאון המרכזי של
המפלגה לרדת אל רמת השכבות ש-
הן בעלות הכרה עצמית ירודה. דעה זו
פירושה — שלילת התפקיד המנהיג הנר-
עד למפלגת פועלים.

עלינו להתנגד לדעה זו. העתון צריך
להיות קודם כל עתון פוליטי, שתפקידו
להעלות את הרמה הפוליטית והרעיונית
של הציבור. אנו סבורים, כי תפיסתו
הכללית של "קול-העם", כנושא דברם
היומיומי של העקרוניות והמדיניות של
המפלגה — היא נכונה. עם זאת יש לש-
קוד בלי הרף על העלאת רמתו האידי-
אולוגית של העתון מעלה-מעלה, כדי
לטהרו מכל גילויים של הססנות ואופור-
טוניזם, להכשירו למען יוכל להגיב
במלוא הכוח וההיקף וברגע חדרוש
על מה שיש להגיב ולהשיב. זה, כמובן,
מחייב חיזוק המערכות של עתונינו.

מצד שני יש להטות אוזן לחברים
ולפעילים, אשר אינם מעמידים בספק את
תפיסת-היסוד של הבטאון המרכזי של
מק"י, אולם תובעים תיקונים לגבי התוכן
והצורה.

נה הולמת בשום פנים את עשרות אלפי הקולות שניתנו למפלגה בבחירות לכנסת.

סיבות אובייקטיביות אינן עונות על הכל. יש לדעת, שאם לא נגדיל את התפוצה, הרי פירושו של דבר שחלק מן הקוראים נופלים תחת השפעתה של העיתונות האוייבת והיריבה. בעניין החשיבות של הפצת העיתונות הקומוניסטית חשוב ללמוד מדבריו של הח' מוריס טורו בדיון על העתון האחד הגדול שלנו — "הומאניטה". הח' טורו אמר: "אין לערוך שום ישיבה של תא מפלגתי, של תא מקצועי, בלי להעלות את שאלת הפצתו של העתון".

אצלנו אין נוהגים כך, אם כי דבר זה כלול בתקנון של מפלגתנו. במיוחד חשובה הפצת עיתונותנו במקומות עבודה, בבתי חרושת ובשכונות, עליהם כותבת העיתונות שלנו. הסניפים חייבים לדאוג לשיקוף רב יותר של מצב העמלים ומאבקם בעתונותנו. לשם זה מוכרח להיות תיאום מתמיד בין העתונות והסניפים. זה צריך להיות מתוכנן ובעניין זה צריכים לגלות יוזמה הן סניפי המפלגה במקומותיהם השונים, והן מערכת ומינהלת העתון. אפשר להגיע להישגים ניכרים בשטח זה גם ע"י קשר של יוזמה בין תאי המפלגה לבין המערכות של עתונותנו.

מאבקנו, המתנהל ברוח האינטרנאציונאליזם הפרולטארי, והפטריוטיזם הישראלי, מחייב אותנו למתוח את כל כוחנו, לשכלל את כל כלי-מאבקנו, אשר אחד החשובים בהם הוא בלי ספק העיתון היומי "קול-העם".

קריאתי להעידה, לזוועה חדשה — שישכילו לשפר את הדרכת עתונותנו הקומוניסטית כהלכה, כדי שתוכל למלא ביתר-הצלחה את משימותיה הנשגבות ולתרום את מלוא תרומתה למען שינוי יחסי הכוחות הפוליטיים בארצנו, למען הקמת ממשלת שלום, אי-תלות, גייטרא-ליות וקידמה סוציאלית!

קדימה להאדרת כוחה והרחבת השפעתה של עתונותנו הקומוניסטית! תחי הוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית!

צורת הכתיבה ב"קול-העם" היא לעתים שיגרתית. הדבר נובע מתוך כך, שכותבי המאמרים נוטים להאיר בעיות ולהבהיר רעיונות רבים ככל האפשר במאמר אחד. התוצאה הבלתי-נמנעת היא אריכות המאמרים ולעתים חזרה על דברים שנאמרו כבר או אף נאמרים במאמר אחד באותו גליון. ללא ספק מוטב להדגיש בכל מאמר בעייה אחת או שתיים, ולהעמיד ב-מרכזו של כל מאמר רעיון אחד מרכזי בלבד.

חסרוננו של "קול-העם" הוא — לעתים — ניסוחים גרושים, אשר חוזרים ונישנים בכל גליון וגליון ובמ-דוריו השונים. דבר זה נובע במידה רבה מתוך עובדת קיומו של צחת עורכים מצומצם וחבר-כותבים קטן. כדי לשפר את "קול-העם", לעשותו יותר עממי ומושך, הכרחי לעשות מאמצים גדולים. נראה, כי יש כוחות במפלגתנו המתאימים לביצוע משימה חשובה זאת בשורות ה-מפלגה, אך דבר זה מחייב את ארגוני המפלגה לאפשר למספר יותר גדול של חברים כתיבה שיטתית בעתונותנו, דבר התלוי בראש וראשונה בגישתם של ה-ארגונים המפלגתיים, האחראיים לשטח פעולתו של חבר זה או אחר. יש לזכור ולדעת, כי ההסברה מעל דפי העתון מגיעה לאלפי קוראים, גם לחברי התא בו החבר הכותב, וע"י השתתפותו הפעילה בעתון הוא תורם גם להעלאת רמתו של ארגונו המפלגתי. יש לציין, כי בעניין זה אין ההבנה הדרושה בארגוני ה-מפלגה. בשטח זה חייב לבוא שינוי.

נדמה לי, כי מסגרת ארצית רחבה וקבועה כעין מועצת "קול-העם", או מ-ועצת העתונות הקומוניסטית, בה ישתפו הן הכותבים המתנדבים, הן הכותבים וחברי המערכות והן נציגים של ועדי-חוזות וסניפים, מועצה אשר תתכנס ב-פרקי-זמן מסויימים לדיון נרחב, תוכל לתרום תרומה חשובה לחיסול ליקויים רבים בשטחים הנ"ל.

* * *

ולבסוף מלים מספר לעניין ההפצה. אין ספק כי התפוצה של עתונותנו בהחלט אינה יכולה לספקנו, אינה הולמת את היקף השפעת המפלגה, אי-

עבודת ארגוני המפלגה ומוסדותיה

הרצאת הח' סשה חנין, חבר הלשכה הפוליטית

נת האינטרסים של האוכלוסיה הערבית, להגנת האינטרסים של העולים החדשים וכו', המערכות הפוליטיות של המאבק למען השלום, נגד ההסתה המטרופית מצד החוגים הריאקציוניים כלפי המחנה הסוציאליסטי; ההישגים של המפלגה במערכות הבחירות השונות — התאפשרו הודות למדיניות הנכונה של מפלגתנו, הודות לכך שלמרות הגל העכור של ההסתה האנטי-קומוניסטית והשוביניזם הפרועה, „זרקת“ המפלגה את חבריה אל תוך הציבור, כיוונה את ארגוניה להגברת הקשר עם ההמונים. בכך לא זו בלבד שלא נתנה לבודד את עצמה, אלא אף הגבירה את מאבק ההמונים וחיד קו: את השפעתה בקרבם. לקח זה חשוב מאד, כאשר אנו דנים על קביעת דרכי הפעולה של המפלגה במצב, כאשר בשנה האחרונה הוחלשו קשריהם של ארגונים מפלגתיים מסויימים עם הציבור.

הקשר של הארגון המפלגתי עם ההמונים, ובמיוחד עם ציבור הפועלים, למען הבאת דבר המפלגה אליהם, לריגיוסם למאבק בעד האינטרסים של העמלים מחייב להכרת בעיותיהם, לידיעת מידת נכונותם למאבק והתאמת הצורות ההולמות למאבק זה. כך נלמד מנסיונם של ההמונים ונעשיר את הניסיון, את התיאוריה והפראקטיקה של המפלגה.

הפעולה בקרב ההמונים, ובמיוחד בקרב ציבור הפועלים, אינה ואסור לה להיות פעולה חד-פעמית של הארגון המפלגתי. היא חייבת להיות הדרגתית, קווי היסודי של פעולתו ומהותו של כל ארגון מפלגתי. לכך צריכה להיות מופנית תשומת לבם של כל מוסדות המפלגה מלמטה ועד למעלה. דבר זה צריך להיות הקריטריון הקובע בהערכת העבודה של כל ארגון מפלגתי. מרכז הכובד חייב להיות פעולתו במקומות העבודה, באגוד המקצועי ובלשכות העבודה; לכך צריכה להיות

הדו"ח של הוועד המרכזי, הצעות התיקונים לתקנון הנם פרי סיכום התקופה בין שתי הועידות והם מתוויים קווי פעולה לתקופה העומדת לפנינו. הדו"ח של הוועד המרכזי הוא ניתוח פוליטי המבוסס על שינוי יחסי הכוחות בעולם, ההצטרפות של הנסיון של תנועת הפועלים הבינלאומית, של מאבק העמים המשועבדים לשחרור לאומי, של השינויים המהפכניים ה-

עוברים על אזור המזרח התיכון; הדו"ח הוא לימוד הנסיון של אחיותינו — המפלגות הקומוניסטיות ובראשן המפלגה הקומוניסטית של ברית-המזרח, עצות, אשר וועידתה ה-20 היוותה תרומה היסטורית לקידום המאבק למען השלום, למען עצמאות העמים, למען הסוציאליזם.

עמידתה של המפלגה במבחנים הפרטיים במשך 5 השנים בין שתי הועידות התאפשרה הודות לכך, שלא הוצאנו מידינו את המצפון — את מצפון המארכסיזם-לניניזם, ולא נטשנו את אחד היסודות החשובים ביותר שלו — את האינטרנציונליזם הפרולטארי. הודות לכך יצאה המפלגה ממבחנים אלה יותר מחושלת מבחינה רעיונית ופוליטית.

הצלחות המפלגה במערכות להגנת האינטרסים של ציבור הפועלים, להג-

מופנית תשומת לב התאים השכונתיים, אשר נוסף לטיפול בבעיות ה'מוניציפאליות' חייבים הם לרכז את פעילותם במקומות העבודה ובקרב המוני הפועלים הגרים באיווריהם.

העלאת רמת עבודתנו בקרב העמלים תהא בלתי אפשרית, אם לא נקפיד ולא נדריך את פעולתו של כל חבר וחבר במקום עבודתו, אם התא המפלגתי לא יהא למסגרת, בו יקבל החבר תשובה לבעיות העומדות ומתעוררות במפעלו ותבוקר פעילותו. חולשה בענין חשוב מאד זה היא נחלתם של חלק ניכר של ארגוני המפלגה, עלינו להביא לשינוי רדיקאלי של מצב זה.

עבודת ארגוני המפלגה וארגונים דימוקראטיים שונים מחייבת — יחד עם הבאת המטרות וההסברה — פער לה ברוח של חזית קונקרטית על כל בסיס אפשרי, אם זה במקום העבודה, בשכונה, בעיר או במדשבה. יש לי צור חזית אלו גם זמנית ולו אפילו על חלק מהבעיות או סביב חלק מהבעיות עם ציבור אחר, בלתי מפלגתי או ה'משתייך' למפלגות אחרות, חזית אשר יכולה לקדם, ואפילו במעט, את ה'אינטרסים' של ההמונים, שהוא יסוד המטרות, אשר ארגוני המפלגה או ארגונים דימוקראטיים מציגים בפניהם.

אנו לא נצליח להקים את אחדותו של מעמד הפועלים להגנת האינטרסים שלו, אם לא נצליח להקים אחדות זו למטה, במקומות העבודה ובשכונות. אנו לא נצליח להקים את חזית העם האנטי-אימפריאליסטית למען אי-תלותה, שלומה ובטחונה של ארצנו, אם לא נצליח להקים חזית זו מלמטה בערי ובכפרי ישראל.

המאבק נגד הצטרפות ישראל לדוק-טרינת אייזנהאור והסכנות הנובעות מכך לעמנו, המאבק נגד המדיניות ה'תוקפנית' של הממשלה ולמען הסדר צודק של יחסי ישראל-ערב, המאבק נגד התקפת הבורגנות והממשלה על ציבור הפועלים והמוני העם, נגד ה'יוקר, האבטלה והפיטורים ולמען הע' לאיתר רמת החיים של העמלים, המאבק לאיסור הניסויים של הנשק האטומי והמיני ולאיסורו של נשק זה, המאבק לשלום בעולם — מהווים את היסודות עליהם אפשר והכרחי להקים חזיתות שונות, במגמה להקמת חזית העם בישראל.

נסיון מעמד הפועלים בישראל אשר הגו מעמד פרעלים צעיר, השפעת ה'סיכיה הועיר-בורגנית וההשפעה של הנציונאליזם-הבורגני על המוני העמלים, מחייבים פעולה פוליטית והסברתית מתמדת ועקשנית מצד ארגוני

המפלגה ומצד כל חבר וחבר במפלגה, מחייב הגברת המאבק האידיאולוגי נגד השפעת הנציונאליזם-הבורגני והנ'חלת השקפתנו המארכסיסטית-לנינית להמוני העמלים בישראל. במאבקנו לאחדות ולשיתוף-פעולה עלינו לזכור תמיד את תפקידה המדריך של המפלגה וארגוניה, לא להזדנב אחרי הלכידות בקרב ההמונים הנובעים מתעמולת-הארס של האויב ולהיאבק נגד השפעתו על ההמונים. לשם כך יש לפתח יוזמה של כל מוסדות המפלגה וארגוניה בקרב ההמונים.

כיוון זה של פעולת ארגוני המפלגה וחבריה מחייב הגברת הטיפול בפרייה המפלגתית ובהפעלתה במערכות, אותן מנהלת המפלגה. חשיבות הדבר הוכחה במערכות הבחירות ומערכות אחרות אותן ניהלה המפלגה, בהן היוו אזהדיה עזר רב להצלחתנו. הנסיון מלמד, כי באותם המקומות שהארגונים המפלגתיים קשורים יותר עם ההמונים, מעבירים באופן שיטתי את מדיניות המפלגה אל ההמונים, יוזמים ומגינים על האינטרסים של העמלים, רוכשים את תמיכת ההמונים ואפילו בימי ההסתה הפרועה ביותר ואף בימי המלחמה התוקפנית, — משיגים הם הצלחות חשובות במאבק נגד הנסיונות לבודד את המפלגה ואפילו מרחיבים את השפעתה. באותם מקומות, בהם נחלש הקשר עם ההמונים, יורדת השפעת המפלגה וה'אויב מצליח לבודד את הקומוניסטים. הגברת הקשר עם ההמונים מחייבת הגברת הקשר של מוסדות המפלגה המדריכים, ובתוכם המרכזיים, עם הקאדר המפלגתי, עם התאים ה'סיסיים' של המפלגה. הדבר חשוב הן למען בדיקת ביצוע ההחלטות של מוסדות אלה, בדיקת מידת נכונותן, הן למען לימוד מנסיונם של חברי השורה. ולמען הכרה קונקרטית ביותר של השאלות העומדות לפני ההמונים, דבר המסייע רבות לקביעת מדיניות נכונה וקביעת תפקידים ומטרות קונקרטיות, התואמות את היכולת של ה'קאדר המפלגתי ומידת הנסיון וההכרה של ההמונים למען קידום המאבק ה'סודי של המפלגה. לעומת זאת על ה'ארגונים והמוסדות המפלגתיים בפער לתם (מה שנמנע ממוסד הגבוה ביו'תר, אשר יכול לתת קח, לקבוע עמדה, כיוון, קונקרטיזאציה ואף התוויית דרכי עשייה וביצוע, אך אינו יכול למצות במקסימום את התנאים הקונקרטיים בכל מקום ומקום) להמנע מגישה אוטומאטית-מיכאנית לגבי ביצוע ההחלטות, אלא להיות יוזמים ומתאימים נכון את ההחלטות לתנ-

איים הקונקרטיים במקום למען הבטחת ביצוע מוצלח ויעיל ביותר של ההחלטות. גישה כזו תוצאתה התגברות הקאדרים המקומיים, רכישת נסיון רב יותר על ידם, קירובם יותר למציאות הקונקרטית, בה הם פועלים.

עלינו להיאבק נגד גישות זעיר-בורגניות המוצאות את ביטוין אצל אי-אלה חברים, אשר במקום פעילות מתמדת בקרב ההמונים מסבירים את חיל פוש הנוחיות מצדם או רתיעתם ופחדם ב"נימוקים" נוסח "עם מעמד הפועלים הישראלי או עם העם הישראלי אי-אפשר לעשות דבר", ולכן "לא כדאי לעבוד", "לא כדאי לתת קרבנות למענו". אנו הקומוניסטים הננו חלק בלתי-נפרד של עמנו ומעמדנו, קיומנו הנו הובחה חותכת, כי עמלי ישראל ועמנו כולו ילכו באותה דרך, אותה בישרו מטחיה האש של תותחי "אברורה" לפני 40 שנה, דרך חיסול המשטר הקאפיטאליסטי ועליית שחר הקומוניזם.

עלינו לשים לב לתופעה נוספת במוסדות וארגונים מסויימים במפלגה, והיא — חוסר הסקת מסקנות קונקרטיות לפעולתם לאחר דיון בהחלטות מוסדות המפלגה הגבוהים, או לאחר דיון פוליטי לגבי פעולת הארגון או המוסד הדין בדבר, תופעה נוסח "גמרו להתפלל ואפשר כבר ללכת הביתה". גישה פורמאלית היא זאת לגבי ביצוע החלטות המפלגה והעברתן בין ההמונים, אם אין מבטיחים חלקם של מוסדות וארגונים אלה בהגשמת ההחלטות.

שיפור עבודת המפלגה בקרב ההמונים דורש העמדת החברים הפעילים והמצטיינים בהעברת מדיניות המפלגה בציבור הפועלים ובקרב ההמונים בתפקידים אחראיים במוסדות ובהדרגה של ארגוני המפלגה. הנסיון, למשל, אצלנו במחוז תל-אביב מראה, שאנו מפנים תשומת-לב מועטה לכך ולפעמים מעמידים בתפקידים אחראיים חברים המנותקים מהציבור ואשר סגור לתם היחידה היא לדבר יפה אך לא לפעול יפה; כל פעולה, כל יזמה טרבעת אצלם בים של מלים יפות. מי שיודע לפעול טוב בקרב ההמונים, להעביר את דבר המפלגה אל ההמונים, לגייסם למאבק, לו גם השפה הנחוצה למפלגה. עלינו להיאבק נגד מדריכים או מנהיגים כאלה, אשר "מקצועם" הוא, כביכול, להיות "מנהיגים", ואילו בעבודה הפרקטית אינם יכולים, כמו שאומרים, "לקשור לחתול את הזנב". חבר מדריך או אחראי במפלגה, אם רוצה הוא אמנם למלא באופן יעיל את תפקידו, חייב לשאוף לרכישת נסיון

יון פרקטי בעבודה המפלגתית. העמדת חבר בתפקיד אחראי, דאגה לביצוע יעיל של תפקיד זה מחייבים להפסיק את הפרקטיקה של הטלת תפקידים רבים עליו. ריבוי תפקידים מביא בהכרח לאי-ביצוע התפקידים בכלל, מביא לעבודה שטחית בלבד, ובסופו של דבר, פוגע באותם השטחים עליהם ממונה החבר.

התנאים הקונקרטיים בהם פועלת מפלגתנו, התפקידים הפוליטיים המוטלים עליה, אינטרס מעמד הפועלים והעם בישראל מצריכים העלאה ושרפור נוסף של רמת העבודה הארגונית של המפלגה וארגוניה. דבר זה מחייב לשמור ולהקפיד על תקנונה הבנוי על כללי-היסוד הלניניים של מפלגה מסורת חדש, לשמור ולחזק את אחדותה של המפלגה, אשר בלעדיה אין ערובה לגיחון דרכה של המפלגה.

אחדות המפלגה פירושה אחדות אידיאולוגית בכל השאלות העיקריות והיסודיות ואחדות-הפעולה בכל השאלות הפרקטיות. בכל מיני שאלות של העבודה היומיומית אפשריים ובלתי-נמנעים הבדלים מסויימים של דעות בין חברי מפלגה. יחד עם זאת תובע עת המפלגה שחבריה אשר להם דעה שונה בפעילות המעשית ימלאו ויבצעו ללא כל תנאי את החלטות המפלגה. במפלגה אינם יכולים להימצא חברים אשר הינם משקיפים פסיביים, המסכימים "בדרך כלל" למדיניות המפלגה, אך למרות השיכנוע וההסברה, למרות הטלת תפקידים קונקרטיים — אינם מתגייסים כל אחד בהתאם ליכולתו וכשרונו להגשמת מדיניות זו בחיי יום-יום בקרב הציבור.

לכן, יחד עם שמירת הסדר האידיאולוגי של מפלגתנו חובה לשמור על טוהר שורותיה ולהרים אל-על את תואר חבר המפלגה כיאות לחיל-חלוצ של מעמד הפועלים, אשר אליו יכולים להשתייך אלה הראויים לו.

הקפדה על זכויותיהם וחובותיהם של חברי המפלגה, פיתוח הדימוי רטיה המפלגתית, העלאת המשמעת המפלגתית, מאבק נגד תופעות של ליראליזם בשורותינו, העלאת הרוח הלוחמת של כל ארגון מפלגתי והגברת הקשרים עם המוני העמלים, לא רק שיביאו להתגברות על תופעות אופורטוניסטיות וסקטנטיות במפלגה, אלא יביאו להתגברת השפעתה של המפלגה, יביאו את האלמנטים הטובים ביותר בקרב העמלים לשורותיה, אשר יראו במדיניות מפלגתנו את ה"מוצא היחיד לעם ישראל, ובחבריה — דוגמה של לוחמים העשויים ללא-חזת

למען האינטרסים של מעמד הפועלים וההמונים הרחבים בארצנו.

אם הדגשתי את חשיבות הקשר בין הארגון המפלגתי הקיים עם ההמונים, הרי חובה היא לומר מספר מלים על תופעה אחרת והיא: קיום יישובים כגון כפרים ערביים וריכוזי עולים חדשים בהם קיימת תמיכה המונית במפלגתנו (זאת הראו הבחירות), בהם נעדרים בכלל או קיימים ארגוני מפלגה חלשים ביותר. חולשה זאת בעבודת המפלגה נובעת קודם-כל מחולשת העבודה וחוסר התמסרות מצד המוסדות המחוזיים או האזוריים למקומות אלה. עלינו להביא לשינוי במצב זה. כל זמן שלא קיים ארגון מפלגתי חזק אין ההשפעה של המפלגה על ההמונים במקומות אלה מובטחת. להיפך: היא מוכרחה לרדת כתוצאה מפעולתו של השלטון והריאקציה המקומית.

הדו"ה של הוועד המרכזי שהובא ע"י הח' מיקונים מציין בצדק את עמידת הקאדר המפלגתי מול הסתערות האידיאולוגית והפוליטית של הריאקציה בישראל, שהייתה חלק מהמסע הבינלאומי המטופח והמאורגן ע"י האימפריאליזם האמריקאי נגד מארכסיזם-לניניזם, נגד התנועה הקר מוניסטית הבינלאומית, נגד המחנה הסוציאליסטי אשר בראשו עומדת ברה"מ, נגד מפלגתנו, דרכה ימדי ניותה. במסע זה הסתייעה הריאקציה בישראל בהופעותיהם ובפעילותם של אלמנטים כמו הזלצברגים ודומיהם, ובישראל — בפעולת קבוצת בזוזה, בעלת-דתק אופורטוניסטי ונאציאנאליסטי ונסיון של פעילות פראקציונית במפלגתנו. זכותו הגדולה של הוועד המרכזי של מפלגתנו הוא בכך שהוא הנחיל במאבק פוליטי עקבי תבוסה ניצחת לאלמנטים האופורטוניסטיים המעטים בשורות המפלגה, בודדים לחלוטין ובמקרים מסוימים סייע לחלק מהם עלידי הס' ברה ושינוע להבין את שגיאותיהם ולתקן את עצמם.

הדבר נובע קודם כל מגישה עקרונית ובלתי-מתפשרת לגבי היסודות של האידיאולוגיה המארכסיסטית-לנינית ולגבי המדיניות היסודית של מפלגתנו, הנקבעת לאור התנאים המיוחדים בארצנו.

יחד עם זאת, נוכח הנסיון של האויב לפרקנו מנשקנו האידיאולוגי והפוליטי, נוכח השפעת האידיאולוגיה הבורגנית על ההמונים רחבים בישראל, נוכח החולשות הקיימות אצל חלק מסויים של הקאדר המפלגתי, ולאור ביצוע המשימות אותן מציגה וועידתנו ה-13 לפני המפלגה, חייבים אנו לא

להסתפק במה שהושג, אלא להגביר ולהעלות על רמה יותר גבוהה את החינוך האידיאולוגי והפוליטי במפלגה ולחשל עוד יותר את הקאדרים המפלגתיים, להעלות את רמתם האידיאולוגית והפוליטית, להתגבר על מחסור החמור בכוחות המדריכים במפלגה ע"י הקמת בית-ספר לקאדרים ליד הוועד המרכזי והקמת רשת קבועה של סמינריונים וקורסים במחוזות ובערים הגדולות, לשפר את רמת הדרכה, לקשור אותה יותר עם העיות והמציאות הישראלית, לקבוע את החברים המתאימים, חברים בעלי רמה אידיאולוגית ופוליטית גבוהה ובעלי נסיון בפעולה ציבורית — לתפקיד הדרכה הן מבחינה ארצית והן במחוזות ובסניפים.

אופיית האינטרנאציונאלי של מפלגתנו, אחדותה היהודית-ערבית היו אחד הגורמים החשובים שסייעו למפלגתנו בעמידתה במערכה האידיאולוגית והפוליטית מול ההסתערות של האויב. לכן, אחד מהדברים החשובים ביותר בחיזוק הארגון המפלגתי הוא להגביר את חינוך הקאדר המפלגתי ברוח של האחווה היהודית-ערבית, ברוח ומעשה המאבק נגד כלי האוכלוסיה הערבית, נגד הממשל הצבאי ומשטר הרשיונות, לשבירת החומה אשר מקימה הריאקציה בין היהודים והערבים בישראל, למען מאבק מלוכד של אנשי עמל משני העמים נגד המדיניות האנטי-עממית של הממשלה, לדימוקרטיה, שוויון-זכויות מלא לאוכלוסיה הערבית, למען ביטול הברית הטמאה עם האימפריאליזם והצעת ישראל להסדר צודק של יחסיה עם ארצות ערב. לא להיות עמדה קדמית של האימפריאליזם במזרח התיכון עתידה וגורלה של ישראל. לא בברית עם האימפריאליזם נגד עמי ערב, אלא בברית עם עמי ערב נגד האימפריאליזם עתידה, התפתחותה ושגשוגה של ישראל! מוצא זה הוא באינטרס הלאומי קודם כל של ישראל, כי רק הוא המבטיח את שלומה ובטחונה.

חברים, הריאקציה יוצאת מעורה למען הכנסת סדקים ופירצות בשורה חינוך למען נתק קשרי הפלדה הבלתי-תמימותקים בין מפלגתנו ותנועתנו הבינלאומית, למען העמידנו ולו "במקצת" נגד המחנה הסוציאליסטי, אשר בראשו עומדת ברית-המועצות הבונה את הקומוניזם.

אנו הקומוניסטים הישראליים, שהבאנו את מפלגתנו עד הלום — עד לוועידה ה-13, מבטיחים שלא נסב נחת-רוח לריאקציה הישראלית מבית

ואפוטרופסיה מבחוץ. יביאו אורחינו
היקרים, המשתתפים אתנו כאן בוועידתנו זו, למפלגות-האחיות שלנו את
ההבטחה, כי הפלוגה הישראלית עומדת
אתן בחזית המאבק של תנועתנו
הקומוניסטית הבינלאומית למען השלום,
ידידות בין העמים, למען הסור-
ציאליו.

קדימה, חברים, להגשמת תכנית-
הקרב של מפלגתנו למען מעמד הפוע-
לים, למען דלת העם, למען דרישת
כנות העוני, למען אלה הנאנקים תחת
עול הממשל הצבאי — למען המוני
העם בישראל!

עבודתנו בקרב הארגונים ההמוניים

הרצאת הח' רות לוביץ', חברת מזכירות הוועד המרכזי

שות הקיימות עדיין אצלנו, כיצד לחזק את פעולתנו האירגונית.

אנו דגים על כך כיצד לפעול לפי "קו ההמונים", ז"א, כיצד להצמיד את עצמנו להמונים, להיות בתוכם ול- הדריך אותם במערכות הפוליטיות והכל- כליות. הנסיון של חמש השנים האחרונות מלמדנו דברים חשובים בנדון זה. מא- חורינו פעולות המוניות, מערכות פולי- טיות שונות. אנו חייבים לראות במה היינו חזקים ובמה היינו חלשים. גלמד לבקר את עבודתנו באופן יסודי ולא להסתפק בביקורת מילולית פורמאלית לפי אותה שיטה של "כבר אלף פעמים עשינו ביקורת עצמית" ובכל זאת לא תיקנו את הדברים, גלמד להפסיק לעשות ביקורת "בדרך כלל". לעשות ניתוח נכון של דברים פירושו — לנתח את שורשי החולשות, לקבוע אל נכון את סיבתן בכל פרט של עבודתנו ולתקן את הטעון תיקון. שיטת עבודה כזו תעזור לנו לתקן את השגיאות.

במסגרת הזמן שהוקצב לי, מבקשת אני לדבר על עבודתנו במסגרת האירגון- נים הדמוקראטיים.

לפעול לפי "קו ההמונים" — היתה אור- מר קודם כל לפעול במקומות העבודה, לפעול בתוך תוכו של ציבור הפועלים — זהו "מפתח הזהב" הגדול, הפותח דל- תות מההסתגרות אל המרחב. על כך דיברו ובוודאי ידברו עוד חברים.

אולם, יש עוד "מפתחות" חשובים להרחבת השפעתה של המפלגה.

האם איננו רשאים לציין, למשל, את ההישגים בפעולת חברינו ב"תנועת הי- דידות ישראל-ברית-המועצות"? עם כל החולשות בעבודה, והללו עוד רבות הן, יכולים אנחנו להגיד, כי עמדתנו מול גל ההסתה האנטי-סובייטית ויחד עם ידידים

חברות, חברים יקרים — צירי הוועי- דה!

הדין-וחשבון מטעם הוועד-המרכזי, ש- הוגש להעידה ע"י החבר ש. מיקוניס, נתן תמונה נאמנה ממאבקנו במשך הש- נים שבין ועידה להעידה.

על רקע המאורעות הפוליטיים הקשים שעברו עלינו מסכמים אנו את פעילות מפלגתנו ופעולתה לשינוי פני הדברים, למדיניות אשר תביא עושר ואושר לאר-

צנו הקסנה, תוציא אותה מצפרני התלות באימפריאליזם ותביא לידי הסכם שלום בינה לבין שכנותיה.

הנני רואה את הדו"ח כניתוח חשוב של העבר המתחה דרך להבא.

אנו יכולים להיות גאים על כך שעמד- נו חזקים, נאמנים לעקרונות המארכסיזם- לניניזם, לאינטרנאציונאליזם הפרולטרני. עמדנו באומץ וללא רתיעה במבחנים קשים, כפי שקומוניסטים חייבים לעמוד.

אולם, חברים, לא נסתפק בהערכת פעולתנו בלבד. אנו כאן מעמיקים בבע- ייה, כיצד להגביר את השפעת מפלגתנו בציבור הרחב, כיצד להתגבר על החול-

רבים של ברית-המועצות שמרנו על ה-
מסגרת החשובה הזו.

כבוד הוא לחברינו ולבלתי-מפלגתיים
רבים, שבימים בהם רעמו התותחים וה-
ריאקציה השחורה שפעה ארס נגד ברית-
המועצות — בימי סיני — היו כל המוע-
דונים של "תנועת-הידידות" פתוחים ופ-
עילים ובקע ועלה מהם קול השלום והי-
דידות עם ברית-המועצות!

ידידי ברה"מ מבדילים עכשיו, ללא כל
ספק, בין תנועת-הידידות לבין אותה
"ליגה לידידות" מיסודה של מפ"ם, אשר
הפסיקה לפעול בנימוק ש"אין מה לע-
שות עכשיו בעניין הידידות בין ישראל
וברית-המועצות".

בכל המסגרות הדמוקרטיות בהן אנו
פעילים, בכל הפעילות אשר ניהלנו במס-
גרות שונות, ראינו תוצאות ברוכות.
עובדות אלו ועוד רבות אחרות, מעי-
דות על כך שלא רק הכרחי לפעול
עם חוגים ציבוריים אחרים ובתוך מסג-
רות דמוקרטיות שונות, הבנויות על
פרוגרמה דמוקרטית המגייסת חוגים
ואישים שונים, אלא גם אפשרי לה-
שיג הישגים בשטח זה, ואין זו אלא
גישה סקטאנטית מצד אותם החברים א-
שר אינם מבינים את חשיבות פעולתנו
באירגונים אלה וטוענים, כי "אין אפשר-
ות בארצנו להקים אירגונים המוניים".

גם בארצנו, בתנאים שלנו, ואולי דו-
קא בתנאים כמו שלנו, שומה עלינו לפ-
עול ולהפעל אנשים העומדים ליד המפל-
גה, לפעול ולהפעיל מסגרות דמוקרא-
טיות, מסגרות אשר תאחדנה אנשים בע-
לי רצון טוב, השואפים בכנות לשלום
ולידידות בין העמים ומוכנים לפעול
אתנו בקטע מסויים של דרכנו הפוליטית
הגדולה.

ולכאן שייכת גם עבודתנו בציבור הנ-
שים.

הנשים הן מחצית אוכלוסייתה של הא-
רץ. הן הרובה הגדולה של מעמד-הפוע-
לים במאבקו לסוציאליזם. אין לחשוב בכ-
ל על אפשרות גיוסו של מעמד-הפוע-
לים למאבק על זכויותיו, לשיפור תנאי-
חיו, לסוציאליזם, מבלי לקחת בחשבון
את הנשים העובדות, ולא אותן בלבד

כי אם את כלל נשי הפועלים. אנו חיי-
בים לרכוש השפעה על אותו חלק גדול
של האוכלוסייה הנופל לעתים תחת הש-
פעתה של הריאקציה והעלול לעמוד מנגד
למאבק הדמוקראטי, מנגד למאבק המהפ-
כני של מעמד הפועלים. האין אנו יודעים
עד מה מעכבת אשה מחוסרת-הכרה את
בעלה השובת? היאך היא מחנכת את
בניה?

מאידך, מה רבה תרומתה של האשה
כאשר היא עומדת לצדו של בעלה במ-
אבק המהפכני ומסייעת לחינוך ילדיה ב-
רוח השלום, הקידמה ואחות-העמים!
מקופחת מבחינת שוויון זכויותיה ב-
חברה ובמשפחה, מהחזק מצב האשה כמל-
של דיכוי במשטר הקפיטליסטי. באולם
זה תלויה סיסמה: "יחי המאבק לשוויון
מלא של האשה בישראל!" זהו קטע חשוב
של מאבקנו, קטע מאבק שהוא באינטרס
הדמוקראטי, האשה, המשפחה — באי-
טרס חינוכו של הדור הצעיר.

שמענו כאן תאור מדאיג על מצבו של
הפועל, על שכרו הירוד וסבלו. מצבה של
הפועלת חמור פי כמה. כמו בכל ארץ קא-
פיטאליסטית, נתונה היא לדיכוי כפול —
בתור אשה המשוללת עד הגה שוויון
בשכר העבודה ושוויון במשפחה.
ירוד הוא שכרו של הפועל, אולם שכרה
של הפועלת אף קטן ממנו ב-20-40%,
והרי שליש מבין הנשים העובדות הן
המפרנסות היחידות של משפחותיהן.

דובר כאן על נורמות, על שיטות גי-
צול המתישות את כוחות הפועלים, על
חוסר עבודה. מצב הפועלת העובדת שנים
בחרושת. הוא כלאחר יאוש ממש. למע-
שה קיים תהליך מתמיד להוצאתה ממקו-
מות העבודה. בבתי חרושת רבים באו נע-
רות בנות 16-17 במקום הפועלות החתי-
קות שאין בכוחן כבר לשאת את הנורמות
הגבוהות, את שיטות הניצול והייצול.
נערות אלו מקבלות שכר של שלוש עד
שלוש ורבע לירות ליום, ומחוסר הדרכה
נותנות עצמן לניצול המחפיר של המע-
ביד. ב-1948 היו הפועלות השכירות
14.5% מחברות ההסתדרות, ב-1955 ירד
המספר ל-9% ומאז הלך וקטן מספר ה-
פועלות במקומות-העבודה.

כי כיצד תעבוד הפועלת, בתנאי ניצול, שכר נמוך ומס־הכנסה גבוה, באין בתי־תינוקות לרשותה ובהיותה נאלצת לשכור עזרה לילדיה בבית? כיצד תעבוד בתנאים שאינם מאפשרים לה לעלות מבחינת הרמה המקצועית, להשיג את מקומה השווה במקום העבודה?

מפלגתנו לחמה שנים על שנים למען חוק שכר שווה בעד עבודה שווה. לפני שנה החליטה ועידת הפועלות לדרוש מהממשלה לחוקק חוק של שכר שווה בעד עבודה שווה. זהו, ללא ספק, הישג שלנו, של מפלגתנו, ושל כל אותן הפועלות אשר תבעו במשך שנים לבטל את חוסר השוויון בעבודה, אולם מקבלת ההחלטה ועד להגשמתה ארוכה הדרך, ואם לא אנחנו, מי יאבק על כך?

אותו הדבר נכון לגבי הפועלת החקלאית הערבייה הנאלצת ללכת קילומטרים עד למקום עבודתה, כשהיא נושאת על גבה את ילדה הקטן ואשר כל שכרה הוא לא יותר מלירה וחצי ליום, לגבי הנערות־הילדות הערביות העובדות בתנאי ניצול מחפיר במשק־בית ללא כל הגנה.

ונשאלת השאלה: מי יסביר לכל אותן הנשים העמלות, יהודיות וערביות, לכל אותו המחנה הגדול, המנוצל והמדוכא, כיצד להיחלץ מהמצוקה הזו, מה הדרך אשר תוביל אותן לתנאי חיים יר־תר טובים להן ולילדיהן, מי יעשה זאת אם לא אנחנו — מפלגתנו?!

ויש להגיד: בשטח זה של פעולה בין פועלות קיימת הזנחה. פעולתנו בציבור הפועלות היא בהחלט בלתי־מספקת. סניפי המפלגה לא שקדו לפתח פעולה נאותה בקרב הפועלות. יש לנו חברות במועצות הפועלות, במזכירות מועצת הפועלות, אולם אנו אך מעט טיפלנו בעיותיהן של הפועלות. גם המחלקה המקצועית מעט מדי מיעצת לנו בשטח זה. הכרחי לשנות מצב זה. סניפי המפלגה חייבים ללמוד כיצד לפעול בקרב ציבור הפועלות הכרחי להקים אגטיב־חברות אשר באופן רציני יסייע למפלגה לפעול בציבור הפועלות. בדברנו על פעולתנו בקרב ציבור הנ-

שים, אנו מדברים לא רק על עבודתנו בקרב ציבור הנשים העובדות, אלא על פעולתנו בקרב כלל ציבור הנשים בארץ. אם נשאל את עצמנו האם מאז החעי־דה ה־12 יכולים אנו לציין התקדמות בעבודתנו בקרב ציבור הנשים, נענה על כך: כן!

בוועידה זו יכולים אנו לציין, כי במשך חמש השנים פעלו חברותינו בהצלחה במסגרת „איחוד נשים דמוקרטיות“ ואירגנו יחד עם נשים בלתי־מפלגתיות פעולות המוניות מוצלחות. כדאי להזכיר את „וועידת נשים בישראל“, אשר נתמכה ע"י 18 אלף חתימות; את כינוס הפועלות, אשר אף הוא נתמך ע"י פועלות בבתי־חרושת רבים. כדאי להזכיר את פעולת חברותינו ונשים בלתי־מפלגתיות ב„וועד אמהות בישראל“, שאירגן וועידת אמהות בישראל ערב המלחמה בסיני, וועידה שנתמכה על־ידי 22 אלף חתימות נשים. כדאי להזכיר פעולות שונות נגד היוקר, בענייני חינוך, בשכונות העוני, נגד דיכוי הממשל הצבאי ונגד רמיסת החירויות הדמוקרטיות, בעד שוויונה של האשה במשפחה, נגד חוק הנשואין המביש ובעד חוק נשואין וגירושין אזורי. אנו יכולים להיות גאים על כך שחברותינו תרמו להקמת ארגון נשים יהודי־ערבי בארצנו. אנו היחידות הפועלות למען **אחדות** ציבור הנשים במאבק לזכויות האשה ולשלום.

תוצאות פעולותינו ראינו בין היתר בבחירות לוועידת הפועלות ובבחירות לכנסת. ראינו אז כיצד נשים רבות הצביעו בעד רשימת מפלגתנו, בניגוד לרצון בעליהן, דבר שאיננו מקובל ביותר בציבור הנשים. והמדובר הוא לא רק בנשים יהודיות אלא גם בנשים ערביות. אולם, יחד עם הישגים אשר יש לציין גם, חייבים אנחנו לראות, כי שטח השפעת עבודתנו בקרב ציבור הנשים הוא מצומצם עדיין ובלתי־משביע־רצון.

וועידתנו זו חייבת לחפש ולחשוף את נקודות התורפה בעבודתנו גם בשטח זה. כמובן, חייבים אנו לראות היטב את התנאים האובייקטיביים בהם אנו פועלים, אחרת ניפול לסובייקטיביזם ונאשים

את עצמנו בכל המצב הקיים. יש לראות שאין עדיין תנאים בשלים להקמת אירגון המוני רחב של נשים, וכי לא קל לדבר אל נשים על שלום ובעיות שונות אחרות. בתנאי ההסתה הפרועה המתנהלת בארצנו נגד השלום והדמוקרטיה. אולי לא מוצדק יהיה שלא לראות, כי רבות הן הנשים והאמהות בישראל הרואות בשלום ומוכנות לתת יד להשגתו, אם נדע לגייסן למאבק לשלום ולהגנת הילד.

חברים! בכל אותם המחזות והסניפים בהם הבינו החברים והחברות את התפקיד המוטל עליהם בשטח זה, נעשתה עבודה רצינית וחלה התקדמות בשטח פעולתנו זה. מה יש לתקן?

ראשית, יש לשנות את גישתם של מספר ועדים מחוזיים ומקומיים לפעולה בקרב הנשים. יש עוד אצלנו חברים שאינם מבינים, כי יש לפעול בציבור הנשים. יחס בלתי נכון מוצאים אנו גם לגבי חברותן של נשים במפלגה, שימו לב, חברים! ישנם מחזות וסניפים בהם אפילו שר למנות את חברות המפלגה על אצבעות היד. ישנם סניפים בהם אין בכלל חברות מפלגה. חברים, ישנם ועדים מקומיים שאינם מרגישים כלל כי הם אינם בסדר, שאינם מטריחים את עצמם אפילו לחשוב ברצינות על כך מה יש לעשות כדי לשנות את המצב.

זאת ועוד. קיימת גישה בלתי נכונה לעבודתן של חברות המפלגה, אמרתם לילדים. לפי גישה זו מחייבים לעתים את החברה, המטופלת בבית ובתינוק, בעבודה רבה מדי במפלגה, וכשאין החברה ממלאה את כל התפקידים מותחים עליה ביקורת. בעיה זו שייכת בכלל לעניין של תכנון הקאדרים, לענין של התאמת עבודה לכל חבר וחבר, על-מנת שכל חבר יהיה פעיל במידת האפשר וימלא את חובותיו המינימאליות. לגבי החברות יש לקחת בחשבון שעליהן למלא את חובותיהן לגבי המשפחה. ידועים לנו גם מקרים כאשר חברות, אמהות לילדים, עזבו את המפלגה. הן אומרות ש"במפלגה

יכולים לפעול רק גברים, או נשים שלהן בנים מבוגרים."

כתוצאה מגישה בלתי נכונה זו ריחוקה דאגה לחברותן של נשים במפלגה. ירד מספר חברות המפלגה. דבר נוסף שיש להעיר הוא, שבמספר סניפים אין רואים את הפעולה בקרב הנשים כתפקיד מפלגתי. על כן נדרשת החברה, חוץ מפעולתה בציבור הנשים, לשאת בתפקידים נוספים במסגרת התא המפלגתי. דבר זה נוגע גם לחברים העובדים באירגונים דמוקרטיים אחרים. גם הם מתלוננים על כך שאין רואים את תפקידם כתפקיד מפלגתי. כתוצאה ממצב זה ישנן חברות שאינן מגלות נכונות לעבוד בשטח הנשים. ישנן חברות המעדיפות להיות פעילות בשטח "חשוב יותר", "בתפקיד מפלגתי". כמובן שגישה כזו פוגעת בפעולתנו באירגונים ההמוניים.

את כל הליקויים הללו יש לתקן. הכרחי להסביר בכל תא מפלגתי את חשיבות עבודתן של החברות בציבור הנשים. יש לשקוד על קליטת נשים במפלגה, להתאים להן את שדה פעולתן ולהפעילן בציבור הנשים. יש כמו כן להסביר את חשיבות פעולתנו ב"תנועת הידידות", ב"תנועת השלום" ובכל שאר האירגונים ההמוניים.

דבר נוסף אשר יש לשים לו לב, הוא מיעוט החברות במוסדות המפלגה השונים. חשוב מאד להעלות גם חברות למוסדות שונים של המפלגה. יש חברים האומרים, כי חברה זו או אחרת איננה מסוגלת עדיין להיכנס למוסד היות והיא צריכה עוד ללמוד! כתוצאה מזה, עדים אנחנו לכך שמעטות מאוד הן החברות בועדים המקומיים והמחוזיים. נשאלת השאלה, היכן צריכות חברות אלה ללמוד? והלא אין לימוד טוב יותר מאשר בעבודה מהפכנית, בתוך מוסדות המפלגה. הנסיון בארצות שונות וגם בארצנו מלמד, כי חברות רבות הוכיחו שהן ממלאות את תפקידן בחברות מסירות ובכשרות! על כן הכרחי לגלות יתר העזת ואמץ בהעלאה

רות לתפקידים מפלגתיים שונים, הכי רחי להגדיל ולהדריך את הקאדרים מבין חברות המפלגה.

ומלים מספר לאותן חברות המפלגה, אשר אינן מגלות רצון לפעול בקרב ציבור הנשים. החי לנין מלמד אותנו שהמפלגה הקומוניסטית חייבת לפעול בקרב הנשים, אולם חברות המפלגה למה הן הן קודמים כל אשר צריכות לראות תפקיד זה כחשוב עד מאד. גישה לנינית זו לפעולה בציבור הנשים תשחרר חברות רבות מיחס זעיר בורגני ובלתי נכון. הנסיון מלמד, שכל החברות הפעילות בציבור הן נשים מוצאות ספוק רב, בראותן כיצד עבודתן נותנת פרי.

ובסיכום: התקדמנו ללא ספק בעבודתנו בקרב ציבור הנשים. אולם, כדי לתקן את הליקויים ולצאת למרחב, הכרחי לראות גם את החולשות בפעולת חברותינו בשטח זה. אנו צריכים לראות שבצד ההצלחות בגיבוש צורות עבודה יותר נכונות, סגנון מתאים יותר לציבור הנשים, קיימת עדיין שיגרה בעבודתנו. איננו מחפשים די הצורך אחרי שיטות עבודה חדשות שתהיינה מותאמות יותר לרוח הן של נשים, ביחוד בארץ הקולטת נשים מארצות כה רבות. אנו צריכים

למצוא שיטות שונות מתאימות לעבודה בשכונה, במעברה, בכפר ה' ערבי וביושבי-הספר. אנו חייבים ללכת אל אותן נשים הזקוקות לעזרתנו, המחכות לנו.

יושבים בינינו אורחים יקרים, אשר בארצותיהם פועלים ארגוני נשים דמוקרטיים המוניים. החברים הצרפתיים יעידו על כך שהמפלגה הקומוניסטית הצרפתית לוקחת בחשבון ב' כל פעולה המונית את כוחו הרב של הארגון הדמוקראטי של נשי צרפת, שהמפלגה הקומוניסטית הצרפתית ידעה להתגבר במידה רבה על הקשיים בשטח זה, שכל חברות המפלגה תורמות לפעילותו של ארגון הנשים ושכל חברי המפלגה עוזרים על ידי הפעלת נשותיהם בשטח זה. אנו אומרים: גם אצלנו יכול לקום ארגון המוני של נשים אשר יוביל את נשי ישראל בדרך של מאבק להטבת תנאי חייהן, לשחיון בחברה ובמשפחה ולשלום. שיפור עבודתנו בכל האירגונים, בתנועת הידידות ישראל—ברה"מ, בתנועת השלום ושאר האירגונים הדמוקראטיים יתרום תרומה חשובה למאבק הכללי של מפלגתנו, לעצמאות לאומית, לקידמה ולשלום, לאושרו של עמנו!

תפקידי המפלגה בקרב הנוער

הרצאת הח' עוזי בורשטיין, המזכיר הכללי של בנק"י

חברינו אף לרגע את הסברתם, את פעילותם למען השלום ונגד המלחמה. שאבינו עידוד רב מכך, שצעירים וצעירות בני 15—16 לא נבהלו מן האיומים להוריד את תנועת הנוער שלנו למחתרת. באומץ לב הלכו הם מבית לבית, מדירה לדירה להפיץ את עתון הנוער, להביא את דבר המפלגה להמוני העם והנוער. הם הופיעו בבתי-ספר ומקומות עבודה, הסבירו לנו אנשים ואף שיכנעו אותם, מה רב הוא האסון שבשירות לאימפריאליזם ובהרחקת השלום בין ישראל לערב. וכשם שעמדו חברי בנק"י איתן בימי מלחמת סיני, כן גם הופיעו בעוז במפגני ה-1 במאי 1957, ולא נרתעו מפני ההתקפות של הבריונים הפאשיסטיים. אכן, באחת מאספות הסיכום לקראת החזרה ה-13, באספת סניף רמת-גן אמר הח' חיים רדקו בצדק, שההופעה הגאה והבטוחה של תנועתנו במפגן ה-1 במאי בתל-אביב נס-כה מרץ ואמונה בלב כל שוחרי השלום והקידמה, שראו אותנו במצעדנו.

מה היסוד לעמידה איתנה זו של תנועת הנוער שלנו? היסוד הוא בחינוך שלנו, בחינוך לאינטרנאציונאליזם פרו-ליטארי ולפטריוטיזם ישראלי. היסוד הוא בכך, שתנועתנו היא תנועת הנוער היהודי-ערבי היחידה בישראל, שהיא חלק בלתי נפרד מהמפלגה הקומוניסטית הישראלית, שבנק"י היא תנועת נוער חיונית פוליטית-מהפכנית. החינוך שלנו הוא חינוך אידיאולוגי ופוליטי, ועם זאת הוא חינוך להגשמת האידיאלים שלנו, למעשה היומיומי במאבק לשלום, אחת העמיתים, עצמאות, דמוקרטיה ועתיד מאושר לנוער.

בתקופה זו שבין ועידה לחזרה בא לידי ביטוי יותר חריף ובולט השינויים

חברים, צירי החזרה ה-13 ואורחים נכבדים!

יש לי הכבוד בתחילת דברי למסור לועידה שהועד המרכזי של בנק"י מזדהה הזדהות מלאה עם הדו"ח של הועד המרכזי של מפלגתנו.

בתנאים לא קלים פעלנו ונאבקנו בתקופה זו בין ועידה לוועידה. והננו גאים

על כך שעמדנו איתן בצד המפלגה כמשמרת צעירה ונאמנה למפלגתנו בהסברתנו ובמאבקנו לליכוד המוני נוער יהודי וערבי למען השלום, העצמאות ולהגנת זכויותיהם.

כמבחן לעמידה איתנה של התנועה שימשה תקופת ההתקפה הנפשית של משלת בן-גוריון נגד מצריים. בתנאים של הפחת השוביניזם והסתה נגד העם הערבי, של שילוב יצרים שוביניסטיים בקרב המוני-הנוער — עמדה תנועתנו בכבוד במבחן זה. לא הורדנו את דגלנו, דגל השלום, אחת העמיתים והעצמאות בימים האפלים של המלחמה ולאחריה. בתנאים של טרור, רדיפות והתנפלויות פאשיסטיות על מועדונינו לא הפסיקו

האיכותיים בקרב הנוער הישראלי. לפני קום המדינה וגם מספר שנים לאחר מכן היו תנועות הנוער מרכז המשיכה של הנוער הישראלי. בעזרת תנועות הנוער הציוניות הצליחה הבורגנות להסיח את דעת הנוער מבעיותיו היום-יומיות, להפנותו לביצוע אותן המשימות שהבורגנות היתה מעוניינת בהן.

כיום המצב הוא שונה. כל תנועות הנוער הציוניות וארגוני בישראל (כולל ספורט) מקיפים 18% בלבד מכלל הנוער הישראלי (וגם זה לפי הנתונים של תנועות הנוער עצמן).

מהי הסיבה לכך? החדרת הלכי רוח של "אורח-חיים האמריקאי" מביאה לידי התרוקנות מאידאליזם, לידי חוסר זיקה לתנועות נוער בקרב מרבית הנוער הישראלי.

לחוגים הריאקציוניים, לבורגנות אין מצב זה מפריע. להיפך, הם מנצלים ניוון זה כדי להסיח את דעת הנוער מבעיותיו הכאובות. להחדרת השפעתם אל שורות הנוער — לא נחוצה להם תנועת נוער מיוחדת. יש להם לשם כך כלים ואמצעים אחרים. רעל שוביני, שנאת עמים ובמיוחד שנאה לעם הערבי, שילהוב יצרים של "אתא בחרתנו", של גדלות ו"התנשאות נאציונאליסטית" — כל זאת הם מחדירים מגן הילדים ובית-הספר, ול-אחר מכן בגדנ"ע — שלגבי חלק ניכר של נוער השתתפות בארגון זה היא חובה — ועד לשרות בצבא של שנתיים ו-חצי, המשמש במידה מרובה בית-ספר לטיפוח השוביניזם והנאציונאליזם.

ובמידה שתנועות הנוער הנאציונאליסטיות מרכזות נוער, הרי הן מסיעות לכיוון ריאקציוני זה.

חברים!

נוער הריהו מושג רחב. תנועות נוער פועלות בקרב הנוער החל מגיל 8—9 ועד ל-18. למעשה נוער הם גם אלה המשרתים בצבא. ניתן לקבוע שהצעירים עד גיל 24—22 הם נוער, עם מאוזנים המיוחדים, עם דרישות חברתיות, המבדילות אותם מגילים יותר בוגרים. לכן הנוער מקיף לפחות 20% מכלל האוכלוסיה בישראל.

כיצד מפלגתנו יכולה להגיע לציבור זה? קודם כל וראשית כל ע"י ברית-הנוער הקומוניסטית הישראלי. לכן חשיבות כה גדולה לפעילות תנועות הנוער שלנו.

ובצד ההישגים שציינתי יש לקבוע, שהבעיה המרכזית והליקוי המרכזי של תנועות הנוער שלנו הוא מיעוט שורר-תינו. יש לנו תנועות נוער קומוניסטיות במשמעות האמיתית שבמושג זה, אולם אין תנועתנו מקיפה המוני נוער במידה שניתן להקיפם בתנאים הפוליטיים הקיימים, לעומת השפעת המפלגה באיבור ולעומת ההיקף של מאבקינו הפוליטיים. באומרי זאת אינני מתעלם כלל וכלל מהמצב האובייקטיבי.

מי אשם בכך? קודם כל הוועד המרכזי של בנק"י. אף-על-פי שבעייה זו מעסיקה אותו במיוחד בשנים האחרונות, לא הצליח להביא לידי גידול שורות התנועה, לא ביצע עבודה חינוכית אירגונית מספקת למען הרחבת שורות התנועה. והרי אין הדבר מוטל בספק, כי ע"י תכנון נכון של העבודה, תוך התרכזות בהשגת מטרה זו, ניתן הרבה לשנות.

אינני מתעלם מכך, שירידת הרמה התרבותית של הנוער תובעת מאתנו גם מדריכים יותר טובים, מדריכים בעלי רמה תרבותית, פוליטית ואידאולוגית גבוהה, מדריכים מעורים בחיי הנוער. אין זה קל להשיג מדריכים כאלה, והרי הנסיון מלמדנו שב-הרבה סניפים מספר המדריכים קובע את היקף תנועת הנוער שלנו במקום. על הוועד המרכזי של בנק"י לפעול בהתמדה ובעקשנות להכשרת מדריכים אלה. אולם עלינו לקבל עזרה בשטח זה מהמפלגה.

הכרחי, תוך פעולה מתוכננת לזמן ארוך, להקים סמינריונים הן לחברי הנוער והן לחברי המפלגה הבאים בחשבון להיות מדריכים, על מנת להכשירם לתפקיד חשוב זה. בשטח זה הננו נתקלים לפעמים בחוסר-הבנה מצד סניפי המפלגה השונים. הפעילות בקרב הנוער איננה קלה, היא דור-

שת זמן רב מהחבר. בפעילות מפלגתית זו הוא מנותק במידה מרובה מהחיים היומיומיים במפלגה, אולם רבים הסניפים ותאי המפלגה, שאינם מבקרים עבודת חברים אלה, לא מעודדים אותם בפעילותם זו. לא פעם אנו מקבלים דו"חות, כי בתא זה או אחר אומר המזכיר לחבר המפלגה העובד בנוער: "מה אתה עושה? בסה"כ אתה עובד בנוער, במפלגה אינך עושה כלום." כמובן שיחס כזה אינו מעודד לפעולה. ובוועידתנו זו הגנו מציגים בכל חריפותה את הבעיה — מה היחס בין בנק"י למפלגה. מוסדות המפלגה וארגוניה חייבים לדאוג לבנק"י כמו לתא או לאיזור מפלגתי. באספת הסיכום בסניף חיפה אמרה הח' הדסה גולדברג: "עלינו לדאוג לבנק"י כמו שהורים דואגים לילדיהם".

וכיצד ייתכן, שיהיו סניפי מפלגה בעלי השפעה עם חברי מפלגה צעירים — וסניף נוער אין במקום? לנו אין אפשרות לשלוח מדריכים ממקום למקום. כל סניף מפלגתי חייב לספק מדריכים לנוער ולילדים שביכולתו לרכזם.

וקיימת עוד בעייה שהגנו מעלים אותה מתוך חרדה בוועידה. בנק"י יכרה לה לגדול בהרבה, אילו כל ילדי חברי המפלגה ואוהדיה היו בשורותינו. יש חברי מפלגה אשר אף "דואגים" לכך שילדיהם לא יצטרפו לשורותינו בטענה השגורה: "יש להם עוד זמן, עליהם ללמוד. בתנועה מעסיקים אותם יותר מדי". הורים אלה אינם לומדים מהנסיון, שלאחר מכן יהיה מאוחר מדי. בינתיים סופגים ילדיהם את הרעל של שוביניות ונאציונאליזם — ובביתם הם גדל אויב הקומוניזם. יש הטוענים: "ילדי לא בתנועה, היות ומדריכי בנק"י לא טובים". נכון, אין לנו מדריכים אידיאליים, אין לנו אפרויות כמו למפלגות אחרות להחזיק סמינריונים ומחנות למדריכים. אולם, למרות זאת, יש לנו המדריכים הטובים ביותר, משום שהם קומוניסטים, משום

שהם מסורים לרעיון הקומוניסטי הגדול וברוחו הם מחנכים את הילדים. ומדריכים אלה, הטובים למאות ילדים ונוער, אינם טובים לילדיהם של הנוער ענים כך?

אין אנו מסוגלים להתחרות בתנועות נוער אחרות בשטח הספורט, באירגון טיולים ומחנות. הגנו עושים זאת במידת האפשרות שבידינו. לתנועתנו נמשוך נוער וילדים צ"י הרעיון הקומוניסטי, צ"י צדקת דרכנו, צ"י זה שנשכנע המוני נוער וילדים שדרכנו בלבד היא הדרך הפטריוטית והנאמנה היחידה לעם ולמולדת.

ועוד בעייה רוצים אנו להעלות מעל במה נכבדה זו. על תנועתנו לדאוג שדבריה בכתב ובעלפה יגיעו להמון נוער. ניתן לעשות בשטח זה הרבה יותר ממה שעשה עד כה הוועד המרכזי של בנק"י, אולם חשוב והכי רחי שהוועד המרכזי של המפלגה בפרסומיו יתחשב בכך, שחברי בנק"י חייבים להביא את כרוזי המפלגה ופרסומיה להמוני הנוער. לכן חשוב הוא, שפרסומים אלו ידברו לנוער בשפה מובנת לו, ובמיוחד יעמדו על בעיות הנוער הצעיר והבוגר. וחשיבות מיוחדת לפעילותנו בקרב הנוער הבוגר, הן בנוער שבצבא והן בנוער שלאחר הצבא.

חברים!

לא קלה היא עבודת חברי המפלגה העובדים בנוער. טובי חברינו עוסקים בשליחות מפלגתית חשובה זו. לא קלה עבודתנו זו, ואף יותר קשה מאשר בעבר בגלל החדרת התרבות האמריקאית הקלוקלת, שהריאקציה מזדירה בקרב הנוער. הנה, למשל, נסער הציבור ממשפט תלמידי הגמנסיות שנאשמו בגניבות ובהתפרצויות מעשי שחיתות אלה מקורם בחוסר אידיאליים, בחוסר מטרה בחיים.

אלו הן תוצאות החינוך השוביני והקוסמופוליטי המשתלט בישראל. בחינוך שהגנו נותנים הכרחי הוא שנעלה ונטפח עוד יותר ערכי תרבות המבוססים על אחוזת עמים, אהבת ה'

מולדת ופיתוח התרבות הלאומית. א-
מאבק שלנו מתנהל בשטחים שונים :
להגנת זכויות הנוער ולתרבות הל-
אומית, לאחדות נוער יהודית-ערבית ו-
לעתידו המאושר של הנוער. ובמאבק
זה מתחנכים, מתחשלים ומתלכדים חב-
רי תנועת-הנוער שלנו. עם התביעה
שלנו להגברת העזרה מצד המפלגה
וראית הנוער כחלק של המפלגה, מו-
טל עלינו התפקיד לטפח בנוער את
הסגולות המיוחדות לנוער. עלינו להביא
את דבר המפלגה לנוער בצורה מוב-
נת לנוער ומשום כך עלינו לשמור

על העצמאות הארגונית של הנוער. ו-
הרי אמר לנין בועידת האינטרנאציונל
של הנוער הקומוניסטי : „לנוער הכ-
רחי להגיע לסוציאליזם לפי הבנתו ו-
דרכו הוא ולא לפי השיטה והצורה
שבעזרתן הגיעו אליו ההורים”.
בעבודתנו החינוכית הננו מקפידים
על קו זה, תוך כדי חינוך חברי תנו-
עתנו למטרה הגדולה — להיות חברים
נאמנים למפלגתנו הקומוניסטית.
נעשה הכל כדי למלא את תפקידנו
במאבק לליכוד הנוער למען השלום,
העצמאות ועתידו המאושר.

חבר המלה

דברי הח' מרדכי בילצקי, חבר מזכירות הוועד המרכזי

חברים!

ראשית עלינו לשאת ברכה למפלגתנו, לחברינו, לאוהדינו ולכל המורגעים, לכל התנועה הקומוניסטית בעולם עם כינוס ועידתנו ה-13. זהו מאורע גדול וחשוב. על אפס וחמתם

את נסיון כל התנועה הקומוניסטית העולמית, ובהתבססו על התורה בת האלמוות של המארכסיזם-לניניזם לפי תנאיה הקונקרטיים של ארצנו, הוא מורה את הדרך לעתיד מאושר לעמנו, לשלום, עצמאות ודמוקרטיה בארצנו, לישראל עצמאית, דמוקרטית ושוחרת-שלום.

גם התיקונים לתקנון המפלגה, שהוצעו על ידי הוועד המרכזי ואשר הוסברו בנאומי של הח' תופיק טובי, הם אות ומופת לכך שמפלגתנו אינה קופאת על שמריה, אינה מתגרשת, וכל כוונתה ללכד ולחזק עוד יותר את שורותיה, למלא ביתר שאת את תפקידה המדריך והמנהיג, התפקיד אשר ההיסטוריה הטילה עליה, ואנו בטוחים שחברי מפלגתנו חדורים מלוא האחריות לביצוע תפקיד היסטורי זה.

ברצוני להתעכב בדברי במיוחד על נושא, אשר עם כל חשיבותו, אין — לפי דעתי — שמים מספיק לב אליו. ברצוני לדבר על חבר-המפלגה, על הקאדר המפלגתי, ועל חיזוקו.

קיבלנו ברכות יפות, מעודדות, משמחות מן המפלגות-האחיות מכל רחבי-העולם, ברכות מלאות הערכה ושבח לעמדתנו במערכות הקשות שהתחוללו באזורנו, בהתקפות הפרעות של הריאקציה נגדנו.

נכון, נרדפנו, נאבקנו, לחמנו, עמדנו איתן. אנו זוכרים שמצבנו לא היה קל, זמנים קשים עברו ועוד עוברים עלינו.

אך לא תרגשנו את עצמנו כגיבורים, כאנשים יוצאים-מן-הכלל, ידענו שאנו ממלאים את חובתנו, חובתנו

של אויבי מפלגתנו באנו לוועידה יחד תר חזקים, יותר מלוכדים, מחושלים במאבקים קשים, יותר בטוחים בדרכנו. כינוס ועידתנו וועידתנו גופא הם מפלה קשה לריאקציה, לבורגנות ולכל נושאי-כליה.

הדו"ח של הוועד המרכזי, אשר הוגש על ידי הח' מיקוניס, הוא פרי עבודה מאומצת, עבודה קולקטיבית. כל חברינו במשך חודשים רבים בדיונים על ראשי הפרקים שהוצאו לקראת הוועידה על ידי הוועד המרכזי, השתתפו גם הם בעבודה זו. התוספת לראשי-הפרקים, גם היא מעידה על עבודה קולקטיבית נוספת.

הדו"ח שהוגש כעת לאישור הוועידה מסכם את כל הדיונים האלה, הוא מקבץ לתוכו את נסיון חברינו, עמנו,

כקומוניסטים, אשר הדאגה לעמם ול-
ארצם היא ראש דאגתם. נכון, לא
התחבאנו, לא שתקנו, דברנו, הגבנו,
התרענו; אך גם לא יכולנו אחרת, זה
היה טבעי בשבילנו.

כיצד עמדנו

ובכל זאת היום, בוועידה שלנו,
כדאי להתעמק קצת בפרשה זו.
בימי התקפות נגד מצרים, עת
שגעון השוביניזם והיהירות האווילית
הגיעו לשיאם, ביקרתי באחד מסניפי
מפלגתנו, התכנסנו. משתתפי ה-
אסיפה היו ברובם חברות, אמ-
רות לילדים; ופה, בחדר קטן
וצנוע, מט לנפול — גם ילד
קטן ישן בעריסתו — ישבנו אנחנו
דחוקים אחד אל רעתו, לא רבים ב-
מספר (רוב החברים גויסו לצבא) וד-
נו על עבודת המפלגה ותפקידה בשעה
זו. היינו מלאי דאגה — אך בטוחים
בדרכנו, ובעיקר בטוחים איש בחברו,
אחים למאבק, לקרב, חברים אשר כל
אחד הרגיש לצדו את חברו וכולנו
יחד, במשותף בכוחות מאוחדים, הר-
גשנו את כוח הקולקטיבי, המפלגה.
הרגשנו כולנו: אי אפשר להש-
תיק את קול האמת, קול-
מפלגתנו, וכל חבר הוסיף מנסיונו הוא
בימים אלה, ידענו כולנו שדרכנו נכר-
נה, שאין דרך אחרת, הרגשנו מאחור-
ינו את מפלגתנו, ידענו שהשכרון
יעבור. כל החברים יצאו מפגישה זו
חזקים יותר, מחושלים יותר, חדורים
בטחון מלא שגם ברחובותינו ירון ה-
חג.

ומי היו חברים אלה? חברים פשו-
טים, עמלים, פועלים, עקרות-בית,
אשר הדאגות היומיומיות העיקו עלי-
הן קשה, אשר הדאגה לבעליהן ול-
ילדיהן ניבטה מעל פניהן, — ובכל
זאת, עמדו איתן, כל פקפוק בצדקת
דרכנו לא היה, אמונתם במפלגה עמ-
דה בסערה כסלע מוצק.

וזאת דוגמה אחת מני רבות.
או נקח סניף מפלגתי אחר, חברי
הסניף סיפרו לי על התלאות הרבות
שפקדו אותם, על פרובוקציות, על ה-

שקרים והסילופים, על ההסתה הפ-
רועה ביותר שנוהלה נגד המפלגה
וגם על התקפות אישיות נגד חברי
מפלגתנו; אך חברינו גם בימים
קשים אלה לא הפסיקו לחלק את
עתונות המפלגה, עמדו איתנים, רר-
חם לא נפלה, ולא רק רוחם הם, גם
רוחם של הרבה מאוהדינו, בעורף וב-
צבא, נשארה איתנה. חברינו הבינו
את המצב — זאת לימדה אותם המפ-
לגה, מפלגתם, והם ידעו להסביר את
מהות המאורעות ואת מהות המזימות
גם להמונים.

ואם גם בהרבה מקרים היו האזניים
אטומות עדיין מחמת רעש חצוצרת
המלחמה, ידעו חברינו שהאמת סופה
להבקיע לה דרך ולנצח. וחברינו עמ-
רו במבחן — וכעבור זעם החלו
ההמונים לשמוע ביתר הקשבה את
דברי חברינו.

כלום איננו רשאים להיות גאים על
חברינו אלה, חברים פשוטים של מפ-
לגתנו?!

מסתבר — צדקנו, ראינו את מהלך
המאורעות מראש, וכלום יש צורך
בהוכחה קובעת יותר ויסודית יותר
לנכונות הקו המפלגתי, לנכונות התו-
רה, אשר עליה מתבסס הקו המפלגתי,
מאשר ראיית התפתחות הדברים מ-
ראש?!

ותהילה וכבוד לתורתנו, תורת ה-
מארכסיזם-לגיניזם!

ניאבק על כך שתורה זו תיהפך ב-
מידה גדולה הרבה יותר לנחלת כל
חברינו, ולא רק חברינו, אלא לנחלת
כל העם העובד בישראל.

חברים!

עברה עלינו תקופה קשה של מל-
חמת סיני, וחברינו בעולם משבחים
אותנו על עמידתנו בה; הם מציינים
שמפלגתנו עמדה בכבוד ובעוז במבחן.
וזה כבוד לחברינו, לחברינו מן
השורה, לחברי מפלגתנו. אך האם
קל היה להחזיק מעמד כבר לפני
המבחן הגדול של מלחמת-סיני, והאם
קל היה אחרי מלחמת-סיני? אנו לא
ידענו מנוחה, אף לרגע לא הופסקה
ההתקפה, שהלכה והחריפה, של הבור-

גנות והמנהיגים הסוציאלי-דמוקראטיים על כל גווניהם נגדנו, אנו מבינים שהיתה זאת התקפה מתוכננת, מרוכזת מצד האימפריאליזם העולמי נגד כל התנועה הקומוניסטית בעולם, התקפה שאולי לא היתה כמוה בתולדות התנועה הקומוניסטית. זאת היתה גם התקפה אידיאולוגית חריפה ביותר, והוויכוחים, לפעמים סוערים, שהתנהלו מסביב לראשי-הפרקים שלנו, הם עדות לכך שהאויב ניסה לחדור לבין שורותינו. קמו אי-אלה מתנגדים גם מתוכנו, ואתם זוכרים את קבוצת הרנגאטים שמסביב לבוזה, אשר חשבה כי הגיעה שעתה. אחדים, מעטים מאוד, נפלו ואנו שמחים שמפלגתנו עמדה כמבצר שאין לכובשו, וכדאי בהזדמנות זו להזכיר את הדברים של מורנו הגדול ו. אי. לנין, אשר עוד בשנת 1902 כתב, בספרו "מה לעשות":

"הרי אנו קומץ קטן מהולכים צפופים בדרך תלולה וקשה, כשאנו אוהים בחזקה איש ביד רעהו, אנו מוקפים אויבים מכל צד, והוטל עלינו ללכת כמעט תמיד במטר האש שלהם. התאחדנו, לפי החלטת שקיבלנו מרצוננו החופשי, בפירוש כדי להלחם באויבים ולא למעוד ולהיקלע אל הביצה הסמוכה, אשר שוכניה גינו אותנו מלכתחילה על שהתבדלנו לחבורה מיוחדת ובחרנו בדרך המאבק ולא בדרך של השלמה והנה אחדים מאתנו מתחילים לקרוא: הבה נלך לביצה זו. וכשמוכיחים אותם על פניהם, הרי הם משיבים ואומרים: מה נחשלים אתם, ואיך לא תבושו לשלול מאתנו את החופש לקרוא אתכם לדרך טובה יותר! — אמנם כן, רבותי, רשאים אתם לא רק לקרוא, אלא ללכת לכל מקום שאתם רוצים, ואפילו לתוך הביצה; ולא עוד אלא שסבורים אנו, שמקומכם האמיתי הוא בביצה דווקא, ואנו מוכנים לסייע לכם במידת יכולתנו, כי תעתיקו אתם את מקומכם שמה. אלא שאז הרפו מידינו. אל תיאחזו בנו ואל תכתימו את המלה הגדולה, חופש, שהרי גם אנו חופ-

שיים' הננו ללכת למקום שאנו רוצים, חופשיים להיאבק לא רק נגד הביצה, אלא אף נגד אלה הפונים אל הביצה". (לנין, כ' 5 ע' 328, הוצאה רוסית).

על ידי כך, שנשתחרר מכל אלה המושכים אותנו לביצה, רק נתחזק ונתחזק את מפלגתנו, וזאת עשינו בעבר ונעשה גם בעתיד.

אם כן, הבררים, ידענו לעמוד, הרכחנו את צדקת דרכנו, רכשנו הערכה מצד כל התנועה הקומוניסטית העולמית, מצד אלה אשר בונים את הסוציאליזם, את המחר המאושר של האנושות, מצד אלה הנאבקים כמונו למענו; ואנו גאים על כך. בכל גימיו נפשנו מרגישים אנו את המהות והכוח של האינטרנאציונאליזם הפרולטארי. נגביר ונחזק עוד יותר את האינטרנאציונאליזם הפרולטארי!

ההערכה הגבוהה כלפינו מטילה אחריות גדולה עוד יותר

אך כקומוניסטים, כחברי המפלגה הקומוניסטית הישראלית, אסור לנו להתנשא, עלינו לראות את חולשרתינו, והן רבות, לגלות ולתקן. דור קא ההערכה הגדולה אשר רוחשים כלפינו בתנועה הקומוניסטית מחייבת אותנו עוד יותר, מטילה עלינו אחריות גדולה עוד יותר.

ופה ברצוני להפנות את תשומת-הלב לתופעות אחדות הטעונות תיקון. בהצעת-התקנון שהובאה לפניכם הרחבנו את הסעיף המדבר על חובות החבר. סעיף 19 ח' אומר: "על החבר לנהוג בנאמנות וביושר לגבי המפלגה". עקרון זה ידוע לחברינו והם ממלאים אחר חובה זו. ולהלן: "לספק יחסים רעות בין חברי המפלגה לגלות ידידות כלפי אנשי עמל" וכו'. גם בפרק על התא המפלגתי, תי, סעיף 84 ח', "אנו חוזרים על כך: "לפתח יחסי רעות ולעודד עזרה הדדית בקרב החברים".

ותרשו לי בהזדמנות זו להזכיר את דברי ו. אי. לנין בוועידה ה-2 של ה-

מפלגה הסוציאליזם מוקראטית הרוסית ב־1903, בעת ייסודה של המפלגה מ־ טיפוס חדש, המפלגה הבולשביקית: „כל חבר אחראי למפלגה כולה והמפלגה אחראית לכל אחד מחבריה“.

אך מהי המציאות?

אנו חיים בסביבה קאפיטאליסטית, יום־יום היא משפיעה עלינו, יום־יום היא מתקיפה אותנו. המאבק המעמדי מחריף. אנו, הקומוניסטים, סובלים יר־תר מן האחרים מרדיפות המשטר ה־רקוב. ואין גם להתפלא על כך, אין כמונו שונאים את המשטר הזה.

הבורגנות ונושאי־כליה מקרב המג־היגים הסוציאליזם מוקראטיים עושים כל מה שביכולתם כדי להכניס פירוד, שנאה, חיכוכים ואי־הבנה בין הפוע־לים לבין עצמם, למען לא יכירו את כוח־הארגון, את הכוח אשר בליכוד השורות.

הקאפיטאליזם הגועז, המרקיב — וכ־פי שאמר לנין, — הפגר הזה מרעיל את האוויר, מרעיל את היחסים בין האנ־שים, מחנך למלחמה, להרג ולהשמדה, משליט מיליטאריזציה ושנאת עמים ואחים. כל זה משפיע גם על חברים.

יחס של חברות

יחס של כבוד לאח־במאבק

אך מה צריכה להיות התגובה של־נו?

בין חברינו — ליכוד יתר של ה־שורות, יחס יותר חברי לחבר, יחס של ידידות, של עזרה הדדית, אתריות הדדית, שאיפה לעזור לחבר, לחזק אותו, להעלות את רמת הכרתו — שאנו כולנו, בכוחות משותפים, גיה־פך, כל אחד ואחד מאתנו, ללוחם, ל־„טריבון־העם“, כפי שלנין דרש זאת.

אך במציאות שלנו לא תמיד כך ה־דבר, לא תמיד, אפילו בעת צרה לו, חש חברה־המפלגה את חברו לצדו, את חברו למאבק, לשאיפות, למטרות. ואנו חושבים שהכרחי לשנות מצב זה.

הנה, חבר חלה — וכל חברי התא שלו צריכים לדאוג לשלומה, שלא ייעזוב לנפשו.

לחבר קשיים מיוחדים במשפחתו — גם אז הכרחי שחבר זה ירגיש כי ה־מפלגה עוזרת לו כמיטב יכולתה.

הכרחי שישרור בינינו לא רק יחס של חברות, ידידות כלפי החבר, אלא גם יחס של כבוד לאח־במאבק; כי זכות גדולה וכבוד גדול הוא לה־יות חבר מפלגה. וגם ביחסנו אנו, בין החברים, צריכה עובדה זו למ־צוא את ביטויה.

הנה קרה שחבר לא בא לתא משך זמן־מה. האם ביקרו אצלו החברים, ברוו את סיבת היעדרו, עזרו לו?

הנה חברה, אם לילדים, אשר הטי־פול בילדים אינו מאפשר לה לבקר בתא — כלום חושבים יתר חברי־התא ודואגים למצוא את הדרך לעזור לח־ברה, שתמשיך בפעולתה במפלגה. למשל, ע״י כינוס התא ביום אחר, כך שחבר מתא שני יוכל להישאר עם הילדים, או גיוס אותה או חבר נוער לשמירה על הילדים וכד'. האם חברה זו, כשתראה כיצד דואגים לה, כיצד עוזרים לה להמשיך להיות חברה פעילה במפלגה, לא תעבוד יותר טוב וביתר מסירות למען עניינו הגדול? — ואל לנו לשכוח שדווקא החברות, אמ־רות לילדים, מסוגלות להעשיר בהר־בה את עבודת המפלגה בין ההמונים, הודות לנסיגון היומיומי מתוך הקשר שלהן עם נשים ואמהות אחרות.

או האם אינו קורה שלחבר ישנם קשיים מצד אשתו, אשר טרם הבינה את חשיבות העבודה במפלגה, את חשיבות היות בעלה חבר המפלגה? ולפעמים להיפך — האשה היא במפלגה ובעלה מערים קשיים על פעולתה. ביקור החברים בבית־החבר הזה, ב־יקור חבר אחראי, מזכיר התא או מז־כיר הסניף, או אפילו חבר אחראי עוד יותר, ביקור ידידותי, שיחה ידי־דותית עם האשה — שתראה, כי אנו באמת רוצים את טובתה ואת טובת

לה המכונים ישיבות אלה יראו לפני-
הם תמיד את טובת-המפלגה גם מתוך
נקודת-הראות של פעילות החברים
והפעלתם, שכל חבר ירגיש כי הישי-
בה בה השתתף הוסיפה לו מרץ, דעת,
כושר פעולה, שיוכל אחרי ישיבת ה-
תא להעביר ביתר כשרון ומרץ את
מדיניות המפלגה בכל מקום ומקום,
שם הוא עובד ופועל.

אנו אוהבים את עמנו, את ארצנו

חברים!

נזכור קצת את הזמנים, כאשר מפ-
לגתנו עבדה במחתרת; כל מה שא-
מרתי כעת היה בזמנים ההם בחינת
דברים מובנים מאליהם. יש עוד חב-
רים ותיקים כאלה בינינו, ניפגש אתם
לעתים קרובות יותר ונלמד מנסיגות.

ואם מצב זה ישתנה אצלנו לטובה,
ייקל עלינו גם לקיים את מה שנדרש
בסעיף הנ"ל של התקנון מן החבר:
„לגלות ידידות כלפי אנשי-עמל". נר-
אה* בהם מה שהם במציאות — אנשי-
עמל, יוצרי כל הנכסים של החברה,
נראה בהם את חברינו לניצול ולסבל,
שטרם הבינו מה שאנו כבר הבינונו,
שעליהם ליהפך מחברים לניצול ול-
סבל בלבד לחברים למאבק ולקרב. לא
תחזור אז בשום אופן אותה תופעה
שהיינו עדים לה אצל אי-אלה חברים,
באי-אלה סניפים, תופעה של חוסר
אמון בעם, בהמונים, של התייאושות
מן העם. כל נשכח אף לרגע שבח-
ברינו לניצול ולסבל, בפועלים ובהמו-
ני-העם הרחבים האלה, מרביצים יום-
יום את תורת השוביניזם, הלאומנות,
הרמאות, השקר והסילופים. נזכור ש-
גם אנו היינו פעם כמותם ושנחוצה
מפלגה קומוניסטית, נחוץ חבר המפל-
גה הקומוניסטית, כדי להביא לידי
כך שמהלומות הפטיש האלה,
אשר גם על ראשינו ניתכות הן
יום-יום, תשפענה בכיוון ההפוך —
להגברת השנאה למשטר, לשאיפה לע-
שות את הכל כדי שמשטר זה ייעלם
יותר מהר מן העולם.

ילדיה — האם לא יקל זה על עבודת-
החבר, יחזק אותו, ואולי גם ירכוש את
אשתו כאוהדת שלנו? או לפעולה
בארגון נשים או בארגון המוני אחר?
ולא חטא ופשע הוא אם אפילו יתגייס
פעם חבר להשאר בבית אשה זו לשמור
על הילדים, כדי שהיא — כן היא — תוכל
ללכת יחד עם בעלה, חבר-המפלגה,
לאיזה נשף, לתיאטרון או לקולנוע.

הבאתי רק דוגמאות אחדות, ואפ-
שר, כמובן, להוסיף עליהן עוד כה-
נה וכהנה.

היחס אל החבר בתא

אך לא רק זאת. הדאגה לחבר מת-
בטאת גם בכך, שנדע להעלות בתמי-
דות את הכרתו הפוליטית, את הבנתו
במארכסיזם-לגיניזם, את יכולתו להיאבק
יחד אתנו.

הנה חבר נאמן למפלגה, אך באס-
פות התא או הסניף אינו פותח את
פיו, אינו משתתף בדיונים. מחובתם
של החברים האחרים, וביחוד של מז-
כיר התא, לעזור לחבר זה, למשל,
על ידי כך, שמבקרים אצל החבר ב-
בית לפני אספת-התא או אספת-הסניף,
משוחחים אתו על סדרי-יום האספה,
מבררים אתו כמה מן הבעיות
שתעמודנה לדיון, כך שהחבר יעז
להופיע באסיפה ולהביע גם הוא את
דעתו. חבר זה, אחרי השיחה המוקד-
מת, ירגיש את עצמו באספה יותר
חופשי והשתתפותו בדיונים תיגדל.

אני מרחיק לכת בהערותי אלה עוד
יותר.

אסור ששיבות התא תהיינה משע-
ממות; הכנה לא-טובה של ישיבת ה-
תא או אספת הסניף היא במהותה
זילזול כלפי החבר, אי-הערכת החבר,
עבודתו ונסיגו. אם אנו עורכים נשף,
האם איננו מעונינים, ולא רק מעוני-
נים, אלא אחראיים לכך, שכולם יר-
גישו את עצמם בכי טוב בנשף זה?
על אחת כמה וכמה נכון הדבר כש-
מדובר בישיבות התא וישיבות כל
יתר ארגונינו ומוסדותינו. הכרחי שא-

עולמית ושל כל המחנה הסוציאליסטי האדיר.

אנו חוזקים כי אנו חלק של המחנה האדיר הזה, האבנגרד של מעמד הפועלים בעולם, המוביל את האנושות לנצחון על המשטר הקאפיטאליסטי.

אנו חוזקים, כולנו מרגישים זאת, אך חושב אני כי אין בכך רע אם אוסיף עוד עובדות אחדות, אשר לפי דעתי תגברנה עוד הרגשת בטחון זו.

המציאות הגדולה והסיכויים הגדולים

חברים!

וועידתנו הגדולה הזאת קיבלה מב- רית-המועצות, ממפלגתה ההירואית מתנה גדולה נוסף על הברכה המלהיבה. רק לפני ימים אחדים — ורק היום הגיע אלינו „פרבדה“ עם שירות הדברים — הכריז הח' חרושצ'וב בשם כל העם הסובייטי, כי ברה"מ תשיג ותעבור תוך זמן קצר ביותר את הארץ החזקה ביותר בעולם, את ארצות הברית של אמריקה, גם בייצור חלב, חמאה ובשר לפי תפוקה לגולגולת. הח' חרושצ'וב אמר: „אנו ננצח בהתחרות זאת, ולנצחון זה נודעת השפעה גדולה יותר מהשפעת פצצת-מימן“. חברים, נבין את מלוא משמעותה של הכרזה זאת! לא רק שברה"מ, ארץ הדיקטטורה של הפרולטאריאט, הארץ הסוציאליסטית הראשונה בעולם, יכ- לה במשך זמן כה קצר להתחרות עם ארצות-הברית על המקום הראשון בעולם, אלא היא תראה, ובזמן הקרוב ביותר, להמונים העמלים בעולם, תמונה של חיי יום-יום של כל אדם ואדם, אשר תערער גם היא את אשיות ה- קאפיטאליזם. בשנת 1958, כלומר, כבר בשנה הבאה, מתכוננת ברה"מ, ואף אמנם בטוחים אנו שכן יהיה, לעבור את ארצות-הברית בתפוקת החלב, ובשנת 1960—1961 — גם בתפוקת הבשר. ואל נשכח — זאת רק שנים מעטות לאחר שב-1953 הכריזה כל העתונות הקאפיטאליסטית העולמית בחצוצרות ובתופים, כי החקלאות הסובייטית פשטה את הרגל ושארצות-

אין כמונו דואג לעם, גורלו — גורלנו, עתידו — עתידנו, אנו אוהבים את עמנו, את ארצנו, אנו רוצים שארצנו תיהפך למולדת אמיתית לכל עם-ליה ללא הבדל עם ועדה.

הנה, חברים, שמעתם את ברכתם לוועידה של חברינו היקרים עותמאן אבו ראס ומוחמד שריידי, הכלואים מאחורי סורגיהברזל של בית-הסוהר. איזה בטחון, איזה אומץ נובעים מדבריהם — והם הלא חברים פשוטים, כמו כלם.

אין כל ספק בכך — אם נשים לב לליקויים שהזכרתי, אם נחשוף אותם, נוכל להתגבר עליהם ובדרך זאת נחזק את מפלגתנו כולה ונעלה את כושרה הקרבי.

במה כוחנו

חברים!

אנו לא רבים במספר עדיין — אין כל ספק בכך שנגדל ונרכוש את רוב העם לצדנו — אך אנו חוזקים, חוזקים מאד; וועידה זו — בזה אני משוכנע — תוסיף לנו כוח פי כמה. הבורגנות מפחדת מפנינו, כל גושאיכליה גם הם, על אף השמצותיהם ושקריהם, מפחדים מפנינו, או יותר נכון — ה' השמצות והסילופים באים דווקא משום שהם פחדים מאתנו. הם יודעים או מרגישים שאנו צודקים, שדרכנו — היא הדרך היחידה להצלת ארצנו ועמנו מן השואה, אך הם, הבורגנות וגושאיכליה, רוצים בכל מאומם לש- מור על המשטר הקיים, על המשטר הקאפיטאליסטי הארור, הם מנסים, לעצור את גלגל ההיסטוריה הנע, לפי חוקים אובייקטיביים, לקראת נצחון הסוציאליזם בעולם כולו.

אנו חוזקים, חברים, כי נוכחנו לדעת שדרכנו נכונה, שהקו הפוליטי שלנו הוא נכון, שהדו"ח של הוועד המרכזי משקף את האמת האובייקטיבית ומתווה את הדרך לעתיד יותר טוב.

אנו חוזקים, כי אנו מרגישים מא- חורינו את להט המאבק, את צעדי-הנצחון של כל התנועה הקומוניסטית ה-

הברית מחוייבת, כביכול, לשלוח מזון לברית-המועצות.

הפועלים והמונג'העם בכל העולם, וביחוד בעולם הקאפיטאליסטי, יראו במו עיניהם, מה זה סוציאליזם, כפי שאמר הח' חרושצ'וב בנאומו ב-22.5: „אנו נפרוץ לנו שביל להכרת אותם האנשים, אשר עדיין מהססים, אשר עדיין לא קיבלו את האידיאולוגיה שלנו“. העם העובד יווכח במו עיניו שלא נחוצים בעלי-הון, שבלי הקאפיטאליזם ונגד הקאפיטאליזם יהיה יותר טוב ויותר בטוח.

עובדה זאת, חברים, היא מקור שמ' חה. עידוד וכוח נוסף לנו, בפרט בזמן שאצלנו שומעים אנו רק על מלחמה והרס, על מיליטאריזציה והידוק הח' גורה, על שלילת הזכויות הדימוק' ראטיות ועוד כהנה וכהנה. היא מתנה גדולה ונפלאה לוועידתנו נרב תר' דות עליה לארץ הסובייטים ולמפלגתה ההירואית.

חברים!

אנו, כמארכסיסטים, חייבים להבין תמיד יותר טוב את מהלך התפתחות חברה. עלינו לדעת, שגם כל ההתפתחות של כוחות הייצור בעולם היא כיום בכי' חן אחד, בכיוון נצחון הסוציאליזם. על סדר-היום של התפתחות כוחות הייצור הועמדו היום הבעיות הבוערות ביותר של האוטומאטיזציה של הייצור, של הספציאליזציה והקואופראציה. בארצות הקאפיטאליסטיות המפותחות ביותר נאל- צים בעלי בתי-החרושת — בין אם הם רוצים ובין אם אינם רוצים — להכניס את האוטומאטיזציה לייצור שלהם; ה' התחרות, סכנת הפסד-השוק וכדו' מאל- צים אותם לכך. פורד, למשל, אחרי אשר יהפוך את בתי-החרושת שלו לאוטומא- טיים, יצטרך לפטר לכל הפחות 800,000 פועל מן המיליון המועסקים על ידו. אנו בטוחים — הפועלים לא ישתקו. אנו היי- נו עדים כבר לשביתות שפרצו על בסיס זה באנגליה והמאבק עוד מחריף ויחריף פי כמה. גם בארצנו אנו יכולים לראות סימנים למאבק זה.

אך מה התוכן האמיתי, המהותי, של

התפתחות כוחות-הייצור, המדע והטכ- ניקה, של האלקטרוניקה, של האנרגיה האטומית וכל הקשור בה? הריהו העלאת פריון-העבודה במידה כזו ולדרגה כזו שטרם היתה דוגמתה בהיסטוריה. ובמלים פשוטות: יצירת תוצרים הרבה יותר זולים, בעלי איכות הרבה יותר טר' בה ובכמויות הרבה יותר גדולות.

כמויות יותר גדולות — כלומר שפע, אבל חברים, שפע זהו הבסיס של הטש- טר הקומוניסטי. כל התפתחות כוחות הייצור היא בכיוון של יצירת השפע הזה, אשר רק במשטר קומוניסטי יש לו מקום. עלינו לראות התפתחות זו, להבינה ולהסבירה להמונים, למעמד-הפועלים, כי אין מנוס מנצחון הסוציאליזם, ורק תפקיד אחד נשאר — להחיש את הנצחון הזה — ואנו בטוחים שאנו מצדנו נעשה את הכל כדי להחישו במידת אפשרותנו.

רק לאור התפתחות אובייקטיבית זו אפשר להבין גם את ההחלטה על השי- גויים בניהול המשק הסובייטי, אשר העם הסובייטי החליט להעבירם עד האחד לינ' לי. ושוב באה כל העתונות הקאפיטא- ליסטית, שוב הופיעו כל המנהיגים הסר- ציאל-דימוקראטיים ואינם יודעים גבול בסילוף מהותם ותוכנם של השינויים ה' אלה.

חברים!

שינויים אלה הם הוכחה לכך שאנו עומדים לפני תנופה כזאת בהתפתחות התעשייה והבניין בברה"מ אשר לא הי- תה דומה לה בעבר, ואנו יודעים, שהת- פתחות התעשייה בברה"מ עברה בקצב שלה את כל מה שהכירה ההיסטוריה. השינויים במינהל המשק, אשר מתב- ססים על החדרת יסודות הצנטראליזם הדמוקראטי לניהול המשק, יביאו לקפיצה כזאת בהתקדמות לקראת המש- טר הקומוניסטי, שלעומתה תחזיר כל ה' התקדמות עד עכשיו. לכוחות הייצור של ברית-המועצות ינתן מרחב-פעולה כזה, אשר אין כמוהו ולא יכול להיות כמוהו בארצות הקאפיטאליסטיות. באר- צות אלה יחריפו עם התפתחות זו ההת- חרות והניגודים הפנימיים במידה כזו

המדינות האלה עומדת מפלגה קומוניסטית, מפלגה מטיפוס חדש; ההיסטוריה מלמדת — אף ארץ לא הגיעה ולא תגיע לנצחון הסוציאליזם ולמיגור הקאפיטאליזם, אם בראש מעמד הפועלים והמוני העם של ארץ זו לא תעמוד מפלגה קומוניסטית, אשר תתבסס על התורה בת האלמוות של המארכסיזם-לניניזם, מפלגה מטיפוס חדש, כפי שלנין יצר אותה.

העולם השוקע רוצה, במאמץ גואש, לעקור מתוך ההמונים את השאיפה, את האמונה, את התקווה לעולם יותר טוב, לעולם הסוציאליזם; מתוך כך גם מפנה הקאפיטאליזם את עיקר התקפותיו נגד המפלגה הקומוניסטית.

אך לשווא מאמציו, הקפיטליזם איחר את המועד, בראש מעמד הפועלים והמוני העם בכל ארץ וארץ עומדת מפלגה קומוניסטית, מוכנה ודרוכה לקרב, מפלגה שאך התחשלה עוד יותר בהתקפות אלה של הבורגנות.

נחזק את מפלגתנו, המפלגה הקומוניסטית הישראלית, נשמור על אחדותה ועל ליכוד שורותיה, נחזק את קשרינו עם מעמד הפועלים והמוני-עמנו, נתבסס יותר על נסיונם הם בעבודתנו ובהדרכתנו, נשמור על האינטרגאציונאליזם הפרולטארי, ואנו בטוחים — שגם בארצנו לא רק נהדוף את הדוקטרינה של אייזנהאור, נשחרר את ארצנו מן התלות באימפריאליזם ונביא לשינוי המדיניות הישראלי, אלא נצמיד קדימה את ארצנו ועמנו לקראת הסוציאליזם.

כולנו שואפים לכך, להחיש את נצחון הסוציאליזם — אנו רוצים לחיות בו!

יחי המחנה הגדול של הסוציאליזם!

תחי ברה"מ, תחי מפלגתה ההירואית, המפלגה הקומוניסטית של ברה"מ!

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלי לית!

תחי החעידה ה-13!

יחי השלום!

שיעזרו להרוס את המשק הקאפיטאליסטי מבפנים. אך עלינו להבין שהשינויים עליהם הוחלט בברה"מ כוללים בתוכם עוד צד להחשת ההתפתחות, להעלאת התנופה אשר הוא איננו ולא יכול להיות בשום אופן בארצות הקאפיטאליסטיות והוא — הערובה הבטוחה ביותר להתקדמות המוחשית לקומוניזם. הצד הזה קשור בצנטראליזם הדמוקראטי והוא הקובע שמהיום ואילך, יותר מאשר עד עכשיו, יקחו הפועלים בבתי-החרושת ובמפעלי-הבניין את עניין התפתחות כוחות-הייצור לידיהם, הם ייהפכו לנושא העיקרי של השינויים הכבירים הקשורים בגילויים החדשים של המדע והטכניקה, והם הם שידאגו בראש-וראשונה להחדר תם לתוך הייצור. בארצות הקאפיטאליסטיות, המנהלים, המהנדסים הם הם המכניסים את החידושים בהתפתחות המדע והטכניקה לתוך הייצור, הפועלים הם המבצעים ותו לא (חלק גדול מהם בכ"ל יוצא ממעגלי הייצור), ואילו בברה"מ לא רק אנשי-המדע, לא רק המנהלים, הם המהנדסים, אלא כל פועל ופועל ישותף וישתתף בהחדרת כל השינויים האלה, בהחשת העברתה של ההפיכה בייצור התעשייתי, שאנו עדים לה.

איך ספק, כפי שכבר אמרתי, שלא רק בחקלאות, אלא גם בכל הייצור החברתי, ברה"מ ובעקבותיה כל ארצות המחנה הסוציאליסטי תעבורנה בזמן קצר ביותר על כל הארצות הקאפיטאליסטיות המפותחות ביר-תר, ונצחון הסוציאליזם בעולם כולו — ייהפך לעובדה שתתגשם בדורנו אנו.

המפלגה הקומוניסטית — הערובה לנצחון

חברים!

בסיום דברי, ברצוני רק להדגיש עוד עובדה זו:

כל ההישגים הרבים, ודומיהם אנו רואים בסין ובכל ארצות המחנה הסוציאליסטי, הושגו אך ורק מפני שבראש

לחינוך מארכסיסטי-לניני של הקאדר המפלגתי

דברי הח' וולף ארליך, חבר הוועד המרכזי

סות לתרום לדיון על הדין-וחשבון תרומה בשאלה אחת: בשאלת חינוך הקאדר.

ולאדימיר איליך' לנין הדגיש, כי תורת מארכס היא כלי-כולה, כיוון שהיא נכונה. כל ההיסטוריה מהופעת "המאניפסט של המפלגה הקומוניסטית" ועד תקופתנו, בה הפך הסוציאליזם לשיטה עולמית, מאשרת את נכונות ההנחה הלנינית. המארכסיזם-לניניזם מתגשם במציאות המאבק. הוא כובש את ההמונים וכך הוא הופך לכוח הומרי. הוא כובש את ההמונים בהדרכת המפלגה הקומוניסטית. בה מתגלמת האחדות בין תנועת הפועלים ובין הסוציאליזם המדעי.

המפלגה הקומוניסטית היא מפלגה מהפכנית, המבססת את תכניתה ואת מאבקה על הכרת החוקים האובייקטיביים של ההתפתחות ההיסטורית בער, למ, באזור, בארץ. על ידי ניתוח התנאים האובייקטיביים, על ידי הכרת חוקי ההתפתחות, מסוגלת המפלגה להראות למעמד הפועלים ולעם כולו את המטרה הקרובה, את המטרה הסר פית ואת הדרך לנצחון.

אך אין זה מספיק, חברים, שהנהגת המפלגה — ותהיה הטובה ביותר — יודעת את החוקים, מנתחת את התנאים, קובעת את הקו ומסבירה אותו לקאדר המפלגתי. התיאוריה יכולה לכבוש את ההמונים רק באמצעות ה"קאדר המפלגתי, העומד בקשר הדוק עם ההמונים, הרוכש את אמנם וה"מסוגל לגייסם למאבק תוך הבנה מלאה.

אנו יודעים, שרק מעמד הפועלים

צירי הוועידה ה-13, חברים! ראשית-כל, מבקש אני להביע את הסכמתי המלאה עם הדין-וחשבון של הוועד המרכזי שהובא לפני הוועידה

בערב הפתיחה על ידי הח' מיקוניס. כמו כל אחד באולם זה גאה אני "ה" יות חבר המפלגה הקומוניסטית הישראלי, שעמדה ועומדת במבחן הסערות ללא רתיעה וללא היסוס, נאמנה לעקרונות הבלתי-מנוצחים של המארכסיזם-לניניזם, נאמנה לדגל האינטרנציונליזם הפרולטארי, נאמנה לסולידאריות עם כל המפלגות הקומוניסטיות והפועליות שבראשן המפלגה ה"גדולה של ברית-המועצות. ברצוני לנ"

לבין יתר הפרקים. חברי המפלגה מבינים, למשל, היטב, כי השאלה הלאומית כפופה למאבק הכללי לדימוקראטיה ולסוציאליזם — אך לא כולם יכולים לראות את השאלה הלאומית כחלק בלתי-נפרד של כל התורה הלנינית. עובדה זו מחלישה אורח תנו.

הריאקציה מנהלת את המאבק האידיאולוגי בכל החזיתות. הריאקציה טוענת שהמאבק להעלאת שכר העבודה פועל נגד אינטרס העמלים, כי העלאת השכר מובילה, כביכול, להעלאת מחירים, לאינפלציה, להורדת רמת החיים.

רק תורת הערך המארכסיסטית נותנת את התשובה הנכונה, כי בחשבון האחרון נקבע מחיר הסחורה על ידי ערך הסחורה, וערך הסחורה — על ידי זמן העבודה ההכרחי מבחינה חברתית לייצורה — או, במלים אחרות, כי העלאת שכר העבודה מובילה לצמצום רוחי המעביד.

המסקנה: עלינו ללמוד ולדעת את מדע הכלכלה המדינית לשם ניהול יעיל של המערכות המעמדיות.

הריאקציה טוענת, כי השגיאות והפגיעות בחוקיות הסוציאליסטית בתקופת פולחן האישיות מלמדות, כביכול, שההיסטוריה היא תערובת של אמת ושקר, שלא קיים קנה-מידה אובייקטיבי להכרת האמת, ומכאן מגיעה להטפה לזכות המבוכה והספקנות הכללית.

רק התורה הלנינית, הגישה הדיאלקטית לשאלה זו, יכולה לתת את התשובה הנכונה, כי קיים שקר, הסותר את האמת האובייקטיבית, וקיימת אמת אובייקטיבית. קיים השקר הגדול של נצח הקאפיטאליזם, קיים השקר הגדול של הדרך הרפורמיסטית לסוציאליזם, וקיימת האמת האובייקטיבית הגדולה של הפיכת הסוציאליזם ממדע למציאות בברית-המועצות ובארצות הדמוקראטיה העממית באסיה ובאירופה, קיימת האמת האובייקטיבית הגדולה שרק הסוציאליזם יכול לפתור

הישראלי יכול ללכד את כל המנוצלים והמדוכאים שבארצנו סביב דגל הסוציאליזם המדעי. אך כיצד ילמד מעמד הפועלים הישראלי את הסוציאליזם המדעי — אם לא בהדרכה הנבונה של הקאדרים של מפלגתנו? לא נצליח, חברים, להדריך את מעמד הפועלים הישראלי למלא את תפקידו ההיסטורי — בלי קאדרים קומוניסטיים. בעלי הכרה מארכסיסטית יסודית!

יש למפלגתנו קאדר מצויין, נאמן למאבק מעמד הפועלים, מוכן להקריבה, מחושל במאבק בחודשים הקשים עמד הוא איתן בחזית השלום, הצמאות, הדמוקראטיה. אך יש חברי מפלגה רבים שרמתם הפוליטית-רעיונית עוד נמוכה. מסירות וגבורה אינן יכולות לבוא במקום ידיעה והכרה מלאה. כאן מקור התעיייה שנתגלתה אצל חברים מסויימים — המערערים אף על הנחות עקרוניות. זה גם מובן. אם אפילו במשטר סוציאליסטי יש צורך בניהול מאבק מתמיד נגד שרידיו האידיאולוגיים של הקאפיטאליזם — הרי שבמשטר קאפיטאליסטי יודעת האידיאולוגיה של האויב, שהיא האידיאולוגיה השלטת כאן, להדור יום-יום לתוך שורות מעמד הפועלים ומפלגתו, ויש הכרה במאבק מתמיד נגד השפעת האידיאולוגיה העוינת; והנשק במאבק זה הוא המארכסיזם-לניניזם.

לנין דיבר על כך, שבתקופות שונות עולה לשורה קדמית צד זה או צד אחר של המארכסיזם. אין זה מקרה שבתקופה בין ועידה לוועידה צפו ועלו במפלגתנו צדדים מסויימים של המארכסיזם, כמו עקרונות המפלגה מטיפוס חדש, השאלה הלאומית והקולוניאלית, הגישה הלנינית לשאלת השלום והמלחמה, שאלת האינטרנאציונאליזם הפרולטארי, וכן — אם גם לא במידה מספקת — שאלת הדיקטטורה של הפרולטאריאט.

אך הקאדר המפלגתי למד תמיד רק פרק מסויימים של המארכסיזם-לניניזם, מבלי להכיר את התורה כולה, מבלי לדעת את הקשר בין הפרק המסויימים

את כל השאלות החברתיות והלאומיות של עמנו במלואן.

המצפן להכרת האמת הוא בהלכה ובמעשה של מאבקו המהפכני של ה"פרולטאריון" לשחרור האנושות מניצול ומדיכוי.

המסקנה: עלינו ללמוד ולדעת את מדע המאטאריאליזם הדיאלקטי וההיסטורי לשם עמידה איתנה במערכות ימינו.

גם בהעלאת ידיעות החברים אין המפלגה יכולה לסמוך על סטיכיות, על רצונם הטוב של החברים לחנך את עצמם. את חינוך הקאדרים יש לארגן ולכוון.

אין אנו יכולים להיות שבעי-רצון מחינוך הקאדרים הקיים. ברצוני לא רק לתת ניתוח אובייקטיבי, אני מקבל את דברי הביקורת שהביאו כאן היום הח' זה קרקבי וצירים אחרים: עושה ביקורת עצמית לפני הוועידה כחבר שבמשך התקופה בין ועידה לוועידה היה מזכיר המחלקה המרכזית לחינוך הקאדרים של המפלגה.

אנחנו, היו לנו בתקופה זו גם הישגים לא-מבוטלים. אפשר לציין במיוחד שלושה:

— הערב המוקדש, אחת לשבועיים, לחינוך במפלגה;

— ניהול קורסים אינטנסיביים, ארציים ומחוזיים, שעמדו על רמה גבוהה והביאו תוצאות רציניות;

— העלאת מספר מסויים של פראגאנדיסטים טובים בכל המחוזות.

אך התגלו בתקופה זו גם חולשות רציניות. קיימת אצלנו עוד הפרדה בין התיאוריה לבין הפרקטיקה. הדבר מתבטא בזה שלא תמיד מתקשר הלימוד עם צורכי המאבק ולא תמיד קשור המאבק עם לימוד יסודי של ה"שאלה"; דבר זה מתבטא במקומות רבים גם בהפרדה פרטונאלית בין הקאדר, המדריך את המאבק היומיומי, לבין הקאדר המדריך את הלימוד. יש להכיר בעובדה, כי עם כל ההתקדמות שיש בהקמת חוגי פראגאנדיסטים, הרצאותיהם של הפרופאגאנדיסטים בחוגי-הלימוד לא תמיד עומדות על ה-

גובה, מרצים רבים עדיין "מעבירים" חומר שקיבלו מלמעלה ואינם מסוגלים עוד להשתמש במארכסיזם-לניניזם באופן יוצר.

כמובן, תמיד נעמוד בפני הצורך לשפר את חינוך הקאדרים, לפני ההמשכה וגם אחריה. אך הליקויים בשיטות החינוך היום נובעים — נדמה לי — מגישה בלתי נכונה מבחינה פרינציפיונית, מיחס שטחי לחינוך, מהגישה המוטעית הרואה בחינוך נקודה אחת מן הנקודות בתכנית הפעולה, ולא את היסוד להצלחת תכנית המפלגה. חברים!

מה יש לעשות כדי לתקן את המצב? המפתח לשיפור הוא בהפיכת הקאדר המדריך הפוליטי בכל המחוזות לפרופאגאנדיסטים טובים ומנוסים — וזה דורש צעד נועז ועקרוני. אין אפשרות ליצור פרופאגאנדיסטים אמיתיים של המארכסיזם-לניניזם בחוג המתאסף אחת לשבועיים. יש צורך בחינוך מרוכז יותר, ממושך יותר ועמוק יותר.

לכן מדגיש הדין-וחשבון הפוליטי של הוועה"מ את הצורך בהקמת בית-ספר מפלגתי. אני משוכנע: הקמת בית-ספר מפלגתי זהו צעד הכרחי היום לקידום מפלגתנו.

נתחיל בצורה צנועה. נתחיל במחזורים חודשיים, ובתקופה מאוחרת יותר נחשוב על מחזורים תלת-חודשיים, חצי-שנתיים וכו'.

בביה"ס ילמדו את יסודות המארכסיזם-לניניזם; ילמדו באופן יסודי את הכלכלה המדינית ושטחים אחרים; ילמדו כיצד ללמוד וכיצד ללמד; ילמדו איך לגשת לספר מדעי; ילמדו איך להעשיר את המערכות היומיומיות עלידי ידיעת חוקי החברה וחוקי ההתפתחות. ילמדו להכיר את כל עושרו של הקומוניזם ואת כל האמת של הקומוניזם, ישאבו את ההתלהבות לקומוניזם — מאור האנושות. החברים ידעו ימים מאושרים, אשר ישמשו להם השראה בעבודתם במשך שנים.

בית-הספר המפלגתי יהיה למרכז הסוציאליזם המדעי, בהתחלה למפלגה

כרה מעמדית, למאבק מהפכני. לתמר
כה מלאה במפלגתו, במפלגה הקומו-
ניסטית הישראלית.

— ובהמשך הזמן למעמד הפועלים הי-
שראלי כולו.
בית-הספר המפלגתי יורז את הת-
סתחות מעמד הפועלים הישראלי לה-

להגברת מאבקו של מעמד הפועלים ולחיזוק אחדותו

דברי הח' אליהו דרוקמן, חבר הוועד המרכזי

הארגון ולחזק את הכלים שלנו. אנחנו נמצאים בתוך תוכה של תנועת שביתות ומאבקים מתמדת. ה' מקיפה המוני פועלים ברחבי הארץ. השלטונות בארץ — בממשלה ובהס' תדרות — מצליחים לפעמים ולתקור פות זמן מסוימות לדכא ולהחליש את המאבק המעמדי באמצעי טרור או באמצעות הסתה למלחמה ואף במלחמה עצמה. אולם, למעשה, המאבק ה' מעמדי נטוש ללא הפסק ורק לובש צורות שונות בתקופות שונות.

מצד הנהגת ההסתדרות נעשים מא' מצים להציג את הדברים כך כאילו לא תיתכן אצלנו מלחמת מעמדות מכיוון שאחוז גבוה של העובדים הש' כירים מועסק במפעלים ממשלתיים, במנגנון האדמיניסטרטיבי, בשירות תים, במוסדותיה המשקיים של ההס' תדרות, בחקלאות הקולקטיבית וכו'.. העובדות סותרות הנחה זו. הנה, ב' משך תקופת זמן קצרה ביותר, התנה' לו בחיפה שלוש שביתות גדולות וחד' שובות:

- א. שביתת פועלי „חלקן“;
- ב. שביתה חלקית של עובדי הדר אר;
- ג. השביתה הניכחית של עובדי „אתא“ — כלומר שביתות במשק ה' ממשלתי, ההסתדרותי והפרטי.
- וזה מאלף מאד. הייתי אומר — אפילו סמלי. כידוע, רק באחת משלוש השביתות האלו — השביתה ב„אתא“ — תמכה הנהגת מפא"י. אבל הפער שבין עמדת מנהיגים אלה לבין ציבור הפועלים מובלט ע"י השאלה שהוצגה ע"י רבבות רבות של פועלים, בכל

באנו להעידתנו ככות מגובש ומלו' כד, שהתנסה בשנים האחרונות בסע' רות ועמד בהן. בודדים נכשלו ונפ' לו. הקולקטיב שלנו עמד במיבחן. בדיונים ממושכים, שהתנהלו במפ' לגה על יסוד ראשי-הפרקים שפירסם

הוועד המרכזי, באו לידי ביטוי האח' דות והליכוד של מפלגתנו. אנו מסכ' מים את תקופת העבר עשירים יותר בנסיון, מחושלים מול אויבים ומוכ' נים להמשיך במאבק, הדפנו התקפות רבות, ועלינו גם לתכנן הסתערות נר' עזת של מאבק המוני העם ובעיקר את מאבקו של מעמד הפועלים.

ועם כל החיוב שבתמונה — למען חיזוק מאבקנו וגיוס מעמד הפועלים, עלינו גם לחשוף את הליקויים שבע' בודתנו, לחזק את הכרתם הבלתי מס' פיקה של חלק מחברינו, לשכלל את

שור מ. פ. חיפה בשתי ישיבות חגיגות ופומביות, — גם כן לפני מלחמת סיני

ואלו הן רק עובדות מספר.

מד זה מלמד אותנו?

אחד הגורמים היסודיים הדוחפים את השלטון הריאקציוני, בשירות בעלי ההון, להפחת היצרים השוביניסטיים לטיפוח הרוח המיליטאריסטית בקרב האוכלוסיה, ובסופו של דבר להצחת מלחמות — הוא הרצון להסיח את הדעת ממלחמת הקיום, ממלחמת המעמדות, ממלחמת מעמד הפועלים נגד אויבו המעמדי, שהוא מעמד בעלי ההון, מעמד המנצלים, המדכאים והמרעיבים, ולכוון את הפועלים למלחמה חיצונית, למלחמה בין העמים.

ככה נהגה הריאקציה בכל ארץ ובכל תקופה. ככה נוהגים גם שלטונות ישראל, מעמד בעלי ההון, המעבידים ומשרתיהם בתוך ציבור הפועלים.

בליבוי יצרים שוביניסטיים, בהסתתורג נגד עמים אחרים, בהסתה אנטי-קומוניסטית ואנטי-קומוניסטית, בתעמולה רמיייה על רצון, כביכול, "לשחרר חלקי מולדת", הם מתכוונים לדכא את המאבק המעמדי.

הדרישה מהפועלים לוותר על הישגים כלכליים שהושגו כבר, הירדת רמת החיים והשכר, הכבדת עול המסים במידה גדלה והולכת, אינם רק תוצאה "בלתי-נמנעת" של המלחמה, שאי אפשר כביכול להתגבר עליה. בארגנם מלחמות מתכוונים השלטונות הריאקציוניים באופן ברור להשיג מטרות אלו, לרעת ציבור הפועלים. לכן, הרעת תנאי העבודה אינה רק תוצאה של המלחמה, כי אם סיבה ומטרה לארגון מלחמות. והתברר שאפשר עדיין להתעות לזמן מה את כיוון המאבק, אבל אי אפשר לחסלו כליל. והעובדה שכל דרישותיהם הכלכליות הצודקות של הפועלים תועלו מחדש וביתר תוקף אחרי מלחמת סיני מראה שלא רק בחזית החיצונית נכשלה ממשלת בן-גוריון ושותפיה, כי-אם גם בחזית המעמדית הפנימית.

מקום עבודה, בו הוסברה השיבות השביתה ב"אתא". השאלה היא: מדוע ב"אתא" מותר וב"וולקן" אסור?

החוש הפרילטארי הפשוט והטבעי הורה לפועלים בלי השכלה אקדמאית ובלי השכלה מארכסיסטית, שהיחס כלפי כל מעביד חייב להיות שווה. ולא רק זאת, לולא שביתה "וולקן" לא הייתה באה שביתה "אתא". לולא המאבק נגד פיטורים פוליטיים בבתי-הזיקוק, הייתה מלאכת פיטורי ה"ייעול" גם היא יותר קלה למעבידים על כל סוגיהם. פיטורי ה"ייעול" הראשונים נעשו לפני מספר שנים במשרדים ממשלתיים ע"י "ועדת לבון" המפורסמת, משם היא עברה למפעלים המשיקיים של ההסתדרות, ב"נשר", "וולקן" ואחרים, ורק אחר כך היא הגיעה למפעלים הפרטיים.

אין זאת אומרת שהמעבידים הפרטיים הם, רחמנא ליצלן, ההגונים ביותר. כל המעבידים בארץ קאפיסליסטית הם, "הגונים" במידה שווה. כניסתם של המעבידים הפרטיים למאבק אחרי שני הסקטורים האחרים מוסברת בכך שהמעבידים הפרטיים בינו כי עליהם לחכות ולתת למנהיגי מפא"י שיעשו הראשונים את המלאכה. המעבידים הפרטיים סמכו על יחזמה "החלוצית" של המפעלים ההסתדרותיים והממשלתיים. והם נוהגים כך בכל ענין וענין ביחסי העבודה ביניהם לבין העובדים.

השביתות הנ"ל הן עובדה ידועה לכל. אולם, כדי להבין את הקו הכללי של המאבק המעמדי ואת החוקיות לפיו הוא פועל, ומאידך — את הקו וה"החוקיות" של הגורמים האנטי-פועליים, צריך להזכיר עובדה נוספת. עובדי הדואר שבתו על אותן דרישות עצמן, שעליהן שבתו זה עתה — גם לפני מלחמת סיני. פועלי "וולקן" נאבקו על הדרישות שהוצגו בשביתתם האחרונה לפני מלחמת סיני, אבל לא הגיעו עד לשביתה. על השביתה ב"אתא" החליטו העובדים בהצבעה חשאית, וקיבלו את אי-

והמאבק אינו מתבטא תמיד בשבירת תורת ורק בשביתות. אחד האמצעים לסחיטת כספים מהפועלים ולהעלאת המסים היתה ההחלטה על "מפדה התעסוקה". אבל ההתנגדות היתה כה גדולה שבהרבה מקומות היו אפילו נציגי מוסדות ההסתדרות נאלצים לה" תיר את עקיפת ההחלטה, הקטנת "הת" רומה" והבטחת החופשה השנתית. אנחנו חייבים לשאול גם את עצמנו, באיזו מידה אנו משפיעים ומכוונים את כל השביתות והמאבק הפועלי בכ" ללו?

ברור שלא בכל מקום עומדים קורמוניסטים בראש ועד פועלים ובראש מאבק כלשהו. אבל השפעתנו נתונה ומורגשת בכל מאבק. כאשר פועלי "וולקן" הלכו להפיץ כרזים במקומות ה" עבודה בזמן שביתתם, כינו אותם קומוניסטים. כי כל האופי וצורת הני" הול של שביתתם הוכיחו כאשר נכנסו למאבק שהם השתמשו בדיוק בשיטות הקומוניסטיות — כי אלו הן היחידות הנכונות והצודקות, ומנהיגי מפא"י יסרו רבות את פועלי "וולקן" על כך. גם עובדי "אתא" השובתים יודעים היטב שרק המפלגה הקומוניסטית וחב" ריה במפעל הזהירו תמיד מפני "שלום הבית" עם הנהלת המפעל. ובזמן ההת" נקשות עם המשטרה, למדו שוב שוב" תי "אתא" את האמת שאנו הקומוניסטים חזרנו ושינינו אותה. הם נוכחו כעת לדעת שהמשטרה אינה "שלנו", כי אם הזרוע המבצעת של המדיניות האנטי" פועלית של הממשלה הנוכחית.

החריש שאנו חורשים במשך שנים, הזרע שאנו זורעים, נותנים את יבולם. חברי מפלגות אחרות בהסתדרות נמ" צאים במבוכה בזמן שביתות, בגלל עמדת מנהיגיהם. חברינו מתהלכים גאים ובטוחים; בכל מאבק, בכל שבי" תה, בכל הפגנה, בכל עצרת פועלים, בכל כינוס שמפלגה אחרת נאלצת לקיים, — טבועה השפעתנו והפועלים מכירים בזה. הפועלים שהגיעו להכרה שיש לשבות מקשיבים בענין רב לך" בר מפלגתנו, מתחשבים בו, מחפשים את העתונות שלנו.

אבל, מובן, שעם כל העידוד שבה" כרת עובדה זו, מוטעית תהא המסקנה שיש לעמוד מהצד ולסמוך על כך שד" ברנו יגיע ממילא לפועלים באמצעות העתון או הכרוז. ההכרה הזאת, שה" מאבק המעמדי מהווה כח מקדם ומ" שחרר, בזמן שהמלחמות בין העמים מהוות כח הרסני וריאקציוני המנוצל נגד מעמד הפועלים, נגד דרישותיו היומיומיות ושאירותיו ההיסטוריות, — הכרה זו מחייבת חיזוק המאבק והמאמץ מצד כל חבר במפלגה, בכל מקום עבודה, קטן או גדול, למרות ונגד הטרור הפוליטי-כלכלי, המבוצע נגד חברינו במקומות העבודה.

ובקשר לכך, הכרחי להעיר שלא ה" גבנו במידה מספיקה נגד הפיטורים הפוליטיים בבתי-הזיקוק. ראשית-כל הופתענו לשמע הודעת הפיטורים. זה צריך ללמדנו על אופיו של ה" אויב ידענו שקיימות סכנות בזמן ה" מלחמה נגד מצריים בגלל התנגדותנו למלחמה זו. אולם חשבנו שאחרי סיום המלחמה, אחרי הנסיגה, לאחר שעמ" דתנו נעשתה יותר ברורה ומובנת לציבור, לא יעזו השלטון לעשות כדבר הזה. זו היתה טעות. משרד הב" טחון ושרות הבולשת (ש. ב.) רצו להנחית מכה דחקה בזמן שעמדותיהם התערערו והציבור לא האמין להם כמ" קודם. שנית — לא כל המפוטרים היו די מחושלים ובעלי הכרה מספיקה, כדי לעמוד במאבק. ולא הם בלבד אשמים בכך.

אבל זו אינה התמונה המלאה. תגר בתנו נגד הפיטורים הפוליטיים בבתי" הזיקוק, עם כל היותה בלתי-מספקת ובלתי-מקיפה, מנעה פיטורים פולי" טיים ופיטורי "ייעול" במקומות עבר" דה אחרים. הצלחנו לגייס את דעת הקהל ולהביא להצבעה אחידה של כל המפלגות בהסתדרות נגד מנהיגי מפא"י שתמכו בפיטורים של שירות הבולשת.

כשלונה המוסרי של הנהגת מפא"י בפרשה זו היה בולט. הם יכולים לפטר, ללחוץ, לדכא ולנסות לייאש רק באמצעות מנגנון גס וברר

היינו הגוף הפוליטי היחיד כמעט של חם בעקביות נגד האפליה ונגד דיכוי הפועל הערבי.

מאבקנו חייב להתגבר ולגאות שוב עד שיופסק המצב הנוכחי, עד שיתקבל הפועל הערבי להסתדרות ותובטחנה כל זכויותיו בצד חיבותיו ולבסוף, חברים, אנחנו לא עשינו מספיק לקידום אחדות המאבק של מעמד הפועלים. הצורך באחדות מיבן ומקובל על כל חברי מפלגתנו ועל ציבור פועלים רחב.

מנהיגי מפלגות מפא"י, מפ"ם ואחדות העבודה עושים הכל כדי למנוע הקמת אחדות חיונית זו. הם גם מציגים את השאלה בצורה מסולפת, כאילו כבר הושגה האחדות בממשלה ש"ב מרכזה של מפלגות הפועלים".

מעמד הפועלים אינו זקוק לאחדות המשרתת את אויביו. אחדות קיאליצ'יונית המחליטה ומקבלת את דוקטרינה המלחמה והשיעבוד של אייזנהאור, ה"מורידה את רמת חיי הפועל, המעשירה את הבורגנות, המכבידה את המסים על המוני העם, המרחיבה את האבטלה, — אחדות באינטרס אויבי הפועלים היא. האחדות שמעמד הפועלים מעוניין בה היא אחדות לשם מאבק למען שלום, נגד הניצול והדיכוי. בעד הבטחת האינטרסים היומיומיים של הפועלים, אחדות המצעידה קדימה לקראת השגת המטרות ההיסטוריות של מעמד הפועלים — לקראת הסורצ'אליזם.

איחולת היא לחשוב שמנהיגי המפלגות הנ"ל יקלו עלינו את המלאכה. אבל חברי מפלגות אלו רוצים במאבק לשינוי המדיניות הנוכחית ורוצים ומעוניינים באחדות.

שורת השביתות האחרונה, ההתנגדות לחוזים הקולקטיביים החדשים ה"גורמים להרעת תנאי העבודה, ההתנגדות למסים וכו', מוכיחים כי קיימים הבנה ורצון להקים את האחדות בשורות מעמד הפועלים. ושומה עלינו להגביה עוד יותר את דגל המאבק והאחדות, למען מעמד הפועלים, למען העם כולו.

טלי. אבל דעת הקהל, אהדת ציבור הפועלים כולו היתה נתונה ונתונה לקומוניסטים ולאזהדיהם ולכל קבוצת הפועלים המפוטרים בבתי-הזיקוק. הפרשה טרם הסתיימה. ואנו מעלים מחדש את התביעה — תביעת כל ציבור הפועלים — לבטל את הפיטורים ולהחזיר את המפוטרים למקום עבודתם.

לגבי עוד אמצעי אחד, שהריאקציה משתמשת בו נגד ציבור הפועלים, קיימת עדיין אִהבנה מסוכנת בשורות חלק מציבור הפועלים.

האמצעי האנטי-פועלי הזה הוא — ניצולם המחפיר של הפועלים הערביים, אי-קבלתם להסתדרות, גירושם ממקומות-עבודה והפקרתם לתנאי גרועים קשה.

הריאקציה מנצלת את הרגשות ה"נאציונאליסטיים", שהיא בעצמה טיפחה ומטפחת בקרב החלקים המפגרים של ציבור הפועלים, ומציגה את הענין כך, כאילו גירושו של פועל ערבי ממקום עבודה הוא לטובת פועל יהודי מכיוון שהלה מקבל מיד את מקום עבודה המתפנה.

וגם זה מעשה רמאות.

הנסיגה בכל מקרה כזה הראה שהפועל היהודי הזה עובד במקום יום-יום מיים ואחר כך מפטרים אותו. המעביד המפטר פועל ערבי ומקבל פועל יהודי במקומו, מנצל עובדה זו רק כדי להוריד עוד יותר את שכרו של הפועל הערבי לעומת שכרו של הפועל היהודי. הנזק הוא בזה, שעלידי כך מסנוורים את עיני הפועל היהודי, והוא אינו רואה שמנצלים אותו למלחמה נגד זועל אחר, כדי למנוע ממנו צעידה בדרך המאבק נגד הגורמים הממשלתיים והמפא"יים המשרתים את אינטרס הבורגנות, ונגד הבורגנות עצמה. הוא אינו רואה שיוצרים אבטלה מכוונת ומתוכננת, כדי ללחוץ ולהוריד את שכר העובדים. גם כאן יש התפתחות בהכרתם של רבים מהפועלים שהלכו שולל בעבר אחרי הסתה כזו.

אנו עשינו בשטח זה הרבה. לצערנו

הפעולה המוניציפאלית של המפלגה

דברי הח' צילה עירם, חברת ועד מחוז חיפה

ממורשת המנדט הבריטי, באשר כלליו גם בשכח הפיננסי-משקי וגם בשטח התחוקתי מכונים נגד האינטרסים של המוני העם, הפועלים, בעלי המלאכה ושכבות הביניים, ומשרתים באופן גלוי את אינטרס ההון הזר והמקומי. המדיניות האנטי-עממית של ה- ממשלה, מדיניות המיליטאריזציה של המשק ושל הרפתקות צבאיות, יורדת לחייהם של האזרחים. שכבות העם, ש- הזכרתי לעיל, כורעות תחת המעמסה הכבדה של המסים השונים ושל הביורוקר- ראטיות בניהול השירותים בהם תלוי ה- אורח. מה גדול הסבל של הנזקקים ל- סעד, למשל, הפונים ממוסד למוסד ואינם נענים, מה מייגעות ההתרוצצויות להשגת רשיון זה או אחר, כמה אכזרי היחס לגבי דיירי המעברות ושכונות העוני, כמה שרירותיים הם חוקי-העזר לגבי מיעוטי-היכולת! ומה אדיב היחס לגבי החברות הזרות והמקומיות, בעלי הרכוש והספררים למיניהם! כדוגמה בולטת לאי-צדק סוציאלי משוער יכול לשמש מס החדר העירוני המוטל באר- פן שזה על עשיר מופלג — ומחוסר- כל. לדרישתנו, שהצגנו מיד עם הת- חלת פעולתנו בעיריות בהתאם להב- טחותינו לבוחרים, לבטל חוק בריטי ריאקציוני זה ולחוקק חוק מסים פרו- גרסיבי. מצטרפים עכשיו חוגים רבים וביניהם גם מקרב הקואליציה הממשל- תית הנוכחית. לחץ הציבור שאינו מס- כים לשיטת מסים זו מורגש יותר ויותר. אולם ממשלה זו, המתימרת לה- יות ממשלת פועלים, אשר מצאה זמן לחוקק כל-כך הרבה חוקים אנטי-עמ- מיים, המכוונים להורדה דראסטית של רמת החיים, לא מצאה זמן לחוקק חוק ישראלי פרוגרסיבי בשטח המסים ולק- בוע בחוק את המעמד של השלטון ה- מקומי במדינה... מפלגות הפועלים ב- ממשלה כקודמיהן הבטיחו כבר פעמ- יים להביא לשינוי יסודי של שיטת המסים הקיימת, לדמוקרטיזציה של ה- חיים המוניציפליים ומתן סמכויות רח-

ברצוני לגנוע בפעולה המוניציפאלית של המפלגה. כידוע הגיעו המפלגות ה- קומוניסטיות, לאחר נסיון עשיר בעבו- דתן בקרב ההמונים, למסקנה לקבוע את הקמת התאים המפלגתיים לפי הש- תייכות למקום העבודה או למקום המ- גורים, דבר המאפשר מגע הדוק עם

המוני העמלים ועמידה מקרוב על בעי- תיהם היומיומיות. לכן מובן, שהשטח המוניציפלי אינו נופל בחשיבותו משט- חים אחרים. להיפך, יש לומר, שמפל- גות קומוניסטיות ניהלו והדריכו בהצ- לחה רבה מאבק לשיפור תנאי חייהם של המוני התושבים על ידי פעולות שכונתיות שיטתיות. עדים אנו לכך שהשטח המוניציפלי תופס מקום מכר- בד בדיוני הוועידות של המפלגות הקו- מוניסטיות. בוועידת המפלגה הקו- מוניסטית הצרפתית אחת ההרצאות החשובות בה היתה הרצאתו של הח' דיקלו על העבודה המוניציפאלית. הנסיון הוכיח שעבודה מסורה ונכונה של הג- ציגים במוסדות מוניציפליים בשילוב עם פעולות החברים בשכונות ומדי- נות מוניציפאליות מרכזית נכונה הביאה, למשל, למפלגה הקומוניסטית האיטלקית השגים חשובים, תוספת קולות והשפ- עה, ובמקרים שונים אפילו עד כדי הק- מת קואליציות מתקדמות של עיריות בהן שלטה עד כה הריאקציה. בארצנו גיוון עדיין השלטון המקומי

בות יותר לשלטון המקומי, אך הן לא עמדו בהבטחותיהן ומשתמשות גם כיום, 9 שנים אחרי קום המדינה, בחוק ה"קולוניאלי הבריטי השנוא על העם. לכן עומדות העיריות והמועצות המקומיות במשבר פיננסי קשה, המתבטא בסירוב הגשת תקציבים לשנת הכספים הנוכחית. הממשלה משתמשת בעיריות ובמועצות המקומיות להעברת ה"מדיניות הענטי-עממית, היא הופכת את השלטון המקומי למכשיר להטלת גב"יית מסים במקום לאפשר לו לעסוק בפיתוח והרחבת השירותים. לכן אנו עדים להחרפת היחסים בין הממשלה והעיריות. העיריות אינן יכולות לעמוד בפני תפקידים לא להן. כתוצאה מה"דיניות המיליטאריסטית, כתוצאה ממלחמת סיני, הן עומדות בפני חוסר יכולת להציע תקציבים מאוזנים, ז"א כמעט בפני פשיטת רגל.

בהשוואה לארצות קאפיטאליסטיות אחרות, בהן מתבטאת השתתפות הממשלה בתקציבים של העיריות באחוזים גבוהים (באנגליה, למשל, יותר מ-40%) יורדת בארצנו השתתפות הממשלה משנה לשנה והגיעה בשנה האחרונה ל-7,8% בלבד. יחד עם זה מורידה הממשלה מעצמה כמעט את כל האחריות להחזקת השירותים הממלכתיים, כגון בריאות, חינוך, סעד ותרבות. גם התלות של העיריות בקבלת הלוואות ממשלתיות ופרטיות לזמן קצר ברבית גבוהה ובהצמדה לתווי הדולר, מקשים על משק הכספים של העיריות. יש ואצלנו ניתנות הלוואות רק לשנתיים ושלוש שנים, בו בזמן שבארצות אחרות מגיע זמן פרעון ההלוואות עד ל-60 שנה ויותר. מקור נוסף לעיכוב פעולות הפיתוח של העיריות נעוצה בעובדה של הבעלות הפרטית על הקרקע, חוסר הרזרבה הקרקעית של העיריות ומדיניות ספקולטיבית של רשות הפיתוח כבעל הנכסים והקרקעות הגדול ביותר במדינה. מדיניות המסים הריאקציונית מתבטאת באופן בולט, כאשר בעיר כחיפה, עיר של מסחר, תעשייה, חברות נפט, ספנות, חרושת ונמל, אי-אפשר להטיל יותר מ-2000 ל"י מס עסק עירוני על מפעלים כאלה, אשר להם מחזור כספים של מיליוני לירות. ולכן, כאשר הממשלה משתמשת מתמיכה מתאימה לעיריה להחזיר הגדול יש לו מעמד פרוזיטי במדינה, אין כסף בקופה העירונית, וחיפה נשארה פרוינציאלית, ללא תיאטרון, ללא ספרייה, ללא בית-ספר תיכוני עירוני, ללא אולם-קונצרטים וכו'. עם כל היחס ה"חיובי שלנו לדברים שאומנם נעשו, כגון הקמת גנים, מועדוני נוער, שמירת

הנקיון של העיר, אפשר לומר, שפועלי חיפה ציפו להרבה יותר מהנהלה הפועלית של העיר. ואם כך המצב בחיפה, אפשר להבין את התמרמרות פועלי ותושבי תל-אביב על הזנחת השירותים והמדיניות המוניציפלית הריאקציונית של הנהלת עירם. על האפליה בחלוקת התמיכה הממשלתית לגבי עיריית נצרת והמועצות המקומיות הערביות יכול ללמוד כל אחד הבודק את אופן חלוקת המענקים. וזה בזמן שידוע, שבשטח התקנת שירותים מפגרים דווקא ישובים אלה ובלתי הוגן הוא לא להתחשב בזה.

המוני העם לא יסכימו לצמצום השירותים בשטח הבריאות, הסעד, החינוך, קליטת-העליה, התעסוקה, הפיתוח והדאגה לנוער; לא יסכימו שהתיאטרונים, "הבימה", "אהל", "קאמרי" והתזמורת הפילהרמונית הישראלית יהיו נעולים בפני המוני הפועלים בגלל חוסר תמיכה ממשלתית ועירונית; ההורים לא יוכלו להיות אדישים לגבי הורדת רמת הלימודים והמשך קיום משמרת שניה בבתי-הספר; הפועלים לא ישלימו שהערים הגדולות תהפוכנה למרכזי אבטלה. הגנה כזו נרחבת לפעולה של המפלגה. כל סכום בתקציב המושקע לפיתוח והרחבת השירותים משרת לא רק את הצרכים היומיומיים והתרבותיים של העם, כי אם גם את השלום, מבטיח יושר שקט, בטחון ועצמאות לארצנו. במצב זה לא ימלאו מוסדות המפלגה את חובותיהם כלפי הציבור, אם יטילו את הטיפול בשאלות המוניציפאליות רק על הנציגים הנבחרים במקומות, במקום להפוך שטח זה לנחלת המפלגה כולה, מהוועד המרכזי ועד לחברי השורה. תאי המפלגה בשכונות חייבים לא רק לעסוק בהפצת העתונות הקומוניסטית ואיסוף תמיכה כספית למפלגה, כי אם לראות את עצמם חייבים להיות מדריכים ומארגנים של פעולות שכונתיות להטבת חייהם של המוני העירייה. פשוט, במשפט אחד, החברים חייבים להיות חלק בלתי-נפרד מהנוף של מקום מגוריהם, אם זו עיר, שכוונה, מושבה, או קיבוץ.

יש לציין בסיפוק רב, שהמפלגה קבעה כבר בפרוגרמות לבחירות המוניציפאליות לפני שנים קצרים יסודיים למדיניות מוניציפאלית נכונה. מדיניות זו היתה נכונה. על ידי כך הודרכו נכון הנציגים, שנכנסו לשטח חדש ורכשו עמדות חשובות למפלגה, אולם יש לקבוע בצער, שבזמן האחרון הוזנחה ההדרכה המרכזית, למרות הפניות המרובות לתיקון הדבר, אשר הופנו לחעד המרכזי על ידי החברים הפועלים בש-

טח זה. עובדה היא שהשטח המוניציפאלי לי לא מצא מקום מתאים בדיוני הלשכה הפוליטית של המפלגה, כמו למשל, השאלה של התחוקה העירונית. כפי שצינתי, היינו הראשונים שדרשנו את שינוי החוק המנדטורי, אפילו הכנו הצעות לתיקונים. ועכשיו, כאשר גם מפלגות אחרות עומדות על כך שאין לסבול יותר את החוק הקולוניאלי, אנו חייבים לומר שלא עמדנו בראש מאבק זה. ההצעות לא הושלמו, לא הועברו לכנסת ולידיעת הציבור ומה שהיה מוכן לפני שנים הונח בשנה האחרונה. גם העובדה שלקראת הדיונים לחעידה לא היתה שום הסברה ומתאימה על המדיניות המוניציפאלית של המפלגה מראה על יחס בלתי מתאים בשאלה זו במוסדות המרכזיים של המפלגה, דבר הדורש תיקון מהיר.

אנו גם איננו יכולים להשלים עם אי-שיתופנו במחלקה המוניציפאלית של ההסתדרות. המפלגה חייבת לפתח מאבק יותר יעיל בשאלה זו.

בדרך כלל עמדו נציגינו במוסדות המוניציפאליים בתנאים ובמבחינים, לפעמים די קשים, בהגנה עקבית ואמיצה על האינטרסים של המוני העם ומילאו בנאמנות את שליחותם. רבים אינם יודעים, שהודות למאבק עקשני יומיומי של נציגינו לא הוטלו מאות אלפי לירות נוספות כעומס על גבם של העמלים ושכבות הביניים. נציגינו ידעו למצוא להצעותיהם, בעיקר בועות דות של העיריות, תומכים ומנעו גזית כספים ממעוטי-יכולת, מנעו עיק קולים על פיגורים במסים וכו'; העלאת מחיר המים, למשל, היתה לנושא הדיונים במשך חודשים רבים בחיפה. לא בקלות יכלה הנהלת העירייה להגיע סוף-סוף אליה. אולם עצם הדחייה של חודשים היה הישג, שבו חלק לא מבוטל לנו. פעולות דומות בוצעו בי הצלחה בעכו, רמלה, רמתיים, נצרת ועוד. אולם לא על חסכון כספים בלבד, כי אם גם על צורת ההשקעות, קביעת העדיפות של השירותים ומקומם גיהלו נציגינו מאבק עקשני שנשא פרי והתבטא הרבה פעמים בסלילת כבישים, התקנת מאור וגנים דחקא בשכונות ובפרברים המוזנחים. בועדות בני-ינ-ערים פעלו נציגינו, כאשר לנגד עיניהם הרצון לשמור על היופי של נוף ארצנו, על נוחיות וטיב הבנייה הצבורית, על הקמת בניינים למוסדות ציבור נגד הצפיפות של שטחים מאוכלסים יותר, התקנת כבישים ושטחי ירק בשיכונות עולים ופועלים, בעד תוכניות-אב לבנייה, שתאפשרנה בנייה יותר מתוכננת וכו'. כמובן, לא יכולות להיות אשל-

יות, שבמשטר הקיים בארץ אפשר להגיע לתנאים הרבה יותר טובים. אולם מחובת נציגינו לעשות הכל, בכדי לזווג ולארגן את הלחץ הציבורי לפעולות עירוניות לטובת המוני העם, הפועלים ושכבות הביניים. הודות לכך שההגנה העקבית של נציגי המפלגה מובטחת לזרחה, הפכו נציגינו כתובת לייעוץ ולהדרכה לנוקקים, ביניהם אנשים שייכים למפלגות שונות ושכבות-עם שונות. באותם המקומות שגישתם של הנציגים לבעיות המשותפות של התושבים היתה נכונה, יכולנו בועדות העירוניות להגיע לשיחוף-פעולה עם נציגים ממפלגות שונות, דבר שבשטח הציבורי הרחב לא הגענו אליו עדיין. בניגוד לעמדות של מפלגות אחרות לא הצטמצמה המפלגה בפעולה המוניציפאלית במסגרת הצרה שנקבעה על ידי החוק. הרחבתנו את שטח הפעולה ואילצנו גם אחרים לקבוע עמדה לבעיות פוליטיות חשובות כגון בעית השלום, ענין שייגור אניות-מלחמה למימינו, ביקור גנרלים זרים, הקמת הורמאכט הנאצי, בעית המיעוט הערבי, חינוך הנוער, קליטת עליה, מקורות תעסוקה, הגנה על בעלי מלאכה, שביתת האקדמאים וכו', דבר אשר לא היה לפי רוחם של השליטים בממשלה ובעיריות. יחד עם רצוננו המתמיד להגיע לשיחוף עם מפלגות אחרות, לא ויתרנו ולא נותר גם להבא על העמדת בעיות עירוניות. ויכוח זה אינו צריך להפריע לחיפוש דרכים לשיחוף פעולה עם מפלגות אחרות בשאלות ארציות ובינלאומיות. למרות העובדה שלעבודה המוניציפאלית חשיבות רבה, לא מצא שטח זה את מקומו הראוי בפרסומים בעתונות, באספות ואף לא בהסברה מתאימה בין חברי המפלגה. מובן שאין בידינו צנורות תעמולה של מפלגות אחרות, המנצלות את כספי הציבור לפרסומת עבור עצמן. צניעות הולמת את מפלגתנו, אבל אנו לא אחזנו, נדמה, גם באמצעים שברשותנו, בכדי להביא לידיעת הציבור את פעולתנו בשטח זה, אשר כל הירדע עליו זוקף לזכות המפלגה התמסרות בלתי מסוייגת לענייני העמלים. בסיכום ברצוני להצביע על כמה העצות שתפקידן לקדם את הפעולה המוניציפאלית והן:

(א) ישיבות קבועות של המחלקה המוניציפאלית המרכזית לפחות פעם לחודשיים.

(ב) כנוסים של הנציגים המוניציפאליים לפחות פעם בחצי שנה ומסירת דוחים באסיפות סניפים. הועדים המחוזיים והמקומיים חייבים לנהל ולפקח על

והוצאה לפועל של פעולות מוניציפליות.
 (ג) תיאום הפעולה של נציגינו בכנ-
 סת עם פעולת נציגינו בעיריות.
 (ד) הקמת מדורים מוניציפליים קבו-
 עים בעתונות היומית והלועזית.
 (ה) קשירת קשרים עם מוסדות מו-
 נציפליים של מפלגות אחיות בארצות
 קפיטליסטיות וסוציאליסטיות.
 (ו) אי-הטלת תפקידים מרובים נוס-
 פים על נציגים מוניציפליים, בעיקר
 בערים הגדולות.
 ולבסוף, מעל במת החעידה אנו חיי-
 בים להשמיע באוזני הממשלה והכנסת
 את דרישותינו:
 לביטול חוק העיריות הריאקציוני

וחקיקת חוק עירוני פרוגרסיבי!
 לשינוי שיטת המסים הקיימת לשיטת
 מסים פרוגרסיבית!
 למען סמכויות רחבות יותר לשלטון
 המקומי, להחזקת השרותים הממלכתיים
 על ידי הממשלה והגדלת התמיכה ה-
 ממשלתית לעיריות, ולמועצות המקו-
 מיות!
 כאשר אני נושאת את דברי בפני
 ועידה חשובה זו ומפלגתנו היקרה
 שכינסה אותה, אני בטוחה שעם הת-
 וויית דרך לפעולה מוניציפלית נרחבת
 וגיוס הקאדר המפלגתי לביצועה, נוכל
 לבנות את הגשר החי בין המפלגה וה-
 המונים, נבנה את הגשר אל לב העם.

על שורשי הסטיות הרביזיוניסטיות

דברי הח' פ. הרצברג

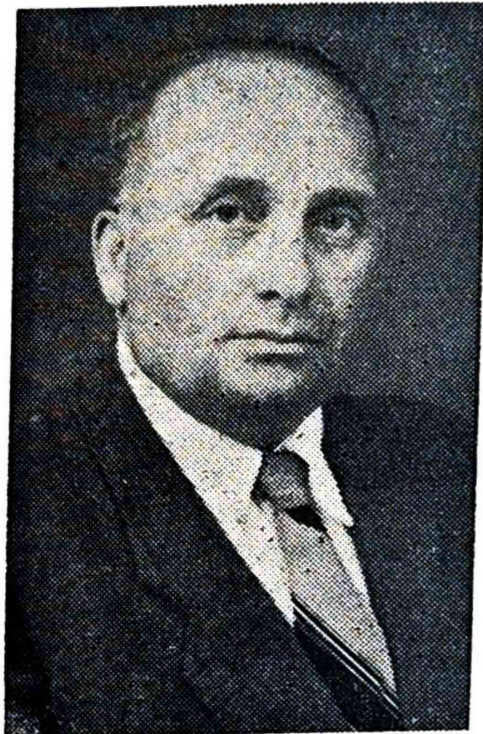
צרפתית ב' 1914.

אבל עכשיו, כאשר דגל הסוציאליזם המנצח, דגל המארכסיות-לניניזם מגייס סביבו יותר ממיליארד אנשים — מה יכול הרביזיוניזם להציע במקומו? מעמד הפועלים הבינלאומי. עם איזה מס? עץ ומאזן יכול הוא לבוא היום? מעמד הפועלים? פשיטת הרגל הפוליטית-אידאולוגית של הרביזיוניזם — נראית לעין כל! את ניחן הרביזיוניזם מסמלים היום ג' חולצה הצרפתית — תליין העם האלזירי, ספאק הבלגי — העבד הנרצע של גאסיה, וכאן בארצנו שלנו — בן-גוריון, המזכיר לכל שירות לאימפריאליזם, אויב מעמד הפועלים והעמים שוחרי החופש והשלום. ובכל זאת, למרות אותה ההתפתחות ההיסטורית, הרביזיוניזם נחלץ למסע התקפה על עמדות המארכסיות-לניניזם. עלינו לנתח את הבעיה בכל כובדה ראש ולהסיק מסקנות מתאימות. לפעמים שוכחים אנו, כי הקאפיטליזם עודנו קיים בחלק גדול של העולם, יש ושוכחים אנו, כי בארצות הדמורקראטיה העממית כרם חוסלו כליל הד מעמדות הקאפיטליסטיים המנצלים, וכי בארצות הדמורקראטיה העממית חיים עדיין קאפיטליסטים לשעבר, מנצלים לשעבר; לעתים שוכחים אנו, כי בר ארצות הסוציאליזם, לרבות ברה"מ, קיימים עוד שרידי מחשבה קאפיטליסטית-בורגנית. את כל הגורמים האלה מנצל הרביזיוניזם להתקפתיו הנוכחיות. אין אנו רשאים לשכוח שהבורגנות לא תסתלק מבמת-ההיסטוריה מרצונה הטוב; היא תיאבק, ב' כל האמצעים, להמשך קיומה. אחד מ' כלי-נשקה של הבורגנות — הוא הרביזיוניזם, היא השפעת האידאולוגיה הבורגנית על מעמד הפועלים.

1

בדין-וחשבון של הוועה"מ שנמסר ע"י הח' מיקוניס, מדובר גם על סכנת הרביזיוניזם ועל הצורך הדחוף להיאבק נגדו.

לכאורה יש משהו פאראדוקסאלי, •

מבחינה היסטורית, ברצידיבה הנוכחית של הרביזיוניזם, שהרי הדוקטרינה ה' זאת, אשר פשטה את הרגל במיבחה ה' היסטורי, במה יכולה היא עכשיו לבוא להמוגים? סבורני, כי בזמנו של לגין, היה יותר קשה להיאבק נגד הרביזיוניזם מאשר בזמנו אנו. קאוטסקי וברגשטיין — הם שעמדו אז בראש המחנה, שהיה המחנה הסוציאליסטי ה' רשמי. הרביזיוניזם היה אז "באופנה". זה היה עוד לפני הבגידה המחפירה של הסוציאליזם-דמוקראטיה הגרמנית וה'

עלינו לשאול: מהו האופייני, מהו המכנה המשותף של כל הרביוניזם-טים בעולם, של כל המערערים על עקרונות המארכסיזם-לניניזם? התשובה היא: טשטוש הניגודים המעמדיים, טשטוש מלחמת-המעמדות, וכתוצאה מזה — ערעור על יסודות המארכסיזם-לניניזם.

אדגים את דברי בכמה דוגמאות פשוטות:

(א) לא מכבר נפגשתי עם חבר מסוים, שהגיע לישראל מפולין. הוא שאל אותי: "אתם, הקומוניסטים הישראליים, בחדאי מאוחדים עם כל הישראלים באהבת המולדת". עניתי לו: כמובן. אנו, הקומוניסטים הישראליים, אוהבים את המולדת שלנו, אבל אין אנו מאוחדים באהבתנו זו עם הבורגנות. אתה, פניתי לאותו חבר, שוכח בחדאי, כי ישראל היא ארץ קאפיטליסטית, יש בה עשירים ועניים, בורגנות מנצלת ופרולטאריון מנוצל, ובוזה שאתה מדגיש את ה"איחוד" הנ"ל, אתה מטשטש את הניגודים המעמדיים, את מלחמת-המעמדות — אתה נתון להשפעת הרביוניזם.

(ב) חבר אחר, גם הוא מפולין, היה מלא התפעלות מבניין האוניברסיטה העברית בירושלים. היא מצאה מאד חן בעיניו. אוניברסיטה עברית!... ואני אמרתי לו: אנו, הקומוניסטים הישראליים, מאד שמחים על התפתחות המדע בארצנו, אבל לעולם איננו מנתקים את הבעייה הזאת ממלחמת-המעמדות. אתה מלא התפעלות מהאוניברסיטה העברית בירושלים, אך האם התפעלות זו צריכה לטשטש את הצדדים האחרים של הבעייה. האם בפולין היפילסודסקאית לא היו אוניברסיטאות נהדרות, זו הווארשאיט, זו היאגלונית בקרקוב וכו'? כמובן שאנו מציינים לטובה את עצם קיומה של האוניברסיטה העברית, אך אין אנו מסתפקים בכך ושואלים: מי לומד, מי מלמד באוניברסיטאות אלה? מה הן יסודות שיטות הלימודים, מה אופי הלימודים? האם האוניברסיטה העברית בירושלים

דהיום פתוחה לרווחה בסני בני העמלים או שהיא משרתת קודם כל את המעמד השליט?

(ג) בעתון "פרו-פרוסט" שבפולין, הופיע מאמר, שמצא לנכון להגדיר את המצב בארץ זו בשנים 1949—1956: "בשנים 1949—1956 — כותב בעל המאמר — לא היה קיים בפולין משטר סוציאליסטי ואף לא משטר קאפיטליסטי. המשטר היה מטיפוס שלישי: זה היה משטר הסטאליניזם". בפולמוס עם מאמר זה של "פרו-פרוסט", פנה כתב-העת הסובייטי "קומוניסט", בשאלה לעורכיו: אימרו בבקשה, עורכי "פרו-פרוסט", איזה מעמד שלט בפולין בשנים 1949—1956? מעמד הפועלים או מעמד הקאפיטליסטים? כמובן ששאלת "קומוניסט" היתה מאוד במקומה: כי ברגע שמעמידים את הבעיה על הבסיס המעמדי, רואים את כל ההיחלוק שבטענות "פרו-פרוסט" בנוגע ל"סטאליניזם". כמובן, שבפולין בשנות 1949—1956, כמו בפולין של היום, שלט מעמד הפועלים אשר הקים את המשטר הדמוקראטי-עממי. אין זה סותר את העובדה, שממשלת פולין העממית והמפלגה הקומוניסטית הפולנית עשו שגיאות, ואף חמורות, בשטח הכלכלי, או פגעו בחוקיות הסוציאליסטית. ושוב רואים אנו כאן כיצד בלחץ ההשפעה הרביוניסטית, נטש "פרו-פרוסט" את הדרך המעמדית בניתוח בעיות חברתיות.

(ד) ניקח עוד לדוגמה את מאורעות הונגריה. אילו אותם אנשי האינטליגנציה הקומוניסטית בארצות שונות, אשר הזדעזעו ממאורעות אלה, היו מציגים לעצמם את השאלה הפשוטה: מהו אופיו של המרד מבחינה מעמדית, מי עומד מאחוריו, מה מטרותיו המעמדיות ואת מי הוא בא לשרת — הרי לא היו מזדעזעים ונוטשים את עמדות הסוציאליזם. האם אין זה ברור מבחינה מעמדית, מארכסיסטית-לנינית, שאפילו פועל המרים את ידו נגד שלטון מעמד הפועלים, נגד משטר דמוקראטי-עממי, כדי למגר בכוח

— אינו מהפכן אלא קונטר־מהפכן? אין אנו עוצמים אף לרגע אחד את העיניים מראות את הטראגדיה שהתרחשה באוקטובר־נובמבר 1956 בהוג־גריה; אין אנו עושים לעצמנו מלאכה קלה בניתוחן של בעיות אלו; אבל אין זה משנה במאומה את העובדה, שמבחינה מעמדית, כך ולא אחרת, עמדה השאלה במאורעות־הונגריה. ה־קונטר־רבולוציה הרימה שם את ידה על השלטון הדמוקראטי־עממי, על ה־סוציאליזם, ורצתה להמירו בשלטון קאפיטליסטי שבראשות אסתר־האזי ומינדסנטי. ושוב, נטישת הדרך המעמדית, בניתוח בעיות חברתיות, זאת אומרת — כניעה לרביזיוניסטים — הביאה אינטליגנטים רבים למסקנות אנטי־סוציאליסטיות.

המסקנה שלנו מנקודה זו היא, בזמן שאנו ניגשים לניתוח הבעיות הל־אומיות שלנו — עלינו לזכור תמיד שלא לסטות מהניתוח המעמדי, המארכסיסטי־לניני; עלינו תמיד לשאול — איזה מעמד משרתת עמדה מסוימת זו או אחרת? מה תוכנה המעמדי? א־אז גם המסקנות שנסיק תהיינה נכונות.

2

בוויכוח עם הרביזיוניסטים שומעים אנו תמיד את הפזמון הידוע, כי אין אנו עצמאיים מבחינה רוחנית־רעיונית. הבורגנות אומרת, כי היא עצמאית מבחינה רוחנית, ואילו אנחנו — לדעתם — „משועבדים למוסקבה“. א־י־בינו ויריבינו טוענים, כי אנו צריכים קודם־כל לדעת מה כותב „פראבדה“ במוסקבה ורק אחר־כך קובעים אנו את עמדתנו אנו. ובכן, הם „העצמא־יים“ ואנחנו „המשועבדים“, הם „הפטריוטים“ ואנחנו „משרתים אינטרסים זרים“...

כאשר אני שומע את הצריחה הפ־רועה הזאת של הבורגנות הישראלית וגרוריה, נזכר אני בדמויות ההירואיות של הקומוניסטים, אשר דווקא בגלל היותם קומוניסטים, דווקא בגלל היותם מארכסיסטים־לניניסטים, דווקא משום שקיבלו חינוך קומוניסטי —

יכלו בזמנים הקשים והקודרים ביותר להתעלות לפסגות הרוח האנושית. הנה נזכר אני במה שכתב המנהיג הקומרניסטי הצרפתי, גבריאל פרי, בבית־הסוהר ההיטלריסטי, בליל ה־14—15 בדצמבר 1941, שעה קלה לפני הוצאתו להורג:

„הכומר משרש־מידי הודיע לי, שעוד היום יוציאו אותי להורג... הייתי רוצה שידידי ידעו, כי נשארתי נאמן עד הסוף לאידיאלים אותם שירתתי כל ימי חיי. היו בטוחים, אחי הצרפתים, כי אדע למות על־מנת שצרפת תחיה. אני מרגיש שיש בי די כוח, כדי לעמוד פנים־אל־פנים עם המוות. כוח זה פועם בקרבי, משום שמרסל קאשן היה מורי ומנהיגי. תחי צרפת!“

ונזכר אני גם בדבריו של חבר ה־לשכה הפוליטית של המפלגה הקומרניסטית הצרפתית, פ־יר סמארד, אשר כתב כמה שעות לפני מותו בבית־הסוהר ההיטלריסטי:

„אני מחכה למוות בשקט. אראה לתלייני, כי הקומוניסטים יודעים למות כפאטריוטים וכמהפכנים. תחי צרפת, תחי ברית־המועצות!“

וכלפי אנשים אלה, גבריאל פרי וסמארד, מעיזה הריאקציה הצרפתית, מעיזים אנשי וישי — הבוגדים בצרפת, משרתי היטלר והפאשיזם, תלייני העם הצרפתי, מארגני הטבח באורא־דור — להטیح את האשמה: „אתם אינכם עצמאיים, אתם משרתים את מוסקבה, אתם אינכם פאטריוטים צרפתיים“. כלום יודעת ההיסטוריה הא־נושית עוזרו־ח כביר יותר מזה של קומוניסטים, ועצמאות רוחנית ג־דר לה מזו של גבריאל פרי וסמארד, של קומוניסטים בכל הארצות?

הבוגדים באינטרס ישראל — אלה המוכנים למכור את האינטרסים הל־אומיים שלנו, ואמנם מוכרים אותם בקמעונות ובסיסונות יומיום בעבור „דוקטרינת־אייזנהאור“, לדאלס, לאילי ההון באמריקה, צרפת ובאנגליה — אלה מעיזים להטیح נגדנו את האשמה המ־גוחכת של בגידה לאומית וחוסר ע־צ

ובכן, חופש הוא מושג מעמדי, וזאת אסור לשכוח! הריאקציונר היאנקי ראה את החופש באפשרות להלקות את עבדו הכושי. החופש הבורגני ב־משטר הקאפיטאליסטי, המבוסס על בעלות העשיר על אמצעי הייצור, מב־טיח את חופש ניצולם של העמלים ע־י־הקאפיטאליסטים. בחברה הבורגנית כל מושג החופש מסתובב סביב ציר זה. לפועל יש חופש למכור את כוח עבר דתו, חופש להיות מובטל. כאשר יפור טר מהעבודה, חופשי הוא למות ברעב. חופש במשטר סוציאליסטי, חופש ב־עיני סוציאליסטים ומארכסיסטים־לני־ניסטים — זהו חופש לעם העובד, להמונים, לפועלים, לאיכרים, לאינט־ליגנציה העובדת — חופש לבנות את החברה הסוציאליסטית, בה אין עוד ניצול אדם בידי אדם ועם בידי עם, זהו חופש לחיות יותר טוב, ליהנות מכל האוצרות החומריים והתרבותיים של החברה, זהו חופש ללמד את היל־דים, לחנך אותם; עם זאת זוהי שלי־לת „חופש“ הניצול של הקאפיטליסט. כמובן ששני מושגים אלה — חופש במובן הסוציאליסטי וחופש במובן ה־קאפיטליסטי — הם בבחינת תרתי דסתרי.

4

ועוד מרבים אויבינו להטיח נגדנו, כי אין אנו דמוקראטים, כי אין אנו מחייבים את הדמוקראטיה. אבל על איזו דמוקראטיה מדברים הם? הרביזיוניזם, כידוע, מערער על יסודות תורת־המדינה הלנינית. היי־תי מציע לחברים, כי כאשר ילמדו בב־ס מפלגתי את „המדינה והממש־כה“ של לנין, שישלבו בלימוד זה פסק־דין של בתי־משפט בארצות קא־פיטליסטיות. בכל פסק־דין כאלה, ה־נוגעים לזכויות האזרח, לזכויות ה־דמוקראטיות, יש הרבה מ־מס השפ־תיים ל־דמוקראטיה ולצורך בהגנת זכויות האזרח. אבל, בדרך כלל, ה־תוצאה הממשית, הפתרון הקונקרטי שנותן בית־משפט כזה הוא — הגנת המשטר הקאפיטליסטי; זכויות יתר של המעבידים בחברה ובמדינה; זכות

מאות רוחנית. חברים שלנו אשר הוטלו עליהם פסק־דין חמורים וישבו בבתי־הסוהר ב־„עוון“ מאבקם על הש־לום והתנגדותם להרפתקאות מלחמת־יות, הראו גבורה ועצמאות הרוח. החברים הערביים אשר שלחו לוועיד־תנו את ברכותיהם הנרגשות מבית־הסוהר — האם לא עצמאיים הם מב־חינה רוחנית? האם לא יושבים הם בבית־הסוהר מתוך הכרה עמוקה, כי בעד השירות לא־דיאלים הקומוניסטי־יים, בעד השירות לעניין אחוות־עמים סובלים הם? האם אנשים המשרתים את העם בכל התנאים, המוכנים תמיד להקריב את החופש שלהם, את נוחי־תם האישית, למען טובת העם והמע־מד — האם אנשים כאלה אינם דוגמה קלאסית לעצמאות רוחנית, לפאטריר־טיזם נעלה? הברו, איפוא, לצריחות ההיסטריות של האוייבים! אנו, הקו־מוניסטים הישראליים, המוכנים להק־ריב את חיינו בעד אידיאלים שגיבים, בעד האינטרסים של העם, של המע־מד, בעד עצמאות ישראל ושגשוגה — הגנו דוגמה לפאטריוטיזם אמיתי, לעצמאות רוחנית!

3

ועוד תוקפים אותנו אויבינו, שאנו נגד חופש האדם, שהקומוניזם מתנכר לחופש. קראתי לא מזמן מאמר מצויין של הח־רוח־הגאורדי, על „בעיית החופש לאור המאבק האידי־אולוגי הנוכחי“. הוא התחיל את מא־מרו זה בציטטה מסוימת מה־אידי־אולוגיה הגרמנית של מארכס ואנ־גלס. ואני ממליץ לחברים להתחיל כל ויכוח על ה־„חופש“, אשר מנהלים אתנו הריאקציונרים הישראליים, ב־ציטטה זו. ובכן, מארכס ואנגלס ב־„אידיאולוגיה הגרמנית“ כתבו: „לאנ־גליה באים יאנקים, וכאן הם נתקלים, בדמותו של שופט־השלום האנגלי, בקשיים ובהפרעות בהלקאת עבדיהם הכושים. והיאנקים צועקים ברוגזה: ואתם עוד קוראים לארץ זו ארץ של חופש! איזה חופש יש כאן, אם בן־אדם אינו יכול אפילו להלקות את ה־כרשי שלו!“...

לות, הודות לכוחו הגדל והולך של הפרולטאריאון".

ובכן, אנגלס מעלה כאן את הגורם החשוב של המאבק האקטיבי של הפרולטאריאון, מאבק המביא גם לתיקונים בחוק הבורגני לטובת העם.

וכך גם נוהגים אנו, הקומוניסטים הישראליים. מבמה זו יכולים אנו לאמר בגאווה: לא התנהל בישראל שום מאבק להגנת הזכויות הדמוקרטיות של תאזרה, של המוני-העם היהודיים והערביים, לא היה אף קרב אחד כזה, שאנו לא ליווינו אותו או לא השתתפנו בו באופן אקטיבי. אנו הקומריניסטים מתייצבים תמיד בראש מאבק כזה להגנת הזכויות הדמוקרטיות. הציבור בישראל יודע וצריך לדעת את האמת: לא יכול להתנהל כל מאבק לזכויות הדמוקרטיות של העם, בלי או נגד הקומוניסטים. הנסיון מראה, שמאבקנו לא פעם נותן פרי, שלא פעם מצליחים אנו להסיר את המסווה מעל פני מפירי-החוק, למרות שיושב-בית הם על כסאות גבוהים, גבוהים מאוד; אנו חושפים את פרצופם האנטי-דמוקרטי האמיתי; דוחפים אותם מעמדותיהם המקרקאטיסטיות, ולעמים מכריחים אנו אותם לסגת. הנסיון מראה, שהקומוניסטים הישראליים יכיר לים ומסוגלים לגייס סביבם כוחות אחרים — ממפלגות שונות וחלקי ציבור שונים.

על יסוד נסיון זה, רשאים אנו מעל במה זו לפנות לעם בישראל ולומר לו: החפץ אתה בזכויות דמוקרטיות במדינתנו? החפץ אתה בערובה איתנה למאבק להגנת הזכויות הדמוקרטיות? החפץ אתה להבטיח את כושר הלחימה נגד הפאשיזם, נגד המקרקאטיזם, נגד פגיעות בעם העובד? — הבה, תן יד למאבקה ולחיזוקה של המפלגה הקומוניסטית הישראלית, כי בהגברת כוחה של המפלגה הקומוניסטית הישראלית — בהגברת המאבק להגנת הזכויות הדמוקרטיות בישראל הערובה להצלחתו!

הניצול הקאפיטליסטי, זכויות-יתר של האומה השלטת לגבי המיעוטים הלאומיים. אין במשטר הקאפיטליסטי, למעשה, דמוקרטיה אמיתית. אין זכויות שוות למנצל ולמנוצל. כל מוסדות הממשלה, המנגנון, בתי-המשפט מגינים על זכות הניצול של הקאפיטליסט, על "זכותו" לקבל ממרצו, זיעתו וכוחו של הפועל את "הערך הנוסף". "הדמוקרטיה" הבורגנית היא פורמאלית גרידא.

במאבקנו להגנת הזכויות הדמוקרטיות סיות בארץ, הננו מראים בבתי-המשפט לא אחת, כיצד פוגע המשטר הקיים אפילו בדמוקרטיה הבורגנית. מתפקידנו להוקיע את שלטון המדינה הבורגנית, אשר אינה שומרת, לגבי המוני העמלים המנוצלים — על עקרונות החוק ועל הזכויות, אשר היא בעצמה מעניקה לעם, כביכול.

החוק במדינה קאפיטליסטית הוא רצונו של המעמד הבורגני, הוא משרת את האינטרסים של המעמד השולט, מעמד המנצלים. אך כלום נובע מזה, שאין לנו, לקומוניסטים, תפקיד לחימה גם בתנאים אלה? גישה כזו בוודאי אינה נכונה.

במכתבו מ-27.10.1890, כתב אנגלס לקונראד שמידט את הדברים הבאים: "במדינה דהאידינא החוק צריך להתאים לא רק למצב הכלכלי הכללי, לא רק להוות ביטוי שלו, אלא גם להוות ביטוי המוסכם פנימית, אשר לא יוכל להפריך את עצמו בתוקף הסתירות הפנימיות. וכדי להשיג זאת, מפירים יותר ויותר את דיוק השיקוף של היחסים הכלכליים. חזיון זה נעשה תכופ יותר במידה, שנעשה נדיר יותר המקרה כאשר קודקס החוקים מהווה ביטוי חריף, בלתי-מרוכך ובלתי-מעוות לשלטונו של מעמד אחד. הרי דבר זה כשלעצמו היה סותר את "הרעיון המשפטי".

... הרעיון המשפטי הטהור העקבי של הבורגנות המהפכנית מתקופת 96—1792 זוייף מבחינות רבות כבר בקודקס נפוליאון, ואילו מה שמגולם בו נתון בהכרח יום-יום לכל מיני חק-

"דע מאין באת"

דברי הח' פנחס טובין

עים עוד פרוליטארים רבים בשדות ה-
שוביניזם, בשדות מבצעי הרצח — מקי-
ביה ועד כפר-קאסם, מבצעים אשר המי-
טו קלון והטביעו אות קין על מצחה של
מדינת ישראל הרכה בשנים. עוד פרו-
ליטארים רבים נתונים להשפעתם של
אלה, המטיפים אהדה לפוטש הקונטר-
מהפכני בהונגריה, הקוראים לשביתה
סולידארית עם חלאת המין האנושי, אשר
בראשסיסמותיה, סיסמות הפורעים ב-
הונגריה, התנוססה הסיסמה — לתלות
את היהודים על העצים. עוד פרוליטארים
רבים מורעלים מהעתונות המשמיצה
השכם והערב את מחנה הסוציאליזם, ה-
מסיתה הסתה שלוחת-רסן נגד המגדלור
של האנושות בתבל כולה — נגד ברית-
המועצות, אשר הצילה את העם היהודי
מידין של היטלר, אשר מקרינה אור של
אחות-עמים, אור של ידידות כלפי כל
העמים ועמנו בתוכם.

אכן, במרחקים אלה תועים עדיין הר-
בה פשוטי-העם, הרבה עמלים תמימים.
אולם כשם שאני באתי יבואו אף הם
למפלגה הקומוניסטית. הם יבואו במלוא
הלהט והכנות הפרולטארית. הם בוא יבו-
או וכמוני יגידו: אנו תמימי דים עם
הדו"ח של הוועד המרכזי של המפלגה
הקומוניסטית הישראלית. כי זו היא ה-
דרך הגואלת את האדם מניצול בידי אדם
ואת העמים משיעבוד. זו היא הדרך ו-
אין בלתה. בדרך זו הלכו 900 מיליון
אנשים והם מגיעים לחיי אושר, רווחה
וכבוד, בדרך זו תצעד האנושות כולה.

מה קולעים הם דבריו של פראנסוא
בספרו של אראגון. "הקומוניסטים":
"ומה סופנו בלי המפלגה? שוטים כ-
שאר הבריות... שאינם מרחיקים ראות
מקצה חוטמם... שואל אני את עצמי:
היאך אפשר לחיות ולא להיות בן ל-
מפלגה! למה מצפים הבריות? לנס מן

חברים!

בפתח דברי הנני ואומר: אני תמים
דעים עם הדו"ח של הוועד המרכזי.
קיימת אימרה יהודית מסורתית "דע
מאין באת". זוהי אימרה אקטואלית ב-
כל זמן ועידן. זוהי פארולה חשובה ו-
ממצה ורבת משמעות. זוהי תרופת אמת

נגד כל מחשבה עקומה החודרת אליך,
למוחק וללבך מתוך ההשפעה של הסבי-
בה המסיתה, הריאקציונית. המלבה יצרים
שוביניים ומסחה את דעתך לפעמים מי
האידיאה הנעלה, מהאידיאל הכלל אנושי
— מהאינטרנציונליזם הפרולטארי.

ורבות הן המחשבות בלב איש... ב-
מומנטים כאלה זכור והיזכר נא באימרה
הנודעת: "דע מאין באת".

חברים!

ממרחקים באתי למפלגתנו ולחזקתה
ה-13.

אמנם, לא ממרחקים גיאוגרפיים, כפי
שבאו אורחניו היקרים מחוץ-לארץ, אלא
ממרחקים מהותיים. במרחקים אלה רי-

השמים? לשלו צלוי? אנו, עובדים
אנו... מסבירים לבני-אדם... מגלים
את הכזב."

אכן, חברים, אי אפשר לחיות ולא
להיות בן למפלגה הקומוניסטית!
חברים!

אני רואה לעצמי חובה להגיד משפטים
מעטים לאותם החברים, אשר אמרו מעל
במה זו, ש"קול העם" משעמם הוא.

חדאי, מתפרסמים לעתים מאמרים,
אשר כתובים בצורה משעממת. לפעמים
אני משתעמם בקוראי את מאמרי אני.
ברם, עיקר טענות החברים הן כלפי מא-
מרים, אשר תוכנם חוזר ונשנה. ונאמר
בגלוי-לב ובכל הפשטות: האם אין הכ-
רח חיוני לחזור ולשנן ולכתוב לעתים
קרובות על נושאים כגון: אינטרנאציו-
נאליזם פרולטארי, על בעיית דו-קיום או
דו-מלחמה, על מדיניות השלום של ברית
המועצות, על המדיניות העקרונית שלה,
על בעיית יחסי ישראל-ערב, על אחדות
המאבק של העמלים, על הפתרוניות, אשר
מציעה מפלגתנו לשאלות החיוניות של
ארצנו? האם כל הנושאים שהזכרתי
משעממים הם? האם לא זקוק חבר ה-
מפלגה לחיסון והדרכה פוליטית יום-
יום? האם יורדים נושאים אלה מעל סדר
היום שלנו?

הרי נושאים אלה גופא הם לחם-חוקם
של העתונות בארצנו, העוסקת בשיסוי
וברכילות, המלכה שנאה גזענית, המל-
עיטה את מוחות הנוער שלנו בטמטום
מליטאריסטי ובחינוך האומר שיש לר-
אות את הערבי "דרך הכחנת של הרו-
בה". ייתכן, שכתובה רכלנית, בה נוק-
טת העתונות הנ"ל, אינה משעממת. או-
לם היא מלוכלכת ובזויה ועתון שלנו
נועד להאיר את הבעיות היסודיות באור
נכון. את האור הזה יש להחדיר לתוך
מוחתיהם של רבים, של פשוטי-העם. ו-
חבר המפלגה חייב לשקוד על כך, חייב
ללכת בקרב ההמונים. והמאמרים "המ-
שעממים" של "קול העם" צריכים לשמש
לו צידה לדרך. נושאים שעומדים על
סדר-היום שלנו — מחובתו של "קול
העם" לעסוק בהם!

הנכון הוא, שהעתון שלנו זקוק לתו-
ספת כתיבה ממקומות העבודה, ממקו-

מות בהם מפכים החיים הטהורים, חיי
עמל ישראל. כן צריך שבעתון שלנו
יופיע דברו המחוספס של האדם העובד
בסדנא ועל הפיגומים — דברו הפשוט
והמשכנע של הפועל כמות שהוא. וזהו
תפקידם של חברי המפלגה במקומות ה-
עבודה.

חברים!

החבר מיקוניס דיבר בהרצאתו על או-
פן עבודתנו בקרב העמלים. ובכן, כיצד
להעמיק ולשפר את עבודתנו בקרב מע-
מד הפועלים?

אני רוצה לדבר בגלוי-לב ולומר שב-
שנה האחרונה לקו תאי המפלגה בחס-
נות ולמדנות עקרה. לעתים קרובות קו-
רה, שבתא זה או אחר יודעים, כביכול,
בדיוק מה שמתרחש בקרב יהודי ברית-
המועצות, ואין יודעים מה מתרחש ב-
מקום העבודה; יודעים בדיוק מה אמר
זלצברג או רכלנים ובדאים כדוגמתו, ו-
אין יודעים מה אומרים הפועלים במקו-
מות העבודה. חברים, יש לחדול מכך.
העתונות הריאקציונית, "הבלתי משע-
ממת", מעונינת שקומוניסטים ישקעו ב-
ביקורת עצמית. על ברית-המועצות, כדי
לנתקם מתפקידם — להדריך את ההמו-
נים במאבקם היומיומי וההיסטורי. אל-נא
גילכד במלכודת זאת. עלינו להיצמד חזק
חזק להמוני העובדים במקום העבודה ו-
בשכונה. הם זקוקים לנו. שובתי "אתא"
קיבלו את נציגי הוועד המרכזי של מפלג-
תנו במלוא האימון והכבוד. הפועלים
מקשיבים לדברינו, הם קוראים את כרז-
תנו, הם מאמינים לנו, הם יודעים, ש-
אין אצלנו אחד בפה ואחד בלב. הם
יודעים, שאין אנו דומים להנהגת מפ"ם,
אשר רוצה להנות מן השלטון ומן האו-
פוזיציה לשלטון כאחד, אשר מחפשת
דרכים להפיק רצון המעבידים ורצון ה-
עובדים כאחד — דבר אשר כמוהו כ-
קרח צלוי.

חברים, הפועלים מאמינים לנו, וב-
עבודתנו העתידה תלוי הדבר שאימון
זה יגבר וילך.

נישא באומץ את הדגל של מפלגתנו,
דגל המרכסיזם-לניניזם. נישא בגאון את
התואר הנעלה — קומוניסט.
תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית!

למען תרבות של פאטריאטיזם ישראלי ואינטרנאציונאליזם פרולטארי

דברי הח' אלכסנדר פו

נוכל להצביע על קיומם של שני עקרי רונות אלה בתחומי יצירתה, באשר מאבק ממין זה ממנה והלאה, הוא זה לה, היא פונה לו עורף ומתחמקת מלהמחישו הלכה למעשה.

לצערנו הרב, הקו המאפיין את דמיון תה של ספרותנו הריהו קו של בריחה טוטאלית מן המציאות ונטישת עקרונות אלה ע"י כל הסופרים, המתקדמים, שהכרתם המעמדית מפגרת פייגור עצום ממדים אחרי כשרונם הספרותי. ולא יפלא, איפוא, הדבר, אם למעשה נמצאים סופרים אלה משרתים בשגגה רכובה על במידת את הבורגנות, את שנאת העמים ואת המערכה האנטי-מעמדית — האנטי-פרולטאריט. במלה אחת, לכל היותר היא ספרות של מבוכה הרתומה בעגלת ליברליזם מחונחן ותועה-דרכים. זו היא ספרות, שאינה יודעת ל"אן לשים פעמיה וכיצד לש"רת עקרונות נעלים אלה — את הפטריאטיזם הישראלי והאינטרנציונאליזם הפרולטארי. אבל אין בעובדה זו שמץ מתהליכי המקורות, באשר ההתעלמות בכוונה-תחילה משני העקרונות, יסודה בבסיס הפוליטי-רעיוני עליו בנויה השקפת-עולמם של יוצרים אלה, ומאליו ברור ומובן כי בהעדר יציבות מעמדית-פרולטאריט ניטלת גם הרוח ממפרשי המאבק העקבי בשם ולמען ספרות לוחמת ובורגנית — ספרות מתקדמת ללא מרכאות.

נרשא הנושאים — אחוות-עמים

חברים! עיקר-העיקרים, הטבוע בלב מאבקה של מפלגתנו והעובר

כחוט-השני בדו"ח של הועדה-המרכזי, מושתת על שני סעיפים: פטריאטיזם ישראלי ואינטרנציונאליזם פרולטארי. שתי נקודות-מוצא אלו, כוחן יפה לשמש אבן-הבחן גם לגבי פעילותה היומיומית של הספרות כבא-כוחה ה"תרבותי של מאבקנו זה. בהן הבראשית האחרית האידאית לכל מבצע ספרותי במציאות-נראנו. אולם בסקרנו את הספרות הישראלית בכללה, לא

ומשום-כך — תרתי משמע! — כל הספרות של מפ"ם, אחת-ע ומפא"י וה' ריהי ספרות של מבוכה ובלבול חר- שים, ספרות של בריחה. זו היא אותה בריחה-חדעת, הגורפת את סופרינו אל חופי הנושאים ההיסטוריים מחד ואל המיסטיציזם הקפקאי ופורנוגרפיה חס- רת-אונים — מאידך. מובן, שאין כל רע בפנייה אל הנושא ההיסטורי כש- לעצמו, אולם הסיבתיות שבפנייה זו נעוצה בהעדרם של הרצון והיכולת להתמודד פנים-אל-פנים עם המציאות, התובעת פתרון ותשובה מידיים, בזמן שההיסטוריה אינה תובענית כל-כך ומאפשרת לו, לסופר, לעשות בה כא- וות-נפשו מבלי שיתחייב במאומה לג- בי היום הזה.

הנה משום-כך נכתבו ספריו היפים של מ. שמיר («מלך בשר ודם» ו«כב- שת הרש»). סופר מוכשר זה — וכי- מוהו גם רבים אחרים — מחפשים אחרי נושאים המאפשרים להם הת- חמקות-שבמתכוון מן הנושא המרכזי, נושא שהוא ציפור-הנפש של חיינו המדיניים והתרבותיים בארץ זו, נושא שבלעדיו לא תתכן יצירת-אמת בספ- רותנו, נושא-הנושאים, ששמו **אח- וות-עמים!** מציאותם של שני עמים-אחים בארץ זו, פרשת יחסיהם ועמדה ברורה לגבי ראיית ההתפת- חות שביחסי-הגומלין בהווה ובעתיד — הנה היא שאלת השאלות עליה חייב לתת תשובה הסופר המתקדם- באמת. **אחוות-עמים** — זה הוא ה- נושא המרכזי שמחובתו להדריך את הספרות העברית. נושא זה חייב לש- מש מסד ומצפן ומטרה למצפונה של הספרות העברית. באין נושא זה — לא שווה ולא תהיה שווה הספרות ה- עברית את ערך הנייר עליו חקוקת אותיותיה!... **אחוות-עמים** — זה שלום; **אחוות-עמים** — פירושה סולידאריות פורה ומפרה; **אחוות- עמים** — זו היא השתלבותנו האור- גאנית בחיי-עמי-המזרח-התיכון; **אח- וות-עמים** — פירושה הקץ לשפי- כות-דמים, הקץ ל«איהבנות» המאור- גנות יפה ע"י האימפריאליזם ומציי-

תיו בארצנו. הנה נושא זה תובע מסר פר מתקדם את גאולתו, את העמדתו בראש כל הנושאים. אך היות וסופ- רינו «המתקדמים» אינם מסוגלים לתת תשובה פטריוטית-אינטרנציונליסטית לשאלה זו, באשר האידיאולוגיה של- הם עשויה טלאי-על-גבר-טלאי וכל «מהפכותם» מתבטאת, לכל היותר, במליצות שדופות ובלתי-מחייבות על «אמנם» ו«ברור ש...» — הרי שמר- בנת אולת-נפשם ומובנת בריחתם מ- נושא זה, כשידיהם נתונות על ראש- מבוכתם. הנה בזה חולשתה המדהימה וחסרת המצפון של הספרות העברית בכללה, חוץ מנסיונותיהם בשטח זה של הסופרים הקומוניסטים שבארצנו. **דרוש יחס מפלגתי נכון לאינטליגנציה**

ועתה, חברים, נפנה לענין אחר, שמהותו מכוונת כלפי-פנים, ז"א — כלפי הנעשה במחננו גופו. בדין-וחש- בון של הוועד-המרכזי נאמר באומץ ובגילוי-לב המעורר כבוד, כי בשאלת הטיפול באינטליגנציה לא עמד הוועד- המרכזי על הגובה הדרוש וזה לא משום אי-יכולתו להתעלות לגובה זה, אלא מסיבת עומס-עבודה וחוסר-זמן. אם כי קשה במקצת להשלים עם ההז- נחות הלא-מעטות שנגרמו ע"י סיבה זאת — הרי כנותה של הביקורת העצ- מית של הוועד-המרכזי מכפרת במידה רבה על חוסר-טיפול זה. חברים, שא- לת האינטליגנציה וכל הכרוך בה — שאלה עדינה היא הזקוקה לאמצעי- טפול והסברה, שמידת הרגישות שב- הם חייבת לפעול כמדחום מדויק. שאלה זו, בדרך לפתרונה הנכון, עלר- לה להשתפר ולהתחזק גם בעזרת אר- תו הגרעין המפלגתי — ואני מדגיש זאת בגאווה רבה — שגדל והלך מזד- עידה לוועידה. נתווספו אלינו כוחות אינטליגנציה, שיכולים אנו להתברך בהם, בתנאי שהמפלגה תשכיל לספל בהם בצורה נאותה ונכונה. וכאן בר- צוני להתעכב על נקודת-כובד אחת: בדו"ח של הוועד-המרכזי ישנו סעיף בשם «נגד הרביוניזם ונגד ה- דוגמטיזם». יש לברך עליו ולקדמו

בשמחה ובסיפוק. חברים, ברור שמחור בתנו לשמור מכל משמר על האחדות הרעיונית, על עקרונות פרוגרמטיים; ברור שמעמדנו תובע מאתנו בכל עת וללא ליאות לגונן על ברה"מ ממש מיציה ומסלפי השגיה ההירואיים בכל שטחי החיים; מחובתנו לעשות זאת גם במצבים בהם לא כל החברים מתמצאים נכונה בשאלה זו או אחרת; גם בזמן שמתעוררים ספקות לגבי ערכה המהותי של התרבות הסובייטית, כפי שהתבטא הדבר בשיחות וויכוחים, ש"היו בזמן האחרון בין חברינו. כל זה אמת וציב ונכון וקיים! אבל, חברים, יש להזהר מדבר אחד: אם יודעים אנחנו מה טיבו של הרביזיוניזם, הרי באותה מידה מחובתנו לדעת מה טבעו של הדוגמאטיזם, כיוון שהוא, הדוגמאטיזם, לפעמים מסוכן יותר מהרביזיוניזם עצמו. ויש ויש בינינו דוגמטיקונים מדופלמים אשר כל הבעת דעה, שאינה הולמת את טעמם ומרשיגיהם על בעיה זו או אחרת, מסמירה את שערותיהם וכבר מוכן בידיהם פתק הרביזיוניזם שהם מדביקים על הזולת. כן, חברים, יש בינינו דוגמאטיקונים מיושבים כאלה. איסובלנות ממין זה יש לעקור מן השורש וללא רחמים, אם ברצוננו לקרב אלינו חוגי אינטליגנציה רחבים. הרי המפלגה עצמה מודה בכך, שהאינטליגנציה היא מכשיר רגיש מאד, ואם כך פני הדברים, הרי לא יתכן להפוך את הסברה המארכסיסטית למקל-חובלים, באשר אין המארכסיזם יכול לשמש שוט המונף על חברי המפלגה או אוהדיה הצעירים — עליה להיות אומנת-מטפלת בעלת אורך-רוח במידה שהענין אינו נוגד את העיקר. בקיצור, המארכסיזם שולל את הגישה המאפשרת הפירכת טעם אישי לאידיאולוגיה. דבר זה עלינו לזכור אחת ולתמיד, בבואנו לספל בבעית האינטליגנציה. הסברה, הסברה ושוב הסברה, ואל נתבייש בכך שבתוך האינטליגנציה שלנו יש, אולי, כ-70% הזקוקים לאורך-רוח זה ולשיטת הסברה זו. בשאלה אחת אין ולא יכולה להיות כל פשרה — והיא

שאלת מלחמת-המעמדות, שעליה חייב להתבסס מאבקנו למען תרבות ישראלית אחרת — תרבות קומוניסטית, השואבת מכל המקורות המתקדמים של עברנו ובכור-ההיתוך של מלחמת-המעמדות מראה את הדרך לעתיד-לבוא. אבל, מצד שני, אין על המפלגה, או על מישור מחבריה, להסביר עקרון זה מעמדת הצלפה ב"כזה ראה וקדש" ואל תחרוג כמלוא הנימה מתחומים אלה. לא תמיד מסוגלת האינטליגנציה בתור שכזאת לקבל מיד את העקרון במלואו. ועל-כן שוב ושוב — אורך רוח!... בטוח אני כי האינטליגנציה שלנו, בהדרכתה של המפלגה, לא תכזיב ולא תאכזב, אם ננהג ביתר גמישות. וגמישות זו אין פירושה ויתור כלשהו על עקרונות, כי אם ויתור על הקפאת האות החקוקה מתוך ראיית-הנולד.

חברים! החבר שמואל מיקוניס סיפר על עובדת נשירתם של כמה חברים לאחר הוועידה ה-20 ובעקבות הגיוויים האכזריים על השמדת חלקם הגדול של סופרים ואמנים יהודים בידי כנופיות הקונטר-מהפכניות של בריה. עובדה זו, חברים, היא עובדה שאין להשתומם אם היה בכוחה לזעזע עמוק אנשים וחברים מסויימים. אנחנו — הקומוניסטים הישראליים — אנשים בעלי אופי חזק הננו, מפלגתנו צועדת קדימה, כשהיא גדלה מיום-ליום הן בכמות והן באיכות, ודווקא מסיבה זו אל לנו לפחד מלומר דברים ברורים, המכוונים פנימה, לגבי עצמנו: בעקבות גילויים אלה חבל שהתרשלנו ולא נטלנו לידינו את יוזמת ההסברה מעל דפי "קול-העם" וכוה לעקור את נשק ההשמצה כלפי ברה"מ מידי האויבים מימין ומשמאל. היה עלינו להבין, כי מבחינה אמוציונלית עלול מקרה מעיב זה לפגוע קשות בבלתי-היציבים שבחברינו; היה עלינו להבין, כי בשאלה זו עלולה ההתרשמות הרגשית להעיב על צלילות-המוח ולחפש לעצמה פורקן סובייקטיבי במסקנות הפורכות מאלו, שבכוחן להתגבר בנשק הניתוח האובייקטיבי — ניתוח מארכ-

סיסמית-לניניסטי — על רגשות אוב-
דת חושים ודרך. על-כן חושבני, שש-
גיננו שגיאה שלא-במתכוון בשתיקתנו,
שנתפרשה בצורה מסולפת ע"י הרי-
אקציה הישראלית וגרוריה. ולא רק
במחננו חלה נשירה זו. הנה, למשל,
הסופר הוברד פאסט, שנדרדר עד לי-
די הכרזתו המגוחכת בדבר "קטני ה-
אמונה והקומה" שבמנהיגי ברה"מ ועל
כך, ש"מעלתה הוא יקדיש את מלוא
אוננו למלחמה למען הדימוקראטיה ה-
אמריקאית". יש בינינו חברים המצ-
טעים על הדרדרותו של הוברד
פאסט, ואילו אני סבור, שיש להסביר
הדרדרות זו מנקודת-ראות מארכסיס-
טית. האבחנה השטחית ביותר תעמי-
דנו על עובדת הסובייקטיביות והאגו-
צנטריות המופרזים שבאישיותו. הו-
ברד פאסט לא היה מעודו קומוניסט
במלוא משמעותו של מושג זה, כי אם
חבר-אוהד, שהכרתו הפוליטית-המעמ-
דית התבססה בעיקר על התפילה הא-
מוציונלית של בעיות המאבק הפולי-
טי-מעמדי, ותפילה זו היא שכפתה
עליו את התחושה הסובייקטיביסטית
של הקומוניזם, כשבמרכזו ניצבת קו-
דם-כל אישיותו של הוברד פאסט עצ-
מו. נשירתו והדרדרותו היו תוצאת
הפגיעה שנפגע ה"אני" שלו ולא שום
דבר אחר. ועובדה זו מציינת מה דל
היה הבסיס הרעיוני עליו הושחתה
השקפת-עולמו האנוכית של סופר
זה. אחרת לא תתואר ולא תשוער פרי-
שה שחורה ומשחירה כפרישתו. ואם
כך הם פני הדברים — אין לנו על
מה להצטער. יקברו המתים את מת-
הם. הוברד פאסט היה רקוב בתוך תר-
כי נשמתו האגו-צנטרית.

על הביקורת הספרותית להיות צמודה לתנאי המאבק שלנו

חברים, ישנה עוד בעיה אחת שבר-
צוני להעלותה על במת-הדיון, והיא
— בעית פעולתנו התרבותית להבא.
דומני שלא אגזים אם אקבע
כי בשטח הביקורת הספרות-
תית שלנו חשוב שנהיה נאמנים לעק-

רון מהותי אחד: לשאוב ממעינות ה-
ביקורת הסובייטית רק את החומר ה-
עיוני והמדריך שבכוחו לעזור לנו ב-
אופן ממשי בעבודתנו הספרותית של-
נו. אין לנו כל צורך להשתמש בחומר
זה בוויכוח לשם וויכוח, באשר עלול
הדבר להטעותנו לא-מעט, אם ברוב-
נהייתנו אחרי מה שנאמר שם נשכח
לפתח את מחשבתנו, כדי ליצור
ספרות קומוניסטית ישראלית בתנאי
המשטר הקפיטליסטי. ושוני דק זה,
שבין הספרות הנוצרת בארץ הבונה
קומוניזם לבין הספרות הלוחמת בקר-
לוגיאליזם ובקפיטאליזם, אסור לנו
לשכוח על קיומו, כי הוא קובע הרבה
מאד הן בהערכת המציאות שלנו והן
בנקיטת אמצעים אמנותיים ההולמים
ספרות נאבכת עם האימפריאליזם.
לנו חשוב להדגיש, השכם והערב, את
העיקר הכולל של הספרות הסובייטית,
והוא: זו היא ספרות חדשה, ספרות
הומאניסטית בהא הידיעה, ספרות בה
האדם, אושרו ועתידו עומדים במרכז
עניניה ומטרותיה. הנה את העיקר
הזה עלינו להנחיל לציבור הישראלי
מבלי לטבוע בים של פרטים ופרטי-
פרטים לגבי כל מה שנכתב וכל מה
שהולל או בוקר בברה"מ, באשר לא
תמיד בריא להעביר צמחי-ביקורת
ממציאות אקלימית אחת למציאות שר-
נה ממנה תכלית השינוי. גישה כזאת
עלולה להביא לידי וולגאריזציה מיכא-
ניסטית של עקרונות נעלים. אסור לנו
להשתמש במושגים על הריאליזם ה-
סוציאליסטי, כבמושגים קפואי-חוק ר
אמצעי-ביטוי ההופכים את הריאליזם
הסוציאליסטי להעתק-זים נאטוראליס-
טי. אין צורך להפריז בשימוש בביקורת
הסובייטית בוויכוחים שלנו ולהדפיס
90% ממאמרי "ליטרטורנאיה גאזיטה"
מחד ו-90% מ"בולשביק" — מאידך,
ואת החומר הזה להציג בפני קוראי-
נו כחומר כמעט "מקורי" שלנו. זה
הוא צדה השני של מטבע הדוגמטי-
זם, שאינו מבחין בשוני הדק, שעליו
דיברתי. ברית-המועצות וספרותה
תמיד שימשו וישמשו לנו אבן שוא-
בת, אך חלילה לנו בלהיטותנו הרבה

להפכה לאבן סוקלת, אם גשתמש ללא
 אבחנה בכל-מכל-כל ללא הגיזון של
 זמן, מקום וצורך. יעודנו ותפקידנו
 כאן, בישראל, הם אחרים מאלה של
 סופרי ברה"מ. סופרי ברה"מ עומדים
 בבנין הקומוניזם עם כף-סיידים בידי-
 הם, ואילו אנחנו חייבים למתוח את
 פתיל-הדינאמיט, כדי לקרקר את קי-
 רות המשטר הקאפיטאליסטי. אסור
 לשכוח זאת, כי אחרת נפול, כפי שצ-
 יינתי, לבור ההעתק-זים.

ולבסוף, חברים, ברצוני לספר לכם
 על אחדות חוברת אחת בשם „דרכים
 חדשות“, שקבלתי הביתה — חוברת
 שהוצאה לאור ע"י הכת הרביזיוניס-
 טית שטראטאה מן המפלגה. ובכן, ב-
 חוברת זו קראתי ביקורת די מענינת
 על ספר שיריו של אלכסנדר פן. המ-

בקר, הנהנה הנאה מלאה משירי המו-
 לדת הליריים של אלכסנדר פן, מביע
 בסוף מאמרו את „צעריו“ הרב על כך,
 שהמשורר פנה מזה עשרים ושלוש
 שנים אל השירה הפוליטית והפך לא-
 חד מאומרי ה„הן הפסקני“, כשבין ה-
 „נגד“ וה„בעד“ שלו אבד לו חן הספק
 האנושי. זה הוא זה! תרשו נא לי,
 חברים, לענות למבקר הנכבד מבמה
 נעלה זו דברים כדלקמן:

בשם נשיאות ועידת מפלג-
תנו ה"13, בשם הצירים ובש-
מו של אלכסנדר פן, הריני מו-
דיע בגאווה גדולה, כי בין
ה„נגד“ וה„בעד“ נמשיך לש-
רת את „בעד הנגד“ עד בוא
הנצחון.

המפלגה הקומוניסטית לימדתני להבין את המולדת

דברי הח' חיה קדמון

חברים יקרים !

זוהי התעידה הראשונה שאני משתתפת בה בתור קומוניסטית, והרשו נא לי להקדיש את מרבית דברי למעין חייו דוי אישי על אותה דרך שעשיתי עד

שהגעתי אל המפלגה הקומוניסטית, משום שסבורה אני וגם בטוחה שזאת תהיה דרכם של רוב האמנים והיוצרים הישרים במחנה הבורגני שטרם הגיעו אלינו, בין אם יהיה זה בעוד המפלגה משמיעה את ה"נגד" שלה כתגר למשטר הקיים, ובין אם כאשר נתחיל את הבנין הגדול של ה"בעד" — בטוחה אני כי דרכם של רוב האמנים תהא דומה לזו שלי.

אני גדלתי בארץ הזו מילדותי, אולם רוצה אני לומר זאת בכל הכנות וללא שום תפארת מליצה, שהרגשת המולדת הורכשה לי רק במפלגה הקומוניסטית. כשקראתי לפני שנים אחדות את הכרזתו של המשורר הדגול פבלו נרודה למפ-

לגתו : «את השיבות לי את המולדת כאי-לו חזרתי ונולדתי מחדש», או את ברכתו של אראגון למפלגתו : «את השיבות לי את ז'אן ד'ארק !» חשבתי שאלה הן מליצות של יציאת ידי חובה. היתכן — חשבתי — כי דחקא המפלגה הקומוניסטית היא המחזירה למשורר את הרגשת המולדת ? אבל עכשיו לאחר שחייתי במפלגה שנים מספר ונודעתי עם מאבק, קה, רוצה אני לומר שתחושה זו של המולדת כמשהו כה יקר שהדאגה לשלומה אינה נותנת ממש לעצום עין בלילה, הרגשה זו שכל מה שקורה כאן עד קטון פרטי הפרטים הוא שלך, ההרגשה שאי אפשר, כמו שעושים זאת רוב המ-שוררים שלנו, להשתתף במלחמה ולא לכתוב עליה, שאי אפשר רק לעטוף את הדגל הציוני או הדגל הלאומי מסביב לאילו מטאפורות מוזרות, שמולדת איננה רק נוף, שמולדת היא ראיית כל הדברים כנובעים מן החרדה והמאבק לשלומה — כי הרגשה חיה ומדריכה זו ניתנה לי רק במפלגה הקומוניסטית. ואני יכולה לומר באותה הפשטות : «הו מפלגה, את השיבות לי את עמוס !» שנים רבות לימדתי את דברי הנביאים לתלמידי בבית-הספר, אבל רק עכשיו, במפלגה, נתפעמה בי בכל עוזה הרגשת הגאווה של עם עתיק יומין, שיחידי מכל עמי הקדם השאיר בכתובים את דברם של המקופחים, הרעבים והמנוצלים במלים בוטות, שהפכו לנס מרד למלחמות שחרור בעמים רבים ובתקופות שונות כל כך. ורק עכשיו בתוך המפלגה, מפלגתם של הרעבים, המנוצלים והמקופחים הרגשתי במלואה את הגאווה הלאומית הג-

דולה המטיחה את דברה בפני פרנסי ישראלי: מה לנו להתרפס בפני תרבות הקוקה-קולה והרוק-אנדרול? זוהי, חברים, תמצית מה שאומרת המפלגה בראשי הפרקים על המורשת הלאומית המתקדמת. העובדה שהמפלגה שלנו נתנה מקום נכבד כל-כך לפרק על התרבות הלאומית — הריהי אות כבוד לה! המפלגה לא תגות האחרות המרבות כל-כך להג על תרבות ולאומיות צרופה, על פטריוטיזם ואהבת מולדת — הן לא מתפנות לתת את דעתן במצע ופרוגרמה שלהן לבעיות התרבות. אך המפלגה הקומוניסטית הישראלית, מתוך פטריוטיזם האמת שלה, היא המתחה את הדרך גם לפתרון בעיות התרבות הלאומית, והיא היא הנותנת ליוצרים שנצטרפו אליה את הרגשת המולדת.

גם את תחושת הצמידות למעמד, למעמד הפועלים, למעמד היוצר את כל הנכסים החמריים והרוחניים — גם תחור שה זו הקנתה לי רק המפלגה, אם כי יצאתי וחייתי כל חיי בשכבות עמלות. הרגשה זו גיסת גורקי באותו פסוק מהורלל: „האוסר מתחיל רק בשנאה לאי האושר“. מי שאינו מסוגל לשנוא את הניצול, את המלחמות, את העוול, מי שאיבד את רגש החמלה עד לדמעות, עד להתקוממות כל החושים כנגד מוליד העוול, מי שהפך ציני ואינו מסוגל יותר לאהוב — הוא אינו מסוגל גם ליצור, כי הוא חדל להיות אנושי. התרבות הבורגנית של ימינו משאירה ומותירה את היוצרים בתוכה — ככלי ריק ומנוח. אי-פילו הכאב והצער שוב אינם פורצים מתוכם בזעקת חיה פצועה, אלא בעווית קרה שכלתנית. הסופר הקומוניסטי יוצר מן השנאה לאי-האושר אותן יצירות המסוגלות לעורר את האדם לכיבוש האושר. חברים! כששמעתי כאן עכשיו את מכתבם של עותומן אבו ראס ומוחמד שריידי, רציתי לומר: הבה נהיה אנו היוצרים, זכאים וראויים לעמוד עמם בשורה אחת.

לא האינטליגנציה המתנפחת הזו, הרוצה ללמד הלכות למעמד הפועלים, לא היא תהא מסוגלת להעניק לעם ערכים שיעמ-

דו לעד, אלא רק אותה אינטליגנציה שתרכזה להאזין לקולו העמוק של העם מתוך מגע ושותפות חיים עמו, מתוך מאבק יומיומי עמו — רק היא תהא מסוגלת ליצור ערכים שיהיו מופנים אל העתיד, ולכן יעמדו לעד.

חברים! בחדשים האחרונים, בעיקר לאחר החעייה ה-20 החלו כל התצוצרות והשופרות למיניהם, ואף בין חברים שלי-נו יש ונתפשו לכך, מעלים כתרופה גוראלת ליוצר את הסיסמה של „החופש לטעות ולתעות והזכות לטעות ולתעות“. ואני רוצה לומר על כך כמה מלים, משום שאני נתנסיתי ותעיתי שנים רבות עד שהגעתי אל המפלגה הקומוניסטית. אני רוצה לומר שזהו חופש בזוי מאוד, חופש של אנשים המנסים להתעלם מן השרשראות הכבדות הכופות אותם למשטר הבורגני. צר לי מאוד על שנות תעיה הללו, על השירים שכתבתי אז, על ארץ השממה שבה חייתי, על החלומות שלא היו אלא תעתועים. לא מובן לי מדוע קיימים יוצרים צעירים בתוכנו שרואים בחופש הבזוי הזה איזו משאת נפש של הוכחת עצמאותם המחשבתית כביכול. האם לא מסעיר ומעורר השראה לעין ערוך גדולה יותר. הוא אותו חופש נפלא שעליו דיבר לנין „החופש לשרת ביודעין את הפרולטאריאט? כמה כנפים הצמיח הוא לשירת ימינו. במקום השרשראות שנסינו להכחיש את קיומן צריכים אנו להראות בגאווה את נימי הלב האיתנים הקושרים אותנו לעד עם המעמד שלו שייך העתיד, ואז נוכל להכריז כפי שעשה זאת ז'וליו קירי בחזית המפלגה הקומוניסטית הצרפתית: „מעוררם לא היינו חפשיים יותר“.

זוהי הדרך מאדמת השממה של היחיד אל אופק הכלל — זוהי, בפשטות, הדרך אל הריאליזם הסוציאליסטי, אל המתוד הנותן את המרחב הכביר ביותר ליצירת תו הרב-גונית של האמן מן ההמיה הלירית של הכינור או החליל ועד למרעם התצוצרות והתופים, מרחב הנפתח בפני האמן רק לאחר שהוא מזדהה לא עם מציאותו ומאבקו של היום בלבד, אלא אף עם עתידו. זוהי, על רגל אחת כל

ההלכה של הריאליזם הסוציאליסטי. מי שאינו מסוגל לראות כאן באנשים היושבים בוועידה את הגרעין המתחיל כבר לנבוט לעתידה של ישראל אחרת דמוקרטית, סוציאליסטית, את המסד המתעצב כאן בידינו, חברים, משום שאנו רואים כבר בבהירות גם את הטפחות — יוצר כזה לא יהיה מסוגל להגיע לריאליזם סוציאליסטי, שהוא המיצוי האמנותי המרוכז של הראייה המארכסיסטית לנייניסטית. ואני קוראת לאותם חברים

המתגעגעים „לקצת“ תעיות, „קצת“ דקדוגציה שיוכלו לתלותם כתו של „חופש היצירה“ — שורו אל המרחב הכביר שפותחת בפניכם הראייה המרכסיסטית, חושו בנשימת היצירה העמוקה שמקנה לכם הצעידה בשורות הפרולטאריין ומפלגתו המהפכנית!

אני רוצה לסכם את דברי בקריאת ה־שיר „למפלגה — תודה!“ שנכתב לכבוד וועידה זו.

למפלגה - תודה!

יש וברגע תרדמה נזרק לעברך כהרף מבט. כאן שהטלה אלי חלקת אגם. וברך גלים-גלים סוערת. נחבטת אל החוף היקיצה הדאוגה.

וכך מבעד לכל חלום. מבעד לכל טרדת חולין. מבקצת פתה אלי חיי צינו הלטושה והזקורה של קנה תותח משחית. אמריקאי. סוגר על חוף ארצי כצר על קרת נצורה.

וכל תנועת עפצף של צין זו נקלטת כבאדנות גלים רוגשת. נדאגה. בדפק התחושה של ממשות מולדת — שהענקת את לי. המפלגה.

מולדת — לא כסלסול זמירות בטליתות של תכלת בעוד צנניה זועק בשפת תגר בשוק. ולא בבר המגוף אחריו סלון ונדלת לבל יפרץ אליו יפיה קצו והפשוט.

אני גדלתי כאן. פה כל משעול מבר לי. אולם רק כך. המפלגה. הקכו מולדת לי ואהבה למין קרני-משוש לחוש קטן כחשו של הנקר לי הנלטשות לחניחות במאבק.

עוד בילדות ומרתי: „עולם ישן נחרימה“
אך חליו כלם היו דבוקים כנגע בדם —
ההתחבטות בתוך סורגי ביבר הרכוש, ופנימה
השאנה הערירית בשלל בלוי החפש המדומים.

רק את, המפלגה, נטעת בי את בטחת ה„אנו“
מול הרקב המתפרע של אותו ישן,
רקב שגסיסתו היא תנורי מידנק
ופתיונו מתת דולרים נבאשה.

רק כך, המפלגה, שתפתי ל„עולם חדש נקימה“
ולא רק מסדו, גם חלוניו — שלי, שלי כלם.
גם אם נקע בו ציר, גם אם סופה זרה מסגרותיו העקימה —
שלי הן הפרצות — לסתם אותן אני חיל בין חליו.

רק כך, המפלגה, אל מצמד מחר הכתפתי שכם,
ולא בכחול חולצה או דנדוני במות,
כי אם בעמס האפור של יומימי הלחם
בו משחיונה האבטלה שניה הגרומות.

וגם בעשית הוצה של און אלפי כתפים
בלהט בן אש אחת של הכרת אחדות —
כאות בשורה קרב כי כבר קורסה אפים
אל סצר מצעדן ממלכת העבדות.

ושם בראש כלן — שלוחה אל רם השחר,
כפף, המפלגה, מנחה הצועדים.
תמיד פרושה לאור, גאה לא-מנצחת,
לצין הלטושה אל המכורה — אגלף ודין.

תודה לך — כי גם ידי היום אוהזות בדגל,
כי גם שירי זונק ממרי יומך אל העתיד:
תודה — כי בצאתך היום חוגגת
פוצם גם בי הזמר, מפלגתי!

המוסף לספרות של „קול-העם” במאבקו

דברי הח' מיכאל הרסגור

חברים !

המוסף לספרות, אמנות וביקורת של „קול-העם”, על אף ממדיו המצומצמים, הנו כיום הבטאון הספרותי העברי היחיד אשר ראוי להקרא בפה

מלא מתקדם. לאחר ש„מבואות” מיסודה של מפא”י שבק חיים לכל חי (ובין כך מתקדם לא היה מעולם), מאחר ש„משא” מת כבטאון בפני עצמו ונהיה לתוספת שינאת הגויים השואגת של „למרחב”, מאחר שהמוסף לספרות של „על המשמר” התגלגל עד שפתח את טוריו לדעות אנטי-מארכסיסטיות מובהקות (כדוגמת הפירסום של שטח לאנטי-מארכסיסט סאנדאואר ולבני מינו), נושא מוספנו בלבד — לצערנו אומר אני בלבד — את נס התרבות המתקדמת הישראלית — אפילו אם נבטיה של אותה תרבות צנועים הם עדיין, צנועים מחוץ לתחום יצירתו של אלכסנדר פן, כמובן. למפלגתנו לא ניתנו האפשרויות המלאות אשר עמדו לרשות המפלגות הציוניות-הסוציאליסטיות להעלות קאדרים של יוצרים בשדה הספרות והא-

מנות, הביקורת והחינוך: בשעה ש-מפלגות אלו יכלו להקים מוסדות אשר יתפנו לספרות יפה, היו חברינו אנו במחתרת עמוקה ולחמו בכל כוחו-תיהם נגד המנדט הבריטי ותכניו. אבל חברינו ידעו גם אז — כפי שנרמז לא פעם בפירסומיהם של אר-תם הזימים — כי הם נושאי רעיונות השחרור אשר מהם שואבת ספרות מתקדמת באמת את אונה ואת מרצה. אנחנו חוליית הקשר בין אותם הזמנים ההירואיים לבין התרבות העתידה של ישראל, קרובה לעם, אינטרנאציונאליסטית, סוציאליסטית.

מוספנו לספרות לוחם נגד ה„איזמים” החותרים תחת תרבות האמון באדם ובכוחותיו, מבלי להתעלם מן העובדה, כי בארצנו אביה-טומאה הוא הנורמאניזם, כלומר אותה אורה מוסרית ותרבותית הגובעת מעמדת-המפתח תח התפווה עלידי „הקרן האמריקאית ע”ש נורמן למוסדות ישראל” בחיינו הציבוריים.

קרן זו הוותה את מימוש הדוקטרינה ע”ש איזנהאור בשטח התרבות הל-אומית עוד לפני ניסוחה הרשמי של „התורה” הנ”ל. הקרן מפקחת פיקוח מתמיד וכל-צדדי על התיאטראות הנתיבים על ידה, על האמנים הזקוקים לסטיפנדיות, לנסיעות-לימודים, הופעות בחו”ל או עזרה חומרית סתם. ישנו דוגמאות לא מעטות של יוצרים הערשיים שקר בנפשם שמא יכללו ברשימתה השחורה של הקרן. הקרן פועלת כדוגמת הש.ב. — בשקט וב-ענוה רבה, אבל הדימוראליזאציה אותה

היא מולידה מנחנת במידה גדולה את חיי התרבות הישראלית. תפקידנו הוא לעורר את דעת הקהל, את חוגי היוצרים, נגד מצב משפיל זה, ולנסוע בלבבות, אותה הרגשה של כושה מור לידת-נקם, אותה תשוקה יוקדת ליצירת אורח-חיים אחר, עליהם כתב גורקי. הקושי הוא בזה, כי רבים מחוגי ה-אינטליגנציה הישראלית, אשר האוירה הנוכחית בחיי התרבות בארץ נמאסה עליהם מזמן, או אשר רוחשת בו עמוק לליריקוני הקואליציה ולפרוזאיקוניה, או אשר מבינים כי המניע העיקרי של "הפילוסופיה האפלטונית" הרשמית הוא צמאון חוגים השליטים לשרת את הפוליטיקה האמריקאית — אינם מרהיבים עדיין עוז בנפשם להסיק את המסקנה ההגיונית מעמדתם, המסקנה כי רק שינוי מדיניות מההנהגה אלטרנטיבית אמיתית ל"דוקטריניזם" הקואליציוני. מוספנו יכול לעזור לאותם בני עמנו, אבל לא עלידי הורדת רמתו לרמת מבוכתם, אלא על ידי הבהרת העמדה הקומוניסטית בענייני התרבות הלאומית, מאחר שלא עמדה מסושטשת כי אם רק עמדה ברורה עשויה למשוך תשומת לב ולעורר כבוד. אנחנו עשינו למען ערעור ה-חייך אותו ביקשו יריבינו להגביה ביינו לבין המסורת הלאומית, העממית והבריאה, של עם ישראל. לא בלי ויכוחים עם חברים בודדים משלנו הדגשנו והדגמנו את התזים, כי הקומוניסטים הישראלים הם היוורשים החורקיים של כל היסודות האנושיים, הנאורים והמרדנים בקורות עמנו — מימי התנ"ך ועד למרד הגיטאות ומלחמת העצמאות. פירסמנו חומר על חגי ישראל, על מחקר התנ"ך, הדגשנו את שיתוף הפעולה המבורך בין התרבות העברית לאמנות הערבית; ונוסיף למלא חובתנו בהפגתו ובסילוקו של בול המוחין אשר נוצר כתוצאה מעמולת החוגים השליטים לזהות ציונות עם גאווה לאומית יהודית או עם פאטריוטיזם. על כן עושה מוספנו את אשר בכוחותיו כדי לעודד ולהעלות

ספרות וביקורת חופשית מכבלי השקפה האידיאליסטית-הלאומנית, ספרות וביקורת המשתדלות לציין את הקשר בין עמנו הקטן לבין העולם הגדול, תרבות של התאזרחות באסיה של הכאת שורשים בקרב העמים השמחחררים מעול האימפריאליזם. למען עתידה של ישראל באסיה חשוב יותר עטיובע אחד הכותב דברי אחר וזה ושלום, הקורא למאבק משותף מעשרה טנקים הדורסים בני אסיה תחת שרשראותיהם. הופעת ספרו של אלכסנדר פן "לאורך הדרך" תשמש ללא ספק קטאליזטור, המשפיע על חברינו הכותבים או השואפים לכתוב, ותחיש את התבגרותם האמנותית.

למטרה זו — חינוך אסתטי ברוח המארכסיזם — מוקדשת גם, במת ה-ויכוח אשר במוספנו. עלי לציין כי אין כל יסוד לחששותיהם של חברים מסויימים, הנבהלים משום מה כל אימת שדעה "צורמת" איכשהו מושמעת מעל אותה במה. אין בפני מה להתירא: העמדה הנכונה צפה תמיד על פני סערת הויכוח. המארכסיזם הנו בחור חסון אשר למד עם היחלדו, כדוגמת הראקלס האלוהי, להחניק את הנחשים השואפים להכישו. הרי אין לראות בו, במארכסיזם, קמע, סגולה ללידות קשות: כאן מדובר במדע. ה-דבר הזה אינו פחות נכון ומורגש בתחום ההערכה והביקורת הספרותית. אין דבר מסוכן יותר למאבק המארכסיזם בשטח זה מפשטנות, מולגארי-זציה. זה נשק, ללא ספק חזק מאוד, אבל גם מורכב ועדין מאוד. מניחי העקרונות הכלליים, אינם לוקחים בחשבון את החומר המציאותי, החי והמתפתח, אלא גחים מעליו במ-הירות סילונית ומפציצים אותו בהערות נחפזות ובלתי-אחראיות ומתארים לעצמם, כי ביצעו "גיתוח מארכסיסטי". חברים אלה אינם מקדמים את עניינו בשום אופן ופנים.

כדי להבטיח גישה בריאה לתופעות התרבות הלאומית, על מוספנו הספרותי ועל מערכתנו, לעודד כל יצירה

מקורית ונועזת, להעלות כל ניתוח מחדש, אנטי־דוגמאטי ולצד אלה, לגל מסע נגד ריקוד השדים האופורטוניסטי אשר משתדל בתופים ובמצלתיים לחסל את נקודת המבט הפרולטרית בעיני תרבות ולהחדיר במקומה את השקפת העולם הבורגנית, פשוטו כמשמעו. במוספים לספרות של העתונות הציונית־סוציאליסטית מתרגשים עתה נגד ברית־המועצות והקומוניזם סופרים ופובליציסטים, לאחר שבמשך שנים ביקשו לשכנע את ברית המועצות ואת הקומוניסטים בעולם כולו כי הם ולא אנחנו מהווים את התנועה המהפכנית בישראל. עתה, לאחר ש"מ־הפכנותם" שקעה ביוון הדוקטרינה, קופצים חצופים אלה וטוענים כי בכלל אין צורך במהפכנות, כי הריאליזם הסוציאליסטי פשט את הרגל, בקורצם עין למבקרים של הבורגנות ולסופריה, חוזרים הם למעשה על חרוזיו של ביאליק:

לא שונתם מקדמתכם
ישן נושן, אין חדשה;
אבוא, אחי, בחברתכם!
יחדיו נרקב עד־נבאשה!

ברי כי עלינו ללחום נגד חסלנות זאת, אשר מבצריה הם "משא" והמוספים לספרות של "על המשמר" ו"דבר", ו־להוכיח את ריקנות הסנטימנטליזם ה־זעיר־בורגני, הלאומנות בתוספת פלילים "ספציפיים" — הציוניות ושחיון־הנפש לבעיה החברתית אשר הם סימני ההיכר של תרבות החוגים הציונים־סוציאליסטיים בניוונה. אופורטוניזם ו־רביזיוניזם זה בעיני תרבות ואמנות התעצם מאד אחרי הוועידה ה־20 של מקב"מ, ופתח בהתקפת מצח על ה־אינטליגנציה הקומוניסטית והאוהדת. עלינו לקבוע בסיפוק, כי אף אחד מ־חברי מפלגתנו, ממשותפי מוספנו לא נחלש, לא נתערער ולא נטש את המערכה כתוצאה של התקפה רצינית זו. אך נחטא לעצמנו אם לא ניזהר, תוך כדי עשייה וכתובה נגד האופורטוניזם והרביזיוניזם, מפני ירידה אל האפיק היבש והצר של הכיתות, הסטיה

המסוכנת ביותר היא הסטיה אשר נגדה אין לוחמים, העיר פעם סטאלין. אין סיכוי כי נצליח לשכנע רחוקים או ספקנים, אין בטחון כי נעשה להבלטת גאון המארכסיזם והדרו אם לא נעלה על ראש דאגותינו את התנגדותנו הלוחמת נגד האופורטוניזם והרביזיוניזם, נגד השתחחות זו של חסרי חוש שידרה בפני כוכביו הכבויים של מעמד דו־עך. אין לנו מה ללמוד מסופרי "משא", דרך משל, המתבוננים באחורי ריה של הבורגנות והמגלים בהם שמש המאירה את דרכם. אבל הישגינו זה־אפשריים לא יובטחו אם לא נשכיל לשלב במאבק זה שילוב חי גם ניהול מלחמת חורמה בכיתות, במחלת תשנוק זו, אם לא נדע לגדוע אותו עץ יבש שעל ענפיו תלויים תקליטים סדוקים וסופרי ביטול להתקנת שירים, סיפורים ושאר "אפופיאות". הרביזיוניזם משתדל ליטול את המהפכנות מהספרות המהפכנית, והכיתות—את הספרות. לפי עניות דעתי, אין אויב גדול יותר לריאליזם הסוציאליסטי מה־פסבדו־ריאליזם־סוציאליסטי. כדי לדעת להבחין בין ערכים אמיתיים לבין העדר־ערכים בתחושת, על כולנו, הפלילים בתחום התרבות, לשעות לעצתו של לנין: ללמוד, ללמוד, ללמוד. את האויב לא נדע להביס רק בכוח צדקנו ההיולי, אלא חובתנו למחוק את גמגומיו תחת כובד עליונותו האינטלקטואלית המוחלטת, ולמטרה זו צריכנו כבר בציוד העיקרי: השקפת העולם המארכסיסטית־לניניסטית. הרצאותיו של הח' מיקוניס על ענייני תרבות היו בסיו להתגברות התענינותם של החברים האחראים, של הוועד המרכזי בכללו ושל הקאדר המפלגתי ברובו, בשאלות אלו. איזו מפלגה אחרת בישראל מגישה פרק שלם על בעיות התרבות הלאומית בראשי פרקיה לקראת ועידתה? אך בזה לא סגי. המלאכה אשר לפנינו מרובה ו־הזמן דוחק.

ראשי הפרקים, לרבות הפרק על התרבות, סייעו וסייעו לנו בעבודתנו,

אבל אנחנו זקוקים לעזרתם הפעילה והאישית של כל החברים, בכל שלבי האירגון המפלגתי. אין לנו כל התלהבות לאימרה הרומאית. הטוענת, כי בשעת מאבק על המוזות להאלם דום! לגין כתב את מאמרו על הספרות ה- מפלגתית בעצם ימי המהפכה הרוסית הראשונה, הח' מארס-סטה-טונג הנו מבקר ספרותי ומשורר דגול, הח' טר- ליאטסי עורך בטאון חברתי-תרבותי, ו- הח' טורו השקיע מרץ וזמן רב בגי- בוש של אותה משמרת נהדרת של מדענים, סופרים ואמנים, אשר היא גאווה של מפלגת האחות הצרפתית ותפארתה. אלה משלים ודוגמאות מאל-

פים לכולנו, ואין לי זמן להוסיף עלי- הם כהנה וכהנה. חברים! אני פונה למוסדות המפלגה אשר ייבחרו בוועידה וקורא להם לע- מוד לימין מוספנו, לימין המחלקה ל- תרבות המוזנות והמושבתת, לתמוך במאמצינו לשפר ולהרחיב ולהעמיק את עבודתנו, להאדיר את פעילות מפלגתנו בקרב האינטליגנציה העובדת והיוצרת — לאחר שהמציאות הוכיחה, כי תק- חת ההתחדשות העמוקה של חיינו בכל השטחים, בכלל זה בתחום התרבות, זו- רחת ברמה מעל לדגליה של מפלגת הפאטריוטיזם הישראלי והאינטרנאציו- נאליזם הפרולטארי — היא מפלגתנו הקומוניסטית הישראלית!

בדרך השירה הלוחמת

דברי הח' פסח בינצקי

בידי הפאשיזם ההיטלראי היו דוברים ויוצרים בשפת יידיש — שתי עובי דות היסטוריות אלו מעלות ביתר־שאת את הצורך והחובה לספוג בתרבות הלי אומית הישראלית, להעתיק לעברית, וי להנחיל לדור הצעיר בישראל את היר צירה התרבותית העשירה ביידיש.

במשפטים קולעים אלה וביתר הס' עיפים של הפרק „בשאלת התרבות הלאומית“ מבהירה המפלגה הקומוניסטית הבהרה מוחלטת, כי ההיסטוריה החדשה של עמנו בישראל לא התחילה עם העלייה הראשונה או השנייה, וכי לא רק שטות גמורה היא, אלא אף פשע לאומי לזרוק הימה אלפי שנה של חיי העם היהודי בארצות השרות. המפלגה הקומוניסטית נותנת תשובה ברורה לכל אותם ההרפתקנים הכנעניים, הרוצים להחזיר את התרבות הישראלית לתקופת הברבריות של האלילות לפי הדוגמה הקלאסית הידועה של הטבטונים הגרמנים.

ההיסטוריה של העם היהודי היא שרשרת ארוכה של מאבקים סוציאליים ולאומיים ומובן מאליו, כי ה' שגאה של הציונות והנאציונאליזם ה' בורגני לזה מה שמכנים „גלות“ ולש' פת יידיש, היא ביסודו של דבר שגאה מעמדית לתנועות העממיות הפ' רוגרסיביות בעם היהודי בארצות ה' שונות. ולכן אין דבר יותר הגיוני מזה, שהמפלגה הקומוניסטית כמפלגת הפאס' ריוטיוזם הישראלי הנושאת באחריות לעתידו של העם, מגשרת בין התנועות העממיות אשר פעלו בתקופות שונות לבין מעמד הפועלים בישראל כיושר לגיטימי של כל חיפה והטהור בעברנו הלאומי.

„אנחנו, סופרים ויוצרים ביידיש, אשר קשרנו את גורלנו בקשר בלי־ינתק עם המוני העם הנאבקים נגד הניצול המעמדי והדיכוי הסוציאלי כ־אחד, בעד עצמאות אמת של מדינתנו

ובעד הסוציאליזם, גאים על כי מפלגתנו הקומוניסטית הישראלית היא הראשונה והיחידה בין כל המפלגות בארץ הזאת, היוצאת בהצהרה ובהכרה, כי מעמד הפועלים בישראל הוא הנושא העיקרי של התרבות הלאומית, הוא־הוא המכיר בהמשכיות ההיסטורית של תרבותנו העממית.

אנחנו, שוחרי התרבות העממית ביידיש, מלאים הרגשת בטחון והוקרה עמוקה למפלגה, אשר בראשי־הפרקים לוועידה השלוש־עשרה רשמה לפניה ולפני המוני העם בישראל ובעולם את הדברים הבאים:

„העובדה, כי מרבית ומיטב הערכים התרבותיים העממיים של העם היהודי במאה האחרונה נוצרו בשפת יידיש; העובדה, כי רוב מניינם ורוב בניינם של ששת מיליוני היהודים שהושמדו

קרב הסופרים, המשוררים, האמנים ו-
עסקני תרבות היידיש בישראל, לתת
לנו יד כדי להרים את קרנה של יצי-
רתנו בישראל וכדי לשרת את המוני
העם ובמיוחד את העולים החדשים
במאבקם על חיים אנושיים בארצנו,
במאמצים להכות שורשים בישראל ול-
השתלב תוך זמן קצר במלחמה למען
הקיום והשלום.

יש צורך דחוף ללקט את כל יוצרי
ופעילי התרבות בשפת יידיש במפ-
לגה ובין אוהדיה מסביב לשבועון ה-
פרוגרסיבי "פריי ישראל" וההוצאה ה-
ספרותית "ישראל-בלעטער", הסטודיה
הדראמאטית "דער שטערן", הפועלת ב-
"תרבות לעם" וכו'. כדי לבצע את
המשימות החשובות העומדות לפנינו
ברוח החלטת החזידה ה-13 של מפלגתנו
הקומוניסטית.

אל ניתן לאויבי הקידמה והסוציאליזם,
ואנחנו מדגישים ביתר שאת: לכול-
שת, אפילו אם היא בולשת עברית, —
ללמד אותנו איך לפתור את הבעיה
הלאומית בארצנו ובארצות הסוציא-
ליזם. אל ניתן לריאקציה החשוכה חו-
פש פעולה בשטח ההפקר של רבבות
דוברי יידיש בארצנו.

אכן, חברים יקרים, לתרבותנו הי-
הודית העממית הפרוגרסיבית קרה ד-
בר גורא ביותר: ידו של אויב אכ-
זרי הנחיתה מהלומה כבדה על רא-
שינו. איבדנו את היקרים שבינינו, את
אלה אשר הובילו את ספרות היידיש
לפיסגת הסוציאליזם המתגשם. נפק-
דים היום משורותינו נושאי-הדגל של
ספרות-היידיש המפוארת של ברית ה-
מועצות: דוד ברגלסון, פרץ מארקיש,
לייב קוויטקא, איציק פפר, דער גיסתר,
דוד הופשטיין — שמות אשר כל אחד
מהם היה מספיק להיות כתר של
יצירה לעם שלם.

אין מלים בפינו להביע את הצער
העמוק, את הכאב הנורא ואת הזעזוע
האיום אשר עבר עלינו עת הגיעתנו
הידיעה הקודרת על פשעי כנופיית בריה
כלפי סופרינו ומורינו הבלתי-נשכחים.
אבל גם בתוך הרגשת ההתיתמות הזו,

מתוך אחריות לגורלו של עמנו ול-
עתידו המאושר, מזהירה מפלגתנו מפני
סכנת ההתנוונות הקוסמופוליטית הב-
אה לפרק את העם מנשקו התרבותי,
להשליכו טרף לשיני האימפריאליזם
האמריקאי. יש, איפוא, צורך דחוק בק-
שירת קשר עם העבר המפואר של
העם היהודי, כדי לחסן את הדור
הצעיר בפני השפעות מזיקות הבאות
מעבר לים והמחבלות בהתנוונות המו-
ני העם נגד מנצלו מבית ואויביו ה-
אימפריאליסטיים מחוץ.

מה טוב כי דחקא בימים אלה, ימים
של מבוכה ואובדן הדרך, כשעריקים
למיניהם מכריזים במצח-נחושה על
פשיטת הרגל, לא שלהם בלבד אלא
של המחנה אשר אליו שייכו עצמם
עד כה, מה טוב, כי דחקא בימים אלה
משמיעה ברמה המפלגה של מעמד
הפועלים הישראלי את דברה והחלטתה
להגן על התרבות הלאומית מפני אוי-
ביהם בנפש של המוני העם והסו-
ציאליזם.

פושטי-הרגל והעריקים למיניהם הל-
כו לחפש את נחמתם ואת פת-לחמם
אצל הצאנזנים והשוררים. מעל גבי
במה רמה זו לו תשמע אזהרתנו —
אזהרת סופרי-יידיש הפרוגרסיביים:
**דעו לכם, העורקים מן החזית
כי בצל השוביניזם הבורגני
וההסתה האנטי-סובייטית,
צפויה לכם התחסלות והיעל-
מות מעל פני שטחה של ה-
תרבות היהודיית הלוחמת.**
צפויה לכם ההתפרקות הקוסמופוליטית
והאווירה ה"בסטלר"-ית היאנקית, ה-
מחניקה כל רצון של יצירה לטובת
העם. והאוכלת כל חלקה טובה ב-
נוער היהודי.

רק בשורותינו יש מקום לכל גא-
מני העם ותרבותו, לכל היוצרים הפ-
רוגרסיביים ביידיש ובעברית, אשר יחד
עם יוצרי התרבות הערבית הפרוגר-
סיבית בארצנו מקימים מפעל גהדר,
אשר שמו: התרבות הלאומית היש-
ראלית.

אנחנו פונים לכל בעלי המצפון ב-

גם בתוך האבל שאפפנו, ידענו גם יד-
ענו, כי היד אשר הניפה את הגרון
על ראשינו היא יד של אויב אכו-
רי, אשר שם לו למטרה להחניק ולהש-
מיד את הישגיה של המהפכה האוק-
טוברית הגדולה. בתוך כל אלה ידע-
נו גם ידענו, כי זהו המחיר האיום
אשר תנועתנו הקומוניסטית משלמת
בעד שגיאות חמורות, כתוצאה משי-
בושים בעקרונות הנעלים של המארכס-
סיום-לניניזם.

מעל במה נישאה זו יוגדנא עוד
הפעם לכל אלה המספסרים בדם יקי-
רינו, לכל המסיתים והמלשינים, המל-
אים שנאה עיוורת לכל העממי והמת-
קדם ביצירותינו:

**לשווא מעמידים אתם פני
אבלים על מותם הטראגי של
יקירינו! האם שכחנו, האם יכול
יהודי בעל-הכרה לשכוח אותם הגידו-
פים, הבוץ והרעל אשר ה"פורחערטס"
האמריקאי ו"דבר" ו"על המשמר" ה-
תל-אביביים ושכמותם השליכו על ראש
סופרינו המהוללים? האמנם אלה היו
פתאום למגיני קדושתם וזכרם?**

אלה אשר פתחו לרווחה את שערי
עתונם בפני צורר-היהודים הפוגרומ-
שצ"ק הניקין וחיללו בזה את טה-
רת האות היהודית, אלה המשתקים
ביודעין את העובדה המזעזעת, כי
בראש צבאות המערב ה"חופשי" באי-
רופה ניצב תלוינם של רבבות בני
עמנו, הגנרל ההיטלראי שפיידל, אלה
אשר כורתים ברית לבבות עם רוצחי
העם האלזירי הגיבור, הנאבק על
שחרורו הלאומי, ולבסוף — אלה ה-
מתפללים כי הפצצה האטומית תיפול
אך ורק על ארצות הסוציאליזם, אל
להם לשפוך דמעות תנין על אסוננו
אנו, כי לא את טובתה של ספרות
היידיש הם דורשים, אלא לאל המל-
חמה האטומית האמריקאית הם מת-
פללים.

העצב והיגון שלנו הם.
אבל גם התקוה הגדולה והבטחון
הבלתי מעורער על תיקון השגיאות
שלנו הם.

ואין צורך להדגיש, כי אנחנו, נאמני
הסוציאליזם הלוחם והמתגשם, מעוני-
ינים היום, יותר מכל זמן אחר,
בהחשת קצב תיקון הפגיעות בעקרונות
המקודשים של המארכסיוס-לני-
ניזם.

אנחנו מאמינים באמונה שלמה, כי
שיקום מוסדות התרבות היהודית ב-
ברית-המועצות והפעילות התרבותית
של יהודי ברית-המועצות קום תקום.
למרות הדיברסיה השפלה של המסי-
תים האנטי-סובייטיים למיניהם, עוד
נזכה לראות את פריחתה של ספרות
היידיש הסובייטית, הסוציאליסטית ב-
תוכנה והלאומית בצורתה — בכל
תפארתה.

סופרי יידיש במפלגה רואים כצורך
דחוף יאת הגשמת הסעיף מספר שש
בפרק "כמה בעיות של העם היהודי",
המחייב קשרי סולידאריות בין ישר-
לים יהודיים שונים בעולם, בארצות
הקאפיטאליזם ובארצות הסוציאליזם, ל-
מען ניהול המאבקים המתקדמים המ-
שותפים של תקופתנו, נגד המלחמה
ובעד השלום, נגד הריאקציה ובעד
הקידמה, במיוחד הגנו מחייבים, כל-
שון הסעיף, קשרי ידידות ותרבות בין
ישובים יהודיים שונים בעולם, שיסיי-
עו ליצירה המתקדמת בתוכם ולמער-
כה המתקדמת הכללית של העמים שב-
קרבתם חיים ישובים אלה.

במיוחד מעוניינים אנחנו לקשור קשר
רים בהקדם האפשרי עם היישוב הי-
הודי בפולין העממית, אשר למרות
הישגיו המפוארים, בשטח התרבותי ב-
מיוחד, נמצא עתה במצב קשה מאוד.
ברכתנו הלבבית שלוחה לכל פעי-
לי התרבות בציבור היהודי בפולין
העממית. אנו מאחלים להם כי יתגב-
רו במהרה על הקשיים העומדים בפ-
ניהם.

ברוח הסעיף מספר שש, אני מציע
כי המפלגה שלנו תיזום כינוס
או פגישה של הכוחות הפרוגרסיביים
התרבותיים מכל הישובים היהודיים,
כדי להשמיע את קולנו בעניינים חיו-
ניים של התרבות הלאומית, והעיקר —

לארגן חזית מלוכדת של הציבוריות
המתקדמת נגד התקפות הריאקציה ה־
יהודית האנטי־סובייטית.

חברים, נישא ברמה את דגל המ־
אבק למען תרבות לאומית־עממית אמית־
תית בארצנו, תרבות משוחררת מארס
השוביניזם ושנאת־האחים שהם היסוד
לפשעים מסוגם של דיר־אסין וכפר־
קאסם. הספרות היהודית המתקדמת,
יד ביד עם אחותה — הספרות הער־

בית המתקדמת, ידלו את כל המתקדם
מתוך עברם ההירואי של ארצנו ושל
העמים־האחים, ויחשלו מחר אדיר יו־
תר, יפה יותר, אורי יותר לעם בישראל.
ווייל אונזער צוג לויפט ראשיק רא־
שער.

דער טיפסטער טרויער אויך פאר־
קלינגט.

דורך אלע שריפות, גאזנאשן
דאס ליד פון דעם נצחון זינגט.

קטע מהאולם : צירי הוועידה

מדברי החברים בוויכוח הכללי בוועידה

הפועלים". בהמשך דבריו עמד הח' ליטבק על הגידול הבלתי-מספיק של שורות המפלגה וציין, כי חיזוק כוחה הוא משימתנו המרכזית.

הח' זאחי קרקבי, חבר מזכירות המחוזי של המפלגה בחיפה, ציין, כי מפ' לגתנו ניצבת בראש המאבק של המוני העם הערביים בישראל למען ביטול הדיכוי הלאומי. בעקבות פעולתנו גברה הש' פעתנו, אך הדיכוי המוגבר הביא גם למגמות-ייאוש בקרב הערבים. הייאוש מביא למסקנות מוטעות: לפסיביות בעקבות אבדן האמון בתועלת המאבק, להלכי רוח נאציאנאליסטיים. עלינו להי' לחם במגמות הייאוש ולהחדיר את ה' הכרה בקרב המוני הערבים, כי הש' נוי במצבם יחול רק כתוצאה ממאבקם המשותף של יהודים וערבים. יש להב' ליט את הישגי מאבקנו נגד הדיכוי הלאומי, להגביר את פעילותנו ולשחרר לשם כך את הקאדרים הנחוצים. בהמשך דבריו עמד הח' קרקבי על חשיבות החינוך הרעיוני.

הח' א. האס, מזכיר סניף המפלגה בירושלים, הטעים, כי ראשי הפרקים אושרו לא רק ע"י חברי המפלגה, אלא מתאשרים יום יום ע"י החיים עצמם (כשלון ההרפתקה המל' חמתית נגד מצריים, החרפת המאבק המעמדי וכו'). במותחו ביקורת על ליקויים ארגוניים בעבודת המפלגה, ציין, כי "הארגון שלנו מפגר בדרך כלל לעומת הקו הפוליטי הנכון". בב' חירות באוניברסיטה זכתה מפלגתנו בהישג, בקבלה קרוב ל-10% של ה' קולות. קולות אלה ביטאו אמון למדי' ניות השלום של מפלגתנו — ציין הח' א. האס, והביא כמה עובדות המדגי' מות כיצד פועלים שובתים ואנשים בע' לי השקפות דמוקרטיות תולים את תק' וותיהם ואמונם במפלגה. הגברת פעו' לתנו בקירבם תביא להגברת כוחנו.

הח' יוסף שחאדה, מזכיר סניף המפ' לגה בכפר-יאסיף, סיפר, כיצד ע"י הגה' גת נורמות לניניות בעבודה הצליחו ל' התגבר על המשבר שפקד את הסניף לפ' ני שנים מספר. הודות למאבקם של הקר' מוניסטים נרכש אמון התושבים, הור'

הח' יונתן שטרן, חבר מזכירות סניף ר"ג ונציג מק"י במ"פ ר"ג-גב' עתיים, הקדיש את דבריו לבעיות אר' גון מאבק הפועלים במקומות העבודה תוך סקירת מצב פועלי התעשייה ב' רמת-גן. הוא ציין את הנכונות של מדי' ניות המפלגה, שבאה לידי ביטוי ב' דו"ח הוועה"מ, ואמר, כי סניפו למד להכיר מקרוב את השאלות היומיומיות הקונקרטיות המעסיקות את הפועלים בבתי החרושת השונים, וכך ניתן היה גם להדריך את המאבק. הוא הטעים, כי לא פעם כרוזי המפלגה לפועלים הם ארוכים מדי ובמקרים מסויימים אינם מדייקים מחמת הקשר הרופף עם מקום העבודה הנתון. הוא קרא למפלגה על חבריה ומנהיגיה להדק את הקשר הבלתי-אמצעי עם המוני הפועלים. כן עמד על ליקויים שונים בעבודת נציגי המפלגה במוסדות ההסתדרות, הנוב' עים, בין השאר, מהיעדר הדרכה נאר תה. הוא הציע לכנס לעתים מזומנות את נציגי המפלגה במוסדות השונים של ההסתדרות והאיגוד המקצועי, לשם התייעצות והחלפת נסיון.

הח' ש. ליטבק, חבר הוועה"מ ומז' כיר סניף ת"א, הודיע בראשית דבריו, כי סניף ת"א עומד על בסיס ראשי הפרקים, כפי שפורסמו ע"י הוועד ה' מרכזי.

מעמד הפועלים הישראלי התפתח והתגבש בשנים האחרונות. הבורגנות ועוזריה ניסו לבלום את מאבקו בתעמולה שובינית, באימרה המ' פורסמת של אשכול, כי "כל התובע העלאת שכר עוזר לנאצר". אך בזמן האחרון קמו "עוזרים" רבים לנאצר בדמות פועלים הלוחמים על זכויות' הם. המפלגה לא הדריכה באופן בלתי-אמצעי את המאבקים האחרונים וזה ליקוי בעבודתנו. לא בכל ארגוני המפלגה הובן כראוי, כי עלינו להתרכז בפעולתנו במקומות העבודה, כי רק מעמד הפועלים בכוחו לחולל את התמורה במשטר. לנו דרושות ידי' עות קונקרטיות ויסודיות על מצב ה' פועלים, לכן יש ללמוד בלי הרף את בעיותיהם, וביסודיות. סיסמתנו התמי' דית חייבת להיות: "פנינו אל מעמד

אשר צריך להיות תמיד פנוי לתפקידו הציבורי, ודרש שיקול כל-צדדי בעת חלוקת התפקידים.

בהמשך דבריו קרא למפלגה להגביר את פעולתה במקומות עבודה. על ה- קומוניסטים לשמש מופת של לוחמים אמיצים. להביאו דוגמאות מן השב"ת, שהתנהלו באחרונה בסביבת חיפה, הטעים, כי הפועלים מעריכים אותנו ויודעים, כי אנו המפלגה, העומדת תמיד לצידם של העמלים במאבקם לזכויותיהם.

הח' חיים תיבון (חיפה) עמד בדבריו על התלבטות חלק מן האינטליגנציה בשנה האחרונה בארצות שונות ובמיוחד הזכיר, כי גם אנשים כהווארד פאסט נכשלו במבחן. במפלגתנו לא היו תופעות מסוג זה. החברים מקרב האינטליגנציה העובדת עמדו ללא רתיעה על בסיס עקרונות המפלגה.

במידה, שמפלגתנו תמכה במאבקה של האינטליגנציה והדריכה אותם, הרי זה סייע להצלחת המערכות והעלה את קרנה של מפלגתנו, אולם לא בכל מקום התנהלה הפעולה כסדרה. הוא מתח ביקור רת על הפעולה הלקווייה בקרב המהנדסים בתל-אביב, וכן על הדרכה בלתי-מספקת לגבי פעולת האינטליגנציה. כן עמד על ליקויים בתיכנון החינוך הרעיוני וכן על הליקויים בצורת הפרסומים של המפלגה.

הח' נתן פרופר, מזכיר סניף נס-ציון נה, עמד על חשיבות דברה של וועידת המפלגה לגבי מעמד-הפועלים הישראלי כולו, וציין, כי השמצת המפלגה מצד מפלגות השמאל הציוני מקורה בהרגשת ההנהגות של המפלגות הנ"ל, כי איבדו את השפעתן על חברי מפלגת-תימן הן בהמשך דבריו עמד על-כך, כי הדרך הטובה ביותר להתגברות על ה- טירור והלחץ המופעל נגד חברי ה- מפלגה היא הידוק הקשר עם המוני העמלים, על שכבותיהם השונות. בסיום דבריו אמר, כי השלטונות לא יצליחו להקים חייץ בין עמלי נצרת ה- ערביים לבין העולים החדשים הבאים אליה, כי הם ימצאו את הגשר זה לזה. הח' עקיבא אור, סטודנט האוניברסיטה של ירושלים ואחד מראשי שב"ת תת הימאים, הביע הזדהות מלאה עם הדין-וחשבון של הוועד המרכזי וכן עם ראשי הפרקים והשינויים המוצעים בתקנון. הוא ציין את עמדתה זקופת-הקומה של המפלגה בתקופה הקשה של מלחמת-סיני. להלן עבר להערכת תוצאות הבחירות להסתדרות הסטודנטים בציינו, כי המפלגה שמרה על כוחה היחסי בבחירות על אף המספר הקטן יותר של המצביעים לגבי הבחירות ה-

חבה הפצת העתונות. כתוצאה ממאב-קנו נקטה מועצת הכפר בכמה צעדים חיוביים, כגון שליחת תזכיר נגד מס-קנות ועדת-רטנר בעניין הממשל הצ-באי וכדו'. בתקופה האחרונה ניהל הסניף מאבק מוצלח נגד המזימות לז-רוע פירוד עדתי, בקשר להאשמות-השואא שהותכו כלפי מנהלו של בית-הספר התיכון בכפר וכלפי אחד ממוריו.

הח' אריה שחר, חבר מזכירות ועד מחוז הדרום, הטעים בדבריו את הצורך בהגברת המאבק הרעיוני של המפלגה, וקריעת המסווה מפני תעמולת-השקר הבורגנית, דבר המקשה על תמרוני ה-ריאקציה. הח' שחר הצביע על ליקויים בעבודתה הארגונית של המפלגה, הנוב-עים, לדבריו, מזלזול בהערכת חשי-בותו של הארגון. ארגון אינו געשה מעצמו, את מלאכת הארגון יש ללמוד. הח' מרקו לוי, חבר מזכירות ועד מחוז השפלה, ציין, כי התעמולה השו-ביניסטית מצליחה אמנם לטשטש לזמן-מה את הכרתם של העמלים, אך בסופו של דבר גובר האמון לקומוניסטים.

הוא הזכיר, כיצד התקשו הקומוניסטים להסביר את צדקתם בימי מערכת סיני, אולם עתה, לקראת הבחירות לעירייה, ניסו במערכת רמתיים כל המפלגות לארגן אסיפה זנכשלו. ואילו באסיפת מקי-השתתפו כל התושבים, אשר קראו במשותף, כי רק נציג קומוניסטי ייצג אותם. הח' מ. לוי הוסיף הצ-עות-שינויים מספר לתקנון המפלגה.

הח' א. לבנבראון, מזכיר סניף המפ-לגה בקריות, דיבר בהתרגשות על האושר והגאווה הנובעים מחברות במפלגה הקומוניסטית. "הרגע המאר-שר ביותר בחיי היה כאשר בוועידת השמאל שהחליטה על הצטרפות למ-ק"י, קרא לנו הח' מיקוניס בפעם ה-ראשונה — חברים קומוניסטים!"

בתחילת דבריו עמד על רקע השנה האחרונה והדגיש כי כל קומוניסט מוכרח לרדת למלוא משמעות מלחמת המעמדות המתנהלת כיום בעולם וה-דורש מפלגה קומוניסטית לוחמת. ב-התעכבו על מאבק פועלי ישראל הראה על פי דוגמאות, כי פועלי ישראל אינם נופלים מפועלי עמים אחרים; גם הם נאבקים על זכויותיהם, ביחוד אם המפלגה הקומוניסטית מדריכה אותם. אי-אמון הפועלים בתמיכה של הנהגת ההסתדרות בשביתת "אתא" — הוא תוצאה של נסיון הפועלים הרע לגבי מדיניות הנהגת מפא"י! לבנבראון, ח' מועצת פועלי חיפה, העלה את בעית ההתנגשות בין עומס התפקידים הפנים-מפלגתיים וחובות חבר מועצת פועלים,

קודמות. הח' ע. אור הדגיש, כי הרכב מוצאם המעמדי של ציבור הסטודנטים משתנה לרעת השכבות העמלות מחמת שכר-הלימוד הגבוה וכן עקב המצוקה הכלכלית השוררת בבתי-הפועלים ודלת-העם. בעמדו על הפלייתם לרעה של הסטודנטים הערביים הבטיח בשם הסטודנטים הקומוניסטיים, כי בעתיד כמו בעבר הם יאבקו למען פתיחת שערי האוניברסיטה לרווחת לב-ני הפועלים והנוער הערבי, ונגד ההשפעות הרעיוניות הריאקציוניות והאמריקאיות על האוניברסיטה העברית.

הח' תופיק זיארד, חבר מזכירות סניף נצרת וחבר מועצת העירייה במקום — מי שהיה קרבן ההתעוללות של המשטרה בכלא טבריה — הטעים, כי הציבוריות הערבית מכירה במיוחד בחיוניותה של מק"י, הנאבכת בעזר וללא מורא נגד הממשל הצבאי והדיכוי הלאומי המשפיל. עסקני מפ"ם ומפלגות אחרות טוענים בפני האוכלוסיה הערבית שמק"י היא "כת קטנה ונכולת שרשים בקרב הציבוריות היהודית" ולכן בל יתמכו במק"י אם רוצים הם בשיפור מצבם; אולם העתיד עוד יוכיח — הדגיש ת. זיארד — מי היא הכת ומי מסוגל להבטיח עתיד מאושר לעם הערבי ולעם היהודי כאחד. להלן עבר ת. זיארד לסקירת מצבם הקשה של הפועלים הערביים השכירים, המקופחים בשכר ובתנאים סוציאליים אף ביחס לחבריהם היהודיים. הוא אמר, כי שליש של הפועלים הערביים הם מובטלים. הח' ת. זיארד סקר את המאבקים המעמדיים שניהלה המפלגה בקרב הפועלים הערביים וכן את מאבקה הבלתי נרמץ נגד גירוש פועלים ערביים ממקומות עבודה ולמען פתיחת שערי ההסתדרות בפניהם כחבריהם שווים זכויות וחובות. הוא הדגיש, כי הפועלים הערבים שונאים את הנהגת ההסתדרות על צביעותה המתבטאת במניעת התארגנותם בהסתדרות מחד ובביצוע גירוש פועלים ערבים ממקומות עבודה על היותם "בלתי מאורגנים" מאידך.

הח' מרדכי שחורי, חבר מזכירות סניף קיבוץ יד-חנה, ציין את החשיבות המיוחדת, הנודעת לקיום סניף מק"י חוקי בקיבוץ כתקדים בעל חשיבות רבה לגבי ההתיישבות כולה. כן הדגיש כי נעשו כמה נסיונות מצד חוגי השלטון לערער את יציבות הסניף הקומוניסטי בידי-חנה, אך לשווא. הסניף יציב ושלם לחלוטין עם מדיניות המפלגה. הוא עושה כן לא רק מטעמים של השקפת עולם והערכת הבעיות הפוליטיות הכלליות, אלא גם על שום האינטרס הישיר של חברי קיבוץ עובדי אדמה

שמדיניות הממשלה מתנכרת להם ומתנכרת ביכולת קיומם. להלן התעכב מישחור רי על הקשיים המיוחדים שהם נחלתם של חברי יד-חנה, הנובעים מהתאכזרות מיוחדת ביחס לגביהם בשטח האשראי להשקעות וטיפול במוסדות ממלכתיים והסתדרותיים.

הוא הדגיש, כי שקר הדבר המיפץ ע"י אויבי המפלגה כאילו מק"י שוללת את צורת החיים הקיבוצית. "אנו שווים ללים את התיאוריה של הקמת תאים סוציאליסטיים בתוך הים הקאפיטאליסטי כדרך להקמת שלטון סוציאליסטי, אך מחייבים בהחלט את צורת ההתיישבות הקולקטיביסטית בשל יתרונותיה המשקיים-חברתיים. לבסוף, הביע את רצונו של חברי המפלגה בידי-חנה לתרום את חלקם בעיבוד פרוגרמה בדבר הדרך הישראלית לסוציאליזם.

הח' עבדול רחמן, חבר ועד סניף טייבה במשולש, פתח את דבריו בציין, כי בכפרו מתקיימת זה יום וחמשים שבינת תלמידי ביה"ס התיכון והוריהם נגד צעדים שנקט משרד החינוך להורדת רמת הלימודים וההשכלה בביה"ס. הוא ציין, כי סניפו היה מטרה להתנפלויות והתנקשויות רבות של קלגסי הממשל הצבאי. מעצרים, גירושים, משפטי-ראווה ומאסרים ניתנו על החברים הקומוניסטיים בטייבה בין ועידה לוועידה. אולם גל הרדיפות לא זו בלבד שלא דילדל את שורות הסניף המפלגתי, להיפך — הן הורחבו, ולאחרונה נוספו תאי נשים לסניף המפלגה במקום. הוא מתח ביקורת על הקשר הרופף מדי של ועד מחוז השפלה והחז"מ עם סניף טייבה. כן העיר שעתונות המפלגה אינה משקפת במידה הדרושה את בעיות תושבי ה"משולש" ומאבקם.

הח' מיקו מנחם, חבר ועד מחוז הד' רים, הביע את הזדהות סניפו עם ראשי הפרקים, הדו"ח של הוועה"מ ומדיניותה של המפלגה. כן קרא להידוק הקשר הבלתי-אמצעי עם הפועלים. בהמשך ביקר תופעות של התרופפות המשמעת הפנימית במפלגה וקרא להקפיד על ביקורת הביצוע. הוא הטעים, כי אין למהר ולהתאכזב אם אין משיגים תוצאות מיידיות במאבק — אם נפעל בהתמדה יושגו גם הישגים.

הח' יצחק נויברגר, חבר ועד מחוז תל-אביב-יפו, פתח את דבריו בהביאו לוועידה את ברכת הסניף המארת, הסניף הגדול ב"סניפי המפלגה, ואת הזדהותו של הסניף עם ראשי-הפרקים והדו"ח. הוא הביע את תקוותו, כי הוועידה תתרום

תרומתה לפתיחת תקופה של פעילות מוגברת, בציינו כי הדיון בהעידה היחיה תרומה להעלאת הרמה של הקאדר המפ' לגת, והוסיף כי הבעיה היא — תרגום לשפת מעשה, בצורה חיה, ללא שיגרה, ברוח אותה התלהבות ששררה בהעידה. הח' יאיר צבן, ח' מזכירות בנק"י הק' דיש דבריו לבעיות הנוער, למאבק נגד השוביניזם. הוא עמד על אחת הבעיות הכרוכות בהפחת השוביניות והיא — שפע השירים המלחמתיים. הוא קרא ל' משוררים ולמלחינים המתקדמים: הבו לנו ובייחוד לנוער שירים עממיים חדו' רים ברעיונות הנשגבים שההעידה עור' מדת בסימנם. כמו כן הוא עמד על כמה הצעות תיקונים לתקנון הנוגעים בקשרים בין בנק"י והמפלגה.

הח' אמיל תומא, חבר ועד מחוז חיפה, אמר כי הח' פאלס דאט, ראש משלחת המפ' לגה הקומוניסטית הבריטית לוועידתנו, צדק כאשר תיאר את מאבק מפלגתנו בתקופת משבר המלחמה, מלחמת סי' ני, ואת נאומיו של הח' מיקונים ב' כנסת, ככבוד לקומוניזם הבינלאומי. הח' תומא העלה על נס את הניסוח הנכון של המפלגה, כי חיסול האימפרי' יאליזם יביא לפתרון הסכסוך הישראלי-ערבי, והוסיף: אולם עם הישגי מפלגתנו במאבק האנטי-אימפריאליסטי אנו צריכים לראות את הליקויים והשגי' אות של מפלגתנו.

אחת השגיאות האלה היא העקביות הבלתי מספקת בהתנגדותנו למדיניות ה' כיבוש של שליטי ישראל. שגיאה זאת מקשה על מפלגתנו את המאבק נגד ה' תעמולה של השליטים הריאקציוניים שה' כיבושים היו חוקיים וצודקים. הוא הביע את משאלתו, שהמפלגה תביא להמונים את ההערכה, כי רצון האר' צות הערביות להכיר בישראל, אם יש' ראל תכיר בתכנית החלוקה של 1947, היא התפתחות חיובית והיא מסייעת לפתרון הסכסוך הישראלי-ערבי.

הח' תומא סיים ואמר, שישראל אנטי-אימפריאליסטית, אוהדת לתנועה הערבית לשיחרור לאומי, תקל על פתרון הסכסוך שלה עם מדינות ערב.

הח' מוניה גייסיס, חבר ועד מחוז חיפה, שאל, האם הבהרת התזיסים בדבר זכות ההגדרה העצמית עד להיפרדות, האם האמירה המפורשת "עד להיפרדות" לא תעודד מגמות בדלניות בקרב ערביי ישראל. לדבריו "הצגה כזו של השאלה אינה אקטואלית עכשיו, ויש להסתפק בתביעה להכרת ישראל בזכות ההגדרה העצמית של העם הערבי הארץ-ישראלי".

בשאלת יהודי ברה"מ, אמר, אין ל' דעתו די בהירות בראשי-הפרקים. עם זאת הביע את תמיכתו המלאה במדיניות-תה של המפלגה ובדו"ח הפוליטי של הוועה"מ.

הח' מוחמד חאס (מערכת "אל-איתי-חאד") ציין, כי מאבק המפלגה הצליח להכניס הקלות מספר בממשלה הצ' באי, אולם רצח כפר קאסם הכניס חששות כבדים בלב האוכלוסיה הע' רבית. סימן לכך הן בריחות נוער ערב'.

הח' גילה ורדי (ת"א) דיברה בהתרג' שות על כי הריאקציה לא יכלה להתנכל למפלגה והגענו ליום חג זה. עם זאת קב' לה על תשומת לב מועטה מדי לטיפוח נוער קומוניסטי, והציעה הקמת מוסד מיוחד מטעם הוועד המרכזי, שיקדיש תשומת-לב להגנת הנוער בפני ההשפעות ההרסניות של השוביניות והמיליטאריזם.

הח' מ. גבזה, חבר ועד סניף רמלה, ציין, כי סניפו עמד ללא רתיעה בימי המבחן וההסברה הקומוניסטית לא נפס' קה אף ליום אחד. הוועידה חייבת להיות ראשית הסתערות מחודשת נגד התעמולה השובינית. הנואם קרא לוויכוח חברי עם חברי מפלגות אחרות, למאבק רעיוני תוך שותפות מעמדית והטעים את חשיבות רכישתם של בני-ברית למאבקנו.

הח' כ. בנימין, מזכיר סניף המפלגה בהרצליה, עמד על שאלות העם היהודי ויצא נגד הגישה הרבי' זיוניסטית וגם נגד המנסים לבטל את קיום השאלה. בהביאו כדוגמה את יחס הבורגנות הציונית למינויו של שפיידל ולרצח הרוזנברגים, הוכיח, כי דחקה הריאקציה יודעת לכפוף את רג' שותיה ה"לאומיים" לאינטרסים המעמ-

דיים שלה. לא רק כסוציאליסט, אלא גם כבן נאמן לעמי הגני תמיד עם ברה"מ. הח' סמיר מוראד (פ"ת סיפר על פעולות הסניף במקומות העבודה, כיצד במאבקים, שהתנהלו בהדרכת המפלגה, נרכשו אוהדים חדשים. הסניף בפתח-תק-זה גדל בין ועידה לחעידה כפליים.

הח' ראול טייטלבוים (ירושלים) יצא בדבריו נגד סכנת הדוגמטיות, שלהדבר-רתה נודעת חשיבות מכרעת לאחדות מעמד הפועלים. הוא קרא לעידוד הביקורת והויכוח במפלגה ע"י זה, שתוצאות הביקורת הנכונה תיראנה בעין.

הח' צבי אדלמן, חבר ועד סניף טבריה, הקדיש את עיקר דבריו לשאלת התרבות הלאומית, שהמפלגה חייבת להיות האבנגרד בטיפוחה.

הח' א. קוג'מן, מזכיר סניף אור-יהודה, סיפר על הישגי המפלגה באור-יהודה במערכות הבחירות. למפלגה השפעה רבה במקום, וכוחה יתגלה במלואו, אם יחוסלו הליקויים הארגוניים בעבודתה. בתשואות רמות נתקבלה הצעתו לשלוח ברכה לעם הלבנוני במאבקו.

הח' סלבה מיקוניס (תל-אביב), הטעי-מה, כי נכונות ראשי-הפרקים נתאשרה בימי מבצע סיני ואחריו. למען השגת השלום על ממשלת-המלחמה הנוכחית לרדת — אמרה, והדגישה כי הולכים ורבים הכוחות, הרוצים בשלום ובמדיניות אחרת. היא יצאה נגד השאננות לנוכח סכנת מלחמה אטומית ונוכח מאי-מצי האימפריאליסטים להצית מחדש את אש המלחמה.

הח' סאליס אל קאסם, חבר ועד מחוז נצרת, הביא לחעידה את ברכת תושבי נצרת. הוא הביע את הסכמתו לדו"ח הוועד המרכזי, שהוא סיכום של ויכוח ממושך ברחבי המפלגה.

הח' מ. קיבוביץ' (מערכת "קול העם") ביקר כמה הנחות בפרק של "ראשי הפרקים" המנתח את המצב הכלכלי בישראל. הוא רואה בפרק זה הצגה בלתי מאוזנת של הבעיות. נקודת המוצא של הדו"ח היא, לדבריו, ההנחה בדבר היקפאון בייצור בארצות הקאפיטאליזם. הג-חה זו נוגדת, לדעתו, את מגמות ההת-

פתחות בשוק הקאפיטאליסטי ברגע זה. על פי נתונים סטטיסטיים ההכנסה הלאומית בישראל עלתה ב-7 השנים האחרונות ב-18% לגולגולת, ולא כפי שכתוב בראשי-הפרקים כי הייצור לגולגולת ירד. דבר זה פירושו, כי השגת העצמאות הכלכלית אינה ענין של אחרית הימים, אלא אפשר להשיגה בקרוב אם תשתנה המדיניות. עליית הייצור מוסיפה תוקף משקי מלבד התוקף המוסרי לתביעה להעלאת שכר העובדים.

הח' שושנה כץ, חברת הוועה"מ של בנק"י, אמרה, כי ההסברה בקרב הנוער מחזקת את האמונה בצדקת מפת לגתנו. בגלל החינוך השוביניסטי נחלשו בקרב הנוער המניעים המוסריים והמצפוניים, דבר המתבטא בריבוי מקרי העבריינות בקרב הנוער. במצב זה נקלטת הסברתנו בקרב הנוער הכנה בשל עקרונותיה, מצפונותיה, אומץ ליבה, יש לנו דרך ומוצא — לנו הזכות לחנך את הנוער. בסיום דבריה ביקרה ש. כץ את חברי המפלגה, שאינם מכירים את חיי הנוער ואינם מושיטים עזרה מספקת לפעולת בנק"י.

הח' סמירה כורי, חברת ועד מחוז נצרת, דיברה על תמיכת הנשים הערביות במדיניות המפלגה ועל ההדדים החזקים בקרב הנשים הערביות, שעוררה עזרתן של הנשים היהודיות במערכות שונות. הנו-אמת קבלה על מחסור בקאדרים לפעול לה בקרב הנשים ומתחה ביקורת על הזנחת הפעולה בקרב הצעירות, וכן על חוסר-ההבנה, המתגלה לעתים מצד החברים לגבי הצורך של פעולתן הפוליטית של הנשים.

הח' יהושע אירגה, חבר הוועה"מ, אמר רצוני לדבר כסבל לשעבר שכפות ידיו מלמדות על העול שנשא. אין בכוח היחיד לפרוק את העול המשפיל הזה של מליוני עמלים בעולם כולו, שאינם יורים לפרנס כראוי את משפחתם. רק בכוח המעמד כולו לפרוק עול זה. הרגשה והכרה זו עלינו לנטוע בלב המוני העמלים כדי לגייסם למאבק למען השגת

תביעותיהם היומיומיות ואת שאיפתם
הנעלה — את הסוציאליזם.

הח. דובה יפה, חברת מזכירות אנד"י
וחברת מועצת הפועלות, אמרה: "הר"י
בה נייר בוזז להוכחה כי מפלגתנו
מתפוררת, מתחסלת ואינה קיימת! ו"
הנה היא קיימת ועוד איך קיימת!"

היא התעכבה על בעיותיהן ה"
קשות של הנשים העובדות, וצייגה,
כי הפעילות היומיומית בקרב ציבור ה"
פועלות אינה מספקת וכי על המפלגה
לתקן את הדבר.

הח. יעקב סמיון, מזכיר סניף תל-חנן,
דיבר על הפעולה המוניציפאלית של
מק"י המביאה את המפלגה בקשר
ישיר עם המוני העם.

הח. עלי אשור, חבר הוועד של סניף
המפלגה בחיפה, הטעים, כי כשם
שמק"י היא מפלגה יחידה המכבדת את
זכות העם הערבי בא"י וזכות הפליטים
לחזור לארצם, כן היא עומדת על זכות
העם היהודי להכרה במדינתו, לחופש ה"
שיט וכד.

הח. א. פיילר, חבר המרכז החק"י
לאי, אמר, כי חברי הקיבוצים
והמושבים, שהיו נחשבים פעם כמבצר
הנציונאליזם והאוטופיה הסוציאלית, נא"
בקים כעת נגד נטל הריבית הכבד. המו"
שב הפך למוקד של מאבקים מעמדיים.
תפקיד המפלגה לארגן את מאבק החקל"
אים. היום החקלאות הישראלית היא ב"
רובה חקלאות שכירה. החקלאי יהיה בן"
ברית רבי-כוח של מעמד הפועלים.

הח' חנא'אבו חנא, חבר מזכירות בנק"י
פתח את דבריו בצייגו, כי אחריות כבדה
מוטלת על המפלגה בשטח המאבק התר"

בותי ביישוב הערבי. הדיכוי הלאומי
לוחץ באכזריות בשטח זה. ועובדה
אחת יכולה ללמד על הכלל: תלמיד
כזה ה' בבית-הספר העממי הערבי אינו
יודע קרוא וכתוב; ההיסטוריה הערבית
כמעט ואינה נלמדת ובמידה שהיא נל"
מדת — כולה סלוף. גם לימוד הספרות
הערבית מוגבל עד מאד. הוא סיפר על
מורה ערבי שגורש מההוראה על כי
לימד שיר, בו הוזכרה המלה מולדת.

גם הניתוק התרבותי מהארצות הער"
ביות האחרות מגביל מאד את השטח ה"
תרבותי, ותעיד עובדה פשוטה כמו זו
של מחסור בספרים. בהמשך דבריו ציין,
כי בתוך המפלגה ועלייה מتركזים ה"
כוחות התרבותיים העיקריים שבציבוריות
הערבית, דבר שהינו זכות גדולה, אולם
מטיל גם חובה גדולה. "אל-ג'יד" ממלא
בשטח זה תפקיד חשוב, אך אין להגיד
כי הפעולה התרבותית בכללה היא מספ"
קת. היא סובלת מאי-שיטתיות וחוסר רי"
כוז מרכזי, חוסר התחשבות מספקת
במערכה התרבותית בקרב חברי המפל"
גה עצמם, חוסר תיאום מספיק בין ה"
מפלגה ובנק"י, בשטח זה, בקשר למא"
בק נגד ההורדה המתמדת של רמת הלי"
מודים בבתי-הספר הערביים.

בסיכום דבריו הוא הציע את ההצעות
הבאות: הקמת ועדת משנה בתוך ועדת
התרבות הכללית, שתפעל בשטח התר"
בות הערבית; ועדת התרבות המשות"
פת, שתפעל בשני שטחי התרבות, וה"
תעזור לטיפוח ההכרה ההדדית וה"
כבוד ההדדי לתרבויות שני העמים. כן
הציע להוציא לאור תרגומים עבריים
מהספרות הערבית.

הברכות לוועידה ה-13

ברכת הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של ברית-המועצות

אל הוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית

ת ל - א ב י ב

הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של ברית-המועצות שולח ברכה לוהטת לוועידתה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית ומאחל לה הצלחות בעבודתה.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית, המודרכת על ידי התורה הגדולה של המארכסיזם-לניניזם ועקרונות האינטרנאציונאליזם הפרולטארי, ניצבת איתן להגנת עניין השלום, מלכדת את כל הכוחות הפרוגרסיביים של ארצה למאבק נגד מזימות התוקפנים האימפריאליסטיים ועוזריהם במזרח-הקרוב, למאבק בעד אחדות שורותיו של מעמד הפועלים והאינטרסים החיוניים של העם.

הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של ברית-המועצות מביע את בטחונו, שהמפלגה הקומוניסטית הישראלית תצעד גם להבא ללא-רתיעה בדרך זו ותשיג הצלחות חדשות בפעילותה.

מוסקבה, 27.5.57

הוועד המרכזי

של המפלגה הקומוניסטית של ברית-המועצות

ברכת הוועד-המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הסינית

אל הוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית

ת ל - א ב י ב

חברים,

הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הסינית, שולח ברכות אחים חמות לוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית.

בשעה שהאימפריאליזם האמריקאי, בנצלו את כשלון התוקפנות הברי-טית-צרפתית-ישראלית נגד מצרים, מגביר את שיעבוד העמים במזרח הקרוב והתיכון, מתמסרת מפלגתכם לליכוד העם בישראל תוך החלטה נחושה להיאבק להגנת השלום במזרח הקרוב והתיכון, נגד דוקטרינת איזנהאור, לחיזוק נוסף של הסולידאריות בין עמי המזרח הקרוב והתיכון, נגד הקולוניאליזם. המפלגה הקומוניסטית הסינית מאחלת לכם הצלחות נוספות במאבקכם זה.

הוועד המרכזי

של המפלגה הקומוניסטית הסינית

פקינג, 21.5.57

ברכת החבר דימיטר פופוב בשם המפלגה הקומוניסטית הבולגרית

גיסטית בבנין הסוציאליזם, שואפים ל-
המיר את האינטרנאציונאליזם הפרולטארי
בלאומנות בורגנית ושוללים את התפ-
קיד המדריך של המפלגה הקומוניסטית
של ברית-המועצות בתנועה הקומו-
ניסטית והפועלית הבינלאומית ושל ב-
רית-המועצות בקרב המחנה הסוציא-
ליסטי העולמי.

בעזרת התיאוריה הכוזבת של "הקו-
מוניזם הלאומי" מנסים האימפריאליס-
טים ומשרתיהם בתוך תנועת הפועלים
לזרוע מבוכה אידיאולוגית בשורות
תנועת הפועלים, להעמיד מפלגה קומו-
ניסטית אחת נגד רעותה, להסעיר יצרים
לאומניים ובצורה זו לסלול את הדרך
לרסטברציה של הקאפיטאליזם והפאשיזם
בארצות הסוציאליסטיות, אולם התיאור-
יה של "הקמוניזם הלאומי", אשר הו-
עלתה על ידי האויבים המושבעים של
האנושות, אין לה ולא כלום עם המארכ-
סיזם-לניניזם, עם העקרונות של האיני-
טרנאציונאליזם הפרולטארי. הנסיונות ה-
חדשים לרביזיה של המארכסיזם-לניניזם
נדונים לכשלון, כיוון שמעמד הפועלים,
במאבקו ההירואי נגד הניצול הקאפיטא-
ליסטי רחיה-הדמים, נגד מחרחרי מלחמה
חדשה, נגד שופרותיהם וסוכניהם למי-
ניהם, למד להבדיל בין החסידים האמי-
ניים לבין החסידים המתמיימים של ה-
תורה המארכסיסטית-לניניסטית, ועל
בסיס זה צמחו המפלגות הקומוניסטיות
והפועליות.

מפלגתנו ומדינתנו העממית-דמוקרא-
טית תמיד היה ויש להן יחס ברור וגלוי
לגבי תפקידן המדריך של המפלגה ה-
קומוניסטית של ברית-המועצות ושל
סס"ר הן בקרב המחנה הסוציאליסטי
והן בקרב תנועת הפועלים הבינלאומית.
אנו יוצאים מן העובדה ההיסטורית, כי
בפעם הראשונה בהיסטוריה ניתקו הפוע-
לים והאיכרים הרוסיים, תחת הדרכתה
של המפלגה הקומוניסטית של ברית-
המועצות, את השרשרת הקאפיטאליסטית
והקימו את המדינה הסוציאליסטית ה-
ראשונה בעולם של הפועלים והאיכ-
רים, כי הסיים הראשונים אשר בנו חב-
רה סוציאליסטית וצברו נסיון עצום,
אשר מועיל ויועיל באופן יוצר למפל-
גות הקומוניסטיות בעולם כולו.

אין זה סוד עבור שום אדם ישר ש-
הבסתו של הפאשיזם הגרמני על-ידי ה-
צבא הסובייטי הצילה את הציביליזציה
העולמית מאבדון, ואת האנושות —
מצרות ואסונות אין ספור. נצחונו של
הצבא הסובייטי על הפאשיזם הגרמני

חברים יקרים,

בשם הוועד המרכזי של המפלגה ה-
קומוניסטית הבולגרית הרשו נא לי למ-
סור לכל הצירים של הוועידה ה-13
של המפלגה הקומוניסטית הישראלית,
לכל הקומוניסטים ולכל לוחמי הש-
לום בישראל — ברכות אחים מאת
המפלגה הקומוניסטית הבולגרית ומאת
העם הבולגרי ולאחל לכם הצלחה במא-

בקכם נגד התוקפנות ומחרחרי מלחמות
חדשות, למען השלום, הדמוקרטיה וה-
סוציאליזם.

ועידתכם מתקיימת באווירה בינלאו-
מית מתוחה, כשהאימפריאליסטים מגבי-
רים את המתיחות הבינלאומית וכשהם,
בקלות-דעת יתירה, יוצרים סכסוכים בין
העמים ודוחפים אותם למלחמת עולם ח-
דשה.

מדיניותם במזרח-התיכון היא במיוחד
מתועבת ופושעת. לאחר ההרפתקה נגד
מצרים אנחנו עדים לא להתפכחות אלא
להעברת תורת אייזנהאור המשעבדת
אשר כבר גרמה מהומות בכמה מהא-
רצות השכנות.

המאבק של עמי המזרח התיכון נגד
התוכניות האימפריאליסטיות נעשה חריף
עוד יותר. אנחנו מבינים את הקשיים
של מפלגתכם, את תפקידה וחשיבותה
במאבק זה, אולם תמורת זה רוכשת היא
השפעה יותר ויותר רחבה בין עמלי
ישראל ואוטוריטה בין אנשי הקידמה
בעולם כולו.

אויבי הסוציאליזם — הרביזיוניסטים,
ידו הימנית של האימפריאליזם, — ב-
מסווה הפיתוח היוצר של המארכסיזם-
לניניזם, מעמידים תחת סימן שאלה את
תפקידה המדריך של המפלגה הקומו-

יצר תנאים נוחים להקמת שלטון עממי דמוקרטי בשורה של ארצות. אנו מלאי הכרה, כי ללא עזרת האחים הבלתי משוחדת של המפלגה הקומוניסטית של ברית המועצות ושל סס"ר לא היינו מסוגלים להתקיים כארץ בלתי תלויה, הבונה את הסוציאליזם, ובנקל היינו גופלים טרף לציפורניהם של האימפריאליזם.

עם הבסתה של גרמניה הפאשיסטית הציל הצבא הסובייטי מהשמדה את העם היהודי אשר נטבח בהמוניו על ידי הנאצים. עמנו, תחת הדרכתה של המפלגה הקומוניסטית הבולגרית, לא הרשה בימים השחורים של הפאשיזם פוגרומים על היהודים בארצנו וגם לא הרשה שאף יהודי יישלח למחנות ההשמדה. וכעת משקיע העם הבולגרי, הנאמן לסולידריות הפרולטארית הבינלאומית, את כל המאמצים לביצור הידידות ושיתוף הפעולה בין העמים בעולם, וקודם כל עם עמי ברית המועצות האדירה.

מאמצינו של האימפריאליסטים להעביר את יחסי הידידות ושיתוף הפעולה בין ברית המועצות לבין המדינות הסוציאליסטיות האחרות הם לשוא. מנסיונו העצמי אין כמונו מיטיב לדעת מה מבורכים היחסים הללו של ידידות כנה ועזרה הדדית לפריחה הכלכלית והתרבותית של ארצנו.

מודרכות על ידי עקרונות האינטרנציונליזם הפרולטארי מבצרות המפלגות הקומוניסטיות והפועליות ללא הרף את שורותיהן ומעמיקות את אחדות המחנה הסוציאליסטי והתנועה הקומוניסטית והפועלית הבינלאומית. למען ביצורה של האחדות הזאת תורמת את תרומתה גם המפלגה הקומוניסטית הישראלית.

נאמנה לעקרונות האינטרנציונליזם הפרולטארי, שללה המפלגה הקומוניסטית הישראלית שלילה מוחלטת את ההתקפה על מצרים והרימה את דגל השלום ואחזת העמים בין ישראל וארצות ערב, דבר אשר מצא אוזן קשבת בקרב עמלי ארצנו.

חברים!

כל פעילותם של המפלגה הקומוניסטית הבולגרית ושל העם הבולגרי ומאבקם למיגור הקאפיטאליזם ולנצחון הסוציאליזם בארצנו מבוססים על התורה והמעשה של המארכסיזם-לניניזם. חלפו פחות מ-13 שנה מיום שיתרוננו ו-8 שנים מיום שהעמלים הבולגריים מגשימים בהצלחה את תוכניותיהם הסוציאליסטיות. בולגריה הישנה והמפגרת עברה מן ההיסטוריה. ארצנו עלתה בצעדי ענק על דרך התי-

עושי. בארצנו מתנהלת בנייה עצומה, בממדיה ובחשיבותה. היקפה של התוצרת התעשייתית בשנה זו יהיה בקירוב פי שבע יותר גדול מאשר בשנת 1939.

אדירים הם ההישגים גם בתמורות הסוציאליסטיות במשק החקלאי. אנו צועדים לקראת השלמת התיכון הסוציאליסטי של כפרנו. למעלה מ-90% מהאדמה המעובדת בארצנו הם קניין קואופרטיבי. יבול המשק החקלאי עולה באורח בלתי-פוסק. מארץ חקלאית מפגרת הפכה בולגריה למדינה תעשייתית-חקלאית עם חקלאות ממוכנת גדולה.

רווחתם ורמת-תרבותם של המוני-העם עולות ללא הפסק על בסיס השגיי הייצור ותחת הדרכתן הדואגת של המפלגה ושל הממשלה. כוח-הקנייה של העמלים בשנה זו עלה ב-60% ויותר בהשוואה עם שנת 1952. פורחים המדע, האמנות והתרבות הסוציאליסטיים, אשר הפכו לנחלת העם. מדי שנה בשנה גדל מספר התלמידים. כל אורח שישי בארצנו לומד.

מדינתנו הסוציאליסטית שאפה תמיד ושואפת גם כיום לדו-קיום בשלום בין הארצות בעלות משטרים חברתיים שונים. הנחה לניגית זאת היא נר לרגלי מדיניות-החוץ שלנו לגבי כל הארצות, קרובות כרחוקות, כולל מדינת ישראל.

חברים יקרים!

אנו מאמינים, שזעידתכם המודרכת על ידי התורה האדירה של המארכסיזם-לניניזם תגביה עוד יותר את דגל האינטרנציונליזם הפרולטארי והמאבק נגד התערבות האימפריאליסטים במדינות הפנים והחוץ, למען השלום ושיתוף בין העמים.

אנו מאמינים, שהעם בישראל יעשה את כל המאמצים למען השגת הבנה עם עמי ערב — הערובה לשמירת השלום במזרח התיכון — למען העתיד המאושר של העמים המאכלסים אותו. אני מאחל לכם, חברים יקרים, הצלחות נוספות בביצורה הארגונית, הדיאלוגית והפוליטית של המפלגה ובישור ליכוד מעמד הפועלים בישראל למען הגנת האינטרסים החיוניים שלו, למען השלום, הדמוקרטיה והסוציאליזם. תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית, האבנגרד של מעמד הפועלים והעמלים בישראל!

יחיו הידידות ושיתוף הפעולה בין העם הישראלי לבין העם הבולגרי! יחי המאבק של העמים בעולם כולו למען השלום, הדמוקרטיה והסוציאליזם!

ברכת החבר אנדרה זוגה בשם המפלגה הקומוניסטית הצרפתית

אולם הממשלה בראשות המנהיגים הסוציאליסטיים, שקמה למחרת הבחירות, סתה מן הפרוגרמה שאושרה ע"י הבחירות הכלליות. הם התכחשו להבטחותיהם. הממשלה המשיכה ב"סוד במדיניות של מפלגות הריאקציה המנוצחות ואף החמירה אותה. לכן יכולה הממשלה, בדרך זו, ליהנות זמן מה מתמיכת הריאקציה, לעומת זאת היא ויתרה על תמיכת הכוחות הע"ממים והמתקדמים.

המשבר הממשלתי הנוכחי הוא ב"סוי לסתירה הולכת וגדלה בין המדיניות הריאקציונית, שניהלה הממשלה בראשות הסוציאליסטים, לבין רצון השלום, החופש והקידמה החברתית של העם הצרפתי.

המפלגה הקומוניסטית הצרפתית נאבקה ללא-ליאות, כדי שרצון זה של עם צרפת יכובד וכדי שבצרפת תוקם ממשלה שתהיה מסוגלת לנהל מדיניות חדשה, הדרושה לבטחון הארץ. התנאים לשינוי זה הולכים ובשלים כעת בשכבות עמוקות של העם הצרפתי.

השביתות להעלאת השכר הולכות ומתרחבות ורבות, תוך אחדות העמלים ולעתים קרובות תוך אחדות ארגונים המקצועיים.

המחאות של האזשים הנכבדים ב"סות מחוגים שונים נגד השימוש ב"סות אכזריות בתור אמצעי להמשכת השלטון באלז'יריה, אנוקיותיהם של גדולי הפסיקה בצרפת ובעולם כולו נוכח הסכנה האטומית, הזעם אותו הביעו הפטריוטים מכל החוגים בעקבות מינויו של הגנרל ההיטלראי שפידל כמפקד עליון של כוחות היבשה של נאט"ו במרכז אירופה, — כל אלה מעידים שגדלים והולכים איהר-צון, הדאגה וההתנגדות בקרב מעמד הפועלים ושכבות הביניים וכי גוברת והולכת שאיפתם למדיניות חדשה.

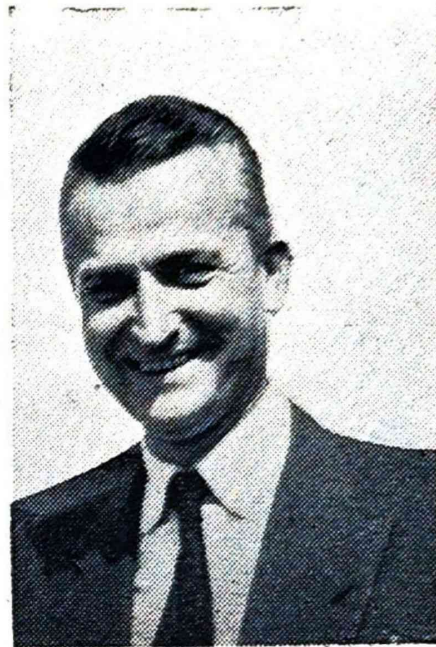
בתנאים אלה מגבירה המפלגה ה"קומוניסטית הצרפתית את יוזמתה, כדי ללכד במהירות את כל אלה המעוניינים בכך שההבטחות שניתנו לעם ב"סני בינואר 1956 תקיימנה, כולן או לפחות בחלקן. ההבטחות הנ"ל כללו את הסעיפים הבאים:

★ פתרון שלום לבעיית אלז'יריה בדרך של מו"מ.

★ מדיניות של הפגת המתיחות ה"בינלאומית שתסייע לפירוק נשק.

חברים יקרים!

הנני להביא לוועידת המפלגה הקומוניסטית הישראלית את ברכתה ל"לוהטת של משלחת הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הצרפתית ול"הביע את סולידאריות האחים שלה.

הקומוניסטים בצרפת מכירים את מאבק הגבורה ובעל ההכרה המלאה של המפלגה הקומוניסטית הישראלית נגד הניצול הקאפיטאליסטי, למען הגנת החירויות הדמוקרטיות, למען אחדות העם העובד ואחדות הפטריוטים ב"ס"אל, למען השלום והעצמאות הלאומית.

יודעים הם שהמאבק הזה סולידארי עם מאבקם הם נגד מזימות הריאקציה ומחררי המלחמה האימפריאליסטיים. שכבות רחבות יותר ויותר בעם הצרפתי מבינות בשעה זו את ההכרח שבפיתוח פעולה מלוכדת נגד המדיניות הממשלתית הריאקציונית, הנוגדת את רצון העם, כפי שהוא בא לידי ביטוי בבחירות הכלליות לפרלמנט ב"סני בינואר 1956.

הבחירות נתנו את רוב הקולות למפלגה הקומוניסטית, למפלגה הסוציאליסטית ולמפלגה הראדיקלית, שצ"דו בשלום באלז'יריה, במדיניות של קידמה חברתית ובהפגת המתיחות ה"בינלאומית.

★ שיפור תנאי החיים של העם-
לים בעיר ובכפר.

★ התנגדות נמרצת לכל מזימה
פאשיסטית; הגנת החירויות הדמוק-
רטיות והרחבתן.

מפלגתנו קוראת לכל ארגוניה וחב-
ריה לעשות הכל, כדי שהשינויים בה-
כרת ההמונים יבואו לכלל ביטוי ע"י
האזרת אחדות-פעולה של מעמד הפו-
עלים ושל השאיפות הדמוקרטיות
והלאומיות, כדי לסייע לכל צעד קדי-
מה בכיוון של הנהגת מדיניות בהתאם
להחלטות העם כפי שבאו לידי ביטוי
בבחירות הכלליות.

הבורגנות הקולוניאליסטית הצרפ-
תית, הנעזרת על ידי מנהיגי המפלגה
הסוציאליסטית, מתנגדת בכל הדרכים
להתפתחות ההכרחית של תנועה גדו-
לה זו. הם מנהלים מדיניות של גניבת-
דעת, מחניפים להלכידות קולוניאליס-
טית, מטפחים את רגשי העליונות ה-
גזענית ומלבים מסע-טירוף של השמ-
צה נגד ברית-המועצות ונגד ארצות
המחנה הסוציאליסטיות.

בשעת ההתקפה נגד מצרים, לא זו
בלבד שהם השתמשו במדינת ישראל
ככלי-שרת של מדיניותם האימפריא-
ליסטית המתועבת והמטורפת, אלא הם
אף ניסו לספסר בהשתתפות יש-
ראל בהרפתקה נגד מצרים, כדי לה-
סיח את דעת העמלים והחוגים היהו-
דיים הדמוקראטיים בצרפת משיתוף-
פעולה הכרחי של הציבוריות הדמוק-
רטית כולה, ללא הבדל דת והשקפה
פוליטית, נגד הדיכוי הקולוניאליסטי
והגזענות.

ברובם הגדול הנחילו הדמוקראטים
היהודים בצרפת כשלון חרוץ למזימה
זו. הם ראו במו עיניהם כיצד הגרו-
עים שבפאשיסטים והאנטישמיים,
משתפי-הפעולה עם הגיסטאפו מימי
הכיבוש ההיטלראי, מחאו כף להתקפה
הישראלית נגד מצרים, וכי אותם
חוגים הם החסידים הנלהבים ביותר
של המלחמה ללא-פשרה נגד העם
האלזירי הנאבק למען עצמאותו.

הם נוכחו לדעת, כי הגזענים המתו-
עבים ביותר תומכים בקולוניאליזם וב-
מזימותיהם של הפאשיסטים ומעודדים
מסע אנטישמי.

החוגים הדמוקראטיים היהודיים נז-
עמים, יחד עם כל לוחמי המחתרת ה-
אנטי-נאצית, יחד עם המוני הצרפתים
והצרפתיות, למינויו של הגנרל ה-
היטלראי האנס שפיידל למפקד הכו-
חות המזוינים של נאט"ו במרכז
אירופה.

מסמכים מהימנים רבים מוכיחים

שגנרל זה של היטלר השתתף אישית
בארגון מסע הטירוף הנאצי בצרפת.
דרוש, איפוא, איחוד רחב של הכוחות
הדמוקראטיים והלאומיים, כדי לכפות
את ביטולו של מינוי זה, המחייב את
בני הנרצחים, בניהם של קרבנות ה-
כבשנים הנאציים, המגיעים כעת לגיל
השירות הצבאי, לשרת תחת סיקורו
של תליין אבותיהם ולהצדיע בפניו.

המפלגה הקומוניסטית הצרפתית
מגייסת את כל כוחותיה למען מימוש
אחדות אנטי-פאשיסטית זו; מפלגתנו
היא מפלגת השוויון החברתי של כל
האנשים, ללא הבדל גזע דת ומוצא.
זו היא מפלגתם של גבריאל פרי,
ז'ורז' פוליצר, דניאל קנובה וז'אק
סולומון, של פועל המתכת ז'פ. סמבו
ושל הפילוסוף פלדמן, אחים לנשק נגד
הכובש ההיטלראי, שנפלו חלל למען
העניין המשותף בקרבות ההתנגדות.
מפלגת מעמד הפועלים, שאין לנגד
עיניה אינטרסים אחרים אלא אלה של
האומה, היא היורשת האמיתית של
המסורת רבת-התהילה של הדמוקרא-
טים הצרפתים, שנאבקו נגד הגזענות
והאנטישמיות על כל צורותיהן מאז
המהפכה הגדולה של 1789, עד משפט
דרייפוס ועד בכלל.

היא ממשיכה את מאבקם של ז'ורס
ושל ז'יל גר נגד המלחמות הקולוניא-
ליסטיות של האימפריאליזם הצרפתי.
היא מוקיעה את האידיאולוגיה ה-
בהמית של הגזענות מבשרת הפא-
שיזם, על כל צורותיה, ונאבקת נגד
אידיאולוגיה זו.

היא מברכת ברכה לוהטת את המפ-
לגה הקומוניסטית הישראלית האמי-
צה, הנאבקת למען זכויותיהם החיר-
ניות של עמלי ישראל ועמה, ומתנג-
דת להפליה גזענית כלשהי, המאחדת
בתוך שורותיה חברים יהודיים וער-
ביים, אחים לנשק לשחרור האדם,
למען השלום והעצמאות הלאומית.

חברים יקרים!

מעמד הפועלים וכל האנושות המת-
קדמת ממשיכים במאבקם לשחרור הא-
נושות ולנצחונם הסופי של הסוציאליזם
בכוחות מכופלים ומשולשים: 40 שנה
לאחר מהפכת אוקטובר רבת-התהילה,
זו שפילסה את הדרך למהפכות פרו-
לטאריות בעולם כולו, הצלחותיה הכ-
בירות של ברה"מ בהגשמת הסוציא-
ליזם ועתה בבנין הקומוניזם, הנצחו-
נות בסין וביתר ארצות הדמוקראטיה
העממית, התפתחותה של התנועה ה-
אדירה של שיחרור העמים, ולבסוף,
התגברותם של הכוחות הפועליים ושו-
חרי השלום בכל הארצות, — כל

אלה מוכיחים הוכחה ניצחת כי רע-
יונות המארכסיוז-לניזום כובשים ל-
עצמם השפעה הולכת וגדלה בקנה-
מידה עולמי.

האימפריאליסטים מנסים לבלום את
התנועה הכבירה לשחרור העמים האופ-
ייגית לתקופתנו.

הם מתנכרים לדוקיום בשלום, מאר-
גנים קשר ופרובוקציה נגד ארצות
הסוציאליזם, מאיצים את מרוץ הזיון,
כולל פצצת אטום.

הם מנסים לבלום את התפוררותה של
השיטה הקולוניאלית.

על ידי דוקטרינת איזונהאור רוצים
הם להקים בישראל ובכל ארצות המז-
רח התיכון את שלטון הגזענים האמרי-
קאיים חסידי שיטות הליניץ נגד הכושים,
שרצחו על כסא החשמל את הרוזנברגים.
מול כל התמרונים האלה בתוספת
היסטוריה מלחמתית ושובינית, מלכדות
כל המפלגות הקומוניסטיות בעולם
את שורותיהן, ותנועת הפועלים והת-
נועה הקומוניסטית הבינלאומית מג-
בירות את ליכודן על בסיס המארכ-
סיוז-לניזום, שעמד במבחן, על בסיס
הנאמנות המוחלטת לאינטרנאציונאליזם
הפרולטר.

בזמן האחרון קיח האימפריאליסטים
להנחית מהלומה על אחדותה של תנו-
עת הפועלים הבינלאומית; ברם, תק-
חת אלה נתבדו. עמדנו במבחן כשידינו
על העליונה. התנועה האדירה וליכודה
איתן יותר מאשר אי פעם.

הקשר המלחמתי של האימפריאליס-
טים נתקל ויתקל במידה גדלה והולכת
ברצון השלום של העמים.

אנו הקומוניסטים מכריזים חגיגית,
כי אין בעייה בינלאומית לא באירופה,
לא במזרח הקרוב והתיכון ולא בשום
מקום אחר בעולם שאין לפתרה בדרכי
שלום על-ידי משאומתן.

בשם הוועד המרכזי של המפלגה ה-
קומוניסטית הצרפתית הנני מברך שוב
את וועידת מפלגת-האחות הישראלית,
המנהלת בתנאים שונים משלנו את
אותו המאבק למען עקרונות המארכסי-
זם-לניזום, למען הגנת האינטרסים ה-
חיוניים של העמים, למען השלום ו-
העצמאות.

מפלגת-האחות של מקי — המפלגה
הקומוניסטית הצרפתית — הינה ידי-
דתו הכנה של העם העובד בישראל.

היא רואה את ההזמנה לבוא לחצי-
דתכם כהזדמנות להכיר טוב יותר את
הנאי מאבקכם, להגביר את אחוות-
הנשק שלנו ועל ידי כך להגביר את
הידידות ואת שיתוף הפעולה בין העם
הצרפתי והעם הישראלי למען טובתם
המשותפת של שני עמינו.

תחי המפלגה הקומוניסטית הישרא-
לית!

תחי אחוות-הנשק של שתי מפלגות-
הינו נגד האימפריאליזם אויב-העמים!
תחי הסולידאריות הבינלאומית של
העמים וידידות העמים!
יחי הקומוניזם!

ברכת החבר פאלם דאט בשם המפלגה הקומוניסטית הבריטית

כוי נגד אורחיה הערביים של ישראל ולקיום זכות ההגדרה העצמית הלאומית של הערבים.

בבריטניה עוררה המלחמה של הממ- שלה השמרנית זעם וכעס בקרב כל תנועת הפועלים והשכבות הנרחבות ביותר של הציבוריות בממדים ללא דוגמה מאז ימי מינכן.

מתחילתו של המשבר רשאים אני לקבוע שהמפלגה הקומוניסטית הברי- טית היתה הראשונה לגינוי תכניות ה- מלחמה והכנות המלחמה של ממשלת אידן, בשעה שגייטסקל, מוריסון וההנ- הגה הרשמית של מפלגת העבודה עדיין היו מצהירים בפרלמנט על תמיכתם ה- רשמית בהכנות הצבאיות. מידת ההת- נגדות בקרב תנועת הפועלים והאגודים המקצועיים גברה במהירות כה גדולה, עד שאילצה את גייטסקל לשנות את הקו ולעבור לאופוזיציה. ההצבעה פה אחד של ועידת האיגודים המקצועיים, בעלת 9 מיליון חברים, בספטמבר, אשר תבעה את כינוס הפרלמנט ואת העברת שאלת סואץ לאו"ם, היתה לה השפעה מכרעת בגיוס דעת הקהל. כך נפתחה המלחמה מול התנגדות צבורית והוקעה רשמית מצד כל תנועת הפועלים הברי- טית, בשעה שמשאלים ציבוריים הוכיחו, שמפלגת העבודה מייצגת את רוב צי- בור הבוחרים. מעולם, מאז מלחמת הבורים, לא פתח האימפריאליזם הברי- טי במלחמה, כשהאומה היא כה מפולגת וכשקיימת שנאה כה עמוקה נגד המל- חמה.

התוצאות הרות האסון של הרפתקה נפשעת וחסרת הגיון זו כבר הספיקו להתגלות מאז ועד היום, במידה שחה לגבי בריטניה, צרפת וישראל. התוצאות היו השפלה, גינוי בינלאומי, נסיגה כפ- ר, ייה, החלשת הכלכלה ולבסוף קבלת תנאים אשר אפשר היה להשיגם לפני פתיחת המלחמה.

האימפריאליסטים הבריטיים והצרפ- תיים ושותפיהם מבין החוגים השליטים בישראל עשו חשבון-טעות איום לגבי המלחמה הזאת. הם נכשלו בהערכת עוצמתה המכרעת של ההתנגדות, לא רק של כל תנועת השחרור הלאומי במזרח התיכון, אלא גם של כל העמים האפרו- אסיאתיים, של הרוב באירגון האומות המאוחדות, של מעמד הפועלים ושוחרי השלום בכל הארצות ומעל לכל של ה- עולם הסוציאליסטי, ובשורה הראשונה של ברית-המועצות הגדולה, — אשר תמיכתם האמיצה ותגובתם המיידית אילצה לסיים במהירות את המלחמה.

חברים יקרים, זכות ועונג לי להיות כאן בקרבכם ולהביע בשמי ובשם חברי סולי קיי, נציג קומונוסטי במועצה המקומית של סטפני, איזור לונדוני, בעל אוכלוסיה יהודית מרובה, את מיטב האיחולים, הסולידאריות ורחשי החברות של המ-

פלגה הקומוניסטית הבריטית לוועידת- כם, ועידת המפלגה הקומוניסטית היש- ראלית האמיצה.

עקבנו בהערצה אחר מאבקה הנועז של מפלגתכם כאן בישראל, כאשר ה- היסטריה של המלחמה התוקפנית ה- פשעת אחזה במנהיגי שתי ארצותינו. ה- מלחמה התוקפנית שנפתחה בסתיו ש- עבר ע"י ממשלת בריטניה, צרפת וי- ראל הטילה אחריות כבדה ביותר על שתי המפלגות שלנו. אנו רוחשים כבוד לצורה, בה עמדה מפלגתכם במבחן של משבר המלחמה. המערכה שנוהלה על- ידי מפלגתכם בעיצומו של המשבר ה- מלחמתי, נאומיו בכנסת של נציגכם, ה- חבר מיקוניס, העטו כבוד על הקומוניזם הבינלאומי. מפלגתכם לחמה ל- לא ליאות נגד המדיניות של האימפריא- ליזם ומבעירי המלחמה והגנה על האי- נ- טרסים האמיתיים של העם הישראלי ו- של כל עמי המזרח התיכון, האינטר- סים של החופש הלאומי והשלום.

כן מציינים אנו את המאבק העקבי שניהלתם לשחרור זכויות יהודי-ערבי בתוך ישראל — לחיסול האפליה והדי-

אימפריאליסטית, על-מנת להגיע להסדר שלום שיבטיח הכרה בשאיפותיהם הל-אומיות הצודקות של כל העמים, ויכלול הסדר מוסכם של שאלת הגבולות ושל תביעותיהם הצודקות של הפליטים ה-ערביים המגושלים.

פתרון שלום כזה יושג רק לאחר שי-בוטלו לחלוטין השלטון וההתערבות של האימפריאליזם במזרח-התיכון. אנו תומכים תמיכה מלאה בהכרזות האיתנות של מפלגתכם, שהשאיפות של העם הישראלי לשלום ובטחון תושגנה רק לאחר שיחרור משלטון שותפי ה-אימפריאליזם, כאשר ידחה בהחלטיות את התפקיד של עמדה קדמית חמושה ויאנדארים של האימפריאליזם נגד תנועת השיחרור הלאומי הערבית, ולאחר קבלת המדיניות, המותווית על-ידי המפלגה הקומוניסטית הישראלית, מדיניות של שלום, ידידות ואחדות עם העמים הער-ביים בענין השיחרור הלאומי ונגד האימפריאליזם.

לאימפריאליזם אין עתיד עוד במז-רח התיכון. תבוסתו מול המצעד המ-צח של תנועת השיחרור הלאומי היא חדאית.

ההיסטוריה של התקופה הנוכחית מ-עידה, שהמדיניות של הציונות התוקפ-נית, של קשירת ישראל לאימפריאליזם ושל איבה לעולם הערבי, עלולה להעמיד בסכנה איומה את כל עתיד ישראל.

לכן אנו מאמינים, שמדיניות המפלגה הקומוניסטית הישראלית תואמת את ה-אינטרסים האמיתיים של העם הישראלי ושל כל עמי המזרח התיכון. רק מדי-ניות זו מבטיחה עתיד של שלום ובט-חון לישראל ולעם הישראלי. אנו מצ-הירים על האחדות והסולידאריות של המפלגה הקומוניסטית הבריטית עם ה-מפלגה הקומוניסטית הישראלית ושאר המפלגות הקומוניסטיות במזרח הקרוב במאבק נגד האימפריאליזם, לענין ה-שיחרור הלאומי והשלום, לקידמה וד-מוקראטיה בשביל כל עמי המזרח התי-כון ולעתיד חופשי, מזהיר ומאושר של כל עמי המזרח התיכון.

אנו מצטרפים אליכם בנאמנות לעק-רונות האינטרנאציונאליזם הפרולטארי והמארכסיזם-לניניזם, עקרונות שאושרו מחדש בוועידתנו ה-25, שהתקיימה זה לא מכבר, עקרונות המדריכים את עמי ה-עולם לקראת עתיד של שלום, לקראת נצחון סופי של הסוציאליזם והקומוניזם בעולם כולו.

תחי הידידות והברית של העם הברי-טי, הישראלי וכל עמי המזרח-התיכון למען ענין החירות הלאומית והשלום. תחי המפלגה הקומוניסטית הישרא-לית!

יחי הקומוניזם הבינלאומי!

ברם, האימפריאליזם לעולם אינו מו-תר. התבוסה המחפירה של הרפתקת סואץ בל תעלים מעינינו את ההתקפה החדשה והמסוכנת המנוהלת עתה על-ידי האימפריאליסטים במזרח-התיכון.

ממשלת ארצות-הברית, שניסתה לנצל את קשייהם של ממשלת בריטניה וצר-פת, התייצבה עתה באופן גלוי בנסיון לרשת את עמדות השלטון ברחבי המז-רח התיכון. דוקטרינת אייזנהאור היא תכנית לשיעבודם הכלכלי, הפוליטי וה-צבאי של עמי המזרח התיכון לאימפר-יאליוזם האמריקאי. ארצות-הברית קיבלה תחת חסותה את ברית באגדד שהוקמה על ידי בריטניה, על ידי הצטרפותה לחז-דתה הצבאית. משלחתו של ריצ'רדס סיירה במזרח-התיכון במטרה לשחד את החוגים השליטים ולשעבדם בעזרת מאות מיליוני דולרים. ארצות-הברית מנסה בכל כוחה לנתק את ערב הסעודית מ-מחנה השיחרור הלאומי הערבי ולקש-רה עם ממשלת הבובות של גורי סעיד בעיראק. בירדן תיכננה ואירגנה ארצות-הברית באופן גלוי את ההפיכה הצבאית בשמו של המלך חוסיין, שנתלחה לה רי-כוז רב-עוצמה של הצי האמריקאי ליד חופי ארצות המזרח התיכון ונחיתת חיילי הצי בלבנון, על-מנת להרוס את הדמוקרטיה בירדן, להפיל את הרוב ה-פרלמנטארי הנבחר ואת ממשלתו החו-קית המבוססת על רוב פרלמנטארי ול-הקים שלטון של טירור, לפזר את כל המפלגות הפוליטיות והאיגודים המקצו-עיים, ולאסור ולהוציא להורג את המנ-היגים הפטריוטים של העם הירדני: אותה שעה מנהל האימפריאליזם הברי-טי את מלחמתו בקפריסין ונגד העם התימני.

המפלגה הקומוניסטית הבריטית מ-אוחדת עם המפלגה הקומוניסטית היש-ראלית ועם כל המפלגות האחיות במז-רח-התיכון ועם כל העמים אוהבי המו-לדת, שותרי החופש והשלום במזרח התיכון, בגיוני הצעדים המלחמתיים של האימפריאליזם וסוכניו במוזהית.

אנו קוראים לשים קץ לכל הבריתות הצבאיות הקושרות את ארצות המזרח התיכון עם המעצמות האימפריאליסט-יות, לבטל את ברית-באגדד ולדחות את דוקטרינת אייזנהאור. אנו תובעים את פינויים של כל הבסיסים הזרים הצבא-יים — היבשתיים, הימיים והאוויריים, ושל כל כוחות הצבא הזרים מכל ארצות המזרח התיכון. אנו תומכים בעצמאות הלאומית, הבטחון והשלום של כל עמי המזרח התיכון — ישראל ועמי ערב כאחד. אנו מאמינים שבעיית הסכסוך הערבי-ישראלי, הנובעת ממדיניותו הנפ-שעת של האימפריאליזם תבוא על פת-רונה על-ידי משא ומתן, ללא התערבות

ברכת המפלגה הקומוניסטית של ציילון

לכבוד נשיאות הוועידה ה-13 של מק"י

חברים יקרים!

בשם כל חברי המפלגה. שולח הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של ציילון ברכות אחים חמות לוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית.

אנו מעריכים מאוד את המאבק הנאצל של מפלגתכם למען שלום ערבי-ישראלי ונגד נסיונות האימפריאליסטים האמריקאיים והאחרים להשתמש בישראל כבבסיס לתככים והתערבות במזרח-התיכון במטרה לגזול את הריבונות הלאומית ולשים לאל את השאיפות הלאומיות הצודקות של עמי איזור זה.

נוכח ההתקפה האחרונה נגד מצרים, נוכח המאורעות שהתרחשו בירדן ו"דוקטרינת אייזנהאואר" הידועה לשימצה — מהווה מאבק מפלגתכם גורם חשוב במערכה הכללית לשלום העולם.

גם עם ציילון, כעמי אסיה האחרים, מעוניין עניין חיוני בתוצאות ההתרחשויות במזרח-התיכון. למאבקי העמים השונים באיזור זה להשגת עצמאותם הלאומית ולהגנתה, לשמירת השלום בינם לבין עצמם — נתונות אהדתנו ותמיכתנו הלבביות ביותר.

אנו מעריכים, שהמזרח-התיכון המשוחרר מקולוניאליזם ותככים אימפריאליסטיים יהיה גורם חשוב ביותר לבטחוננו אנו ולהתרחבותם של יחסי ידידות ומסחר לתועלת הדדית.

אנו מאמינים שהמדיניות האימפריאליסטית הנוכחית של זריעת סכסכונות בין ארצות המזרח-התיכון הנה מסוכנת, כמדיניות של "יילחמו האסייתים באסייתים", בה נוקטים האימפריאליסטים באסיה.

העם בישראל ניצב כיום לפני בעיות הדומות במידה רבה לבעיות בפניהן עמד עם ציילון. ממשלת ציילון הריאקציונית הקודמת רתמה את ארצנו במרכבת האימפריאליסטים האנגלו-אמריקאיים, תמכה בתכניהם ובהתקפותיהם על ארצות אסיה האחרות ונגד מחנה הסוציאליזם. מדיניות זו המיטה על ציילון אסון בלבד, חתרה תחת עצמאותנו הלאומית שהושגה זה לא מכבר וגרמה לירידה תלולה ברמת-החיים.

בהנחילו תבוסה לממשלה הריאקציונית בבחירות הכלליות האחרונות הצליח עם ציילון לשנות מדיניות זו ולכונן במקומה מדיניות של ידידות עם הארצות הסוציאליסטיות ושל סולידריות אפרו-אסייתית למען השלום. מדיניות זו העלתה את הפרסטיג' של ציילון בזירה הבינלאומית וחיזקה את ריבונותנו וכלכלתנו.

סמוכים ובטוחים אנו שוועידתכם תהווה ציון-דרך חשוב במערכה לגיוס העם בישראל בכיוון דומה אשר ישרת את האינטרסים החדניים ביותר של ישראל ושל שלום העולם.

אנו מאחלים למפלגתכם הצלחות נוספות במאבקה לשלום ולהעלאת רמת חיי עמכם.

תחי הידידות בין עמי ישראל וציילון!

תחי הידידות והסולידאריות של שתי מפלגותינו!

יחי המאבק לשלום העולם!

יחי הדגל הבלתי-מנוצח של המארכסיזם-לניניזם!

בשם המפלגה הקומוניסטית של ציילון

פיטר קיונמן

מזכיר כללי

קולומבו, 5.5.57

ברכת המפלגה הקומוניסטית של ספרד

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית,

חברים יקרים!

בשמחה רבה קיבלנו את הזמנתכם לשגר משלחת אחים לוועידה ה-13 של מפלגתכם. בניגוד לרצוננו, בגלל התנאים המיוחדים בהם מתנהלת עבודתנו, אין באפשרותנו לשגר משלחת כזאת. הלשכה הפוליטית של הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הספרדית שולחת ברכות אחים חמות לוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית ומאחלת הצלחה רבה בעבודתה. אנו מקדמים בברכה את מאבק מפלגתכם למען מו"מ ופתרון בדרכי שלום של הבעיות השנויות במחלוקת בין ישראל וארצות ערב; נגד דוקטרינת אייזנהאור המחפירה ונגד הקנוניה של הכוחות הריאקציוניים בישראל עם האימפריאליזם האנגלו-צרפתי, קנוניה המסכנת את בטחון ארצות המזרח התיכון, ובסופו של דבר מסכנת את השלום באזור ובעולם כולו.

לעומת זאת, המפלגה הקומוניסטית הישראלית מגינה על האינטרסים של מדינת ישראל ועל עתידה, תוך שילוב הרמוני של הפאטריוטיזם עם העקרונות של האינטרנאציונאליזם הפרולטארי. תחי אחדות התנועה הקומוניסטית הבינלאומית, עם ברית-המועצות במרכזה!

תחי תורת המארכסיזם-לניניזם הבלתי-מנוצחת!

יחי האינטרנאציונאליזם הפרולטארי!

הלשכה הפוליטית של הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הספרדית

ברכת המפלגה הקומוניסטית של וייטנאם

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית,

ת ל - א ב י ב.

שמחנו מאוד לשמוע על כינוס הוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית ב-29 במאי. רב צערנו שאין ביכולתנו לשגר משלחת לוועידתכם. אנו שולחים לכם, לכל הצירים ולחברי המפלגה, ברכות אחים לוהטות. מאז היווסדה נאבקת המפלגה הקומוניסטית הישראלית ללא הרף בעד עצמאות לאומית, קידמה סוציאלית וידידות בין העמים. מעמד הפועלים והעם הוויאטנמי מכירים את הקשיים הניצבים בפני מעמד הפועלים והמוני העם בישראל ומאמינים באמונה שלמה, כי מאבק צודק זה עתיד להסתיים ללא ספק בנצחון. מפלגתנו מאחלת לוועידה ולמפלגה הקומוניסטית הצלחות נוספות בפעילותה לחיזוק אחדות מעמד הפועלים, להרחבת החזית האנטי-קולוניאלית ולהגשמת מדיניות טובת האינטרסים של העם בישראל, לשלום במזרח הקרוב והתיכון ובעולם כולו.

מפלגת העבודה של וייטנאם
הוועד המרכזי

ברכת המפלגה הקומוניסטית של ארה"ב

אל המפלגה הקומוניסטית הישראלית

המפלגה הקומוניסטית של ארצות-הברית שולחת ברכות ידידותיות חמות לוועידתכם. אנו מכבדים את העמדה שנקטה המפלגה הקומוניסטית הישראלית נגד ההתקפה הבריטית-צרפתית-אמריקאית במזרח הקרוב, למען השלום, העצמאות והנייטרליות של ישראל. אנו סמוכים ובטוחים שוועידתכם תידשם כהצלחה חדשה להגשמת המשימות הללו.

הוועד הארצי

של המפלגה הקומוניסטית של ארצות-הברית

משמאל לימין: החברים פאלס דאט, שמואל מיקוניס, סולי קיי
וסאשה חניין

ברכת המפלגה הקומוניסטית היוונית

באיחור רב הגיעה אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית ברכת הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית היוונית לוועידה ה-13 של מק"י. סיבת האיחור ברורה: המפלגה הקומוניסטית היוונית מנהלת את מאבקה שלה במחתרת עמוקה, נרדפת על צוואר ע"י שליטי יוון המלוכנים-פאשיסטיים.

לוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית

הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית היוונית שולח לוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית ברכת-אחים חמה ומאחלת לכם הצלחות בפעילותכם בעד אחדות השורות של מעמד הפועלים, בעד ליכוד כל הכוחות המתקדמים של ישראל במאבק נגד התככים של התוקפנים האימפריאליסטיים ומשר-תיהם במזרח התיכון, במאבק להגנת השלום ובעד ה-אינטרסים החיוניים של עמכם.

הכוחות המתקדמים של ארצנו ועמנו כולו שו-חר השלום, הנאבק גם הוא נגד משטר השיעבוד, נגד הסכנה המאיימת על ארצנו עקב הבסיסים הצבאיים הזרים הנמצאים בה, עקב "דוקטרינת איזנהאור", עוקב באהדה עמוקה ובענין רב אחר מאבקם של הכוחות המתקדמים בישראל והוא חדור שמחה לכל הישג חדש של כוחות אלה.

הוועד המרכזי

של המפלגה הקומוניסטית היוונית

31.5.1957

ברכת המפלגה הקומוניסטית האינדונזית

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
תל-אביב

הקומוניסטים האינדונזיים שולחים ברכות חמות לכל משתתפי הוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית. הננו משוכנעים שוועידתכם תחזק את אחדות מעמד הפועלים והעם הישראלי במאבק נגד דוקטרינת אייזנהאור ולחיסול הדיכוי לגבי האוכלוסיה הערבית בישראל, למען הדימוקראטיה וענין השלום בעולם.

ד. נ. אייריט

מזכיר המפלגה הקומוניסטית האינדונזית

ברכת המפלגה הקומוניסטית האוסטרית

אל הוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
תל-אביב

חברים יקרים!

אנו מצטערים מאד, כי אין באפשרותנו לשגר נציג לוועידתכם. קבלו בזה ברכות אחים לבביות ביותר מאתנו.
אם כי אנו רחוקים מכם אלפי קילומטרים, הננו עוקבים באהדה ותוך שותפות אחרי המאבק האמיץ שמנהלת המפלגה הקומוניסטית הישראלית נגד מחרחרי המלחמה, נגד האימפריאליזם הבינלאומי וסוכניו בישראל. ברוח האינטרנאציונאליזם הפרולטרני אנו קשורים קשרי סולידאריות עמכם במאבקכם לשינוי המדיניות של החוגים השליטים בארצכם, למען שלום בין ישראל לבין עמי ערב, נגד הדוקטרינה של אייזנהאור המסכנת את בטחוננו ועצמאותו של המזרח התיכון ואת שלום העולם.
אנו משוכנעים שוועידתכם תתרום לליכוד יתר של שורות מפלגתכם סביב דגל המארכסיזם-לניניזם ותקדם את המאבק להגנה על השלום, לאחדות מעמד הפועלים במערכותיו על האינטרסים היום-יומיים של העם העובד. הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית האוסטרית מאחל לוועידתכם הצלחה מלאה ומעביד לצירי הוועידה ה-13 ברכות לבביות.

הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של אוסטריה
י. קופלינג

ברכת המפלגה הקומוניסטית של לוקסמבורג

אל וועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
חברים יקרים!

לדאבוננו לא ניתן לנו לשגר משלחת לוועידתכם. אנו מצטערים על כך מכל לב. הננו מבקשים מכם למסור לוועידתכם את ברכותיהם החמות ביותר של הקומוניסטים הלוקסמבורגיים. משוכנעים אנו, כי וועידתכם תהיה שלב חשוב נוסף בחיזוק מפלגתכם.
למאבקכם מלא-ההקרבה בראש עמלי ישראל נגד ההתערבות והגניצול האימפריאליסטיים, למען מדיניות דימוקראטית ולאומית של ארצכם, למען השלום ואי-התלות, מאחלים כל אנשי הקידמה בלוקסמבורג נצחון מלא ומבטיחים לכם את הסולידאריות המלאה שלהם.

בברכת אחים

בשם הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של לוקסמבורג

ד. אורבני

מזכיר כללי

ברכת המפלגה הקומוניסטית הבלגית

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של בלגיה מאחל עבודה
פורייה לחגיגה ה-13 ומברך את המאבק האמיץ של הקומוניסטים היש-
ראליים למען פתרון שלום של סכסוכי המזרח התיכון והקרוב, למען
הסכם בין ישראל וארצות-ערב, כדי להבטיח את השלום ואת הזכות של
העמים להגדרה עצמית והגנת האינטרסים של העמים.

ארנסט ברינל

מזכיר המפלגה הקומוניסטית הבלגית

ברכת המפלגה הקומוניסטית האיטלקית

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
חברים יקרים,
אנו שולחים לוועידתכם ה-13 ברכות-אחים ואיחולים להצלחה ומביעים
צערנו על שאין ביכולתנו להשתתף בעבודתה, כפי שהיינו רוצים.
מאבקנו העקשני למען השלום, ובמיוחד פעולתנו כדי להכשיל את
האיום האימפריאליסטי המסוכן בים-התיכון, קירב יותר מאי-פעם את כל
המפלגות, אשר כמי מפלגתכם נאבקות למען אותו העניין.
למרות כל המכשולים שעמדו ועדיין עומדים בדרככם, הנכם ממשיכים
לייצג כוח עקבי בהגנה על השלום, הצדק והחופש, משום שתורמתכם זו
למאמץ המכון לבלום את מדיניותם התוקפנית של שליטי ארצכם ולקידום
פתרון של שלום לבעיות המזרח-התיכון בדרך משאומתן עם מדינות-ערב
היא צודקת ונחוצה לא רק לאינטרסים של עמכם אלא גם לאלה של כל עמי
הים-התיכון.

אנו משוכנעים שהמאבק המנוהל עלידכם לקידמה סוציאלית של
האוכלוסייה הישראלית, היהודית והערבית, תחזק ותעמיק את קשריכם
עם המוני-העם. מאחלים אנו למפלגתכם כי תתחזקו בדרך זאת
יותר-ויותר כדי למלא תוך סולידאריות-אחים עם הכוחות האחרים של
מעמד-הפועלים הבינלאומי את תפקידה המדריך בקרב העם בישראל בדרך
אל הסוציאליזם.

בשם המזכירות

של המפלגה הקומוניסטית האיטלקית
פאלמירו טוליאטי

ברכת המפלגה הקומוניסטית הברזיליאנית

לוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית.

חברים צירים יקרים!

בשם הקומוניסטים של ברזיל אנו שולחים את ברכות האחים התמות
לחגיגה ה-13 של מפלגתכם הלוחמת.

אנו עוקבים בתשומת-לב וחיבה אחר מאבקה העקבי של המפלגה הקומו-
ניסטית הישראלית נגד הפעולות הפרו-אימפריאליסטיות של ממשלת בן-גוריון
ובעוד מדיניות של עצמאות ונייטרליות, למען מדינת ישראל.

בהתייצבותכם נגד כל התופעות השוביניסטיות, בגנותכם את הפשיטה
הבלתי-צודקת על העם המצרי מצד האימפריאליסטים האנגלו-צרפתיים ושל
הממשלה הישראלית, במאבקכם למדיניות של שלום וידידות בין ישראל וארצות
ערב, אתם מפגינים את אמונתכם באינטרנאציונאליזם הפרולטארי, אתם מחזקים
את הסולידאריות של העמים בכל הארצות.

בדרך זו, בהגנת האינטרסים והזכויות הלאומיות של ישראל ושל עמי
ערב, הנכם תופסים עמדה פטריוטית אמיתית.

במאבקכם הנכם יכולים לבטוח גם בסולידאריות של העם הברזיליאני.
אנו מאוחדים במאבקנו נגד אויב משותף — האימפריאליזם הצפון-

אמריקאי, המדכא והמנצל את עמינו, ותחת הסיסמה של דוקטרינת אייזנהאור מתערב ללא סמכות בעניינים הפנימיים של ארצות המזרח הקרוב והתיכון. בברכנו את ועידתכם, אנו מבטאים גם את ידידותנו הגדולה אל העם הישראלי במאבקו לבניית מולדת חופשית ומתקדמת. ידידות זו קשורה קשר בליינתק לעמדה האינטרנאציונאליסטית של מפלגתנו נגד כל הפליות גזעיות ונגד האנטישמיות.

אנו משוכנעים שהוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית המתקיימת תחת דגל המארכסיזם-לניניזם תתרום לחיזוק אחדות התנועה הקומוניסטית אשר במרכזו עומדת המפלגה הקומוניסטית של ברית המועצות. אנו מאחלים לכם, חברים צירים יקרים, את ההישגים הטובים ביותר בעבודתכם.

בשם הוועד המרכזי

של המפלגה הקומוניסטית הברזיליאנית

לואיס פרסטס

המזכיר הכללי

ברכת המפלגה הקומוניסטית ההולנדית

אל הוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית. בשמם של המפלגה הקומוניסטית וכל כוחות הקידמה בהולנד, הננו שולחים לוועידתכם ברכות-אחים חמות ביותר. אנו כאן עוקבים ברוב עניין אחר מהלך המאורעות בישראל ואחר פעילותה של מפלגתכם.

חוגי הריאקציה בהולנד והמנהיגים הימניים של „מפלגת העבודה“ שקודים על מסע של תעמולה היסטורית לטובת מדיניות תוקפנית מצד מדינת ישראל נגד מצרים וארצות ערב אחרות.

לא זו בלבד שהם מנסים להצדיק את המלחמה האכזרית נגד מצרים באוקטובר 1956, אלא היו רוצים גם לדחוף את ארצכם להרפתקות דמים חדשות ולקיים את המתיחות במזרח התיכון, מתיחות הטומנת בחובה סכנה של מלחמה גדולה העלולה להמיט אך שואה על ישראל.

תעמולה פושעת זו מתיימרת להגן על „זכויות“ של ישראל ולעזור ליהודים. אך זהו אך מסך-עשן שבא להסתיר את כוונותיהם האמיתיות של חוגים אלה.

וכחנת אלו הן: הגנה על הרחחים העצומים של חברות הנפט האנגלו-הולנדיות והאמריקאיות, חדירה כלכלית של ההון הגדול המערבי גרמני למזרח התיכון ואינטרסים אימפריאליסטיים אחרים שגם לחוגים הולנדיים יד בהם.

להגשמתן של מטרות אלו רוצים היו להשתמש בישראלים כבזנדר מים ומכשירי הקולוניאליזם, להכשיל בעזרתם את המאבק לשחרור לאומי של עמי ערב.

על הצביעות שב„רגשות הפרריהודיים“ של חוגי הריאקציה ההולנדיים והאחרים מלמדת העובדה שבאותו זמן עצמו מינו הם את הגנרל הנאצי המערבי-גרמני שפיידל כמפקד צבאות נאט"ו באירופה ולחצים ידיו של אחד מרבי-טבחיה של האוכלוסיה היהודית באירופה, בשירותו של אדולף היטלר בימי מלחמת העולם השנייה.

מפלגתנו מסכימה בכל לב עם עמדתם ומאבקם של הקומוניסטים הישראליים ומביעה את מלוא סולידאריותה עם נקודת השקפתם בשאלת חיזוקו של האינטרנאציונליזם הפרולטארי והגנתו והגשמתו של הלניניזם, כנגד סטיות מכל הסוגים.

התרשמנו עמוקות מן האומץ והעקשנות בהם מילאה מפלגתכם את תפקידיה כלפי העם בישראל, אשר יכול להוסיף ולהתקיים ולשגשג רק אם ילך בדרך שמתווה הקומוניזם.
הננו רוצים גם להביע לכם את אמונתנו האיתנה, כי מאבקכם חשיבות ראשונה במעלה לו לעניין השלום העולמי ונצחון הסוציאליזם.
למרות הקשיים הזמניים יביא המאבק הבלתי-יגרתע שלכם יכול עשיר בעתיד.

אמסטרדאם, 24.6.57

בברכת אחים

הוועד המרכזי

של המפלגה הקומוניסטית ההולנדית

ברכת המפלגה הקומוניסטית של פינלנד

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית,
ת ל - א ב י ב.

חברים יקרים,

המפלגה הקומוניסטית של פינלנד שולחת ברכות אחים לבביות ביותר לוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית.
ליחננו באהדה את המאבק הנמרץ של מפלגתכם נגד ההתקפה האימפריאליסטית של ממשלות ישראל, בריטניה וצרפת על מצרים, וכן את מאבקכם לשינוי המדיניות הישראלית למדיניות של שלום, עצמאות ונייטרליות.

אנו מאחלים למפלגתכם הצלחה גדלה והולכת בהבטחת הזכויות הלאומיות והדמוקרטיות של העמים הישראלי והערבי, בהגנת האינטרסים החיוניים של מעמד הפועלים והמוני-העם.

אנו משוכנעים שהוועידה ה-13 תחזק את מפלגתכם, את אחדות מעמד הפועלים והכוחות הדמוקרטיים בישראל ואת הסולידאריות הבינלאומית של מעמד הפועלים.

שלכם באחוזה,

המפלגה הקומוניסטית של פינלנד

ברכת המפלגה הקומוניסטית האוסטרלית

חברים יקרים,

ברכות אחים לכם לוועידתכם ה-13.

ועידתכם מתכנסת בזמן שכוחות הקידמה בעולם רושמים לזכותם נצחונות חדשים במאבק למען השלום, הדמוקרטיה והסוציאליזם.
ואולם, הריאקציה הבינלאומית, פחד התנועה המתקדמת והחלשת האימפריאליזם נפל עליה והיא מנסה להצית תבערה עולמית חדשה.
כתוצאה מכך אין ספק שקיימת כיום סכנה חמורה של מלחמה, מלחמת הכרוכה בשימוש באיום שבכלי-המשחית. — בנשק הגרעיני.

המעצמות האימפריאליסטיות, בחותרן תחת העיקרון הנעלה של דור קיום בשלום ובאוסרן מלחמה הרפתקנית וגלוויה על מצרים, אלז'יריה וארצות אחרות, לרבות הונגריה, מופיעות בכך קבל עם ועולם כאויביו האמיתיים של השלום.

כדי להכשיל את תכניותיהם הפושעות של מחרחרי-המלחמה, שומה על המפלגות הקומוניסטיות וכל כוחות הקידמה לעמוד על המשמר ולא לחסוך מאמץ במערכה להצלת שלום העולם. הפסקת המלחמה האימפריאליסטית

טית נגד מצרים מפגינה את עוצמתם של הכוחות הבינלאומיים המצדדים בשלום ומוכיחה כי המלחמה אינה בלתי-ימנעת.

ובקשר לכך — כבוד ויקר במיוחד לכם, הקומוניסטים בישראל. עמידתכם האמיצה נגד האימפריאליסטים ואויבי מעמד הפועלים בישראל בימי התוקפנות האימפריאליסטית נגד מצרים הייתה ביטוי הלכה למעשה של האינטרנאציונאליזם הפרולטארי ומקור השראה לכולנו. אם כי מאמציהן נדונים מראש לכשלון, תמשכנה המעצמות האימפריאליסטיות להתערב במזרח התיכון במטרה לדכא את עמיו כולם ולהכין מלחמה עולמית חדשה.

ועליכן נקראים אתם להמשיך במאבקכם באינטרס עמי העולם כולו. סמוכים ובטוחים אנו כי הקומוניסטים הישראליים יוסיפו לעמוד במאבקם האמיץ ברוח האינטרנאציונאליזם כנגד כל אותם המתאמצים להפריד ולפלג בין עמלי תבל.

יתר-על-כן, בטוחים אנו כי חזיתותכם תתרום להעלאת מאבקן של העם בישראל על השלום, הדומקראטיה והסוציאליזם לשלב גבוה עוד יותר. לפיכך, חברים יקרים, שמחים אנו במיוחד לשלוח בשעה זו לוועידתכם ה-13, בשם הוועד המרכזי וכל חברי המפלגה הקומוניסטית בארצנו, ברכות אהים חמות ביותר ברוח הסולידאריות הבינלאומית.

שלכם ברגשי אחווה

הוועד המרכזי

של המפלגה הקומוניסטית האוסטראלית

ברכת המפלגה הקומוניסטית של דנמארק

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית, תל-אביב. חברים יקרים.

אנו מודים לכם מאד על הזמנת-האחים לוועידתכם ה-13, אולם לצערנו אין באפשרותנו לשגר אליכם משלחת. אנו מבקשים כי תעבירו את הברכה הבאה לוועידה:

הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של דנמארק מברך מכל לב את הוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית.

עקבנו בהערצה רבה אחר מאבקכם ההירואי והעקשני נגד מדיניות המלחמה המסוכנת של החוגים הריאקציוניים והפרוימפריאליסטיים ונגד המסע הזידוני של מחרחר-המלחמה נגד מפלגתכם.

מדיניותכם, מדיניות השלום והידידות בין ישראל וארצות ערב, אינה רק הדרך לחיזוק השלום והעצמאות הלאומית של עמי המזרח הקרוב, היא גם תרומה חשובה למאבק למען הפגת המתיחות הבינלאומית. בכל רחבי העולם, ישראל, שתנהל מדיניות עקבית של שלום ותסרב ליטול חלק בתככים אימפריאליסטיים בוגדניים, תעורר ותזכה באהדה הקיימת לעם הישראלי ותשאב כוח לא-ישוער מתמיכת העמים.

אנו מאחלים לכם הצלחה בהמשך מאבקכם למען השלום והעצמאות, למען הקידמה והסוציאליזם.

יחי האינטרנאציונאליזם הפרולטארי!

איב נורלונד

בשם מזכירות הוועד המרכזי

של המפלגה הקומוניסטית של דנמארק

מברק ברכה מאת מפלגת האחדות הסוציאליסטית של גרמניה

אל הוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
חברים יקרים!

הוועד המרכזי של מפלגת האחדות הסוציאליסטית של גרמניה, שולח
לצירי הוועידה ה-13 שלכם ברכת-מאבק של אחים.
בהתייבותכם העקבית נגד מדיניות-התוקפנות במזרח-התיכון, אשר
באה לידי ביטוי בהתקפת האימפריאליסטים נגד מצרים ובדוקטרינת אייזנ-
האור; במאמציכם למען השלום, למען חיי שלום משותפים של העם בישראל
עם העמים הערביים, מוכיחה מפלגתכם כי היא ראויה לאחריות הגדולה
המוטלת עליה.

אנו משוכנעים כי הוועידה ה-13 שלכם תתרום תרומה חשובה לחיזוק
האחדות והליכוד של מפלגתכם, על בסיס המארכסיזם-לניניזם, ולהעלאת
כוח הלחימה שלה, כתנאי מוקדם להקמת חזית מאוחדת רחבה של כל עמלי
ישראל, במאבק למען השלום, הדמוקרטיה והסוציאליזם.

הוועד המרכזי

**של מפלגת האחדות הסוציאליסטית של גרמניה
ואלטר אולברייכט
מזכיר ראשון**

ברכת הוועד המרכזי של מפלגת הפועלים הקוריאנית

אל הוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
חברים יקרים!

הוועד המרכזי של מפלגת הפועלים הקוריאנית שולח בשם המפלגה
כולה איחולים לבביים וברכות אחים לוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית
הישראלית ובאמצעות הוועידה לכל חברי המפלגה.

חברי מפלגת העבודה הקוריאנית עוקבים בעניין רב אחר המאבק
הצודק שמפלגתכם מנהלת נגד המדיניות התוקפנית של האימפריאליסטים
האמריקאיים-בריטיים-צרפתיים במזרח התיכון והקרוב ולמען עצמאות לאומית
שלמה וחופש ארצכם. הוועד המרכזי של מפלגת הפועלים הקוריאנית מאחל
למפלגתכם הצלחות מזהירות נוספות בעבודתכם הנעלה למען חיוקת הנוסף
והרחבתה של מפלגתכם תחת דגלו של המארכסיזם-לניניזם, למען האינטרסים
של מעמד הפועלים בישראל ושלום יציב במזרח-התיכון.

הוועד המרכזי

פיונגיאנג, קוריאה

של מפלגת הפועלים הקוריאנית

ברכת ברית הקומוניסטים של יוגוסלביה

חברים יקרים,

בזאת שלוחה ברכתי החברית לצירי הוועידה ולכל חברי המפלגה
הקומוניסטית הישראלית, והאיחולים הטובים ביותר להצלחתה ופוריותה של
עבודת הוועידה.

בטוח אני, שתחלטות הוועידה ה-13 תהווה תרומה חדשה למאבק
הכוחות הפרוגרסיביים על שמירת השלום בעולם ולביצור הסוציאליזם.

יוסף ברוז טיטו

המזכיר הכללי של ברית הקומוניסטים של יוגוסלביה

בלגרד, 28.5.57

ברכת המפלגה הקומוניסטית הצ'כוסלובקית

לוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית.

ת ל - א ב י ב .

חברים יקרים,

הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית של צ'כוסלובקיה שולח לוועידה ה-13 של מפלגתכם ברכת-קרב חברית.

המפלגה הקומוניסטית היא עתה כוח בישראל הנושא בתנאים קשים את דגל המאבק בעד עצמאות לאומית ושלוש בין ישראל וארצות-ערב, שלום המבוסס על כיבוד הזכויות הלאומיות הצודקות והאינטרסים של עם ישראל והעם הערבי. מפלגתכם מגינה באומץ על האינטרסים של מעמד הפועלים הישראלי והמוני העם, חושפת את המדיניות של החוגים השליטים, המכוונת לשרת את המונופוליסטים הזרים, ולוחמת נגד הכנותיהם המלחמתיות. אנו בטוחים לחלוטין, שכתוצאה מהוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית, תתבצר עוד יותר האחדות המארכסיסטית-לנינית והכוונות של מפלגתכם, תגבר ותבוצר הסולידאריות הלוחמת של עמלי העולם כולו! תבוצר האחדות של המפלגות הקומוניסטיות והפועליות, בה הערובה לעתיד מאושר של העם העובד!

הוועד המרכזי

של המפלגה הקומוניסטית הצ'כוסלובקית

ברכת המפלגה הקומוניסטית ההודית

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית

ת ל - א ב י ב .

חברים יקרים,

שמחים אנו לדעת כי הוועידה ה-13 של מפלגתכם תיפתח ב-29 במאי

1957.

האומץ בו עמדה מפלגתכם על עקרונות האנטי-אימפריאליזם והאינטר-נאציונאליזם הפרולטארי במצבים הקשים ביותר ונוכח פרובוקציות שלוחות-רסן, היה מופת מזהיר לרוח הקומוניסטית, מופת שהלהיב את כולנו. ישראל תופסת עמדת מפתח באיזור פקוד-המשבר של מערב אסיה, וחשיבות ועידתכם חורגת על כן הרבה מגבולות ארצכם. היא תמלא, ללא ספק, תפקיד ראשוני במעלה בהידוק הידידות בין הישראליים לבין העמים הערביים המתנערים לחיים חדשים, וע"י כך תיתן הוועידה תנופה גדולה לעניין השלום והשחרור הלאומי.

אנו מאחלים לוועידתכם את מלוא ההצלחה האפשרית. אנו מאמינים, כי היא תביא לביצור נוסף של שורותיכם והעלאת רמתן האידיאולוגית המארכסיסטית-לנינית.

תחי האחדות הבלתי-מעורערת של עמלי העולם!

אנו מצטערים שלא נוכל לשלוח משלחת-אחות לוועידתכם.

בברכת אחים,

אג'וי גוש

בשם הוועד המרכזי

של המפלגה הקומוניסטית ההודית

ברכת המפלגה הקומוניסטית הטוניסאית

אל הוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית

ת ל - א ב י ב .

חברים יקרים!

לרגל עריכת ועידתכם, קבלו את ברכתה של המפלגה הקומוניסטית הטוניסאית, הרואה בכם לוחמים נגד האימפריאליזם וסוכניו בישראל, הרוקמים מזימות נגד העמים הערביים השואפים לחופש ולעצמאות. מפלגתנו מאחלת לכם הצלחה במאבקכם האמיץ.

בשם הוועד המרכזי

של המפלגה הקומוניסטית הטוניסאית

מוחמד אן-נאפע

ברכת מפלגת הפועלים הסוציאליסטית ההונגרית

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
ת ל - א ב י ב.

בשם החברים וחברי הוועד המרכזי של מפלגת הפועלים הסוציאליסטית
ההונגרית, אנו שולחים ברכות לוהטות לכל משתתפי הוועידה ה-13 של
המפלגה האחות בישראל.

ועידתכם מתכנסת בשעה רצינית, כאשר הכוחות הריאקציוניים ביש-
ראל, בעקבות תוקפנותם נגד מצרים, פתחו בהתקפה על מפלגתכם. אנו
מביעים לכם את מלוא אהדתנו ומאחלים לכם הצלחות במאבקם לשלום,
המבוסס על כיבוד הזכויות הלאומיות והאינטרסים של העם בישראל ועמי
ערב.

בברכה חמה,

מפלגת הפועלים הסוציאליסטית ההונגרית

ברכת מפלגת הפועלים הרומנית

אל הוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
ת ל - א ב י ב.

חברים יקרים,

הוועד המרכזי של מפלגת הפועלים הרומנית שולח ברכות חמות
לוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית ומאחל לה ביצוע מוצלח
של תפקידי המפלגה.

בבטאנו סולידאריות אחים עם מאבקם של הקומוניסטים בישראל, אנו
מאחלים לכם מעומק לבנו הצלחות חדשות בעבודתכם לחיזוקן המתמיד של
שורות המפלגה על בסיס התורה המארכסיסטית-לנינית הבלתי-מנוצחת ועל
העקרונות של האינטרנציונאליזם הפרולטארי, למען השגת אחדות מעמד-
הפועלים. אנו מאחלים לכם, חברים יקרים, הצלחות בעבודתכם וליכוד מעמד-
הפועלים והכוחות האנטי-אימפריאליסטיים של העם במאבקם להגנת החירויות
הדמוקרטיות ולחיסול הסכסוך במזרח-התיכון — למדיניות של שלום
ועצמאות לאומית וקידמה חברתית.

הוועד המרכזי של מפלגת הפועלים הרומנית

ברכת הוועד המרכזי של מפלגת הפועלים המאוחדת הפולנית

אל הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
חברים יקרים!

לרגל הוועידה ה-13 של מפלגתכם, הננו שולחים לכם ברכת סולידריות
במאבקכם נגד המזימות האימפריאליסטיות, שהן כה מסוכנות לארצכם,
ובמאבקכם נגד הריאקציה ולמען מדיניות עצמאית של ישראל לשלום
במזרח התיכון.

מפלגת הפועלים המאוחדת הפולנית, הנאבקת נגד הפליה לאומית
וגזעית ונגד אנטישמיות, תומכת במאמצים המיועדים להבטיח דו-קיום
הרמוני של עמי ישראל וערב.

אנו מאחלים לכם ביצור שורות מפלגתכם על בסיס העקרונות
הלניניים ואחדות העם העובד בישראל במאבקו לשלום, דמוקרטיה
וסוציאליזם.

מפלגת הפועלים המאוחדת הפולנית
הוועד המרכזי

ברכת הוועד המרכזי של מפלגת העבודה האלבנית

לוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
תל-אביב—יפו

לוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית.
הוועד המרכזי של מפלגת העבודה האלבנית שולח ברכת אחים לזהות
לוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית ומאחל לה מקרב לב
הצלחה בעבודתה. הוועידה ה-13 המתכנסת לאחר הכשול של ההתקפה
המבישה האנגלית—צרפתית—ישראלית נגד העם המצרי, תתן דחיפה נמרצת
יותר למאבק נגד תוכניות דיכוי חדשות של האימפריאליסטים, למען מדיניות
ישראלית של אי-תלות ושלוש עם ארצות-ערב.
מפלגת העבודה האלבנית מאחלת מקרב לב למפלגה האחות
הישראלית הצלחות נוספות בליכודה ואחדותה סביב עקרונות המארכסיזם-
לניניזם במאבקה לאחדות מעמד הפועלים, לשלום, לדמוקרטיה ולסוציאליזם,
בדרך בה צועדים כל הכוחות הפרוגרסיביים בעולם שבראשם עומדת ברית-
המועצות רבת-ההילה.
תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית!

הוועד המרכזי של מפלגת העבודה האלבנית

ברכת מפלגת העבודה הפרוגרסיבית הקאנאדית

אל המפלגה הקומוניסטית הישראלית.
תל-אביב.

ברכות אחים חמות לוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית
ממפלגת העבודה הפרוגרסיבית של קאנדה.
מפלגתנו מריעה לאומץ הלב ולרוחב החזון מרחיק הראות, בו מגינה
המפלגה הקומוניסטית הישראלית על האינטרסים האמיתיים של ארצה.
הקנדים שוחררי השלום מבינים שתאוות הבצע של המעצמות האימפריא-
ליסטיות ושאיפותיהן התוקפניות עלולות להפוך את המזרח התיכון למוקד
מלחמה אטומית עולמית תוך התעלמות פושעת מחייהם וטובתם של כל
העמים. ככל שגוברת הכרה זו כן גוברים ומעמיקים רחשי הכבוד לאומץ
הלב והפטריוטיזם הכנה בו מגינה מפלגתכם על דגל השלום והידידות
בין העמים. קריאתכם להכרה בעובדה שמיטב האינטרסים של עמי ישראל
הם בלתי נפרדים מקיום השלום במזרח התיכון ופיתוח שיתוף הפעולה
בין כל העמים, כפי שבוטאה בנאומי האמיץ של החבר מיקוניס בשיבת
הכנסת, מעורר כבוד בליבות כל הדמוקראטים.
אנו מבינים, שהבעיות והתפקידים העומדים בפניכם הם מסובכים
וקשים. אך אנו יודעים שבמאבקם של עמי המזרח התיכון להשתחרר מעול
הדיכוי והניצול האימפריאליסטי ומהעריצות הפיאודלית ימשיכו הקומוניסטים
הישראליים לצעוד באומץ לב בדרך המכובדת בה בחרתם, דרך המאבק
הבלתי נרתע למען השלום, הקידמה הדמוקראטית, העצמאות הלאומית
והסוציאליזם.

להצלחה שלמה של ועידתכם ה-13!

לשלום ברחבי המזרח התיכון!

לביצורה הנוסף של הסולידריות של פועלי כל העולם!

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית!

מפלגת העבודה הפרוגרסיבית הקאנאדית

מ י ב ב ק

תשובת הוועידה ה־13 לברכת המפלגה הקומוניסטית של ברה"מ

הוועידה ה־13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית מביעה בזה את תודתה החברית העמוקה לוועד המרכזי הלניני של המפלגה הקומוניסטית של ברית־המועצות על ברכתו החמה לוועידתנו, שנתקבלה בשמחה ובהתלהבות על־ידי כל צירי הוועידה. דברי הברכה שלכם היוו מקור עידוד רב לדיוני הוועידה.

ועידתנו, דיוניה והחלטותיה, הוכיחו את אחדותה וליכודה המלא של מפלגתנו על יסודות תורת האלמוות המנצחת של המארכסיזם־לניניזם, על יסודות האינטרנאציונאליזם הפרולטארי. ועידתנו נתנה ביטוי עז לרצונה המחושל של מפלגתנו להגביר את מאבקה נגד ההתערבות האימפריאליסטית במזרח־התיכון, נגד הצטרפות ממשלת בן־גוריון לדוקטרינה של דאלס־אייזנהאור, למען השגת הסדר־שלום צודק בין ישראל לבין ארצות־ערב, למען העצמאות הלאומית והקידמה הסוציאלית, וללכד במאבק זה את כל הכוחות הדמוקראטיים והפטריוטיים בארצנו.

ועידתנו היתה חדורה כולה רוח של סולידאריות בינלאומית עם עמלי כל הארצות, עם כל מחנה השלום והסוציאליזם העולמי, עם כל המפלגות האחיות הקומוניסטיות ומקב"מ בראשן.

תחי ברית־המועצות, מעוז השלום, חופש העמים, הדמוקראטיה והסוציאליזם בעולם כולו!

תחי המפלגה הקומוניסטית רבת־התהילה של ברית־המועצות!

תחי הידידות בין עמי ישראל וברית־המועצות!

יחי השלום! תחי הידידות בין העמים כולם! יחי הקומוניזם!

ברכת בנק"י לוועידה ה־13

חברים, צירי הוועידה ואורחים נכבדים!

בוועידה זו מסכמת מפלגתנו תקופה חשובה של מאבק ועמידה איתנה בתנאים פוליטיים קשים. אנו גאים לומר לוועידה ולמפלגה, כי למרות הרדיפות, ההסתה והשוביניזם, עמדה ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי איתן במערכות הפוליטיות ואף התחזקה והתגבשה הודות להדרכה הנבונה ולקו הפוליטי הנכון של מפלגתנו, המבטאת בנאמנות את האינטרסים של המוני העם והנוער.

לנוער הישראלי אורבות סכנות חמורות כתוצאה מהמדיניות האנטי־לאומית, אשר מנהלת הממשלה, המשעבדת את ארצנו לאימפריאליזם האמריקאי, הרפתקת סיני וצירוף ישראל לדוקטרינת אייזנהואר קירבו את ישראל אל תהום המלחמה, ולשם ביצוע מזימותיהם, מלעיטים החוגים השליטים את הנוער בסיסמאות שוביניות, מחנכים אותו ברוח של התנשאות ושנאה לעם השכן.

אך תנועתנו מאמינה ברצון הנוער לשלום. היא יודעת, כי הנוער הישראלי הוא למוד סבל ומלחמה, והיא מדריכה את בני־הנוער אל הדרך האחרת — לשלום ולא למלחמה, לבניה ולא להרס, לידידות עם העמים השכנים ולא לשנאה, לעצמאות ולא לשעבוד, לעתיד מאושר לנוער במדינת ישראל דמוקרטית ושוחרת שלום, להגנת זכויותיו.

חברים!

תפקידנו הנכבד הוא לחנך את חברי ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי להיות ראויים להיקרא המשמרת הצעירה של המפלגה הקומוניסטית הישראלית. אין תפקיד נעלה יותר לתנועתנו מאשר להיאבק יחד עם המפלגה לשינוי המשטר, למען נצחון הסוציאליזם בארצנו.

הננו מבטיחים למפלגתנו לחנך נוער במספר הולך ורב בלימוד ובפעולה מתמדת יומיומיות למען יהיו חברי המפלגה הקומוניסטית הישראלית.

אנו גאים על כך, שהננו תנועת הנוער היחידה האינטרנאציונאלית היהודית־ערבית, שהננו נאבקים ומדריכים את חברינו לשחיון מלא לנוער־האח הערבי, החי בתנאי דיכוי לאומי אכזרי בתנאים של גיטו, בתנאים של שכר רעב, שכר הנמוך בהרבה משכרם של הנערים היהודים, בתנאים של אפשרויות מוגבלות ללימוד. כל אלה תוצאה הם ממדיניות המכוונת של הממשלה. אנו נגביר את מאבקנו זה ונאדיר את האחזה בקרב המוני הנוער היהודי והערבי.

אנו מאחלים לוועידה דיונים פוריים, ומשוכנעים אנו כי לאור דיוני הוועידה והחלטותיה נגביר את מאבקנו בקרב הנוער הישראלי ונתווה את הקו המפלגתי הנכון לצעירי ישראל בדרך אל השלום וביצור העצמאות הלאומית.

תחי הוועידה ה־13 של מפלגתנו!

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית!

„שאי ברכה מבניך, תלמידך!“

החיה גדולה היתה לוועידה כולה כשביום ו' הודיע יו"ר המושב, כי „ילדי-עמל“, הצעירים מבין חברי בנק"י, באו למסור ברכתם לוועידה. תרועת חצוצרות נשמעה באולם ובין ספסליו הבקיעה לה דרך שורת הילדים נושאי זרי הפרחים; קטנים ומפוזים הם כיסו את הבמה. נשקו ליושבים עליה והשפיעו עליהם את פרחיהם.

אחד הילדים, אפרים, ניגש למיקרופון ובקול צלול ורם, כאשר רטט אוזו באולם כולו, נשא את הברכה:

„שאי ברכה מבניך ותלמידך“...

בתום הברכה הועפו הפרחים על הקהל כולו ומאן-דהוא פתח בשירת הימנון הנוער הדמוקראטי וכולם תחרו החזיקו אחריו בשירה אדירה שלווה בתשואותיהם הקצובות של הנוכחים, אשר ניצבו על רגליהם ודמעות-שמחה נצנצו בעיני רבים מהם.

זאת ברכת „ילדי-עמל“ לוועידת מק"י

„ימים אלה הם ימים גדולים לאנשי עמל אוהבי השלום והחופש בארצנו. למפלגתנו היקרה מלאו 13 ועידות. ביום חגך זה אנו נושאים לך את ברכתנו, ברכת ילדי עמל. את, בפי הורינו ומדריכינו חברי בנק"י ומעל דפי העתון, הינכת אותנו לפעול וללמוד יחד, ילדים יהודים וערבים — כאחים. את לימדת אותנו לשנא את המלחמה ולאהוב את השלום, לא להתבייש בעוני ולא לבוז לדלות; להתגאות באבינו הפועל ובאמנו העובדת. את פתחת לנו דלת אל ילדי כל העולם הסובלים בארצות המשועברות, בהן שורר הניצול והעושק, והמאושרים בארצות החופש והסוציאליזם. את הינכת אותנו לשנא את הרע ולאהוב את הטוב, להיות אמיצים וישרים, חברותיים ותלמידים טובים — ועל כך אנו מודים לך כיום. יש עוד הרבה ילדים שלא למדו זאת, והם עדיין שונאים אותך ואותנו. ואך מכם, חברי המפלגה הקומוניסטית, אנו לומדים יומיום לא להירתע, לא לרגוז, אלא להסביר להם בסבלנות ובעקשנות את הדרך לשלום, למולדת חופשית ולעתיד מאושר לכל הילדים. אנו יודעים, שיש במפלגה חברים שהיו לפני הרבה שנים „ילדי עמל“. אנחנו מתחנכים לקראת היום בו כמוהם נהיה חברי מפלגה, ומקווים כי יום זה בוא יבוא, ואף יהיו הרבה יותר אנשים וילדים שיבינו כי אנו צודקים.

שאי ברכה מבניך, תלמידך — „ילדי עמל“!

ברכת החברים עותמאן אבו־ראס ומוחמד שריידי, מזכירי הסניפים טייבה ואום אל־פאחם במשולש

לכבוד

נשיאות, צירי ואורחי הוועידה ה־13 של מפלגתנו הקומוניסטית
הישראלית

חברים יקרים,

הננו שולחים אליכם ברכותינו המהפכניות הלוהטות, מאחורי סורגי
בית־הסוהר המרכזי בדמון; בברכתנו זו רוצים אנו לבטא את הרגשותנו
העזה, כי למרות גדרי התיל המקיפים את בית־הסוהר אנחנו אתכם
בעבודת ועידתנו החשובה, בדיוניה, ותומכים תמיכה מלאה בהחלטותיה.
ועידתנו זו נערכת בתנאים מכריעים בחיי ארצנו ועתיד עמיה —
בפני מפלגתנו עומד התפקיד הפטריוטי לגייס את המוני העם למניעת
הרפתקאות חדשות, למניעת הסכנות הסניות הטמונות בהן כתוצאה מהיגררות
שליטי ישראל, תוך איבוד־דעת גמור, אחרי מרכבת האימפריאליסטים
האמריקאיים וקבלת דוקטרינת איזונהאור המאיימת על המזרח־התיכון כולו
בהתלקחות מלחמתיות איומות.

מפלגתנו באה אל ועידתה בסיכום של מאבקים קשים ועמידה
איתנה נגד נחשול השיעבוד לאימפריאליזם, נגד ההסתה השובינית הגוברת,
למען הגנת זכויות המוני העם וחירויותיהם, — להצלת ארצנו מאסונות
איומים.

אנו מעלים על נס את עמידת מפלגתנו נגד התוקפנות האימפריאליס־
טית הבריטית־צרפתית על מצרים — אשר שליטי ישראל, חוגי בן־גוריון
בשלטון, שימשו חיל חלוץ בה. עמידה זו של התנגדות למלחמה
בימים הקשים והעכורים ביותר — מקנה למפלגתנו כבוד רב, כיאה למפלגה
העומדת על בסיס האינטרנאציונאליזם הפרולטארי. אם נמצאים עוד היזם
אנשים הנלכדים במלכודת הרמיה הריאקציונית ואשר עוד לא הבינו את
האמת על תוקפנות זו, הרי יבוא הזמן בו תתגלה האמת לכולם — והם
יכירו בעמדתנו, במאבקנו, ויסיקו את המסקנות ההגיוניות מכך.

ועידתנו נערכת בימים מכריעים של מאבק עמי המזרח הערבי נגד
האימפריאליזם — לשיחרור לאומי ועצמאות. על כן, חשיבות מיוחדת היא
לדיוני ועידתנו ולהחלטותיה בקשר לשאלת הסדר יחסי ישראל־ערב, כדי
להוציא מידי האימפריאליסטים את נשקו העיקרי, בו הוא משתמש להגשמת
מזימותיו, גם נגד בטחונה של ישראל ונגד עתידה.

ברור, כי דרכה של מפלגתנו לגבי בעיה זו הוא הקו המנצח, היות
והוא בנוי על יסוד האינטרנאציונאליזם, על בסיס העקרונות הלניניים,
היות והוא מותווה על ידינו — האחים הקומוניסטים היהודים והערבים —
לפי מיטב האינטרסים המשותפים של שני העמים.

מאבקה העקבי של מפלגתנו לשוויון זכויות לתושבים הערביים
בישראל, נגד חרפת הממשל הצבאי (ואשר כתוצאה של שיטות הדיכוי שלו
הננו יושבים בבית־הסוהר המגודר הזה — וכל בני עמנו, בני העם הערבי
יושבים בבית־סוהר גדול יותר — במשך 9 שנים רצופות, בתנאים אכזריים
ומשפילים) — מאבקה העקבי הזה של מפלגתנו נגד הדיכוי, מוסיף למפלגתנו
כבוד והערכה בקרב התושבים הערביים, והוא גם לטובתו של העם היהודי בארץ,
לטיהור שמו, ולהשגת הדמוקראטיה גם עבורו.

חברים, שום כוח לא יוכל לבלום את מאבקה של מפלגתנו. לא טירור, לא מאסרים ולא כל רדיפות אחרות. זאת מלמד גם הנסיון ההיסטורי של המפלגות הקומוניסטיות בכל רחבי העולם. לאניית-מאבק זה יש מצפן מנוסה: המרכסיזם-לניניזם, צוות אניית-קרב זאת מוכנה לכל הקרבה, כשלנגד עיניה חופי החיים המאושרים — הסוציאליזם. עולם החיים האלה גילה כבר רוחות אושר, ורוחו מנשבת בכל רחבי העולם, רוח מרעננת ומחיה את תקוותיהם של המוני העמלים, המנוצלים והמשועבדים בכל רחבי תבל. ואם אין אוויר זה ורוח זאת מתאימים לריאותיהם של אלה אשר שואבים רק מהריחות המזוהמים של העולם התחתון של ניצול העמים ושיעבודם — ייחנקו !!

חברים יקרים,

אתם יכולים לתאר לעצמכם מה רב צערנו על כך שלא יכולנו להיות נוכחים בוועידתנו. הממשל הצבאי ביים את מזימתו נגדנו, וכלא אותנו לתקופה של שנתיים ו-15 חודש. צעד זה הוא חוליה מההתקפה הכללית על מפלגתנו, התקפה שמטרתה להחליש את פעולתה ומאבקה בכפרים שלנו. אולם להפתעתם של אנשי הממשל הצבאי — מאבק מפלגתנו בכפרים אלה גבר עוד. מדכאים אלה, המבינים רק את שפת השוט והגזל, אינם יכולים להבין את ההמונים ולראות את הכוח העצום של העם במאבקו לצדק ולחופש. באמונה בלתי-מעורערת בעתידנו ובנצחון מפלגתנו, הננו מושיטים אליכם את ידנו מאחורי סורגי-הברזל, אל כל אחד מכם, כדי לברך אתכם ברכת-חברים לזהות.

נצעד יחד קדימה לקראת החופש, העצמאות והסוציאליזם !

עותמאן אבו-ראם, מוחמד שריידי

ברכת הח' א. ברמן

חברים יקרים !

בהיותי במרחק רב מן הארץ בשליחות, הנני היום כולי, בכל נימי נפשי, אתכם, עם הוועידה ה-13 של מפלגתנו היקרה והנני שולח לוועידה את מיטב ברכותי ואת הבעת רגשי הודהותי העמוקה והמלאה.

הנני יכול לבשר לכם מכאן, על יסוד נסיון שליחותי, כי בקרב המוני היהודים בדרום-אמריקה רבה האהדה לישראל האחרת, לישראל פרוגרסיבית, לישראל שוחרת-שלום ואחוות-העמים, עצמאות לאומית וקידמה סוציאלית, לישראל העתידה שבראשה המפלגה הקומוניסטית הישראלית.

הנני מצהיר בדרך זו על תמיכתי הבלתי-מסוייגת במדיניותה של המפלגה, המודרכת ומונהגת על יסודות התורה המנצחת של המארכסיזם-לניניזם, עלידי הוועד המרכזי שלנו, על תמיכתי בלב ונפש בראשי-הפרקים ובמילואים שהוכנו עלידי לקראת הוועידה.

הנני בטוח כי ועידתנו ה-13 תעלה על שלב גבוה יותר את מאבק מפלגתנו הקומוניסטית לשחרור ישראל מתלות באימפריאליזם, לשלום ישראלי-ערבי, לשוויון אזרחי ולאומי יהודי-ערבי, לנצחוננו של העם העובד בישראל.

תחי הוועידה ה-13 של מפלגתנו !

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית !

ברכת קבוצת פועלי "אתא"

אל הוועידה ה־13 של מק"י

אנו מברכים בזה את ועידתכם ה־13, שתפנה את ישראל אל הדרך העצמאות והשלום ולהטבת תנאי החיים של מעמד הפועלים. בהודמנות זו, אנחנו מודים למפלגתכם הקומוניסטית, היחידה מבין המפלגות העוקבת אחר מאבקנו ומדריכה את שובתי "אתא".

קבוצת פועלי "אתא"

ברכת קבוצת פועלי "יובל-גד"

אל הוועידה ה־13 של מק"י

ח. י.

אנו, קבוצת פועלי ביהח"ר "יובל-גד", זוכרים ממאבקנו את עמידתכם לצידנו. מערכה זו הראתה, מה יכולה להשיג סולידאריות פועלית וכמה דרושה אחדות פועלית למען לחמנו ושלומנו. אנו מברכים את הוועידה ה־13 של מפלגתכם ומאחלים לה שתתרום להגברת האחדות הפועלית במאבק נגד אבטלה ופיטורים, להגנת רמת-חיינו ושיפורה ולעצמאות ישראל, שלומה ובטחונה.

קבוצת פועלי "יובל-גד"

ברכה מקבוצת חברי מפ"ם מאשקלון

הוועידה ה־13 של מק"י.

ח. י.

במערכות רבות שכולן לטובת ישראל — למען לחם ועבודה, למען שינוי פני ההסתדרות, למען פתיחת ההסתדרות לפועל הערבי ונגד הממשל הצבאי, למען ידידות ישראל-ברית-המועצות, למען השלום בעולם ובאזור, נגד חימוש גרמניה ולהחרמת נשק ההשמדה האטומי והמימני — עמדנו, אנחנו כחברי מפ"ם, יחד עם חבריכם ועם כל המפריד בינינו מצאנו הרבה מן המשותף והשיתוף היה לברכה.

מצער מאוד שדחקא בזמן המלחמה נגד מצרים, שגם אנו לא רצינו בה, ועתה כששלילת דוקטרינת-אייזנהאור והצטרפות הממשלה אליה היא משותפת לנו, כאשר כולנו מתנגדים להתקפת הבורגנות על הפועל כפי שמראה ענין "אתא" וכו', אין שיתוף פעולה על אותם דברים מוסכמים ומשותפים לנו. אנו מאחלים לוועידתכם שתביא לחידוש שיתוף-הפעולה בין מפלגותינו בכל השטחים שפעלנו בהם יחד ואף תרחיב אותו לטובת הפועל, לטובת ישראל.

קבוצת חברי מפ"ם באשקלון

ברכת קבוצת פועלים מ"דשנים וחומרים חימיים"

לכ' נשיאות הוועידה ה־13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית.

ח. י.

אנו מבקשים להעביר לוועידה את ברכתנו הלוהטת ומאחלים לכם הצלחה בעבודתכם. החלטות הוועידה יתוו את הדרך לעמלים והמוני-העם בישראל למאבק נגד פיטורים, להעלאת רמת-החיים, לעצמאות מלאה ושלום. בברכת חברים,

קבוצת פועלים

ב"דשנים וחומרים חימיים"

ברכת קבוצת פועלי נמל חיפה

לוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית, המפלגה האמיתית של מעמד הפועלים בישראל, העומדת ללא רתיעה וללא פחד במאבק להגנת האינטרסים של העם העמל, אנו, קבוצת פועלי נמל חיפה, שולחים את ברכתנו הלוהטת ומאחלים שוועידה זו תאיר את הדרך, תדריך את העם בישראל במאבק לעצמאות לאומית, שלום עם שכנינו, סיפוק התביעות היומיומיות של העובדים ולקראת הסוציאליזם.

קבוצת פועלי נמל חיפה

קבוצת עובדים בבית-הספר לרפואה — ירושלים

לכבוד הוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית.
חברים יקרים!

הננו שולחים לכם את ברכתנו הלוהטת לוועידת המפלגה הקומוניסטית הישראלית ומאחלים הצלחה בעבודתה.
תמשיך המפלגה הקומוניסטית הישראלית לנהל ולהדריך את מאבק העמלים, פועלים ואינטליגנציה עובדת, כי הדרכת המפלגה גם בעבר עזרה לנו כה רבות בדרכי מאבקנו.

תחי הוועידה ה-13 של מק"י!

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית, המדריכה את הפועלים ואה האינטליגנציה העובדת במאבק לשלום, לעצמאות לאומית ולחיים מאושרים יותר!

בברכת חברים

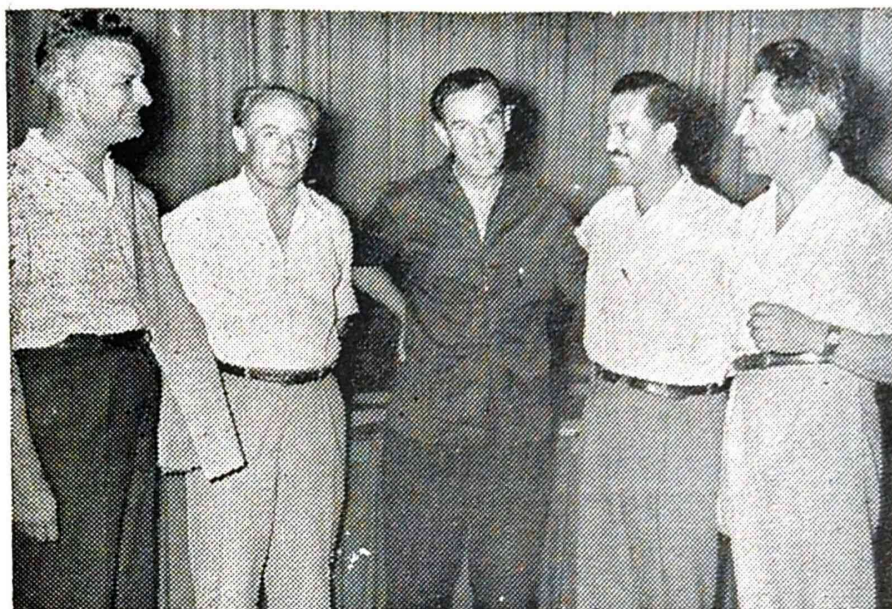
קבוצת עובדים בבית-ה"ס לרפואה — ירושלים

ברכת קבוצת פועלי "אדרת"

לנשיאות הוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית.
אנו, קבוצת פועלי "אדרת" (מטוויות צמר, הרצליה) שולחים לוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית ברכת אחים פרולטאריה לוחטת! תמשיך המפלגה הקומוניסטית הישראלית האמיצה לשאת ברמה את דבר המאבק של המוני עמנו ללחם, עבודה, שלום וסוציאליזם.
קבוצת פועלי "אדרת"

רשימת הברכות הנוספות מקבוצות פועלים במקומות עבודה

קב' פועלים ממחסן הסוכנות בסרפנד ;	קבוצת פועלי "פלאוום" מרמת-גן ;
קבוצת פועלים מ"תסבין" ;	קבוצת פועלי "אדרת" ;
קבוצת פועלי חברת החשמל בצפון ;	קבוצת אוהדים מקרית-עמל-טבעון ;
קבוצת דייגים מטבריה ;	קבוצת אוהדים ממעברת קרית-עמל ;
חברת "עולה חדש" לבניין ;	קבוצת עובדי הטכניון — חיפה ;
קבוצת עובדי בנקים מת"א ;	קבוצת עובדים מבית-החולים "אלישע" בחיפה ;
קבוצת פועלים של חברת החשמל בנגב ;	95 ממבקרי בית-התרבות בירושלים ;
קבוצת הקלאים מהדרום ;	קבוצת עובדי בית-החרושת "תעשן" בחיפה ;
קבוצת פועלי "נשר" ;	קבוצת פועלי בית-החרושת "השרון" בפתח-תקוה ;
חברי ועדי פועלים בהמניע' ומלצר' ;	קבוצת פועלי בית-החרושת "השרון" בפתח-תקוה ;
קבוצת פועלי בית-החרושת למנועים "אשפיץ" ;	יוסף עבדו מחיפה ;

משמאל לימין: החברים אנדרה ווגה, שמואל מיקוניס,
 ארתור ג'ובוני, תופיק טובי ומאיר וילנר

הנוער הקומוניסטי מברך את הוועידה ה-13

25 מהנדסים מחיפה ;

9 עובדי בית-דפוס "אל-איתיחאד" מחיפה ;

קבוצת פועלים ערביים העובדים בר"ג ;
13 פועלים ערבים ;

איגוד עובדי בית-החרושת לטבק
בנצרת ;

46 פועלים ערביים ;

13 פועלים ערביים מכפרים שונים
העובדים בחיפה ;

9 חברי הנהלת האגודה השיתופית
"אלקדחין" בחיפה ;

קב' הכדורגל "אל-מוסתקבל" מחיפה ;
קב' הכדורגל "אל-מוסתקבל" מנצרת ;
סניף בנק"י מכפר יאסיף ;

האגודה השיתופית בכפר טרעאן ;
פועלים ערביים העובדים ביציקה ב-
מפרץ חיפה.

רשימת הברכות מתושבי שכונות במקומות שונים

קבוצת תושבים ממעברת נחלת-יהודה ;
קבוצת אוהדים משכ' נווה — יפו ;
שכונות בנצרת ;

58 תושבי שכונת א-רום ;

26 תושבי שכונת אלמידאן ;

27 תושבי שכונת א-שרקיה ;

16 תושבי שכונת אל-ערקיה ;

20 מתושבי השכונה החדשה בעכו ;

קבוצת קוראי העתונות הקומוניסטית
בהרצליה ;

קבוצת תושבי שכ' ממילא בירושלים ;
קבוצת תושבים מתל-חנן — נשר.

רשימת ברכות מכפרים ערביים

20 מתושבי כפר עבלין ;

פלחי כפר בענה ודיר-אל-אסד ;

19 תושבי כפר מג'אר ;

קבוצת נשים מכפר ערבה ;

קבוצת תושבי כפר רינה ;

31 תושבי פרדיס ;

24 תושבי כפר קנה ;

40 תושבי כפר יאסיף ;

קבוצת תושבי כפר טרעאן ;

12 מנכבדי ואנשי השבט "ערב אל
סמניה" ;

36 תושבי טמרה ;

אלשיך מחמד עבד אל מגיד אל אז-
הרי, ראש הדת המוסלמית בכפר
ספוריה לשעבר, כיום פליט.

ברכות מנשים

נשים דמוקראטיות מצפת ;

21 נשים ערביות מעכו ;

קבוצת אמהות מרמת-השרון.

ברכות מאספות שונות

אספה של כ-80 חברים ואוהדים
משכ' התקווה-סלמה ;

אספת פועלים ותושבים בוואדי-
ניסנס בחיפה.

רשימת ברכות

מתלמידי בתי-הספר

10 תלמידים מבית-הספר הערבי ה-
עממי בחיפה ;

17 תלמידי בית-הספר התיכון האור-
תודוכסי הערבי בחיפה ;

13 תלמידי בית-הספר המקצועי בחיפה ;
27 תלמידי בית-הספר התיכון בכפר-
יסיף ;

חוג סטודנטים ונוער מתקדם בחיפה.

החדטות הוועידה

1. על הדו"ח הפוליטי של הוועד המרכזי

הוועידה ה'13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית, לאחר ששמעה את הדו"ח הפוליטי של הוועד המרכזי שהובא לוועידה על ידי המזכיר הכללי הח' שמואל מיקוניס, לאחר דיון מקיף, מחליטה לאשר את הדו"ח של הוועד המרכזי ותכנית הפעולה הכללית לה בו. דו"ח זה ישמש קו מדריך למפלגה, למדיניותה ולפעילותה.

2. הדרך הישראלית אל הסוציאליזם

הוועידה ה'13 של מק"י מטילה על הוועד המרכזי לעבד הצעת פרוגרמה של המפלגה "הדרך הישראלית אל הסוציאליזם".

3. נגד הצטרפות ממשלת בן-גוריון לדוקטרינת אייזנהאור

מעמיקה עוד יותר את התהום בין ישראל לבין עמי ערב, מרחיקה את סיכוי השלום הישראלי-ערבי, מבודדת עוד יותר את ישראל מעמי אסיה ואפריקה ומהווה צעד של התגרות חסרת אח-ריות לאומית בברית המועצות, בכל המחנה הסוציאליסטי, בכל העמים שוחרי השלום.

הוועידה ה'13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית קובעת, כי ההצטרפות לדוקטרינה של אייזנהאור מהווה מעשה של בגידה לאומית, הנושא בחובו סכנות חמורות ביותר לעמנו ולמולדתנו.

הוועידה קוראת לכל הפאטריטים, החרדים לקיומה, לבטחונה ולעתידה של ישראל, להתעלות מעל לכל חילוקי-קידעות פוליטיים ואידיאולוגיים וללכת את כוחותיהם במאבק לאומי להצלת ישראל מצפורני הדוקטרינה של דאלס-אייזנהאור, מדרך המלחמה וההשתעבדות, מדרך המובילה לאבדון. הוועידה ה'13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית קוראת לכל האנשים והחוגים בעלי האחריות הלאומית, מתנגדי ההרפתקנות הפוליטית והצבאית מכל המפלגות, להתלכד בחזית עממית אנטי-אימפריאליסטית, ביחוד שלום ועצמאות ישראל, למען מאבק מלוכד להורדת ממשלת בן-גוריון, לשינוי המדיניות הישראלית, להקמת ממשלת שלום ועצמאות לאומית, למדיניות של איתנות, שלום ונייטרליות.

ממשלת בן-גוריון הצטרפה לדוקטרינה של אייזנהאור למזרח-התיכון.

ע"י הצטרפותה לדוקטרינה של אייזנהאור, הצטרפה ממשלת בן-גוריון רשמית ובאופן מלא למחנה המלחמה והאימפריאליזם, אשר הרים מחדש את דגל האנטי-קומוניזם של הנאציזם ואשר שואף באמתלה של "אנטי-קומוניזם" לשעבד מחדש את העמים ולחצות מלחמת עולם שלישית. בזאת הפירה הממשלה את התחייבותה כלפי ממשלת ברית המועצות שלא להצטרף לשום ברית אנטי-סובייטית. וזה בזמן כאשר ממשלת ברית המועצות הציעה הצעות חשובות להסדר-שלום ישראלי-ערבי. ממשלת בן-גוריון, אשר הכינה את הצטרפותה הרשמית לתכנית ה-אימפריאליסטית, התעלמה כליל מההצעות השלום הסובייטיות למזרח-התיכון.

ע"י הצטרפותה לדוקטרינה של אייזנהאור, מכרה ממשלת בן-גוריון את עצמאות ישראל בנוזל עדשים של דולארים בניגוד לאינטרסים הלאומיים החיוניים ביותר של מדינת ישראל. ע"י הצטרפותה לדוקטרינה של אייזנהאור, הופכת ממשלת בן-גוריון את ישראל לבסיס אטומי אמריקאי וחושפת את ארצנו לסכנה של הרס וחורבן.

ע"י הצטרפותה לדוקטרינה של אייזנהאור, נותנת ממשלת בן-גוריון רשות מית את ידה למסע האיומים והלחץ הפוליטי והצבאי מצד הקולוניאליסטים האמריקאיים נגד עמי המזרח-התיכון.

4. למען הסדר שלום בין ישראל ומדינות ערב

הוועידה קובעת, כי השינויים היסודיים שחלו בשנים האחרונות ביחסי ה-כוחות בעולם לטובת מחנה השלום והסוציאליזם מסייעים לשחרור המזרח-התיכון כולו, לרבות ישראל מחלוקת

הוועידה קובעת, כי השינויים היסודיים שחלו בשנים האחרונות ביחסי ה-כוחות בעולם לטובת מחנה השלום והסוציאליזם מסייעים לשחרור המזרח-התיכון כולו, לרבות ישראל מחלוקת

רק האימפריאליזם וסוכניו בישראל ובארצות ערב מפיקים תועלת מקיומו של הסכסוך הישראלי-ערבי. לעומת זאת מעוניין עם ישראל ומעוניינים העמים הערביים בחיסול הסכסוך, בשלום יציב. זהו גם אינטרס השלום והבטיחות הבינלאומי, זהו אינטרס המאבק האנטי-אימפריאליסטי במזרח התיכון.

חיסול הסכסוך הישראלי-ערבי, המטופח על ידי האימפריאליזם — אינטרס לאומי עליון הוא למדינת ישראל. אולם חיסול הסכסוך הישראלי-ערבי יבוא לא על יסוד מדיניות "מעמדות של כוח" לגבי עמי ערב, לא על יסוד של ברית עם האימפריאליזם נגד עמי ערב, אלא על יסוד של חיסול מדיניות השרות לאימפריאליזם נגד עמי ערב, על יסוד של הכרה הדדית בזכויות הלאומיות הצודקות של העמים הנוגעים בדבר, של עם ישראל והעם הערבי הפלשתינאי.

מדינת ישראל חייבת להכיר בזכות ההגדרה העצמית עד להיפרדות של העם הערבי הא"י, שהיא היסוד לפתרון הבטיחות הטריטוריאלית וכן בזכות הפליטים הערביים לחזור למולדתם ולקבל שייכות. מצד שני חייבות מדינות ערב להכיר במדינת ישראל ולכרות אתה חוזה שלום, להכיר בזכות ישראל לחופש השייט במיצרי ים סוף ובתעלת סואץ, המושתת על הכרה בזכויות הלאומיות הצודקות של עם ישראל והעם הערבי הארצישראלי.

לכן מחייבת החלטה ה-13 של מק"י את פתרון השאלות, השנויות במחלוקת בין ישראל ומדינות ערב, אך ורק בדרכי שלום באמצעות משא ומתן והסכם בין שני הצדדים, המושתת על הכרה בזכויות הלאומיות הצודקות של עם ישראל והעם הערבי הארצישראלי. המפלגה הקומוניסטית הישראלית תעודד ותקדם בברכה כל הסכם שלום ישראלי ערבי, אשר יתקבל על דעת כל הצדדים המעוניינים ואשר יקה בחש-

בון את הזכויות הלאומיות הצודקות של העמים הנוגעים בדבר. המפלגה הקומוניסטית הישראלית תתמוך בכל הסכם שלום שיהיה לטובת העמים.

הסדר שלום צודק של בעיית א"י לא יחליש את ישראל אלא יתן לה בטחון, ביצור העצמאות ויפתח בפניה אופקים חדשים לפיתוח כלכלי ולהעלאת רמת החיים של המוני העם. הסדר שלום צודק של בעיית א"י יחזק את מעמדה וכבודה הבינלאומי של ישראל ויהפוך אותה לחברה שוות-זכויות ומוכרת בקרב עמי אסיה ואפריקה בכלל ובקרב העמים הערביים בפרט.

הוועידה קובעת בסיפוק, כי בקרב חוגים ציבוריים שונים בעלי השקפות פוליטיות שונות ובקרב כל המפלגות כמעט נמצאים חוגים ואישים בעלי חוש פוליטי ריאלי, אשר מתחילים להבין, כי הכרחית גישה חדשה לבעיית השלום הישראלי-ערבי, כי האימפריאליזם, עליו נשענת המדיניות הישראלית הרשמית הנוכחית, הוא גורם בר-חלוף במזרח התיכון, ואילו העמים הערביים הם גורם קבע אשר אתם מוכרחת מדינת ישראל למצוא שפה משותפת והבנה הדדית להשתרשותה כמדינה מוכרת וזכויות, מוכרת ומכובדת במשפחת עמי המזרח התיכון.

הברירה ההיסטורית העומדת בפני ישראל היא: או הידרדרות עד הסוף עם האימפריאליזם, הכרוכה בסכנות רציניות ביותר למדינת ישראל נוכח עקירת האימפריאליזם וגירושו מהאזור, או — פניית עורף לאימפריאליזם בעידן מועד, הידברות עם עמי ערב על בסיס הכרה הדדית בזכויות הלאומיות וביסוס מעמדה של ישראל כמדינה מוכרת ע"י עמי האזור, הצועדת יחד אתם על בסיס של כבוד הדדי אל העתיד המאושר של חיי חופש וקידמה סוציאלית.

הוועידה ה-13 של מק"י קוראת לעם ישראל ללכת בדרך השנייה אל עתיד מובטח ומאושר.

5. קריאה לאחדות מעמד הפועלים

יציבות מקום עבודתו של כל פועל פועלי ישראל עומדים במערכה להגנת האינטרסים החיוניים שלהם על ידי שביתות ודרכי מאבק שונות. הוועידה מושיטה יד אחים לפועלים במאבקם הצודק וקוראת לעמלי ישראל — ללא הבדל לאום, השקפה פוליטית והשתייכות מפלגתית — להגביר את מאבקם, לחשל את אחדות הפעולה בשו"ר ותוה"מ, להיאבק תוך סולידאריות ול"י כוד ככל מקום עבודה בעד חוזה עובד זה שנתיים, בעד המשכת תשלום תו-

בעקבות מדיניות המלחמה ודלדול העמלים, אשר מנהלת ממשלת בן-גוריון הורע מצבם של עמלי ישראל. התקפת המעבידים למיניהם נגד ציבור הפועלים גברה, ולעזרתם התגייסו גם חלק מ"מנהיגי ההסתדרות: חוזה העבודה שונו לרעה. השכר הריאלי נמצא בירידה מתמדת. היוקר עולה ומדד היוקר מסו"לף בצורה צינית וגסה.

המסים על שכר הפועלים עולים בלי הרף. האבטלה גוברת. ההיתר שניתן למעבידים לפיטורי "יעול" מסכן את

תוף פעולה על בסיס האינטרס המשותף והמאחד. הוועידה של המפלגה הקומוניסטית הישראלית קוראת למפלגות הפועלים בארצנו לשיתוף פעולה על יסוד הגנת האינטרסים של הפועלים, על יסוד המאבק לשלום והגנת ענין העצמאות הלאומית.

הוועידה של המפלגה הקומוניסטית קוראת לכל יתר מפלגות הפועלים בישראל להתעלות לרמת האחריות ההיסטורית המוטלת על כל מפלגות הפועלים בתקופה חמורה זו לארצנו, להתלכד למאבק משותף לביטול החלטת הממשלה על הצטרפותה לדוקטרינת אייזנהאור, למנוע בעד הידרדרות ארצנו לתהום מלחמה ולהיאבק למען הצלת שלומה ובטחונה של ישראל, לשמירה על ההישגים של מעמד הפועלים ולהעלאת רמת חייהם.

פועלי ישראל!

פועלים קומוניסטים, חברי מפ"ם, אח"ע, מפא"י, פועלים דתיים ובלתי מפלגתיים — התלכדו וחשלו את אחדות המאבק בשורותיכם!

ספת יוקר תלת-חודשית על כל שלוש נקודות בעליית מדד היוקר ונגד המניפולציות באינדקס, בעד העלאת השכר על חשבון רווחי המעבידים ונגד היוקר המאמיר, בעד שכר שחה בעד עבודה שווה, בעד שיפור התנאים הסוציאליים, נגד פיטורי "יעול" ופיטורים פוליטיים, בעד הקלת נטל המסים מעל שכמ העמלים בעד עבודה לכל מובטל יהודי וערבי כאחד.

אחדות הפעולה של מעמד הפועלים הוא נשק ראשון במעלה במאבקו לאינטרסים היומיומיים וההיסטוריים שלו. על פועלי ישראל לתבוע פתיחת שערי ההסתדרות ולשכות העבודה לעמלים הערביים כחברים שווי זכויות עם הפועלים היהודיים.

אחדות פעולה של מעמד הפועלים — הכרחית וחיונית למען הצלחת המאבק נגד התקפת הבורגנות על שכר העובד, דים, למען הצלחת המאבק לשינוי הדיניות הישראלית ממדיניות של תלות באימפריאליזם והכנת מלחמה למדיניות של עצמאות לאומית ושלום. הבדלים אידיאולוגיים בין מפלגות פועלים שונות אינם צריכים לשמש מכשול לשי

6. נגד דיכוי המיעוט הלאומי הערבי

האמיתיים של ישראל. המוני העם היהודי, אשר סבלו ביותר מהפליה גזעית לא יסבלו חרפה כזאת. תנועת המחאה הרחבה, אשר כללה שכבות נרחבות של הציבוריות היהודית נגד הרצח בכפר קאסם ונגד סיבותיו האמיתיות העמוקות, מוכיחה שהמוני העם היהודי מוקיעים ודוחים מדיניות זו. ההתנגדות הכללית של ההמונים הערבים בישראל למדיניות הדיכוי וההפליה הלאומית מגייסת את תמיכתם של כל הפטריוטים והדמוקראטים האמיתיים בארצנו.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית, אשר כל ימיה הדריכה וארגנה את המאבק הצודק נגד הדיכוי הלאומי תמשיך גם בעתיד ביתר שאת במאבק זה תחת הדגל של הסולידאריות היהודית-ערבית.

אנו קוראים למעמד הפועלים ולשוחרי השלום להתאחד במאבק חיוני הכרחי זה לביטול המשטר הצבאי והפסקת המשפטים הצבאיים השרירותיים, לשחרור האסירים והגולים.

הננו תובעים לשחרר את חברינו מוחמד שרידי ועותומן אברראס! הננו תובעים ביטול כל ההפליות על בסיס לאומי; ביטול הממשל הצבאי באזורים הערביים; הבטחת זכו

הוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית קובעת בצער, כי בפרוס שנת-העשור לקיום מדינת ישראל, הגיעה מדיניות הדיכוי הלאומי מי נגד העם הערבי בישראל לשיא בטבח של כפר קאסם. ממשלת בן גוריון מתעלמת מהזכויות האלמנטריות המינימאליות ביותר של התושבים הערבים, שוללת מהם את חור פוש התנועה בארץ מולדתם, גוזלת מהאזרחים את בתיהם ואדמותיהם ומביאה אותם לחוסר כל.

מדיניות גזענית זו של גישול תושבים ערבים ממקומות מגוריהם, קיר מו של הממשל הצבאי והמשפטים בתי המשפט הצבאיים לשיפוט מהיר; המאסרים האדמיניסטרטיביים; הגליות וקביעת תחום מושב תחת פיקוח משטרה, העוצר והקנסות הכבדים — כל אלה מטילים קלון וחרפה על המשטר הקיים בארצנו.

הוועידה ה-13 מעריכה שמדיניות זו, המאיימת בחיסול השאריות האחרות של החירויות הדמוקראטיות במדינת ישראל, היא תוצאה ישירה של השפעת האימפריאליזם בארצנו, ומשרתת רק את ההשתלטות האימפריאליסטית לרעת האינטרסים הלאומיים.

כות העבודה כחברים שווי זכויות!
הלאה נישול תושבים ערבים מאדמו-
תיהם!

לנצחון האחוזה היהודית-ערבית —
למען שלומה, בטחונה ועצמאותה של
ישראל!

ניאבק לנצחון הסולידאריות היהודית-ערבית!

יזת הפליטים הערביים הנמצאים ב-
ארצנו והחזרת המנושלים שבתוכם ל-
כפריהם, שוויון זכויות לאומי לאוכ-
לוסיה הערבית בכל שטחי החיים ה-
חברתיים, הפוליטיים, הכלכליים וה-
תרבותיים.

יופסק גירוש הפועלים הערביים מ-
קומונו עבודתם! יתקבלו הפועלים ה-
ערביים בהסתדרות העובדים ובלש-

7. לאיסור הניסויים והשימוש

בנשק הגרעיני!

ובריטניה, אולם ממשלות אלו אינן
מוכנות לכך.

הננו תומכים בהצעתה מלאה הדא-
גה של ממשלת ברה"מ לשלום העולם,
ותובעים הסכם מיידי בין המעצמות
הגדולות.

הוועידה קוראת לכל שוחרי השלום
בישראל ולכל הארגונים הצבוריים,
ארגוני נשים ונוער, ההסתדרות הכל-
לית וארגונים אחרים להצטרף לתבי-
עה זו ולהיאבק לאיסור הניסויים וה-
שימוש בנשק האטומי והמימני.

על גופים אלה לפנות לממשלת יש-
ראל והכנסת בתביעה שיתנו ביטוי ל-
רצון העם כולו ויתבעו: הפסקת הני-
סויים האטומיים והמימניים. על הממ-
שלה והכנסת להטיל את מלוא מש-
קלם למניעת מלחמה, להבטחת השלום
בעולם.

הוועידה מביעה את דאגתה נוכח
המצב החמור שנוצר עקב המשכת ה-
ניסויים האטומיים והמימניים, המה-
ווים סכנה חמורה לבריאות התושבים,
לחיהם ולשלום האנושות.

הוועידה מצרפת את קולה לתביעת
שוחרי השלום בעולם כולו להפסקת
הניסויים ולאיסור השימוש בנשק ה-
אטומי והמימני.

כן מביעה הוועידה את מחאתה ה-
נמרצת נגד חימוש הצבא המערבי-גר-
מני בראשות הגנרלים ההיטלריים
בנשק אטומי, דבר המהווה סכנה רצי-
נית לשלום העולם.

ממשלת ברית-המועצות היא הממ-
שלה היחידה — עד כה — שהביעה
נכונותה להפסקת הניסויים האטומיים
תוך הסכם עם ממשלות ארצות הברית

8. ברבת הוועידה לפועלי "אתא" השובתים

במטרה לדכא את רוחם, במטרה ליא-
שם וללחוץ עליהם להפסיק את מא-
בקם.

הוועידה מביעה את מחאתה הנמרצת
נגד מתן חיפוי מצד המשטרה למפירי
השביתה ונגד ההתקפה של המשטרה
על השובתים.

העמידה העקבית של פועלי "אתא"
במאבקם על תביעותיהם הצודקות
מלחה בברכתם ותמיכתם המלאה של
כלל עמלי ישראל.

הוועידה קוראת לפועלי "אתא" לע-
מוד איתן על תביעותיהם, לא לתת
למתווכים להחליש את מאבקם, לא
להרשות לסיים את השביתה מאחורי
גבם, לשמור על אחדות כל הפועלים
בכל שלבי המאבק.

הוועידה מביעה סולידאריות פרו-
טארית עמוקה עם השובתים ומאחלת
להם הצלחה מלאה במאבקם הצודק.

הוועידה שולחת ברכות-אחים חמות
לפועלי "אתא" השובתים למען הגנה
על תנאי עבודתם ומעריכה את מא-
בקם כבעל חשיבות גדולה לכלל מע-
מד הפועלים בארצנו.

פועלי "אתא" נוכחו לדעת שלא
בדרך של "שלום-בית" אלא בדרך של
מאבק מעמדי אמיץ ובלתי נרתע אפ-
שר להשיג את התביעות הצודקות של
העובדים.

השובתים ב"אתא" למדו להכיר בת-
קופת שביתתם את האופי האמיתי של
המעבידים, הדואגים להגדלת רווחיהם
על חשבון עמלו וזיעתו של העובד
עד להפקרת קיומו והשלכתו לרחוב
על-ידי פיטורי-ייעול. שובתי "אתא"
למדו גם להכיר את האופי של השל-
טון המגן על המעבידים ובעלי-ההון
הגדולים, המשלח את המשטרה לפרוע
במשמרות השובתים ולאסור שובתים

תקנון

המפלגה הקומוניסטית הישראלית

(נתקבל בוועידה ה-13, 1.6.1957—29.5)

פרק א'

שם המפלגה. מטרותיה ויסודותיה

1. שם המפלגה: המפלגה הקומוניסטית הישראלית.
2. המפלגה הקומוניסטית הישראלית היא המפלגה המהפכנית של מעמד הפועלים בישראל; היא האוואנגארד של כלל העובדים בעיר ובכפר, בעבודה גופנית ורוחנית; היא הכוח המדריך של המונייהעם במאבק לשחרור לאומי וסוציאלי.
3. המפלגה הקומוניסטית הישראלית מיוסדת על אשיות המארכסיזם-לניניזם — תורתו המנצחת של מעמד הפועלים הבינלאומי — ועקרונותיה של תורה זו הם המדריכים את ההלכה והמעשה של המפלגה.
4. מטרת המפלגה היא כינון משטר סוציאליסטי בישראל, בו יבוטל ניצול האדם בידי אדם, ותובטחנה במלואן עצמאותה וחירותה של ישראל.
למען מילוי תפקידיה הבלתי-אמצעיים נאבקה המפלגה: לשלום העולם, להשגת שלום בין ישראל לשכנותיה ולניתוק ישראל מן התלות באימפריאליזם; להגנת העצמאות המדינית ולביצורה, להשגת העצמאות הכלכלית ולפיתוח הארץ; להגנת החירויות הדמוקרטיות של העם; לשוויון זכויות אזרחי ולאומי של האוכלוסיה הערבית בישראל; להגנת האינטרסים ולהעלאת רמת-החיים של העם העובד.
המפלגה הקומוניסטית הישראלית היא מפלגת הפאטריטיזם הישראלי והאינטרנציונאליזם הפרולטארי. המפלגה דוגלת בשותפות השאיפות ובאחדות המאבק של פועלי כל הארצות לשלום ולעצמאות לאומית, לדמוקרטיה ולסוציאליזם. לפיכך שוקדת המפלגה — לטובת האינטרסים הלאומיים והסוציאליים של המונייהעם בישראל ובעולם כולו — על קיום זיקת סולידאריות ואחוזה בינלאומית אמיצה עם המפלגות הקומוניסטיות ומפלגות הפועלים בכל ארצות-תבל ובראשן המפלגה הקומוניסטית של ברית-המועצות.
5. למען תוכל המפלגה למלא את שליחותה ההיסטורית ולהרים את משימותיה היומיומיות, מקיימת היא קשר מתמיד עם המונייהעם, מקשיבה לרחשיהם, מבטאת את מאוייהם האמיתיים, מדריכה את מערכותיהם, וקולטת לשורותיה את כל הטוב, הישר והמתקדם שבמעמד הפועלים ובעם העובד הישראלי כולו.
6. ההצטרפות לשורות המפלגה הקומוניסטית הישראלית מטילה את החובה ומקנה את הזכות להיות שותף במפעל הנשגב והנאצל של שחרור ישראל והאנושות כולה מניצול מעמדי, מדיכוי לאומי, מהפליית האשה, מאימת המלחמות.

החברות במפלגה מטפחת את הסגולות הנעלות ביותר של האדם — מסירות ללא-גבול ונכונות להקרבה עצמית למען ענייני העם ומעמדה הפועלים, נכונות קרבית ללא-חת, צניעות ויושר האופי. המפלגה מרימה מעלה מעלה את התואר והערך של חבר המפלגה.

המפלגה מלכדת את חבריה הקומוניסטים — אחים לדעה אחת, המאוגדים בתוכה מרצונם החופשי — לכוח אחיד לוחם להגשמת הפרוגרמה של המפלגה, להשגת מטרותיה ולמילוי תפקידיה. באחדות המפלגה — הערובה לנצחונה.

7. המפלגה הקומוניסטית הישראלית, כמפלגה לנינית, מפלגה מטיפוס חדש — בניינה הארגוני מושתת על הצנטראליזם הדמוקראטי, הממזג את הצנטראליזם בהנהגה עם דמוקראטיזם נרחב, את הקולקטיביות בעבודה עם אחריות אישית, את חופש הדיון עם חובת ביצוע ההחלטות, עם משמעת-ברזל הנובעת מתוך הכרה.

8. התקנון הוא החוק היסודי של המפלגה, הקובע את הכללים של חייה הפנימיים, את סדרי-עבודתם של כל ארגוניה ומוסדותיה, את חובותיהם וזכויותיהם של חבריה. כל חבר וחבר חייב ללמוד ולדעת את התקנון, לזכור, לשמור ולכבד את כלליו, למען תוכל המפלגה להתקדם במלוא הבטחון והתנופה בדרכה לנצחון הסוציאליזם.

פרק ב'

החברות במפלגה

9. כל אדם בישראל מגיל 18 ומעלה, המקבל את הפרוגרמה של המפלגה, מגן עליה ועושה להגשמתה, השומר על תקנונה, הפעיל באחד מארגוני המפלגה והמשלם מס-חבר, הוא חבר המפלגה.

החברים מגיל 18 עד 20 שנה נכנסים למפלגה בדרך כלל באמצעות ברית הנוער הקומוניסטי. על יוצאים מכלל זה מחליט ועד המחוז.

10. כל אדם הרוצה להיות חבר מפלגה צריך תחילה לעבור תקופת מועמדות. מטרתה של המועמדות — להכשיר את המועמד מבחינה רעיונית ופוליטית לחברות במפלגה, וכן לבחון את נאמנות המועמד למפלגה ולדרכה.

לתקופת המועמדות מצורף המועמד אל אחד מתאי המפלגה. התא המפלגתי חייב להקדיש תשומת-לב מתמדת לחינוכו המפלגתי של המועמד, להקנות לו את ידיעת הפרוגרמה והתקנון, ולהכניס אותו לכלל הפעילות של התא.

11. המועמד מתקבל באורח אישי על-ידי התא המפלגתי, אשר אליו הוא פונה בבקשה להתקבל למפלגה. הבקשה צריכה להיות מלווה בהמלצתם של שני חברי המפלגה. החברים הממליצים על הבקשה אחראים להמלצתם. הם צריכים להכיר אישית את מגיש הבקשה כאדם הראוי להתקבל למפלגה. קבלת המועמד טעונה אישור ועד הסניף וועד המחוז ויש להביאה לידיעת הוועד המרכזי.

- חברי ברית הנוער הקומוניסטי מתקבלים למפלגה רק בהמ"ל צה נוספת של מוסדות ברית הנוער הקומוניסטי.
12. חברי הוועד המרכזי ומועמדיו וחברי ועדת הביקורת המרכזית נמנעים מלהמליץ על קבלת מועמדים.
13. תקופת המועמדות נמשכת ששה חודשים החל בתאריך האישור על ידי ועד הסניף.
- במקרים יוצאים מן הכלל יכול הוועד המרכזי ליפות את כוחו של ועד הסניף לקבל חבר למפלגה ללא תקופת מועמדות או לקצר את תקופת המועמדות.
14. לאחר תקופת המועמדות חייב התא המפלגתי, בו מאורגן המועמד, לדון ולהחליט, אם להמליץ על חברותו במפלגה או על הארכת תקופת מועמדותו, או על כך שאין לו מקום במפלגה. על התא המפלגתי לדון על קבלת כל מועמד ומועמד לחד.
- המלצת התא המפלגתי מובאת להחלטת ועד הסניף. החלטת ועד הסניף טעונה אישור ועד המחוז ויש להביאה לידיעת הוועד המרכזי.
- לאחר האישור מצד ועד המחוז נחשבת החברות במפלגה החל בתאריך של המלצת התא המפלגתי על העברת המועמד לחברות במפלגה.
- לאחר תקופת מועמדות של שנה והמועמד טרם הועבר לחברות במפלגה, חייב התא המפלגתי של המועמד להעביר שאלה זו להחלטת ועד הסניף.
15. חבר או מועמד הרוצה לעבור מסניף לסניף חייב לקבל תחילה רשות לכך מוועד הסניף, בו הוא מאורגן; ועד הסניף חייב להודיע לוועד המחוז ולוועד המרכזי על העברת כל חבר או מועמד לסניף אחר.
- העברת החבר לסניף החדש תירשם בפנקסו.
16. חבר הרוצה לעזוב את המפלגה חייב להודיע על כך למזכיר ארגון המפלגתי. אם לאחר בירור העניין עם המזכיר יעמוד החבר על דעתו לעזוב את המפלגה, יובא הדבר לאספת הארגון המפלגתי. אספת הארגון תחליט על אישור העזיבה לפי בקשת החבר ומתוך כך על ביטול חברותו או על הוצאתו מן המפלגה. אם תמצא בהתנהגותו סיבות מספיקות מבחינה פוליטית או מוסרית. כל החלטה כזאת יש להעביר לידיעת מוסדות המפלגה הגבוהים יותר.
17. אדם שהוצא מן המפלגה או שחברותו בוטלה והרוצה להתקבל מחדש, יוכל להתקבל כמועמד רק באישור הוועד המרכזי.
18. פנקסי החבר והמועמד מוצאים על ידי הוועד המרכזי. הפנקס הוא קניין המפלגה וכל חבר ומועמד אחראי לפני המפלגה על שמירתו. אי-שמירה על פנקס המפלגה כראוי מהווה פגיעה במשמעת המפלגתית.

פ'ק ג'

החובות והזכויות של חבר המפלגה

19. חובות החבר:
א. לשמור מכל משמר על אחדות המפלגה, שהיא מקור

- כוחה וערובת הצלחתה.
- ב. לקיים בקפדנות את המשמעת המפלגתית ולפעול להגשמת מדיניות המפלגה והחלטות מוסדותיה.
- ג. להגביר את העירנות המפלגתית כלפי אויבי המפלגה, ולהגן עליה בפני כל פגיעה והתקפה.
- ד. להשתתף באופן סדיר בשיבות הארגון המפלגתי ובפעולותיו; להשתתף באורח פעיל בחיים הפוליטיים של המפלגה, של מעמד הפועלים והעם; לא להשלים עם שאננות.
- ה. להדק את הקשר עם ההמונים ולהיאבק למען האינטרסים שלהם, לסייע לארגון מאבקם על זכויותיהם, להסביר בכל עת ובכל מקום את מדיניות המפלגה והחלטותיה ולפעול בהתמדה למען הרחבת שורות המפלגה.
- ו. להרחיב ולהעמיק את ידיעותיו במארכסיזם-לניניזם לשם פיתוח הכרתו הפוליטית.
- ז. לפתח ביקורת וביקורת עצמית המכוונת לשיפור פעילותו שלו ופעילות המפלגה; לחשוף שגיאות וליקויים בעבודת ארגונו המפלגתי ולפעול לתיקונם; להתריע על שגיאות וליקויים כלליים בעבודת המפלגה לפני מוסדות המפלגה עד לוועד המרכזי.
- ח. לנהוג בנאמנות ובידור לגבי המפלגה; לטפח יחסי ריעות בין חברי המפלגה ולגלות ידידות כלפי אנשי עמל; לנהוג בחייו הפרטיים בהתאם לעקרונות ולמוסר הקומוניסטיים.
- ט. להיות מאורגן באיגוד מקצועי, אלא אם כן שוחרר מחובה זו על-ידי ועד הסניף.
- י. לתרום כמלוא יכולתו את תרומתו לעיצוב מדיניות המפלגה ולפיתוח יוזמה לקידום מערכות המפלגה.
20. זכויות החבר:
- א. לדון בארגונו המפלגתי ובאספות המפלגה בהן הוא זכאי להשתתף, על שאלות מדיניות המפלגה, ארגונה ועבודתה.
- ב. להביע בארגונו המפלגתי ובאספות המפלגה בהן הוא זכאי להשתתף את דעתו ואת ביקורתו על כל מוסד או חבר במפלגה, במטרה לקדם את עניין המפלגה.
- ג. לבחור במישרין או באמצעות צירים את מוסדות המפלגה, וכן להיבחר בעצמו.
- ד. להשמיע את דברו בשיבת הארגון המפלגתי העומד לקבל החלטה על פעולתו והתנהגותו.
- ה. לפנות בכל שאלה או הצעה אל המוסד המפלגתי הגבוה יותר, עד לוועד המרכזי ועד בכלל.

פרק ד'

החובות והזכויות של המועמד

21. למועמד החובות והזכויות של חבר המפלגה, פרט לזכות ההצבעה והזכות לבחור ולהיבחר למוסדות המפלגה.

במקרים יוצאים מן הכלל רשאי המוסד המפלגתי הגבוה יותר לקבל החלטה אחרת.

פרק ה'

המשמעת המפלגתית

22. כל חברי המפלגה ומועמדיה מקבלים על עצמם מתוך הכרה את משמעת המפלגה. המשמעת המפלגתית היא הכרח לקיום אחדות המפלגה וכושר פעולתה.
23. המעשים הבאים נחשבים כהפרת המשמעת המפלגתית:
- א. אי-מילוי החלטות המפלגה או אי-מילוי חובה אחרת של חבר המפלגה;
 - ב. פגיעה בעקרונות הדמוקרטיה המפלגתית הפנימית;
 - ג. פגיעה באחדות המפלגה;
 - ד. נקיטה או גילוי של עמדה עוינת למפלגה;
 - ה. שימוש לרעה בחברות במפלגה, או בתפקיד ציבורי מטעם המפלגה;
1. התנהגות אישית או ציבורית, הפוגעת בשמה הטוב של המפלגה.
24. חבר עו מועמד אשר הפר את המשמעת המפלגתית ייענש באחד העונשים הבאים:
- א. אזתרה;
 - ב. נזיפה;
 - ג. נזיפה חמורה באספת הסניף;
 - ד. סילוק מתפקיד ציבורי כנציג המפלגה;
 - ה. סילוק מתפקיד בתוך המפלגה;
 - ו. הורדה למועמדות לתקופה מחצי שנה עד שנה;
 - ז. התראה אחרונה;
 - ח. ביטול החברות;
 - ט. הוצאה מן המפלגה.
25. על העונש המפלגתי מחליט הארגון המפלגתי בו מאורגן החבר או המועמד, או, במקרים מיוחדים, מוסד גבוה יותר. הארגון המפלגתי או המוסד הגבוה יותר חייבים להזמין את החבר לבירור בטרם תתקבל החלטה. הזמן החבר או המועמד פעמיים ולא הופיע לבירור, רשאי הארגון המפלגתי או המוסד המפלגתי לקיים את הבירור ללא שמיעתו ולקבל החלטה.
26. עונשים בסעיף 24 ג'—ט' טעונים אישור מוסד גבוה יותר.
27. ארגון או מוסד מפלגתי, המטיל עונש על חבר או מועמד, חייב לנמק את החלטתו. נוגעת ההחלטה לחבר המאורגן בארגון מפלגתי נמוך יותר, מוסרים את ההחלטה ונימוקיה לארגון זה.
28. חבר או מועמד, שהוטל עליו עונש לפי סעיף 24 א'—ז', רשאי לערער לפני מוסד מפלגתי גבוה יותר עד לוועד המרכזי ועד בכלל.
29. השתתפות באופן סדיר בישיבות הארגון המפלגתי שלו היא אחת החובות היסודיות של כל חבר ומועמד במפלגה. חבר או מועמד אשר ללא סיבה מוצדקת ולמרות האזהרות אינו משתתף בישיבות הארגון המפלגתי שלו, יועמד לפני

ברור. המשכת הפגיעה בחובת-יסוד זו של חברות במפלגה מביאה לביטול החברות במפלגה או להוצאה מן המפלגה לפי הנסיבות. על מסקנה חמורה זו יחליט הארגון המפלגתי בו מאורגן החבר לאחר ברור נוסף. החלטה זו טעונה אישור מוסד גבוה יותר.

30. אי-תשלום מס חבר מדי חודש בחודשו מהווה פגיעה באחת החובות היסודיות של חבר מפלגה.

חבר או מועמד אשר ללא סיבה מוצדקת ולמרות האזהרות לא שילם מס-חבר במשך שלשה חדשים יועמד לפני ברור. המשכת הפגיעה בחובת-יסוד זו של חברות במפלגה מביאה לביטול החברות במפלגה. על מסקנה חמורה זו יחליט הארגון המפלגתי בו מאורגן החבר או המועמד, לאחר ברור נוסף. החלטה זו טעונה אישור מוסד גבוה יותר.

31. ההוצאה מן המפלגה הוא העונש החמור ביותר, ואין להטילו אלא במקרים חמורים ביותר.

ההחלטה להוציא חבר מן המפלגה או על ביטול חברותו, נמסרת בצירוף ההנמקה ודברי הגנתו של החבר אל המוסד המפלגתי הגבוה יותר לשם אישורה. מיד עם קבלת ההחלטה, נפסקת פעילותו של החבר. הוא חייב להחזיר את פנקסו. לאחר אישור הוצאת החבר או ביטול החברות על-ידי המוסד הגבוה יותר, יש להודיע על הדבר באספה הכללית הקרובה של הסניף ולוועד המרכזי.

32. ההחלטה בדבר הוצאת חבר, או על ביטול חברותו, אם לא אושרה ע"י המוסד המפלגתי הגבוה יותר, חוזרת לדיון מחודש בארגון או במוסד הראשון. במקרה שהארגון או המוסד הזה עומד על החלטתו הקודמת, נמסר העניין להכרעה סופית למוסד מפלגתי גבוה מן השניים.

33. חבר שהוצא או שחברותו בוטלה רשאי לערער בפני מוסד מפלגתי גבוה יותר, אשר לא עסק בעניינו, עד לוועד המרכזי ועד לוועידת המפלגה ועד בכלל.

34. במקרים חמורים ומיוחדים רשאי הוועד המרכזי או ועד המחוז באישור הוועד המרכזי להחליט על הוצאת חבר מן המפלגה.

פרק ו'

המבנה הארגוני של המפלגה

הדמוקרטיה המפלגתית-פנימית

35. המבנה הארגוני של המפלגה מיוסד על עקרון הצנטראליזם הדמוקרטי, וזו משמעותו:

א. כל מוסד מפלגתי — מוועד הסניף ועד הוועד המרכזי וועדת הבקורת המרכזית — נבחר בבחירות אישיות וחשאיות.

ב. כל מוסד מפלגתי חייב למסור, במועדים קבועים, דו"ח על פעולותיו לארגון אשר בחר בו ולמוסד הגבוה יותר.

- ג. המשמעת המפלגתית מוטלת במידה שווה על כל ארגוני המפלגה ועל כל חברי המפלגה ואין יוצא מכלל זה המיעוט כפוף לרוב.
- ד. החלטותיו של מוסד מפלגתי גבוה יותר מחייבות את כל הארגונים והמוסדות הנמוכים יותר. ההחלטות מתקבלות ברוב רגיל.
36. כל מוסד מפלגתי חייב לפעול בהתאם לעקרון הלניני של קולקטיביות בעבודה — העקרון העליון להנהגה מפלגתית. הקולקטיביות בעבודה כרוכה באחריות אישית.
37. הדמוקראטיה המפלגתית הפנימית מבטיחה לכל חבר או מועמד את הזכות להשתתף בארגונו המפלגתי בדיון חופשי ומעשי על כל שאלה הנוגעת למדיניותה, לארגונה ולעבודתה של המפלגה.
- דמוקראטיה מפלגתית פנימית מחייבת גם לעודד את חברי המפלגה לפעילות וליוזמה וכן לקיים קשר מתמיד בין המוסדות הגבוהים והנמוכים יותר.
- ביקורת וביקורת עצמית הן חלק בלתי נפרד מהדמוקראטיה הפנימית במפלגה.
38. כל ארגון ומוסד מפלגתי חייב לעמוד על המשמר, שלא יהיה בו ניצול־לרעה של הדמוקראטיה המפלגתית הפנימית לשם החדרת השפעות של אידיאולוגיה עוינת או לשם פגיעה בקו המדיני ובכללים הארגוניים של המפלגה. פעילות סיעתית אסורה בתכלית האיסור.
39. בבחירות למוסדות מפלגתיים רשאי כל חבר להציע מועמד וכן להביע את דעתו המנומקת נגד כל אחד מבין המועמדים המוצעים. מועמדים המקבלים את מספר הקולות הגדול ביותר — הם הנבחרים.
- לגבי סעיף זה זכותו של מועמד־לחברות במפלגה כזכוח חבר.
40. המבנה הארגוני של המפלגה מודרג כדלקמן:
- א. ועידת המפלגה, המוסד העליון במפלגה, בוחרת בוועד המרכזי ובוועדת הביקורת המרכזית.
- ב. ועידת המחוז, המוסד העליון במחוז, בוחרת בוועד המחוז.
- ג. אספת הסניף בוחרת בוועד הסניף.
- ד. התא המפלגתי בוחר במזכירות התא.
41. הסניף מורכב מתאים, מספר סניפים סמוכים מהווים איזור. כל הסניפים במרחב טריטוריאלי מסויים מהווים מחוז. הארגון המפלגתי המקיף שטח נרחב יותר, נחשב כגבוה יותר לגבי ארגון המקיף חלק מהשטח הזה.
42. כארגונו המפלגתי של החבר נחשב הארגון הגבוה ביותר מבין הארגונים אשר עליהם נמנה החבר.
43. כל ארגון מפלגתי הוא עצמאי בפעולותיו המקומיות, המתנהלות בהתאם לקו הכללי של המפלגה ובמסגרת ההוראות של מוסדות המפלגה הגבוהים יותר.

ועידת המפלגה

44. המוסד העליון של המפלגה היא ועידת המפלגה.
ועידת המפלגה נערכת פעם בשלוש שנים.
45. ועידה יוצאת-מן-הכלל מתכנסת ע"י הוועד המרכזי על פי יזמתו הוא, או לפי דרישת מספר ועדי מחוזות, המאגדים לא פחות משליש אחד מהמספר הכללי של חברי המפלגה.
הבדיקה אם המחוזות התובעים ועידה מהווים שליש מן המספר הכללי של חברי המפלגה — נתונה לסמכותה של ועדת הביקורת המרכזית.
במקרה שהוועד המרכזי אינו מכנס ועידה תוך חודשיים ימים כפי שנתבע על-ידי המספר הדרוש של ועדי מחוזות, זכאים ועדי המחוזות הדורשים את עריכת הוועידה להקים ועדה בעלת סמכויות של ועד מרכזי בכל העניינים הנוגעים לעריכת ועידת המפלגה.
46. אופן בחירת הצירים לוועידה ומפתח הייצוג נקבעים על-ידי הוועד המרכזי; סדר-יומה של הוועידה, וכן כל חומר המוגש לקראת ועידת המפלגה לדיון במפלגה, מפרסם הוועד המרכזי לפחות חודשיים ימים לפני תאריך הוועידה.
הוועד המרכזי רשאי במקרים מיוחדים למנות חברי מפלגה כצירים לוועידה; מינוי כזה טעון אישור הוועידה.
47. הוועידה בוחרת בנשיאות המנהלת את הוועידה.
ועידת המפלגה:
 - א. דנה ומחליטה על הדו"ח של הוועד המרכזי ושל ועדת הביקורת המרכזית.
 - ב. דנה ומחליטה על הפרוגרמה ותקנון המפלגה.
 - ג. דנה ומחליטה על הקו הכללי של המדיניות והטקטיקה של המפלגה.
 - ד. בוחרת בוועד המרכזי (בחבריו ובמועמדיו) לפי הסדרים שייקבעו ע"י הוועידה.
 - ה. בוחרת בוועדת ביקורת מרכזית.
48. החלטות ועידת המפלגה מחייבות את כל הארגונים והמוסדות המפלגתיים ואת כל חברי המפלגה.

פרק ח'

הוועד המרכזי

49. הוועד המרכזי הוא המוסד בעל הסמכות העליונה במפלגה בין ועידה לוועידה.
50. רק בעל ותק במפלגה של שנתיים ומעלה, יכול להיבחר כחבר לוועד המרכזי. מקרים יוצאים מכלל זה טעונים החלטה מיוחדת של הוועידה.
51. הוועד המרכזי בוחר מקרב חבריו את הלשכה הפוליטית לניהול עבודת הוועד המרכזי בין ישיבות המליאה, וכן מזכירות לניהול העבודה השוטפת ולהגשמת ההחלטות של הוועד המרכזי והלשכה הפוליטית, ולטיפול בקאדרים.
הלשכה הפוליטית והמזכירות מוסרות בישיבות מליאת הוועד

המרכזי דו"ח על פעולתו ועל ביצוע החלטות הישיבה הקודמת.
הוועד המרכזי בוחר מקרב חבריו את המזכיר הכללי.
הוועד המרכזי מקים מחלקות מרכזיות לביצוע תפקידיו
השונים.

52. הוועד המרכזי מתכנס לפחות אחת בשלושה חודשים.
המועמדים לוועד המרכזי משתתפים בכל ישיבות הוועד
המרכזי בזכות דעה מייעצת.

53. הוועד המרכזי:

- א. מוציא לפועל את החלטות ועידת המפלגה;
- ב. קובע את המדיניות והטקטיקה של המפלגה בהתאם
להחלטות הוועידה;
- ג. מדריך את פעולות המפלגה ומפקח על ביצוע התפ-
קידים ומילוי החובות של כל הארגונים והמוסדות
המפלגתיים;
- ד. מדריך את החינוך הפוליטי והאידיאולוגי של חברי
המפלגה;
- ה. קובע את נציגי המפלגה בכנסת, במוסדות הארציים
של ההסתדרות ובמוסדות המרכזיים של התנועות
והארגונים ההמוניים הארציים ומדריך אותם; מאשר
את מועמדי המפלגה לעיריות ולמועצות המקומיות.
ו. ממנה את המערכות של כל בטאוני המפלגה ומדריך
את עבודתן;
- ז. מייצג את המפלגה כלפי מפלגות פוליטיות, ארגונים
ומוסדות אחרים;
- ח. קובע לוח דרגות של מסי החבר, מבקר ומפקח על
רכוש המפלגה.

54. הוועד המרכזי רשאי לנקוט בעונשין נגד כל חבר או
ארגון מפלגתי, אשר פגע פגיעה חמורה בעקרונות המפלגה
או בתקנונה.

הוועד המרכזי רשאי, ברוב של שני שלישים ממספר
חבריו, להוציא חבר או מועמד מהוועד המרכזי.

55. במקרה שנתפנה מקום בוועד המרכזי, ימלא אותו חבר מבין
המועמדים לוועד המרכזי, לפי סדר תוצאות הבחירות בוועידה.
הוועד המרכזי רשאי לצרף להרכבו חברים נוספים על-פי
החלטה אשר תתקבל ברוב של שני שלישים ממספר חבריו.
מספר החברים המצורפים לוועד המרכזי לא יעלה על שליש
מחברי הוועד המרכזי הנבחרים.

פ ר ק ט'

ועדת הביקורת המרכזית

56. ועדת הביקורת המרכזית נבחרת ע"י ועידת המפלגה.
רק בעל ותק במפלגה של 5 שנים ומעלה יכול להיבחר
כחבר לוועדת הביקורת המרכזית.

57. ועדת הביקורת המרכזית בוחרת מבין חבריה ביושב ראש.
חברי ועדת הביקורת המרכזית רשאים לחשתתף בישיבות
מליאת הוועד המרכזי בזכות דעה מייעצת. יו"ר ועדת

הביקורת רשאי להשתתף בישיבות הלשכה הפוליטית בזכות דעה מיעצת.

58. תפקידי ועדת הביקורת המרכזית הם:

א. לפקח על ביצוע התקנון בכל הנוגע לדמוקרטיה הפנימית והמשמעת המפלגתית ע"י כל המוסדות המפלגתיים וכל חברי המפלגה.

ב. לדון ולהחליט בשאלות הנמסרות לוועדת הביקורת המרכזית ע"י מוסדות, ארגונים וחברים של המפלגה והקשורות בהפרת תקנון המפלגה.

ג. לדון ולהחליט בשאלות בעלות אופי משמעותי הנמסרות לה ע"י הוועד המרכזי.

ד. לבקר את ניהול חשבונות הוועד המרכזי וכל שאר מוסדות המפלגה.

החלטות ועדת הביקורת המרכזית בשאלות הנ"ל מחייבות את כל המוסדות והחברים הנוגעים בדבר.

ועדת הביקורת המרכזית רשאית למנות נציגים במחוזות ובסניפים תוך התייעצות עם המוסדות המפלגתיים המחוזיים או המקומיים.

59. ועדת הביקורת המרכזית רשאית, ברוב של שני שלישים ממספר חבריה, להוציא חבר מוועדת הביקורת המרכזית. ועדת הביקורת המרכזית רשאית, ברוב של שני שלישים ממספר חבריה, לצרף חבר חדש לוועדת הביקורת המרכזית.

פרק י'

מחוז המפלגה

60. מחוז המפלגה מורכב מכל אזורי או סניפי המפלגה שבתחום המחוז. הקמת המחוז ותחומיו נקבעים על ידי הוועד המרכזי.

61. המוסד הגבוה ביותר במחוז הוא ועידת המחוז המתקיימת אחת לשנתיים. הצירים לוועידת המחוז נבחרים באספות כלליות בסניפים. מפתח הייצוג נקבע על ידי ועד המחוז, באישור הוועד המרכזי.

ועד המחוז רשאי למנות חברי מפלגה במחוז כצירים נוספים לוועידת המחוז. מינוי זה טעון אישור ועידת המחוז.

62. ועידת מחוז מיוחדת תתכנס על פי החלטת ועד המחוז, או הוועד המרכזי.

כינוס ועידת המחוז טעון אישור הוועד המרכזי. המקום, התאריך וסדר-היום של הוועידה יפורסמו לפחות 20 יום לפני כינוסה.

63. ועידת המחוז:

א. שומעת, דנה ומחליטה על דו"ח ועד המחוז;

ב. דנה ומחליטה על בעיות המחוז ועל עבודת המפלגה במחוז, בהתאם להחלטות הוועד המרכזי;

ג. בוחרת בועד המחוז (בחבריו ובמועמדיו); ועד המחוז הנבחר טעון אישור הוועד המרכזי.

64. ועד המחוז הוא הסמכות הגבוהה ביותר במחוז בין שתי ועידות המחוז. ועד המחוז מתכנס לפחות אחת ל-6 שבועות. ועד המחוז בוחר מתוכו את המזכיר ואת שאר חברי המזכירות, ובחירתם טעונה אישור הוועד המרכזי. המזכירות היא מוסד מוציא לפועל. בישיבת ועד המחוז מוסרת המזכירות דו"ח על פעילותה ועל ביצוע החלטות ישיבתה הקודמת.

65. תפקידי ועד המחוז הם:

א. להגשים את מדיניות המפלגה במחוז בהתאם להחלטות הוועד המרכזי וועידות המחוז;

ב. להדריך את פעולות המפלגה במחוז ולפקח על עבודת ועדי האזורים ועל עבודת ועדי הסניפים שאינם כלולים במסגרות האזורים, וכן לסייע להם במילוי תפקידיהם; לארגן את החינוך הפוליטי והאידיאולוגי של החברים במחוז, ושל האקטיב המפלגתי בראש ובראשונה; לבקר את עבודת חברי המפלגה בכל התנועות והארגונים ההמוניים שבמחוז;

ג. למסור דו"חות במועדים קבועים לוועד המרכזי ולוועידת המחוז.

66. במקרה שמתפנה מקומו של חבר ועד מחוז, ימלא אותו חבר מבין המועמדים לוועד המחוז לפי סדר תוצאות הבחירות, בוועידת המחוז. ועד מחוז רשאי לצרף להרכבו חברים נוספים רק באישור הוועד המרכזי.

67. האקטיב המחוזי מורכב מפעילי המפלגה במחוז, הנקבעים ע"י ועד המחוז על פי המלצת ועדי האזורים והסניפים. ועד המחוז מכנס את האקטיב המחוזי לפחות פעם בשנה חודשים. לשם התיעצות ודיון בבעיות השונות של עבודת המפלגה במחוז.

68. ועד המחוז רשאי לנקוט נגד סניף בתחומו, שאינו ממלא אחרי ההחלטות של ועידת המחוז, של ועד המחוז, או של הוועד המרכזי, באחד האמצעים הבאים: ריאורגניזציה חלקית או מלאה של הסניף או של ועד הסניף.

ועד המחוז רשאי להוציא חבר מוועד המחוז ברוב של 2/3 של כל חברי ועד המחוז ובאישור הוועד המרכזי.

69. ועד המחוז רשאי לחלק את מחוזו לאזורים לשם הדרכה יעילה יותר של הסניפים.

פרק י"א

איזור המפלגה

70. על הקמת איזור מפלגתי והרכבו מחליט ועד המחוז. האיזור מורכב מכל הסניפים המפלגתיים בחלק מסוים של שטח המחוז. האיזור מהווה ארגון-משנה של המחוז.

71. המוסד הגבוה ביותר באיזור הוא ועד האיזור. ועד האיזור מורכב מחברי ועד המחוז הנקבעים ע"י מליאת ועד המחוז לעבודה באיזור וממזכירי הסניפים שבאיזור וכן מחברים אחרים אשר ייקבעו עלידי ועד המחוז; אלה האחרונים צריכים להיקבע מבין חברי ועד הסניף. כמזכיר

ועד האיזור ייקבע חבר ועד המחוז על-פי החלטת ועד המחוז.
ועד האיזור מתכנס לפחות אחת ל-3 שבועות.

72. ועד האיזור :

- א. מגשים את מדיניות המפלגה באיזור בהתאם להחלטות הוועד המרכזי וועד המחוז ;
- ב. מדריך את עבודת ועדי הסניפים אשר בתחומו ומסייע להם במילוי תפקידיהם ;
- ג. מארגן את החינוך הפוליטי והאידיאולוגי של החברים באיזור ;
- ד. מארגן ומדריך את המאבק האיגוד-מקצועי והפוליטי במקומות העבודה ;
- ה. מוסר דו"ח במועדים קבועים לוועד המחוזי ;
- ו. דואג להקמת סניפים חדשים.

73. החלטות ועד האיזור מחייבות את הסניפים.

74. ועד האיזור מכנס את האקטיב האיזורי המורכב מוועדי הסניפים אשר באיזור, מהחברים הפעילים בהדרכת התנועות והארגונים ההמוניים, במוסדות ההסתדרות, בוועדי העובדים ובמוסדות המוניציפאליים, וכן ממוזמנים נוספים מבין פעילי המפלגה — לשם התייעצות ודיון על בעיות עבודת האיזור.

פרק י"ב

סניף המפלגה

75. על הקמת סניף מפלגתי מחליט ועד המחוז.

הסניף המפלגתי מורכב מכל התאים המפלגתיים במקום.

76. האספה הכללית של חברי הסניף היא הסמכות הגבוהה ביותר בסניף. ועד הסניף חייב לפחות אחת לשנה חודשים למסור דו"ח על עבודתו ועבודת הסניף לאספת הסניף.

77. אספת סניף כללית בוחרת בוועד סניף כרגיל פעם בשנה. עריכת הבחירות טעונה אישור ועד המחוז. על אספת זאח ועל סדר יומה יש להודיע שבועיים לפני כינוסה.

78. ועד הסניף מנהל את פעולת הסניף בהתאם להחלטות האספה הכללית של הסניף, ובהתאם להוראות ועד האיזור, ועד המחוז והוועד המרכזי.

ועד הסניף מתכנס לישיבת מליאה לפחות אחת לחודש. הוא בוחר מתוכו לניהול פעולתו את המזכיר ואת שאר חברי המזכירות. המזכירות מוסרת דו"ח על פעולותיה ועל ביצוע החלטות הישיבה הקודמת בישיבת ועד סניף.

ועד הסניף רשאי לצרף להרכבו חברים נוספים רק באישור ועד המחוז ; צרוף זה טעון אישור האספה הקרובה של הסניף המפלגתי.

79. תפקידי ועד הסניף הם :

- א. להגשים את מדיניות המפלגה במקום, בהתאם להחלטות הוועד המרכזי, ועד המחוז, ועד האיזור ואספת הסניף ;
- ב. להקים תאים חדשים במקומות העבודה ובשכונות ולהדריך את עבודתם של כל תאי המפלגה ;
- ג. להרים את העבודה הקולקטיבית בתאים, לפתח

ביקורת וביקורת עצמית, ולחנך את חברי הסניף להיאבקות נגד ליקויים בעבודה; לארגן את החינוך הפוליטי והאידיאולוגי של חברי הסניף ולערוך מחזורי לימוד מקומיים;

ד. להדריך את פעולת חברי המפלגה שבמקום בארגונים המוניים, בהסתדרות העובדים ובמוסדות המוניציפאליים, וכן ליזום ולפתח פעולות של תרבות מתקדמת; ה. למסור דו"ח במועדים קבועים לאספה הכללית, לוועד האיזור, לוועד המחוז או לוועד המרכזי, הכל לפי העניין;

ו. לגבות את מס החבר מהחברים והמועמדים ולהעביר את המס שהסניף חייב בו לוועד המחוז ולוועד המרכזי, לנהל את רכוש הסניף ואת קופת הסניף;

ז. להבטיח מסירת ידיעות מקומיות לעתונות המפלגה; ח. לארגן הפצת עתונות המפלגה ופרסומיה האחרים באמצעות התאים ובדרכים אחרות.

80. חברי מזכירות התאים ופעילים נוספים שייקבעו לכך על ידי ועד הסניף — מהווים את האקטיב המפלגתי של הסניף. ועד הסניף מכנס את האקטיב המפלגתי לפחות פעם בחודשיים לשם התייעצות ודיון על בעיה או משימה מקומית מיוחדת של עבודת הסניף, על הבעיות הפוליטיות והארגוניות הכלליות העומדות לפני המפלגה, או על הדרכים להפעלת יתר של כלל חברי הסניף.

פרק ז"ג

התא המפלגתי

81. התא המפלגתי הוא היחידה הארגונית הבסיסית של המפלגה.

82. ועד סניף מקים תא מפלגתי במקום שנמצאים בו לפחות שלושה חברים או מועמדים של המפלגה. ועד הסניף רשאי לשנות את הרכב התאים או לפרק תא, בהתאם לצורכי המפלגה.

83. תא מפלגתי יורכב לפי השתייכות החברים למקום עבודה או למקום מגורים. בעת הרכבת התאים יש להעדיף תא של מקום עבודה על פני תא של מקום מגורים.

תא של מקום עבודה יכלול את כל החברים והמועמדים של המפלגה, העובדים באותו מקום עבודה. תא של מקום מגורים יכלול את כל החברים והמועמדים של המפלגה, הגרים או הפעילים באותו מקום מגורים, מלבד החברים המאורגנים בתא של מקום עבודתם והחברים אשר ועד הסניף מחליט כך לגביהם.

84. התאים הם החוליה המקשרת בין המוסדות המדריכים של המפלגה ובין המוני העם. תפקידי התא המפלגתי הם:

- א. ליזום ולארגן בקרב ההמונים פעולות ומערכות, מלוחות הסברה פוליטית בלתי-פוסקת, במטרה לממש את מדיניות המפלגה והחלטותיה;
- ב. לקבל החלטות מעשיות ולהבטיח, כי כל חבר ומועמד

- ישתתף במילוי תפקידי התא במלוא יכולתו וימלא את חובותיו כלפי המפלגה;
- ג. לפתח ביקורת וביקורת עצמית במטרה לשפר את פעילות החבר ופעילות המפלגה; לחנך את החברים לאי-השלמה עם ליקויים בעבודה מפלגתית;
- ד. לנהל פעולת הסברה מיוחדת, במטרה לגייס חברים חדשים לשורות המפלגה ולדאוג לחינוכם הפוליטי והאידיאולוגי;
- ה. לעזור לחברי התא בהרחבת ידיעותיהם במארכסיזם-לניניזם ובהעמקתן;
- ו. לעזור לחברי המפלגה והמועמדים, שעליהם הוטל תפקיד ציבורי או פעילות בארגון המוני, במילוי חובותיהם, ולהקפיד שימסרו דו"ח על פעולותיהם הן למפלגה והן לבוחריהם;
- ז. להפיץ את עתונות המפלגה ופרסומיה ולמסור ידיעות לעתונות המפלגה;
- ח. לפתח יחסי ריעות ולעודד עזרה הדדית בקרב החברים.
85. תא של מקום עבודה, נוסף על פעולתו הרגילה במקום העבודה, מכוון את חבריו לפעילות במקום-המגורים שלהם, אחר שמילאו את תפקידיהם המפלגתיים במקום-העבודה. תא של מקום-מגורים עוזר לחבריו להגביר את פעילותם הפוליטית והאיגודית-מקצועית במקומות העבודה שלהם ומדריך אותם בהקמת אקטיב או תא מפלגתי במקום העבודה. תא של מקום מגורים חייב, כמו-כן, לפעול במקומות עבודה הנמצאים בתחום שכונתו, במטרה להקים בהם אקטיבים או תאי מפלגה.
86. כל תא בוחר במזכיר או במזכירות, ובחירתם טעונה אישור ועד הסניף. המזכיר או המזכירות הם מדריכי התא בעבודתו.
87. התאים חייבים להתכנס באופן סדיר לפי החלטת ועד הסניף.

פרק י"ד

הכינוס הארצי

88. בין ועידה לוועידה מכנס הוועד המרכזי במידת הצורך כינוסים ארציים לשם דיון עם הקאדר המדריך על הבעיות הפוליטיות והארגוניות של המפלגה.
- הכינוס הארצי יהיה מורכב מחברי הוועד המרכזי, מחברי ועדת הביקורת המרכזית, מחברי ועדי המחוזות ומוזמנים אחרים, לפי החלטת הוועד המרכזי.

פרק ט"ו

המפלגה וברית הנוער הקומוניסטי

89. המפלגה פעילה בקרב הנוער באמצעות ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי. הוועד המרכזי של ברית הנוער הקומוניסטי פועל בהדרכת הוועד המרכזי של המפלגה; ועדי המחוזות של בנק"י מודרכים על-ידי ועדי המחוזות של

המפלגה וכו'. ארגוני המפלגה חייבים לדאוג לכך, שהדרכה מתמדת ועזרה שיטתית יינתנו לארגוני ברית הנוער הקומוניסטי שבתחומם.

המפלגה מכוונת באמצעות חבריה בהנהגת ברית הנוער הקומוניסטי את חינוך הנוער ברוח המארכסיזם-לניניזם ומדריכה בצורה המתאימה את מאבק הנוער העובד והלומד, בהתאם לקו המפלגתי.

90. תאי המפלגה וארגוני הנוער משתפים פעולה ככל האפשר בכל מקום עבודה ובכל מקום מגורים.

91. ועד סניף המפלגה בשיתוף עם ועד סניף ברית הנוער הקומוניסטי, מעודדים כניסת חברי ברית הנוער הקומוניסטי מגיל 18 ומעלה לשורות המפלגה. שני מוסדות אלה יחד מחליטים כמו כן אם החבר המתקבל למפלגה יישאר בברית הנוער הקומוניסטי בתפקיד הדרכתי.

92. המפלגה הקומוניסטית הישראלית מדריכה את ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי להגשמת יעודה כמשמרת הצעירה של המפלגה הקומוניסטית הישראלית.

הדין-וחשבון של ועדת-המנדאטים

את הדו"ח של וועדת המנדאטים הביאה לאישור הוועידה הח' פנינה פיינהאוז, יו"ר הוועדה. הוועדה קבעה כי הבחירות בכל סניפי המפלגה התנהלו בסדרן לפי תקנון הבחירות. הוועדה אישרה 274 צירים בזכות דעה מכרעת ו-38 צירים בזכות דעה מייעצת.

הוותק המפלגתי

שנות החברות במפלגה	% הצירים
5—2	24.4
10—5	26.1
15—10	20.7
20—15	16.1
20 שנה ומעלה	12.7
	100.0

השתתפות הצירים בוועידות קודמות

מספר הוועידות הקודמות	% הצירים
1	16
2	19
3	13
4 וועידות ומעלה	11
לא השתתפו בשום וועידה קודמת	41
	100

גיל הצירים

הגיל	% הצירים
בני 20—30 שנה	31.1
בני 30—40 שנה	39.1
בני 40—50 שנה	19.5
בני 50 שנה ומעלה	10.3
	100.0

מקצועות הצירים

המקצוע	% הצירים
פועלים	64.4
פקידים	18.7
בעלי מקצועות חופשיים	16.9

השכלת הצירים

ההשכלה	% הצירים
בעלי השכלה עממית	34.3
בעלי השכלה תיכונית	48.7
בעלי השכלה גבוהה	17.0
	100.0

הנשים היוו 9% מכלל מספר הצירים.
85 צירים משמשים בתפקידים במועצות פועלים, במוסדות האיגוד המקצועי ובאירגונים ציבוריים שונים אחרים.
תוך תשואות הוועידה אושר הדין-וחשבון של וועדת המנדאטים פה-אחד.

מוסדות המפלגה העליונים שנבחרו בוועידה ה-13

הוועד המרכזי שנבחר בוועידה ה-13

לוועד המרכזי החדש, ובו 20 חברים ו-7 מועמדים, נבחרו החברים:

חברי המרכז

1. אירגה יהושע	11. חנינן סשה
2. ארליך וולף	12. טובי תופיק
3. בורשטיין עוזי	13. כורי פואד
4. בילצקי מרדכי	14. כאמיס סליבה
5. באלטי ברל	15. ליטבק שמואל
6. דרוקמן אליהו	16. מוסא ג'מאל
7. וילנסקה אסתר	17. מיקוניס שמואל
8. וילנר מאיר	18. סנה משה
9. ג'דג'ורה מונעם	19. פיינהאוז פנינה
10. חביבי אמיל	20. שמלי שלמה

המועמדים

1. ברמן אברהם	5. כספי מרדכי
2. האס אברהם	6. אל-קאסם סלים
3. הרצברג פישל	7. קרקבי זאהי
4. טובין פנחס	

וועדת הביקורת המרכזית שנבחרה בוועידה ה-13

לוועדת הביקורת המרכזית נבחרו 5 חברים:

1. ברייטשטיין צבי	4. לוביץ' רות
2. זילבר יעקב	5. נקארה חנא
3. כהן שמעון	

החבר ש. מיקוניס נבחר מחדש

למזכיר הכללי של מק"י

עם נעילת הוועידה ה-13, נתכנס הוועד המרכזי וועדת הביקורת המרכזית לישיבה ראשונה ובחרו פה אחד את הח' שמואל מיקוניס למזכיר כללי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית.

נאום הנעילה

של הח' ש. מיקוניס, המזכיר הכללי של המפלגה

חברים יקרים !

הגענו לסיום עבודתה של ועידתנו ה-13. אחרי ויכוח מקיף ומאלף, הדו"ח של הוועד המרכזי וההחלטות הקובעים את הקו הפוליטי ותפקידי המפלגה נתאשרו פה אחד בוועידה, תוך התלהבות ורוממות רוח. הבחירות לוועד המרכזי ולוועדת הביקורת המרכזית הוכיחו, כי כל צירי הוועידה ניצבים מאחורי המוסדות העליונים של מפלגתנו הקומוניסטית. וועידתנו ה-13 עברה בסימן של תמיכה כללית ונלהבת במדיניות של הוועד המרכזי, בסימן של הערכה עמוקה והסכמה כללית למדיניות האינטר-נאציונאליסטית והפאטריוטית של מפלגתנו. אכן, היתה לנו וועידה טובה ונלהבת !

ועידתנו, דיוניה והחלטותיה הוכיחו את אחדותה וליכודה המלא של מפלגתנו על יסודות התורה המנצחת של המארכסיזם-לניניזם, על יסודות האינטרנאציונאליזם הפרולטארי. כל מלאכת הרמייה של הריאקציה הישראלית בהפרחת שמועות והפצת רכילות נגד מפלגתנו הקומוניסטית, שהתגברה במיוחד אחרי הוועידה ה-20 של מקב"מ ; כל ה"סנסאציות" מ"מקורות מהימנים" בדבר "חילוקי דעות", "סכסוכים", התפוררות, עזיבות, בדבר ריב, כביכול, בין החברים היהודיים והערביים וכו' — כל אלה נתבדו. כל זה התפוצץ כשלפוחית של סבון ! לא נחלשנו, כמשאלתו החסודה של האוייב המעמדי, אלא להיפך — נתחזקנו, נתלכדנו ונתחשלנו ! איכזבנו את הריאקציה ; לאכזב אותה ולעודד את העם העובד — הוא תפקידנו הגדול !

היו לנו מומנטים נרגשים ונסערים לא מעטים בוועידה. אולם, יותר מכל שלטה באווירת הוועידה הרגשת האחריות לגבי עניין השלום, לגבי גורל עמנו ומולדתנו, שבאה לידי ביטוי נמרץ בדבריהם הפשוטים והכנים של החברים היהודיים והערביים. לא היה כמעט ציר בוויכוח שלא הדגיש את החיוניות של האחדות האינטרנציונלית של המפלגה. חישלנו אחדות זאת במשך עשרות בשנים בתנאים של טירור קולוניאלי אכזרי. אחדות זאת היתה ונשארה מקור כוחה הבלתי-מנוצח של מפלגתנו הקומוניסטית ! האוייב האימפריאליסטי ומשרתיו הישראליים ראו ורואים באחדותנו האינטרנציונלית את הסכנה העיקרית עבורו. אחדות זאת היא תרומתנו הגדולה, ההיסטורית, להווה ולעתיד המאושר של ישראל, לעתידו המאושר של מעמד הפועלים, של העם העובד כולו !

יורשה לי בהזדמנות זו להעלות על נס את אחדות הלבבות ואהבת הנפש השוררת בין הקומוניסטים היהודים והקומוניסטים הערבים בשורות מפלגתנו. כשם שהקומוניסטים הערבים, בכל המבחנים הקשים ביותר, כבני עם מדוכא וחברי מפלגה נרדפת ע"י שלטון עויין ואכזר, ידעו לשמור על נאמנותם לאחדות האינטרנציונלית עם העמלים היהודי, חבריהם היהודים למפלגה, ולא איבדו את אמונם בכוחות הדמוקראטיים היהודים — כן גם, ובאותה המידה, ידעו הקומוניסטים היהודים להדוף כל הסתערות שובינית של הריאקציה היהודית, כל גל של איבה, כל נסיון של פירוד ולהזדהות עם העם-האח הערבי בסבלו ובתקוותו לשחרור לאומי וסוציאלי מלא, ולעמוד אתו בשורות מלוכדות במערכה

המשותפת לשחרור ישראל מכבלי האימפריאליזם, למען ישראל עצמאית, חופשית, שוחרת שלום ואחוות-עמים.

עמדנו יחד במאבק הירואי נגד הכובש הבריטי. התייצבנו יחד, מאז כינון מדינת ישראל, נגד ההתערבות האימפריאליסטית, נגד שלילת זכותו היסודית של העם הערבי הא"י להגדרה עצמית. תמיד ובכל התנאים הופענו יחדיו נגד כל גילוי של איבה לאומנית, נגד כל שימוש בכוח, נגד כפייה וקיפוח, נגד נישול, נגד סיפוח שטחים והתפשטות טריטוריאלית, נגד הפליית עם אחד על חשבון זולתו, נגד זכות יתר כלשהי, נגד עוול כלשהו. תמיד האמנו באמת המארכסיסטית הניצחת, כי לא יכול להיות בן-חורין עם השולל את חירותו של עם הזולת. מאז ומתמיד ועד היום הזה הננו סמוכים ובטוחים, כי הדרך הטובה ביותר להבטחת הזכויות והאינטרסים הלאומיים של ישראל, להשרשת ישראל בקרקע של המזרח התיכון ואסיה, היא דרך האחוה הישראלית-ערבית האנטי-אימפריאליסטית.

ועידתנו ה-13 התוותה פרוגרמה לניגית לפתרון נכון, צודק ויציב של הבעיה הא"י. בזאת עשינו את השירות הגדול ביותר לעניין השלום הישראלי-ערבי, לעניין עתיד ישראל, לעניין האחוה היהודית-ערבית! הבה נשמור גם להבא, וביתר שאת, על האחדות האינטרנציונאלית של מפלגתנו כעל בבת עינינו!

ועידתנו ה-13 התוותה את הדרך הבטוחה, בה נצמד בשורות מלוכדות אל הגשמת תפקידינו הגדולים בשירות העם והמולדת, בה ניאבק ונגייס את כל הכוחות הדמוקראטיים והפטריוטיים להגשמת סיסמת ועידתנו ה-13 — לשלום ואחוות עמים, לעצמאות וקידמה סוציאלית!

ועידתנו, חברים, היתה חדורה כולה רוח של סולידאריות בינלאומית עם עמלי כל הארצות, רוח של אינטרנציונאליזם פרולטארי, רוח של סולידאריות עם המאבק האנטי-אימפריאליסטי לשחרור לאומי של עמי המזרח התיכון. סולידאריות זאת הכרחית למען הצלת העולם מסכנות מלחמה, למען הגנת הדמוקראטיה, העצמאות — למען הבטחת התנאים להצלחות הנוספות של הסוציאליזם!

ועידתנו היתה הפגנה נלהבת לסולידאריות עם ברית-המועצות, עם המפלגה הקומוניסטית רבת-ההילה של ברית-המועצות, עם כל מחנה השלום והסוציאליזם העולמי! כאן הפגינה מפלגתנו את נאמנותה לעקרונות הגדולים והנעלים של המארכסיזם-לניניזם; כאן הושמעה נמרצות שלילתנו המוחלטת את "הקומוניזם הלאומי", את הנציונאליזם הבורגני, הרביזיוניזם והדוגמאטיזם. הפגנו את דביקותנו בצנטראליזם הדמוקראטי, בכל הנורמות הלניניות שהן בלבד יכולות להבטיח אחדות אידיאולוגית וארגונית של המפלגה! חברים צירים!

בשמכם, בשם כל הקומוניסטים הישראליים והמוני אוהדינו בקרב העמלים והאינטליגנציה, אני מברך מקרב לב ומודה בכל נימי נפשי לחברים היקרים, נציגי המפלגות-האחיות של בולגריה, צרפת ובריטניה, על בואם לוועידתנו והשתתפותם הערה בעבודתה. אנחנו מעריכים מאוד את העובדה שהח"ח היקרים פאלס דאט, דימיטר פופוב, אנדרה ווגה, ארתור ג'ובוני וסולי קיי, לא הסתפקו בברכות בלבד, שהן כשלעצמן תרמו רבות לאווירה המרוממת של ועידתנו, אלא גילו התעניינות ערה ביותר בכל פרטי מהלך הוועידה כאחים לדעה, למאבק, למטרה — כאחים וידידים נאמנים שאין להם ולנו כל עניין אחר בחיים אלא המאבק למען אושרם של מעמד הפועלים והמוני העם, למען הגשמת חלום הדורות של העמלים, חלום הקומוניזם.

ועידתנו ה-13 קיבלה בהתלהבות סוערת את דברי הברכה שלכם, הח"ח

פופוב, ווגה ודאט, לא רק מפני שהם ביטאו את הסולידאריות הפרולטארית העמוקה של המפלגות הקומוניסטיות של בולגריה, צרפת ובריטניה עם מפלגתנו הקומוניסטית, אלא גם מפאת החשיבות הגדולה של הדברים שנאמרו על ידיכם, מפאת המחשבה הפוליטית של המפלגות-האחיות שהועלתה בברכות אלה. הברכות של עשרות המפלגות הקומוניסטיות בעולם כולו הבליטו דבר אחד יסודי, המשותף לכל המפלגות הקומוניסטיות, והוא: עקרונות תורתנו המארכסיסטית-לנינית הגדולה, אחדות השורות תחת דגל האינטרנציונאליזם הפרולטארי, ההכרה העמוקה בתפקידה המרכזי של ברית-המועצות ושל מקב"מ בקרב המחנה הסוציאליסטי ובתנועה הקומוניסטית העולמית, החלטיות נחושה להיאבק על הבטחת השלום, העצמאות הלאומית של העמים והסוציאליזם. רק על היסוד האיתן הזה, הכולל והמשותף לכולנו, אנו מסוגלים לפתור בהצלחה את הבעיות הלאומיות והסוציאליות בכל ארץ וארץ תוך ראיית והחשבת התנאים הקונקרטיים, המסורת והתכונות הלאומיות המיוחדות. מתוך הנחה זאת הכינונו את וועידתנו ה-13, מתוך הנחה זאת ניהלנו את הוועידה והיא-היא היסוד העיקרי להצלחת ועידתנו ולהצלחת מאבקינו בתקופה הקרובה.

חברינו היקרים מבולגריה, צרפת ובריטניה יכלו להיווכח מדינני ועידתנו מה רציניות וסבוכות הן הבעיות הניצבות בפנינו, מה אחריות נדרשת מאתנו בפתרון של הבעיות שלנו בישראל, מה קשורות הן בבעיות הכלליות של המזרח התיכון, מה משמעותן הלאומית והבינלאומית. ואם אנחנו יכולים לפתור את הבעיות האלה, אם יכולנו להתוות דרך ברורה לעמנו אל השלום, אל העצמאות, אל חיסול הסכסוך הישראלי-ערבי, אל עתיד האחווה היהודית-ערבית, אל הפיכתו של מעמד הפועלים הישראלי להגמון של המוני עמנו במאבקם האנטי-אימפריאליסטי על השחרור הלאומי והסוציאלי המלא — הרי זה תודות למצפן הנאמן והבטוח של המארכסיזם-לניניזם, לדביקותנו באינטרנציונאליזם הפרולטארי, לנסיון עשרות השנים של מפלגתנו הקומוניסטית, לנסיון אותו רכשנו ממאבקן של המפלגות הקומוניסטיות בעולם ובראש וראשונה — של המפלגה הקומוניסטית ההירואית של ברית-המועצות!

החוגים השליטים של ישראל, אשר תורתם היא תורת אייזנהאור, אינם יודעים היום מה יעשו מחר. הם נגררים בזנב מרכבת האימפריאליזם הדוהרת אל התהום. אנחנו הקומוניסטים הישראליים, לעומתם, יודעים היטב מה לעשות היום, יודעים היטב מה לעשות מחר, יודעים היטב מה עתיד צפוי לעשייתנו ולמאבקנו בראש מעמד הפועלים — הרי הוא העתיד הסוציאליסטי של ישראל! הם, החוגים השליטים, בשרות זרים ואויבים, מסכנים את ישראל, מגלגלים אותה אל התהום; אנחנו, הקומוניסטים הישראליים, ניצבים בשורות הקדמיות של מאבק עמנו, כדי להעפיל יחד אתו של ההר, אל פסגת הסוציאליזם! שתי אידיאולוגיות מנוגדות תכלית ניגוד, שתי דרכים קטביות — אין לנו כל ספק בכך שביב איזו אידיאולוגיה יתלכדו המוני העמלים, באיזו דרך יבחר עמנו!

יש משהו מהסמלי בבואן של משלחות המפלגות-האחיות מצרפת ובריטניה לוועידתנו ה-13. הריאקציה השלטת של בריטניה, צרפת וישראל תיכננו וביצעו במשותף את הפשע הגדול של המלחמה נגד מצרים, את פשע סיכון השלום במזרח-התיכון ובעולם כולו. לעומתם, אנחנו — הקומוניסטים הצרפתיים, הבריטיים והישראליים התייצבנו כאיש אחד בעוז ובלהט מהפכני ובגלוי נגד הפשע הזה, נגד הקשר האפל של מציתי המלחמה, ויחד עם כל תנועת הפועלים הבינלאומית, יחד עם עמי אסיה ואפריקה, יחד עם המחנה הסוציאליסטי, יחד עם ברית-המועצות ניצבנו נגד ההרפתקה האימפריאליסטית! הנסיון הקצר ורבי-הסבל של התוקפנות נגד מצרים, גילה בבהירות, כי לא אידן, גיי-מולה ובן-גוריון, אלא אנחנו, הקומוניסטים של בריטניה, צרפת

וישראל מייצגים את אינטרס השלום, את מיטב האינטרסים הלאומיים של עמינו וארצותינו.

חברים יקרים שלנו מבולגריה, צרפת ובריטניה! בשם כל הצירים של וועידתנו ה-13, בשם כל הקומוניסטים וריבבות אוהדינו ותומכינו, יורשה לי שוב להודות לכם על שהבאתם לנו את כל חום הסולידאריות של המוני חבריכם, על השמחה הגדולה שגרמתם לנו בבואכם אלינו ממרחקים, על רוממות הרוח שהוספתם לוועידתנו הנלהבת. אנחנו אוהבים אתכם, מכבדים אתכם ונהיה מאושרים אם תעבירו את רגשי האחוזה העמוקים שלנו אל חבריכם, אל עמלי ארצותיכם. לכו ואמרו להם: הקומוניסטים הישראליים לא יחוסו על כל מאמץ, על כל קרבן במאבק על השלום ועל העתיד המאושר של עמינו — של העם היהודי והעם הערבי בישראל! נחושה החלטתנו לא לאכזב ולא להכזיב את עם ישראל — לא לאכזב ולא להכזיב את התקוות אותן תולים בנו חברינו הקומוניסטים בכל מקום ומקום, לוחמי השלום והקידמה בכל ארץ וארץ! אנחנו מאחלים לכם הצלחות נוספות במאבקכם הנעלה על הצלחת הבנייה הסוציאליסטית בבולגריה, על גדולתה של צרפת האחרת, על זה שבריטניה הגדולה תהיה באמת גדולה עם בואו של מעמד הפועלים הבריטי לשלטון בדרך המותווית לו ע"י מפלגתו הקומוניסטית!

ענייננו, חברים, הוא משותף ואחיד. ענייננו ינצח כיוון שהוא צודק, כיוון שהוא עניין העתיד המאושר של האנושות! שלום עליכם, חברים וידידים יקרים! שלום על ישראל!

נצא מכאן, חברים, אל מקומות העבודה, אל השכונות, אל המעברות, אל כל מקום בו שורר ניצול אכזרי, מחסור ומצוקה, בו שורר דיכוי לאומי ואפליה עדתית — נצא ונביא להם את דבר הוועידה ה-13, את דבר האמונה והבטחון, נאחד ונלכד את כל המנוצלים והמדוכאים למאבק על ענייניהם היומיומיים וההיסטוריים! ככל שנהיה יותר עם העם — כן יהיה העם יותר אתנו! אני מכריז על נעילת הוועידה ה-13 של המפלגה הקומוניסטית הישראלית!

תחי המפלגה הקומוניסטית הישראלית!
יחי הקומוניזם!

ה ת ו כ ו :

3—6	מ. וילנר	1. הוועידה במהלכה
7—8		2. דברי פתיחה
		3. במאבק לשלום ואחוות-עמים, לעצ- מאות לאומית וקידמה סוציאלית — (הדו"ח של הוועד המרכזי לוועידה)
9—71	ש. מיקוניס	א. מוועידה לוועידה
9—12		ב. המאבק לשלום בשלבו הנוכחי
12—24		ג. הדרך לשלום ישראל—ערב
24—33		ד. לשיחרור המשק הישראלי מצבת ההון המונופוליסטי הזר
33—37		ה. התרוששות מעמד-הפועלים המאבק ללחם ועבודה
37—42		ו. קווים נוספים לאופי האנטי- לאומי והאנטי-עממי של הממשלה
42—48		ז. על הפרוגרמה ועל תוכנית הפעולה לתקופה הקרובה
48—55		ח. על בעיות התנועה הקומוניס- טית הבינלאומית
56—62		ט. המפלגה
62—71	ת. טובי	4. על הצעות השינויים בתקנון המפלגה
71—83	א. וילנסקה	5. המצב הכלכלי בארץ ובעיית איחוד מעמד הפועלים הישראלי
84—91		6. מאבק המפלגה הקומוניסטית הישרא- לית נגד הדיכוי הלאומי ובעד הסדרת יחסי ישראל-ערב
92—97	א. חביבי	7. המלחמה הקרה ושאלת הפעילות התרבותית בשפת אידיש בברה"מ
98—108	מ. וילנר	8. בשנת ה-40 לאוקטובר הגדול
109—114	מ. סנה	9. תפקידי העתונות הקומוניסטית והד- רכים לשיפורה
115—118	צ. ברייטשטיין	10. עבודת אירגוני המפלגה ומוסדותיה
119—123	ס. חנינין	11. עבודתנו באירגונים ההמוניים
124—128	רות לוביץ'	12. תפקידי המפלגה בקרב הנוער
129—132	ע. בורשטיין	13. חבר המפלגה
133—140	מ. בילצקי	14. לחינוך מארכסיסטי-לניני של הקאדר המפלגתי
141—144	ו. ארליך	15. להגברת מאבקו של מעמד הפועלים ולחזוק אחדותו
145—148	א. דרוקמן	16. הפעולה המוניציפאלית של המפלגה
149—152	צ. עירם	

153—157	פ. הרצברג	17. על שורשי הסטיות הריבזיוניסטיות
158—159	פ. טובין	18. דע, מאין באת...
160—164	א. פן	19. למען תרבות של פטריוטיזם ישראלי ואינטרנציונאליזם פרולטארי
165—168	ח. קדמון	20. המפלגה הקומוניסטית לימדתני להבין את המולדת
169—172	מ. הרסגור	21. המוסף לספרות של "קול-העם" במ"אבכו
173—176	פ. בינצקי	22. בדרך השירה הלוחמת
177—182		23. מדברי החברים בוויכוח הכללי
183		24. ברכת המפלגה הקומוניסטית של ברית-המועצות
183		25. ברכת המפלגה הקומוניסטית הסינית
184—185	ד. פופוב	26. ברכת המפלגה הקומוניסטית הבולג"רית
186—188	אנדרה ווגה	27. ברכת המפלגה הקומוניסטית הצר-פתית
188—190	פאלם דאט	28. ברכת המפלגה הקומוניסטית הברי-טית
191—201		29. ברכות מן המפלגות הקומוניסטיות-האחרות
202		30. תשובת מק"י לברכת המפלגה הקו-מוניסטית של ברה"מ
203		31. ברכת בנק"י
204		32. ברכת "ילדי עמל"
205—206		33. ברכת החברים עותמאן אבו-ראס ומוחמד שרידי
207		34. ברכת שובתי "אתא"
207—209		35. ברכות מקבוצות פועלים במקומות עבודה
210—213		36. החלטות הוועידה
214—228		37. תקנון המפלגה
229—230		38. דו"ח ועדת המנדאטים
230		39. מוסדות-המפלגה שנבחרו בוועידה
231—234		40. נאום הנעילה של הח' ש. מיקוניס

המחיר 1.— ל"י